

19. INTERNATIONAL HIPPOCRATES CONGRESS ON MEDICAL AND HEALTH SCIENCES

10-11
October
2025

Abstrac Book
Özet Kitabı

www.hippocratescongress.com

19th International Hippocrates Congress on Medical and Health Sciences (10 -11 October 2025)
ABSTRACT BOOK/ÖZET KİTABI

Publishing Director / Yayın Yönetmeni: Muhammet Özcan

Editors/Editörler: Prof. Dr. Nizami DURAN, Assoc. Prof. Dr. Meriç ERASLAN

ISBN: 978-625-5909-64-0

Asos Yayınevi 1st Edition / 1.baskı: October – Ekim 2025

Address / Adres: Çaydaçıra Mah. Hacı Ömer Bilginoğlu Cad. No: 67/2-4/MERKEZ/ELAZIĞ

E-Mail: asos@asosyayinlari.com

Web: www.asosyayinlari.com

Instagram: <https://www.instagram.com/asosyayinevi/>

Facebook: <https://www.facebook.com/asosyayinevi/>

Twitter: <https://twitter.com/Asosyayinevi>

İÇİNDEKİLER /CONTENTS

BOARDS/ KURULLAR	VIII
Adölesan İdiyopatik Skolyozlu Bireylerde Günlük Yaşam Alışkanlıkları ve Antropometrik Farklılıkların Skolyoz Üzerine Etkisi.....	1
The Historical Evolution of Anatomy Education: From Antiquity to the Present.....	3
Bacterial Distribution and Antibiotic Resistance Profiles in Tracheal Aspirate Samples.....	5
Eriodictyol Potentiates Oxaliplatin-Induced Apoptosis in Hepg2 Hepatocellular Carcinoma Cells by Activating the Caspase Cascade and Suppressing Enos/nf-Kb Signaling.....	7
Fmok-Tirozin ve Aljinat ile Mezenkimal Kök Hücreler İçeren 3d Hibrit Biyomalzeme Geliştirilmesi.....	9
Glioblastomada Atrx Proteinini Hedefleyen İlaç Yeniden Konumlandırma Adaylarının in Silico Değerlendirilmesi	11
Isolation and Characterization of Cefotaxime and Ciprofloxacin Co-Resistant Escherichia Coli in Retail Chicken Carcasses	13
Kanserde Mirna'ların İkili İfadesi	15
Klinik Araştırmalarda Örneklem Büyüklüğünün Verilen İstatistik Karar Üzerindeki Etkileri.....	16
Metotreksatın Neden Olduğu İntestinal Hasar ve Geçirgenlik Artışına Alfa Pinenin Etkileri	18
Mıç Distributions of Bedaquiline and Other Second- and Third-Line Drugs in Slow-Growing Nontuberculous Mycobacteria Using the Mgt 960 System	20
Pentilentetrazol ile Oluşturulan Deneysel Epilepsi Modelinde Bellis Perennis L. 'nin Antikonvülsan Etkileri	22
Bentonit+su Karışımının Dual Biyofilm Üzerine Etkisinin in Vitro Değerlendirilmesi	24
Biomechanical and Clinical Evaluation of Subperiosteal Implants for Atrophic Mandibular Rehabilitation.....	26
Biyomimetik Restoratif Diş Hekimliği: Materyaller, Güncel Yaklaşımlar ve Gelecek Perspektifleri	27
Büyük Azı-Keser Hipomineralizasyonu Olan Çocuklarda Periodontal Riskin Belirlenmesi	29
Çocuklarda Parafonksiyonel Alışkanlıkların Masseter Kas Üzerine Etkilerinin Ultrasonografi ile Değerlendirilmesi: Sistematik Bir Bakış	31
Dental Anterior Çapraz Kapanışın Erken Dönem Tedavisi: İki Farklı Yaklaşım	33
Dijital Gülüş Tasarımı ve Visagism Yaklaşımı ile Tam Protetik Rehabilitasyon	34
Diş Hekimliği Öğrencilerinin Acil Durum Yönetimi ve İlk Müdahale Bilgi Düzeylerinin Değerlendirilmesi	35
Diş Hekimliğinde Ultrason Kullanımı	37

Eksternal İnflamatuvar Kök Rezorpsiyonu Bulunan Kronik Apikal Apsenin Mta ve Kompozit Onley ile Yönetimi: Olgu Sunumu	38
Estetik Bölgede Eşzamanda Gerçekleştirilen Sert ve Yumuşak Doku Augmentasyonu: 2 Yıl Takip.....	40
Farklı Fissür Örtücülerden Artık Monomer Salınımının Değerlendirilmesi	41
Fokal Semento-Osseöz Displazi: Olgu Sunumu.....	42
Geniş Periapikal Leyzonlu Dişlerin Endodontik Tedavisi.....	43
Güncel Adeziv Sistemlerin Tamir Bağlanma Dayanımına Etkisinin Kar Küreme Tekniği ile Değerlendirilmesi	45
Immediat Dentin Kapama: Araştırma Eğilimleri ve Bilgi Haritalaması	47
İmplant Destekli Protezler ile Tedavi Edilen Total Dişsiz Hastaların Tatmin Düzeylerinin Farklı Skalalar ile Değerlendirilmesi	48
Kist Benzeri Periapikal Lezyonlu Dişlerin Önceden Karıştırılmış MTA ile Yeniden Kanal Tedavisi	49
Lisansüstü Tezlerde Kriyoterapi.....	51
Mandibulada Ossifiye Fibrom Olgusunun Cerrahi Yönetimi ve Enükleasyon Sonrası İmplant Uygulaması.....	53
Mandibular Anterior Bölgede Diş Eti Çekilmesinin Cerrahi Yönetimi	54
Molar Keser Hipomineralizasyonu (Mih) ve Süt Molar Hipomineralizasyonun (Smh) Çocukların Ağız Sağlığına Bağlı Yaşam Kalitesi Üzerine Etkileri: Bir Narrative Derleme	56
Nadir Görülen Nazolabial Kistin Cerrahi Tedavisi: Bir Olgu Sunumu	58
Nörofibromatozis Tip 1'de Unilateral Mandibular ve Oral Tutulum: Bir Olgu Sunumu	60
Pterigomandibular Lojda Periferik Osteoma: Vaka Raporu	61
Rejeneratif Endodonti: Biyolojik Temeller, Klinik Uygulamalar ve Gelecek Perspektifleri.....	62
Renk Stabilitesine Bibliyometrik Bir Bakış: Diş Hekimliğinde 45 Yıllık Eğilimler /a Bibliometric View of Color Stability: 45 Years of Trends in Dentistry	64
Sınıf III Kapanış İlişkisine Sahip Tam Dişsiz Bir Hastanın İmplant Destekli Sabit Protezlerle Rehabilitasyonu.....	65
Süremeyen Daimi Dişlerde Etiyolojik Faktör Olarak Gömülü Süpernumerer ve Süt Dişlere Cerrahi Yaklaşım: Olgu Serisi.....	66
Süt Molar Dişin Apikal Bölgesinden Taşarak Kırılan Kanal Eğesinin Radyografik Takibi.....	68
Temporomandibular Eklem Semptomatik Redüksiyonsuz Disk Deplasmanının Konservatif Tedavi ve Artrosentez ile Tedavisinin Karşılaştırılması	70
Tip II İmplant Yerleştirme Protokolünde Diş Çekimi Sonrası Hipokloroz Asit Uygulaması İle Erken Yara İyileşmesi: Vaka Serisi.....	72
Travma ile İlişkili Eksternal İnflamatuvar Kök Rezorpsiyonunun Güncel Endodontik Yaklaşımla Yönetimi: Olgu Sunumu.....	74
Occlusion in Full-Arch Implant Prostheses: Integrated Assessment With T-Scan and Surface Emg	76
Yapay Zeka Sohbet Botlarının Pediatrik Dental Durumların Tanısında Doğruluk ve Anlaşılabilirliklerinin Karşılaştırmalı Değerlendirilmesi.....	78

Yetişkin Hastalarda İntermaksiller Fiksasyon Tedavisi: Olgu Sunumu	79
Huzurevinde Yaşayan Yaşlıların Beslenme, Kırıklık Surumlarının ve Sarkopeni Durumlarının Değerlendirilmesi	80
Metabolik Sendromlu Hastalarda Diyet Asit Yüğü ile Antropometrik Ölçümler Arasındaki İlişki: Kesitsel Bir Tasarım	81
Sosyal Medyanın Gençlerin Beslenme Alışkanlıkları ve Fiziksel Aktiviteleri Üzerindeki Etkisi	82
Yulaf B-Glukanının Beslenme ve Sağlık Üzerine Etkileri.....	84
Abdominal Duvar Endometriozisi: Mr Görüntüleme Bulguları	85
Acil Serviste Akut Pulmoner Ödem Tanısı Alan Hastalarda Cally İndeksinin Erken Mortalite Üzerindeki Etkisi: Retrospektif Bir Çalışma	86
Acil Serviste Koah Alevlenme Olgularında Kısa Dönem Prognoz Tahmininde Ottawa Koah Risk Skalası (Ocrs) ile Decaf Skorunun Karşılaştırılması: Retrospektif Kohort Çalışması	87
Acute Liver Failure in a 9-Year-Old Girl With Genetic Epilepsy (Tcb1d24 Mutation): A Case Report ...	88
Ağır Astım ve Persiste Süt Alerjisinde Omalizumab Deneyimi	89
Akut Ebv Enfeksiyonu Ön Tanısıyla İzlenen Hodgkin Lenfoma Olgusu	91
Akut Safra Taşı Pankreatitinde Hastalığın Şiddetini Öngörmeye İnflamatuar Yük İndeksinin Kullanımı	93
Boyunda Agresif Seyirli Nadir Bir Malignite: Porokarsinom	94
Çocuk Hekimlerinde Merhamet Yorgunluğunun İncelenmesi	95
Çocuk Kardiyoloji Polikliniğine Üfürüm Nedeniyle Başvuran Bir Yaş Altı Hastaların Değerlendirilmesi	96
Çok Düşük Doğum Ağırlıklı Prematüre Bebeklerde Sürfaktan İhtiyacı ve Neonatal Morbidite İlişkisi ..	97
Covid-19 Pozitif Pediatrik Olguların Antibiyotik Direnci	99
Dijital Dünyada Sharenting: Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığına Yansımaları	101
Distal Rca Trombozu ve Topikal Glokom Damlaları Zemininde Semptomatik Bradikardi: Mobitz 1/wenckebach 2. Derece Av Blok ile Prezente Olan 87 Yaş Kadın Olgusu.....	103
Farklı Biyolojilerin Kesişimi: Eş Zamanlı Meme ve Endometrium Karsinomu	105
Farmakoloji ve Yapay Zeka	106
Fenotipe Yönelik Biyolojik Tedavi: Eozinofilik Non-Alerjik Ağır Astımlı Bir Çocuk Olgusu	108
Hipoksemik Solunum Yetersizliğinde Yüksek Akışlı Nazal Oksijen Tedavisi Başarısının Rox İndeksi, Hacor Skoru ve Alveoloarteriyel Oksijen Gradyenti İle Değerlendirilmesi	110
Hormon Reseptörü Pozitif /Her2 Negatif Metastatik Meme Kanserinde Halp Skorunun Prognostik Önemi.....	112
İnme Tedavisinde Kullanılan Stentretreiver Cihazların Ekstrakraniyal Kullanım Alanları.....	114
İzole Tırnak Yatağı Yaralanmalarının Adli Tıbbi Değerlendirilmesi.....	115
Kadınlarda Meme Kanseri Farkındalığı ve Erken Tanı Yöntemlerinin Kullanımı: Adıyaman Örneği	117
Kardiyoloji Yoğun Bakım Hastalarında Uyku Kalitesinin Pittsburgh Uyku Kalitesi İndeksi ile Değerlendirilme	119

Kliniğimizde Osteoporoz Açısından Takip Edilen Romatoid Artrit Tanılı Hastaların Retrospektif Analizi	120
Koroner Arter Anomalisi Olan Bir Hastada Perkutan Koroner Girişim.....	121
Koroner Lezyon Morfolojisinin Peri-Prosedürel Sonuçlara Etkisi: Ivus ile Retrospektif Bir Analiz	123
Lewy Cisimcikli Demansta Bakımveren Yükünü Artıran Belirti Kümeleri: Psikotik ve Davranışsal Belirtilere Dikkat.....	124
Malign Boğmaca: Nadir Görülen Ancak Yüksek Mortalitesi Olan Bir Klinik Antite.....	126
Malign Plevral Efüzyonlarda Heimlich Valfi (Flutter Valfli Sistem) Kullanımının Konvansiyonel Su Altı Drenaj Sistemleriyle Karşılaştırılması: Klinik ve Pratik Değerlendirme	128
Medüller ve Papiller Tiroid Karsinomunun Birlikteliği: Nadir Bir Olgu	130
Migren Hastası Olan Çocukların Ebeveynlerinde Anksiyete, Depresyon ve Aleksitimi Düzeylerinin Değerlendirilmesi	131
Morel–Ivallée Lesion: A Rare Lumbar Localization Without Trauma	133
Multipl Serebral Venöz Sinüs Trombozu, Bilateral Pulmoner Emboli, Derin Ven Trombozu ve Trombositopeni ile Birlikte Kalıtsal Trombofili Olgusu	134
Multipl Skleroz Hastalarında Cinsel İşlevlerin Değerlendirilmesi.....	136
Multiple Sclerosis Diagnosed Based on Upper Motor Neuron Findings in a Case With Incomplete Clinical Findings Following Cervical Spinal Canal Surgery: A Case Report	137
Nadir Bir Konjenital Anomali: Persistan İnen Mezokolon Olgu Sunumu	138
Naples Prognostik Skorunun Nstemi Hastalarında Lezyon Yaygınlığı ile İlişkisi: Syntax ve Gensini Skorları ile Karşılaştırmalı Bir Analiz	139
Orta Yaş Kadın Hastada Kalçanın Geçici Osteoporozu: Olgu Sunumu	140
Özofagogastrik Bileşke Morfolojisi, Görh'li Hastalarda Ph Monitörizasyonu ile İlişkilidir	141
Parkinson Hastalarında Düşme , Düşme Korkusu, Depresyon ve Anksiyetenin Araştırılması	142
Pc20 Değişkenliği ile Mesleki Astım Tanısı: Duyarlılık, Özgüllük ve Pefr İzlemi ile Karşılaştırma.....	143
Recist Kriterleri ile Solid Tümörlerde Tedavi Yanıt Değerlendirmesi	145
Skabiyes Tanılı Çocuklarda Hematolojik Belirteçler	146
Solunum Yetmezliği ve Hipotansiyonla Seyreden Miksödem Koması: Yoğun Bakımda Nadir Görülen Bir Endokrin Acil	147
Stemi'de Bifürkasyon Tekniği Sonrasında Tirofiban Kullanımı: Kırşehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi Tek Merkez Deneyimi.....	149
Terminal Malignite Hastalarında Sistemik İnflamatuvar İndeks (SII) ile 1 Aylık Mortalitenin İlişkisi: Tek Merkez Deneyimi	150
Tuberkoloz Tedavisi Sonrası Gelisen Nadir Birkaraciger Enzim Yuksekligi Nedeni.....	152
Türkçe Migren Web Sitelerinin Bilimsel Güvenilirlik ve Okunabilirlik Açısından Değerlendirilmesi: Yapay Zekânın Rolü	153
Yoğun Bakımda Panrezistan Pseudomonas Aeruginosa Enfeksiyonuna Bağlı Kaviter Akciğer Lezyonu: Zorlu Bir Olgu Sunumu	155

Yüzeyel Tromboflebitte Düşük Moleküler Ağırlıklı Heparin Kullanımının Klinik Sonuçlara Etkisi: Tek Merkezli Retrospektif Çalışma.....	157
An Investigation of Some Psychological Parameters of Obesity: Causes, and Adverse Outcomes.....	159
Antiplatelet Tedavi Alan Hastalarda Diş Çekimi ve Dental İmplant Cerrahisi Sonrasında Kanamanın Değerlendirilmesi	161
Defansif Tıp: Malpraktis Endişesinin Klinik Uygulamalara Etkisine Adli Tıbbi Bir Bakış.....	163
Diplejik Serebral Palsi Tanılı Çocuğun ICF Çerçevesinde Fonksiyonel Performans ve Rehabilitasyon Sürecinin İncelenmesi: Olgu Sunumu	165
Effects of Preoperative Respiratory Function, Functional Capacity and Peripheral Muscle Strength On Clinical Outcomes After Heart Valve Surgery	167
El Kavrama Kuvveti Ölçümünde Dinamometrelerin Güvenirliği: Son On Yıldaki Araştırma Eğilimlerine Bibliyometrik Bir Bakış.....	168
Nazal Konka ve Maksiller Sinüslerin İskeletsel Maloklüzyon Paternleriyle İlişkisinin Üç Boyutlu Değerlendirilmesi	170
Organofosforlu Sinir Ajanı Zehirlenmesinde, Terapötik Oksimlerin Duyarlılığını Artırmak İçin Botulinum Toksini, Alfa Konotoksin ve Piridostigminin Sinerjik Etkileri: Mekanik Çözümler	172
Soğuk Ürtiker: Fizyolojik Temellerden Psikososyal Sonuçlara	173
Bebeklerde Uyku Düzeni ve Etkileyen Faktörlerin İncelenmesi.....	175
Çocuk Acil Servislerde Aile Katılımının Çocukların Psikolojik ve Fiziksel İyileşmesine Etkisi	177
Pediyatrik Cerrahi Yoğun Bakım Hastalarında Basınç Yaralanması Sıklığı: Retrospektif Bir Çalışma.....	179
Sıçanlarda Deneysel Olarak Oluşturulan Kalsiyum Oksalat (Caox) Kristalizasyonu Üzerine Eşkina Balığı (Sciaena Umbra) Taşı ve Limon Suyu Kombinasyonunun Etkisinin İncelenmesi.....	181
1,4-Dihidropiridin Halkasına Analog Yeni Hekzahidrokinolin Türevi Bileşiklerin Makrofaj Hücrelerinin Poliferasyonuna Etkisinin İncelenmesi	182
Cetuximab Loaded Liposomes Radiolabeled With Tc-99m: A Novel Theranostic Approach for Colorectal Cancer	184
Deneysel Diyabet Modeli Oluşturulan Sıçanlarda Tangeretin'in Anti-Allodinik Etkinliği	186
Ekinatin'in Santral Sinir Sistemi Üzerindeki Etkileri: Monoaminerjik Sistemin Modülasyonu	188
Klinik ve Burun Örneklerinden Elde Edilen Meca Pozitif Staphylococcus Aureus İzolatlarının Antibiyotik Direnç Analizleri	190
Toplum Eczanelerine Başvuran Kadınlarda Menstrüel Siklus Bozukluklarına Yönelik Farkındalık ve İlaç Kullanım Eğilimlerinin Değerlendirilmesi.....	191
Amatör Sporcu Çocuklarda Yaralanma Öyküsü ve Fiziksel Uygunluk Arasındaki İlişkinin İncelenmesi	193
Çocuk ve Gençlerde Fiziksel Aktivite Tutumu ile Ebeveyn Algısı Arasındaki İlişki	195
Neurophysiological Foundations of Cognitive Performance and Decision-Making in Football	197
Antikoagülan Kullanımı Olmadan Gelişen Rectus Abdominis Hematomu: Olgu Sunumu ve Literatürün Gözden Geçirilmesi	199

100 Gram Glukoz Tolerans Testinde Tek ve Çift Anormal Değer Varlığının Gebelik Sonuçları ile İlişkisi	201
Alfa Bloker Kullanımı ile Spinal Anestezideki Hemodinamik Değişikliklerin İlişkisi	202
Alt Ekstremitede Nadir Bir Kitle: Bir Deri Pilomatriksoma Olgu Sunumu.....	203
Amyand Hernisi: İnguinal Herni Operasyonu Sırasında Karşılaşılan Bir Olgu Sunumu.....	205
Aşırı Aktif Mesanede Onabotulinum Toksin A: 9 Yıllık Tek Merkez Serisi	206
Canlı Donörden Önce Hepatosit Kanserin Evre Düşürülmesi Karaciğer Nakli: Milano Kriterleri Kapsamındaki Tümörlerle Karşılaştırıldığında Uzun Dönem Sonuçları	208
Charcot–marie–tooth Hastalığı Olan Gebede Sezaryen Anestezisi Yönetimi: Olgu Sunumu	209
Çocuklarda Apandisit Tanısında Gst-P Enzimi: İstatistiksel Analizlerle Desteklenen Ekspresyon Değerlendirmesi	211
Doğum Sonrası Kanamanın Etkenine Göre Anestezi Tekniğinin Rolü: Acil Sezaryen Doğum ve Plasenta Akreta Spektrumu Üzerine Çift Kohort Analizi	213
Elektrokonvulsif Tedavi Sonrası Gelişen Astım Atağı ve Yönetimi	214
Geriatric Hastalarda Prone Pozisyonda Perkütan Nefrolitotominin Sonuçları	216
Hamstring Ototogreftinin Antibiotikle Yıkınması Enfeksiyonu Önler Mi'	218
Hava Yolu Tıkanıklığına Yol Açan Nadir Laringeal Yabancı Cisimler: Klinik Yaklaşım	219
Hemoroidal Hastalıklarda Pramoksin ve Fenilefrinin Etkisi	221
İkili S2-Alar-İliak Vida.....	223
İleri Yaşlı Hastada Çoklu Kot Kırığı Ağrısının Tedavisinde Erektör Spina Alan Bloğu: Vaka Sunumu....	224
Kırıkçı Müdahalesi ile Gelişen Akut Kompartman Sendromu: Doğru Cerrahiye Rağmen Sinir Hasarı ile Sonuçlanan Çocuk Olgu	225
Koaksiyel İğne Tekniği ile Transperineal Prostat Biyopsisi: İlk 35 Olguluk Deneyimimiz.....	227
Kronik Üveiti Taklit Eden Primer Vitreoretinal Lenfoma: Önemli Bir Tanısal Zorluk	228
Laringeal Yabancı Cisimlerin Yönetiminde Videolaringoskopin Rolü: Bir Olgu Deneyimi	230
Lomber Dar Kanalda Unilateral Yaklaşımla Bilateral Dekompresyon Yaptığımız Hastalarda Sonuçlarımız.....	231
Meme'nin Kıl Foliküllerinden Fakir Bölgesinde Atipik Yerleşimli Pilonidal Sinüs Olgusu	232
Mesane Skuamöz Metaplazisi: Klinikopatolojik Deneyim	233
Nadir Bir Komplikasyon: Kürdan Yutulmasına Bağlı Sigmoid Kolon Perforasyonu.....	235
Nadir Görülen Bir Hastalık Olarak Eklemde Okronozis Olgusu	236
Nörolojik Patoloji Olmayan Bir Kardiyak Cerrahi Hastasında Perioperatif Düşük Bölgesel Serebral Oksijen Satürasyonu: Olgu Sunumu	237
Obez Hastalarda Transobturator Tape ile Stres Üriner İnkontinans Tedavisi: Tek Merkezli 32 Olguluk Deneyim	238
Ortopedi Hekimlerinin Yapay Zekâya Bakışı: Güven, Etik ve Hukuki Boyutlar	240
Osteokondrit Dissekans ve Menisküs Kalsifikasyonu: Mekanik Stresin Rolü	241

Preekleptik ve Diyabetik Gebelik Seyrinde Gelişen Elefantiyazis Tablosu	243
Prenatal İntrakardiyak Hiperekogen Odaklar ve Postnatal Ekokardiyografik Bulgular	244
Sağ Kolon Divertiküler Hastalığında Cerrahi Tedavi: Tek Merkez Deneyimi	246
The Human Factor in Air Quality: Knowledge and Awareness of Art Staff On Vocs and Particulates	247
The Importance of Early and Effective Resuscitation in a Pediatric Case of Intraoperative Cardiac Arrest	249
Travma Görüntülemeye Yapay Zeka: Ayak Bileği Kırıklarının Lauge–hansen Sınıflamasında Chatgpt Performansı.....	251
Türk Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kongresi Oturumlarında Algoloji ve Yoğun Bakımla İlişkili Konuların Kantitatif Değerlendirilmesi	253
Türk Ortopedi Ulusal Kongresinde Kabul Edilen Ayak-Ayak Bileği Konulu Bildirilerinin Efas 2024 Kongresi Bildirileri İle Karşılaştırılması.....	254
Türkçe Web Sitelerinde Spinal Stenoz İçeriklerinin Bilimsel Güvenilirlik ve Okunabilirlik Açısından İncelenmesi	255
Türkiye'de Tiroid Göz Hastalığı Üzerine Bilimsel Çalışmaların Bibliometrik Analizi	257
Üretral Darlıklarda İnternal Üretrotomi Sonrası Kateterizasyon Süresinin Nüks Üzerindeki Etkisi.....	258
Vertebra Korpusu Yerleşimli Hidatik Kiste Bağlı Omurga Kırığı.....	259
Vkc Öyküsünün Uzun Dönem Korneal Morfoloji Üzerine Etkisi: Subklinik Keratokonus Bulguları	260
Yüksek Kardiyak Riskli Hastada Dev Lipom Eksizyonu İçin Anestezik Yaklaşım: Erektor Spina Plan Blok	262
Fötal Gelişim Süresince Sığır Dalağındaki Bazı İntermediyer Filamanların Ekspresyonu	263
İnfeksiyöz Bronşitis Virüsü'nün Teşhisi ve Aşılama Stratejilerinde Güncel Moleküler Yaklaşımlar	265
Klinik Sığır Mastitisinden İzole Edilen Pseudomonas Aeruginosa'ya Karşı Litik Bir Bakteriyofaj Olan Vb_pae_hmku_23'ün İzolasyonu, Karakterizasyonu ve Genomik Analizi.....	267
Saha Örneklerinden BPIV3 İzolasyonu ve Tespitine Yönelik Yapay Zekâ Modellerinin Başarımının Değerlendirilmesi	268
Veteriner Anatomi Eğitiminde 3d Modellerin Kullanımı.....	270

BOARDS/ KURULLAR

Chairman of the Organizing Committee

Prof. Dr. Nizami Duran, Hatay Mustafa Kemal University , Türkiye

Organizing Committee

Prof. Dr. Ayşe Meşe, Dicle University , Türkiye

Prof. Dr. Hülya Çiçek, Gaziantep University , Türkiye

Prof. Dr. Parvez I. Haris, Montfort University , Leicester, UK

Prof. Dr. Robert C. Schneider, State University of New York, USA

Assoc. Prof.. Dr. Tomasz Niznikowski, Józef Pilsudski University , Poand

Assoc. Prof.. Dr. Meriç Eraslan, Akdeniz University , Türkiye

Referee and Science Committee

Prof. Dr. Aykut Eliçora, Kocaeli University , Türkiye

Prof. Dr. Ellie Abdi, Montclair University , USA

Prof. Dr. Halit Demir, Van Yüzüncü Yıl University , Türkiye

Prof. Dr. Mustafa Metin Donma, Tekirdağ Namık Kemal University , Türkiye

Prof. Dr. Nizami Duran, Mustafa Kemal University , Türkiye

Prof. Dr. Orkide Donma, İstanbul University , Türkiye

Prof. Dr. Parvez I. Haris, Montfort University , Leicester, UK

Prof. Dr. Robert C. Schneider, State University of New York, USA

Prof. Dr. Yüksel Dereli Necmettin Erbakan University Türkiye

Assoc. Prof.. Dr. Ahmet Taylan Çebi, Karabük University , Türkiye

Assoc. Prof.. Dr. Arzu Ay, Trakya University , Türkiye

Assoc. Prof.. Dr. Aslı Akdeniz Kudubeş, Bilecik Şeyh Edebali University , Türkiye

Assoc. Prof.. Dr. Bahanur Malak Akgün, Ardahan University , Türkiye

Assoc. Prof.. Dr. Berna Erdal, Tekirdağ Namık Kemal University , Türkiye

Assoc. Prof.. Dr. Defne Öcal Kaplan Kastamonu University , Türkiye

Assoc. Prof.. Dr. Derya Çayır, University of Health Sciences, Türkiye

Assoc. Prof.. Dr. Elif Meltem Aslan, Istanbul University of Health and Technology, Türkiye

Assoc. Prof.. Dr. Ergül Mutlu Altundağ, Eastern Mediterranean University, TRNC.

Assoc. Prof.. Dr. Hatice Hale Gümüş, Çukurova University , Türkiye

Assoc. Prof.. Dr. Işıl Aydemir, Niğde Ömer Halisdemir University , Türkiye

Assoc. Prof.. Dr. İsa Ardahanlı, Bilecik Şeyh Edebali University , Türkiye

- Assoc. Prof.. Dr. Kader Aydın, İstanbul Medipol University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Katibe Tuğçe Temur, Niğde Ömer Halisdemir University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Mehmet Aykur , Tokat Gaziosmanpaşa University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Meral Miraloğlu, Çukurova University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Meryem Kuru Pekcan, University of Health Sciences Bilkent City Hospital, Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Metin Berk Kasapoğlu ,İstanbul Universites, Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Muhammed Akif Deniz, Dicle University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Nizamettin Günbatar Van Yüzüncü Yıl University Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Nizamettin Günbatar Van Yüzüncü Yıl University Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Özgür Eken, İnönü University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Özlem Ergül Erkeç, Van Yüzüncü Yıl University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Rıza Çıtıl, Tokat Gaziosmanpaşa University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Saime Betül Baygeldi, Fırat University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Sefa Küçükler, Atatürk University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Selma Usluca, Atılım University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Serhat Sirekbasan, Çankırı Karatekin University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Sultan Mehtap Büyüker, İstanbul Medipol University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Ufuk Ok, Atlas University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Yeşim Eroğlu, Fırat University , Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Yıldırım Gültekin, Eskişehir Şehir Hastanesi, Türkiye
- Assoc. Prof.. Dr. Zuhul Uçkun Şahinoğulları, Mersin University , Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Ahmet Cihat ÖNER, Van Yüzüncü Yıl University , Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Algül Dilara Dokumacı, Kahramanmaraş Sütçü İmam University , Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Ayşe Gülay Şahan, Balıkesir University , Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Büşra Candiri, İnönü University , Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Esin Ünsaldı, Necmettin Erbakan University , Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Fırat Canlıkarakaya, Amasya University , Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Fırat Canlıkarakaya, Amasya University , Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Gülден Hakverdi, Cumhuriyet University , Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Havva Yasemin Çinpolat, Çanakkale Onsekiz Mart University , Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Naile Esra Saka, Tekirdağ Namık Kemal University , Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Pelin Özmen, Nevşehir Hacı Bektaş Veli University , Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Rabia Keçialan, Bolu Abant İzzet Baysal University , Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Ramazan Aslan, Şeyh Edebalı University , Bilecik, Türkiye
- Asst. Prof.. Dr. Remzi Orkun Akgün, Çankırı Karatekin University , Türkiye

Asst. Prof.. Dr. Reza Behdari, Health Industry Research Center, West Tehran Branch,İslamic Azad University , Tahran, Iran

Asst. Prof.. Dr. Rukiye Sümeyye Bakıcı, Karabük University , Türkiye

Asst. Prof.. Dr. Sevilay Yeğinoğlu, Karabük University , Karabük

Asst. Prof.. Dr. Şadiye Berna Aykan, Sakarya University , Türkiye

Asst. Prof.. Dr. Yağmur Sürmeli, Toros University , Türkiye

Asst. Prof.. Dr. Yavuz Yücel, Dicle University , Türkiye

Presentation / Bildiri ID= 151

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2020-0192

Adölesan İdiyopatik Skolyozlu Bireylerde Günlük Yaşam Alışkanlıkları ve Antropometrik Farklılıkların Skolyoz Üzerine Etkisi

Researcher Esra Türne Tüysüz¹, Asst. Prof. Dr. Ali Faruk Özyaşar¹, Exp. Dr. Ali Yavuz Uzun¹, Asst. Prof. Dr. Serdar Karakullukçu²

¹Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi Anatomi Anabilim Dalı

²Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı

*Corresponding author: Ali Yavuz UZUN

Özet

Özet İdiyopatik skolyozun etiyolojisi uzun yıllardan beri tartışılmakta olup, kesin kanıtlar halen bulunamamıştır. Bireylerin postüral alışkanlıklarının, fiziksel aktivite düzeylerinin ve antropometrik farklılıklarının idiyopatik skolyozun ortaya çıkışında etkili olabilir. Çalışmamızda adölesan bireylerin, günlük yaşam alışkanlıkları ve antropometrik farklılıkları ile skolyoz arasındaki ilişki araştırılmıştır. Çalışma, ikinci veya üçüncü basamak sağlık kuruluşları tarafından İdiyopatik Skolyoz tanısı alan, anket çalışmalarımızı ve yapacağımız ölçümleri etkileyecek skolyoz tanısına eşlik eden herhangi bir omurga deformitesi ve omurga cerrahi müdahalesi bulunmayan, anket sorularını anlayacak ve cevaplayacak kadar koopere olan, MAS' da 0-2 değerler arasında olan, 10-19 yaş aralığındaki araştırma grubu bireylerinden ve İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünce çalışmaya izin verilen Yavuz Sultan Selim Anadolu Lisesinde eğitim gören skolyoz tanısı almamış, herhangi bir omurga deformitesi ve omurga cerrahi müdahalesi bulunmayan, anket sorularını anlayacak ve cevaplayacak kadar koopere olan, MAS 'da 0-2 değerler arasında olan, 10-19 yaş aralığındaki kontrol grubu bireylerinden oluşmaktadır. Katılımcıların sosyodemografik verileri ve antropometrik ölçümleri kaydedildi. Katılımcılara BACKPEI, ASAA ve PAQ-A uygulandı. Skolyozlu bireyler ile sağlıklı bireylerin masaüstü/dizüstü bilgisayar kullanırken genellikle tercih ettikleri oturma pozisyonları arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulundu ($p=0.038$). Sağlıklı bireylerin egzersiz için yürüyüş yapma ($p=0.001$), hafif tempolu yürüyüş yapma ($p=0.026$), voleybol oynama ($p=0.026$), basketbol oynama ($p=0.003$) puanları skolyozlu bireylere göre daha yüksek bulundu. Bu sonuçlara göre skolyozlu bireylerin sağlıklı bireylere göre daha yaygın olarak yanlış oturma pozisyonlarını tercih ettikleri ve sağlıklı bireylerin fiziksel aktivite seviyelerinin skolyozlu bireylerden yüksek olduğu görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Adölesan, Fiziksel Aktivite, İdiyopatik Skolyoz, Vücut Duruşu

Effects of Daily Life Habits and Anthropometric Differences On Scoliosis in Individuals With Adolescent Idiopathic Scoliosis

Abstract

The etiology of idiopathic scoliosis has been debated for many years, and definitive evidence has yet to be found. Individuals' postural habits, physical activity levels, and anthropometric differences may play a role in the development of idiopathic scoliosis. In our study, the relationship between adolescents' daily life habits, anthropometric differences, and scoliosis was investigated. The study included individuals aged 10–19 years who had been diagnosed with idiopathic scoliosis by secondary or tertiary healthcare institutions, who had no accompanying spinal deformity or history of spinal surgery that could affect the questionnaire or measurement outcomes, who were cooperative enough to understand and answer the questionnaire, and whose MAS score ranged between 0 and 2. The control group consisted of individuals aged 10–19 years studying at Yavuz Sultan Selim Anatolian High School, where

permission for the study was granted by the District Directorate of National Education, who had not been diagnosed with scoliosis, had no spinal deformity or surgical intervention, were able to understand and answer the questionnaire, and had MAS scores between 0 and 2. Sociodemographic data and anthropometric measurements of the participants were recorded. The participants completed the BACKPEI, ASAA, and PAQ-A questionnaires. A statistically significant difference was found between individuals with scoliosis and healthy individuals regarding their preferred sitting positions while using a desktop/laptop computer ($p = 0.038$). Healthy individuals scored higher than those with scoliosis in walking for exercise ($p = 0.001$), light-paced walking ($p = 0.026$), playing volleyball ($p = 0.026$), and playing basketball ($p = 0.003$). According to these results, individuals with scoliosis were found to more commonly prefer incorrect sitting positions compared to healthy individuals, and the physical activity levels of healthy individuals were higher than those of individuals with scoliosis.

Keywords: Adolescent, Body Posture, Idiopathic Scoliosis, Physical Activity

Presentation / Bildiri ID= 137

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9946-3026

Anatomi Eğitiminin Tarihsel Gelişimi: Antik Çağ'dan Günümüze

Dr. Ayse Gamze Ozcan

Selcuk University, Faculty of Medicine

Özet

Anatomi eğitimi, tıp biliminin en eski ve temel alanlarından biridir. İnsan bedeninin yapısal özelliklerini anlama çabası Antik Çağ'a kadar uzanır. Antik Yunan'da Herophilos ve Erasistratos ilk sistematik diseksiyonları gerçekleştirmiş, Galen'in hayvan diseksiyonlarına dayalı çalışmaları yüzyıllar boyunca anatomi bilgisinin temelini oluşturmuştur. Orta Çağ'da Avrupa'da insan diseksiyonu dini yasaklar nedeniyle duraklarken, İslam dünyasında anatomi bilgisi korunmuş ve geliştirilmiştir. Bu dönemde İbn-i Sina'nın El-Kanun fi't-Tıbb adlı eseri, insan anatomisiyle ilgili detaylı açıklamalarıyla hem İslam dünyasında hem de Avrupa'da yüzyıllar boyunca temel başvuru kaynağı olmuştur. 14. yüzyılda Bologna'da yapılan ilk resmi diseksiyon, Avrupa'da modern anatomi öğretiminin başlangıcını simgeler. Rönesans döneminde Vesalius'un De Humani Corporis Fabrica adlı eseriyle anatomi, deneysel ve gözleme dayalı bir bilim haline gelmiştir. Osmanlı'da ise ilk resmi kadavra diseksiyonu 1841'de Sultan Abdülmecid'in fermanı ile Dr. Spitzer tarafından yapılmıştır. Cumhuriyet dönemiyle birlikte anatomi eğitimi bilimsel temellere oturmuş, kadavra temini ve laboratuvar olanakları artmıştır. 19. ve 20. yüzyıllarda ise anatomi eğitimi, mikroskopi ve radyolojik görüntüleme yöntemleriyle çeşitlenmiştir. Günümüzde dijital teknolojiler anatomi öğretimi desteklemekte; ancak kadavra diseksiyonu hâlâ anatomi eğitiminde altın standart olma özelliğini sürdürmektedir. Bu sunumda, anatomi eğitiminin tarihsel gelişimi kronolojik olarak incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Anatomi, Diseksiyon, Kadavra, Anatomi Tarihi, Tıp Eğitimi

The Historical Evolution of Anatomy Education: From Antiquity to the Present

Abstract

Anatomy education is one of the oldest and most fundamental branches of medical science. The effort to understand the structural features of the human body dates back to ancient times. In Ancient Greece, Herophilus and Erasistratus performed the first systematic dissections, while Galen's animal-based studies formed the foundation of anatomical knowledge for centuries. During the Middle Ages, human dissection in Europe was restricted due to religious prohibitions, whereas anatomical knowledge was preserved and advanced in the Islamic world. In this period, Avicenna's Al-Qanun fi al-Tibb (The Canon of Medicine) served as a major reference source in both the Islamic and European worlds for centuries, owing to its detailed descriptions of human anatomy. The first official dissection in 14th-century Bologna marked the beginning of modern anatomy education in Europe. During the Renaissance, Vesalius's De Humani Corporis Fabrica transformed anatomy into an experimental and observation based science. In the Ottoman Empire, the first official cadaver dissection was performed in 1841 by Dr. Spitzer under the decree of Sultan Abdülmecid. With the establishment of the Turkish Republic, anatomy education was placed on a scientific foundation, and cadaver procurement and laboratory facilities improved. In the 19th and 20th

centuries, anatomy education diversified with microscopy and radiological imaging. Today, digital technologies increasingly support anatomy teaching; however, cadaveric dissection remains the gold standard in anatomical education. This presentation chronologically examines the historical development of anatomy education.

Keywords: Anatomy, Dissection, Cadaver, History of Anatomy, Medical Education

Presentation / Bildiri ID= 169

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-8934-0575>

Bacterial Distribution and Antibiotic Resistance Profiles in Tracheal Aspirate Samples

Asst. Prof. Dr. Nurullah Ciftci

Kafkas University Medicine Faculty Department of Medical Microbiology Kars, Türkiye

*Corresponding author: Nurullah çiftçi

Özet

Hospital-acquired infections remain a critical concern in intensive care units (ICUs), particularly among mechanically ventilated patients. Ventilator-associated pneumonia is a significant nosocomial infection, frequently caused by multidrug-resistant (MDR) pathogens, leading to increased morbidity, prolonged hospital stays, and higher healthcare costs. Tracheal aspirate cultures serve as an important diagnostic tool for identifying bacterial pathogens in ICU patients. However, the growing prevalence of MDR organisms complicates empirical treatment options. This study aims to evaluate the microbial spectrum and antibiotic resistance profiles in tracheal aspirate samples collected over a two-year period, with a particular focus on clonal dissemination among *A. baumannii* isolates. A retrospective analysis was conducted on 231 tracheal aspirate culture results obtained from ICU patients. Tracheal aspirate samples were inoculated on 5% sheep blood agar, eosin methylene blue (EMB) agar, and chocolate agar, followed by incubation at 37°C for 24–48 hours. Bacterial isolates were identified using conventional microbiological methods, including Gram staining, colony morphology, catalase, oxidase, and biochemical tests. Antibiotic susceptibility testing was performed using the disk diffusion method, and results were interpreted according to the European Committee on Antimicrobial Susceptibility Testing (EUCAST) guidelines. A total of 231 bacterial isolates were identified, with the most frequently isolated organisms being: *A. baumannii* (24.2%), *K. pneumoniae* (23.8%), *E. coli* (18.2%). Gram-negative bacteria exhibited high resistance rates to beta-lactam antibiotics, carbapenems, and fluoroquinolones, while colistin resistance remained low. Gram-positive bacteria, including methicillin-resistant *S. aureus* (MRSA) displayed significant resistance to penicillins and macrolides. The study highlights the predominance of MDR pathogens in tracheal aspirate cultures and underscores the urgent need for antimicrobial stewardship programs. The clonal relationship among *A. baumannii* isolates suggests possible intra-hospital transmission, necessitating strict infection control policies, active surveillance, and judicious antibiotic use to curb the spread of resistant strains.

Anahtar Kelimeler: Antimicrobial Resistance, *Acinetobacter*, Tracheal Aspirate

Bacterial Distribution and Antibiotic Resistance Profiles in Tracheal Aspirate Samples

Abstract

Hospital-acquired infections remain a critical concern in intensive care units (ICUs), particularly among mechanically ventilated patients. Ventilator-associated pneumonia is a significant nosocomial infection, frequently caused by multidrug-resistant (MDR) pathogens, leading to increased morbidity, prolonged hospital stays, and higher healthcare costs. Tracheal aspirate cultures serve as an important diagnostic tool for identifying bacterial pathogens in ICU patients. However, the growing prevalence of MDR organisms complicates empirical treatment options. This study aims to evaluate the microbial spectrum and antibiotic resistance profiles in tracheal aspirate samples collected over a two-year period, with a particular focus on clonal dissemination among *A. baumannii* isolates. A retrospective analysis was conducted on 231 tracheal aspirate culture results obtained from ICU patients. Tracheal aspirate samples were inoculated on 5% sheep blood agar, eosin methylene blue (EMB) agar, and chocolate agar, followed by incubation at 37°C for 24–48 hours. Bacterial isolates were identified using conventional

microbiological methods, including Gram staining, colony morphology, catalase, oxidase, and biochemical tests. Antibiotic susceptibility testing was performed using the disk diffusion method, and results were interpreted according to the European Committee on Antimicrobial Susceptibility Testing (EUCAST) guidelines. A total of 231 bacterial isolates were identified, with the most frequently isolated organisms being: *A. baumannii* (24.2%), *K. pneumoniae* (23.8%), *E. coli* (18.2%). Gram-negative bacteria exhibited high resistance rates to beta-lactam antibiotics, carbapenems, and fluoroquinolones, while colistin resistance remained low. Gram-positive bacteria, including methicillin-resistant *S. aureus* (MRSA) displayed significant resistance to penicillins and macrolides. The study highlights the predominance of MDR pathogens in tracheal aspirate cultures and underscores the urgent need for antimicrobial stewardship programs. The clonal relationship among *A. baumannii* isolates suggests possible intra-hospital transmission, necessitating strict infection control policies, active surveillance, and judicious antibiotic use to curb the spread of resistant strains.

Keywords: Antimicrobial Resistance, *Acinetobacter*, Tracheal Aspirate

Presentation / Bildiri ID= 79

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3367-9665

Eriodictyol Potentiates Oxaliplatin-Induced Apoptosis in Hepg2 Hepatocellular Carcinoma Cells by Activating the Caspase Cascade and Suppressing Enos/nf-Kb Signaling

Asst. Prof. Dr. İlker Kılıçcioğlu¹ , Prof.Dr. Görkem Dülger¹

¹Düzce Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: İlker Kılıçcioğlu

Özet

Hepatocellular carcinoma (HCC) is the most common primary liver malignancy and the third leading cause of cancer-related death worldwide. Although oxaliplatin, a third-generation platinum chemotherapeutic, is used for advanced HCC, its clinical use is limited due to dose-dependent toxicity and the development of chemotherapy resistance. Natural flavonoids are attractive adjuvants due to their anti-cancer, anti-inflammatory, and anti-oxidant properties. In this study, we investigated the anti-proliferative and pro-apoptotic effects of eriodictyol, a tetrahydroxyflavonone, alone and in combination with oxaliplatin in HepG2 human HCC cells. Cell viability was assessed by WST-1 assay after 24 and 48 h of treatment, while caspase-3, -8, -9, endothelial nitric oxide synthase (eNOS), and nuclear factor- κ B (NF- κ B) levels were measured by ELISA. Eriodictyol alone caused a significant concentration and time-dependent proliferation inhibition, with IC₅₀ values of 52.63 μ M at 24 h and 29.96 μ M at 48 h. Oxaliplatin exhibited this effect with a lower IC₅₀ value (5.63 μ M at 24 h). Concomitant treatment with 2.5 μ M oxaliplatin with eriodictyol (20–60 μ M) for 24 h resulted in significantly growth inhibition than either agent alone and reduced cell viability to less than 40% compared to the control at the highest combination dose. Morphological analysis revealed classical apoptotic features such as cell shrinkage, rounding, and detachment, particularly in the combination group, while normal HUVEC cells largely retained their structure. ELISA results demonstrated significant activation of caspase-3, -8, and -9 (approximately 3-fold compared to the control group) and concomitant suppression of eNOS and NF- κ B, with the most pronounced changes observed in the combined treatment. These findings suggest that eriodictyol not only exhibited antiproliferative activity but also sensitized HepG2 cells to oxaliplatin by promoting apoptosis and attenuating survival signals. Our findings provide important evidence supporting the development of flavonoid-based adjuvant strategies to enhance the therapeutic efficacy of platinum chemotherapy in HCC.

Anahtar Kelimeler: Hepatocellular Carcinoma; Eriodictyol; Oxaliplatin; Apoptosis

Eriodictyol Potentiates Oxaliplatin-Induced Apoptosis in Hepg2 Hepatocellular Carcinoma Cells by Activating the Caspase Cascade and Suppressing Enos/nf-Kb Signaling

Abstract

Hepatocellular carcinoma (HCC) is the most common primary liver malignancy and the third leading cause of cancer-related death worldwide. Although oxaliplatin, a third-generation platinum chemotherapeutic, is used for advanced HCC, its clinical use is limited due to dose-dependent toxicity and the development of chemotherapy resistance. Natural flavonoids are attractive adjuvants due to their anti-cancer, anti-inflammatory, and anti-oxidant properties. In this study, we investigated the anti-proliferative and pro-apoptotic effects of eriodictyol, a tetrahydroxyflavonone, alone and in combination with oxaliplatin in HepG2 human HCC cells. Cell viability was assessed by WST-1 assay after 24 and 48 h of treatment, while caspase-3, -8, -9, endothelial nitric oxide synthase (eNOS), and nuclear factor-

κ B (NF- κ B) levels were measured by ELISA. Eriodictyol alone caused a significant concentration and time-dependent proliferation inhibition, with IC₅₀ values of 52.63 μ M at 24 h and 29.96 μ M at 48 h. Oxaliplatin exhibited this effect with a lower IC₅₀ value (5.63 μ M at 24 h). Concomitant treatment with 2.5 μ M oxaliplatin with eriodictyol (20–60 μ M) for 24 h resulted in significantly growth inhibition than either agent alone and reduced cell viability to less than 40% compared to the control at the highest combination dose. Morphological analysis revealed classical apoptotic features such as cell shrinkage, rounding, and detachment, particularly in the combination group, while normal HUVEC cells largely retained their structure. ELISA results demonstrated significant activation of caspase-3, -8, and -9 (approximately 3-fold compared to the control group) and concomitant suppression of eNOS and NF- κ B, with the most pronounced changes observed in the combined treatment. These findings suggest that eriodictyol not only exhibited antiproliferative activity but also sensitized HepG2 cells to oxaliplatin by promoting apoptosis and attenuating survival signals. Our findings provide important evidence supporting the development of flavonoid-based adjuvant strategies to enhance the therapeutic efficacy of platinum chemotherapy in HCC.

Keywords: Hepatocellular Carcinoma; Eriodictyol; Oxaliplatin; Apoptosis

Presentation / Bildiri ID= 147

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0006-0265-6072>

Fmok-Tirozin ve Aljinat ile Mezenkimal Kök Hücreler İçeren 3d Hibrit Biyomalzeme Geliştirilmesi

Ma. St. Melike Kartal¹, Assoc. Prof. Dr. Serap Mert¹, Asst. Prof. Dr. Büşra Öncel Duman², Ph.D. Cand. Ahmet Öztürk¹, Ph.c. Hatice Asri¹, Assoc. Prof. Dr. Gökhan Duruksu¹, Prof.Dr. Yusufhan Yazır¹

¹Kocaeli Üniversitesi

²Kocaeli Sağlık ve Teknoloji Üniversitesi

Özet

Fmok-Tirozin ve Aljinat karışımından elde edilen hidrojel içine insan yağ dokusundan elde edilen mezenkimal kök hücreleri (MKH'ler) kapsülleyerek, yüksek mekanik mukavemet ve elastikiyete, yüksek oksijen geçirgenliğine sahip konforlu bir yara örtüsü geliştirmek amaçlanmaktadır. Bu amaca ulaşmak için, aljinat ve Fmok-Tirozin karışımı kalsiyum ile çapraz bağlanarak hibrit 3 boyutlu hidrojeller elde edilmiştir (Hwang ve ark., 2010). MKH içeren Aljinat/Fmok-Tirozin hibrit hidrojellerin yara örtüsü olarak kullanılacak olması çalışmamızın yenilikçi yönüdür. Üç farklı Fmok-Tirozin/Aljinat oranı kullanılarak MKH'ler için en uygun özelliğe sahip Aljinat/Fmok-Tirozin oranı belirlenmesi ile hibrit hidrojel elde edilmiştir. Elde edilen 3 boyutlu hidrojellerin şişme davranışı, FTIR analizi ve mekanik mukavemet testleri gerçekleştirilmiştir. 3 boyutlu hidrojeller ile MKH hücrelerinin etkileşimini belirlemek için canlılık ve sitotoksitesite testleri yapılmıştır. Aljinat/Fmok-Tirozin materyalinin hücre canlılığına etkisi WST testi ile belirlenirken, toksik etki LDH (laktat dehidrogenaz) testi ile belirlenmiştir (Wang ve ark., 2017). Ölü ve canlı hücrelerin görüntülenmesi amacıyla Live/Dead boyaması gerçekleştirilmiştir. MKH'ler ve fibroblast hücreleri için toksik olmayan Fmok-Tirozin/aljinat formülasyonu belirlenmiştir. **Teşekkür:** Bu çalışma Kocaeli Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi tarafından desteklenmiştir. Proje numarası: TAA-2024-4118.

Development of 3D Hybrid Biomaterial Containing Mesenchymal Stem Cells with Fmok-Tyrosine and Alginate

Abstract

It is aimed to develop a comfortable wound dressing with high mechanical strength and elasticity and high oxygen permeability by encapsulating mesenchymal stem cells (MSCs) into the hydrogel obtained from Fmok-Tyrosine and Alginate mixture. To achieve this goal, hybrid 3D hydrogels were obtained by crosslinking with calcium using alginate and Fmoc-Tyrosine (Hwang et al., 2010, Duman et al., 2024). The use of MSC-containing Alginate/Fmoc-Tyrosine hybrid hydrogels as wound dressings is the novelty of our study. Three different Fmok-Tyrosine/Alginate ratios were used to obtain the Alginate/Fmok-Tyrosine hybrid hydrogel with the most suitable properties for MSCs. Swelling behavior, FTIR analysis, mechanical strength tests of the obtained 3D hydrogels were carried out. Viability and cytotoxicity tests were performed to determine the interaction between 3D hydrogels and MSC cells. The effect of the alginate/Fmok-Tyrosine material on cell viability was determined using the WST assay, while the toxic effect was determined using the LDH (lactate dehydrogenase) assay (Wang et al., 2017). Live/Dead staining was performed to visualize live and dead cells. A non-toxic Fmok-Tyrosine/alginate formulation was determined for MKH and fibroblast cells. **Acknowledgements:** This

study was supported by Kocaeli University Scientific Research Projects Coordination Unit supported.
Project number: TAA-2024-4118.

Keywords: Alginate, Fmoc-Tyrosine, Mesenchymal Stem Cells

Presentation / Bildiri ID= 129

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3730-9963, 0009-0008-9724-8681

Glioblastomada Atrx Proteinini Hedefleyen İlaç Yeniden Konumlandırma Adaylarının in Silico Değerlendirilmesi

Researcher Adna Berilo¹, Asst. Prof. Dr. Betül Akçeşme²

¹Uluslararası Saraybosna Üniversitesi, Genetik ve Biyomühendislik Bölümü, Saraybosna, Bosna Hersek

²Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Hamidiye Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji ABD, İstanbul, Türkiye
Sorumlu Yazar: Asst. Prof. Dr. Betül Akçeşme, e-mail: betul.akcesme@sbu.edu.tr

Özet

Glioblastoma (GBM), yetişkinlerde görülen en agresif beyin tümörüdür. Cerrahi, radyoterapi ve temozolomid tedavisine rağmen hayatta kalma oranı düşüktür ve kan-beyin bariyerini aşması gereken etkili hedefli tedavi seçenekleri çok azdır. Yeni ilaç keşfinin aciliyeti ve yüksek kayıp oranı göz önüne alındığında, ilaçların yeniden konumlandırılması GBM tedavileri için daha hızlı ve daha düşük riskli bir yol sunduğu söylenebilir. Alfa-talasemi/zihinsel gerilik, X'e bağlı (ATRX) değişiklikler gliomlarda yaygındır ve sıklıkla izositrat dehidrojenaz mutasyonlarıyla birlikte görülür. ATRX, kromatin ve telomer bakımını kontrol eder ve kaybı genom instabilitesine yol açar ve DNA'ya zarar veren ajanlara duyarlılığı artırabilir. ATRX'i bir GBM hedefi olarak değerlendirmek ve onaylanmış ilaçları incelemek için hızlı, hesaplamalı bir iş akışı uyguladık. ATRX'in bir AlphaFold modeli PyMOL'da incelendi ve DrugRep, yapı tabanlı sanal tarama için kullanıldı; temoporfın en üst sıradaki adaylar arasında yer aldı. İlaç benzeri özellikler ve farmakokinetik, Lipinski kuralları ve admetSAR ile profilendirildi. Protein-ligand etkileşimleri, tüm protein ve PxVxL/ chromoshadow etkileşim bölgelerinde kenetlenme kullanılarak SwissDock ile değerlendirildi. Genel ilaç benzeri özelliği ve öngörülen farmakokinetik profili, klinik kullanımla tutarlı ve merkezi sinir sistemi uygulamalarıyla uyumluydu. Docking (moleküler kenetleme), hem global hem de lokal dockinglerde ATRX üzerinde makul pozisyonlar oluşturdu ve ilk tarama için kabul edilebilir -7 kcal/mol civarında puanlar elde edildi. Genel olarak, sonuçlar etkileşim olasılığını desteklemekte ve yapı temelli daha ileri çalışmaların yapılmasını haklı kılmaktadır. Bu hesaplamalı çalışma, biyoinformatik yaklaşım GBM'deki hedefleri ve adayları hızlı bir şekilde daraltabileceğini göstermektedir. Docking yaklaşımı tek başına bağlanma veya etkinliği kanıtlayamaz, ancak bulgularımız sonraki adımları motive etmektedir. Temoporfın baş ve boyun skuamöz hücreli kanserinde (BBSHK) onaylanmış bir fotosensitizör olmakla birlikte, gelecekteki çalışmalar moleküler dinamik simülasyonları, rafine bölge/domain/motif spesifik docking, daha yüksek güvenilirlikli yapılarla iyileştirilmiş bağlanma bölgesi (cep) haritalama ve glioblastoma ile ilişkilendirmek için laboratuvar doğrulamasını içerecektir. Ayrıca, GBM'de DNA hasarına karşı ATRX ile bağlantılı duyarlılığı kullanan diğer kemotip ve kombinasyonları da araştırılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Glioblastoma, ATRX, İlaçların yeniden konumlandırılması, Yapısal Biyoinformatik, Temoporfın

In Silico Evaluation of Drug-Repurposing Candidates for Targeting ATRX protein in Glioblastoma

Abstract

Glioblastoma (GBM) is the most aggressive adult brain tumor, with poor survival despite surgery, radiotherapy, and temozolomide, and few effective targeted options that must also overcome the blood–

brain barrier. Given the urgency and high attrition in de novo drug discovery, drug repurposing offers a faster, lower-risk path to GBM therapies.

Alpha-thalassemia/mental retardation, X-linked (ATRX) alterations are common in gliomas, and often occur with Isocitrate Dehydrogenase mutations. ATRX controls chromatin and telomere maintenance and its loss leads to genome instability and can increase sensitivity to DNA-damaging agents. We implemented a rapid, computational workflow to assess ATRX as a GBM target and to prioritize approved drugs. An AlphaFold model of ATRX was examined in PyMOL, and DrugRep was used for structure-based virtual screening; temoporfin emerged among the top-ranked candidates. Drug-likeness and pharmacokinetics were profiled with Lipinski's rules and admetSAR. Protein–ligand interactions were evaluated with SwissDock using docking across the full protein and near PxVxL/chromoshadow-interacting regions. Results supported further evaluation of temoporfin for ATRX. Its overall drug-likeness and predicted pharmacokinetic profile were consistent with clinical use and compatible with central nervous system delivery considerations. Docking produced reasonable poses on ATRX in both global and local dockings, with acceptable scores around -7 kcal/mol for an initial screen. Overall, the results support the possibility of interaction and justify further structure-based studies. This computational study shows that a bioinformatics pipeline can quickly narrow targets and candidates in GBM. Docking alone cannot prove binding or efficacy, but our findings motivate next steps. While temoporfin is an approved photosensitizer in head and neck squamous cell carcinoma (HNSCC), future work will include molecular dynamics simulations, refined region/domain/motif-specific docking, improved pocket mapping with higher-confidence structures, and laboratory validation to associate it with glioblastoma. We will also explore other chemotypes and combinations that exploit ATRX-linked sensitivity to DNA damage in GBM.

Key words: Glioblastoma, ATRX, Drug repurposing, Structural Bioinformatics, Temoporfin

Presentation / Bildiri ID= 166

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6120-0071

Isolation and Characterization of Cefotaxime and Ciprofloxacin Co-Resistant Escherichia Coli in Retail Chicken Carcasses

Prof.Dr. Özkan Aslantaş¹ , Ph.D. Cand. Mücella Bayırlı Nacaroglu¹

1HATAY MUSTAFA KEMAL ÜNİVERSİTESİ

***Corresponding author: Mücella BAYIRLI NACAROĞLU**

Özet

Antimikrobiyal dirençli bakterilerin gıda zinciri yoluyla insanlara bulaşması, halk sağlığı açısından büyük önem taşımaktadır. Bu çalışmada, Hatay’da satılan perakende tavuk eti örneklerinde sefotaksim ve siprofloksasin dirençli Escherichia coli suşlarının izolasyonu ve karakterizasyonu amaçlanmıştır. İzolatlar, filogenetik grup tiplendirmesi ve antimikrobiyal duyarlılık testlerine tabi tutulmuştur. İzolatların genetik akrabalığı, Enterobacterial Repetitive Intergenic Consensus Polymerase Chain Reaction (ERIC-PCR) tekniği kullanılarak belirlenmiştir. Ayrıca, izolatlar antimikrobiyal direnç genleri ve plazmid aracılı kinolon direnci (PMQR) genlerinin varlığı açısından PCR yöntemiyle taranmıştır. Sefotaksim ve siprofloksasin’e birlikte dirençli E. coli izolatları, perakende tavuk karkaslarının %42,3’ünde (22/52) saptanmıştır. E. coli izolatları arasında filogenetik grup D2 baskın olarak bulunmuştur (%40,9; 9/22), bunu sırasıyla B1 (%27,3; 6/22), B23 (%18,2; 4/22) ve A1 (%13,6; 3/22) grupları izlemiştir. Dendrogram analizine göre, ERIC-PCR yöntemi izolatları 10 kümeye (I–X) ayırmıştır. İzolatların %81,8’inde (18/22) çoklu ilaç direnci (MDR) gözlenmiştir. PMQR belirteçleri test edilen hiçbir izolatta tespit edilmemiştir. Moleküler analizler, tüm izolatlarda tek başına veya kombinasyon halinde bir veya daha fazla β -laktamaz geninin bulunduğunu göstermiştir: blaCTX-M</sub>-blaTEM</sub> (n=5), blaCMY-2</sub> (n=5), blaCTX-M</sub> (n=5), blaCMY-2</sub>-blaSHV</sub> (n=3), blaCMY-2</sub>-blaTEM</sub> (n=3) ve blaCTX-M</sub>-blaCMY-2</sub> (n=1). Bu çalışma, perakende tavuk etlerinin sefotaksim ve siprofloksasin’e birlikte dirençli E. coli izolatlarının önemli bir rezervuarı olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bakterilerin toplum ve hastane enfeksiyonlarına olası katkılarının değerlendirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Tavuk Karkasları, Eric-Pcr, Escherichia Coli, Filogenetik Tiplendirme

Isolation and Characterization of Cefotaxime and Ciprofloxacin Co-Resistant Escherichia Coli in Retail Chicken Carcasses

Abstract

Transmission of antimicrobial-resistant bacteria to humans through the food chain is of great importance for public health. In this study, it was aimed to isolate and characterize the cefotaxime and ciprofloxacin-resistant Escherichia coli in retail chicken meat samples sold in Hatay. The isolates were subjected to phylogenetic group typing and antimicrobial susceptibility testing. The genetic relatedness of the isolates was determined using Enterobacterial Repetitive Intergenic Consensus Polymerase Chain Reaction (ERIC-PCR) technique. The isolates were also screened for the presence of both antimicrobial and plasmid-mediated quinolone resistance (PMQR) genes by PCR. Cefotaxime and ciprofloxacin co-resistant E. coli isolates with diverse genetic origins were recovered in 42.3% (22/52) of retail chicken carcasses. The E. coli isolates belonged to the phylogenetic group D2 were dominant (40.9%, 9/22),

followed by B1 (27.3%, 6/22), B23 (18.2%, 4/22), and A1 (13.6%, 3/22), respectively. Based on dendrogram analysis, the ERIC-PCR method differentiated the isolates into 10 clusters (I-X). The multidrug resistance (MDR) was observed in 81.8% (18/22) of the isolates. PMQR determinants were not identified in any isolates tested. Molecular analysis revealed one or more β -lactamase-encoding genes in all isolates as a single or in combination: blaCTX-M-blaTEM (n=5), blaCMY-2 (n=5), blaCTX-M (n=5), blaCMY-2-blaSHV (n=3), blaCMY-2-blaTEM (n=3), and blaCTX-M-blaCMY-2 (n=1). This study highlights that retail chicken meat is an important reservoir of cefotaxime and ciprofloxacin co-resistant *E. coli* isolates. It is necessary to evaluate their contribution to the community and hospital infections.

Keywords: Antimicrobial Resistance , Chicken Carcasses , Eric-Pcr , Escherichia Coli , Phylogenetic Typing

Presentation / Bildiri ID= 56

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9777-5173

Kanserde Mirna'ların İkili İfadesi

Asst. Prof. Dr. Venhar Gurbuz Can

Karabük Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Kanser hücrelerin anormal şekilde bölünerek kontrolsüz çoğaldığı ve uzak dokulara göç edebildiği bir hastalıktır. Bu nedenle kanserin önlenmesi ve erken teşhisi son derece önemlidir. Epigenetik, DNA dizisinde değişiklik olmaksızın, gen ifadesinde değişiklik meydana gelmesi olarak tanımlanır ve çoğu durumda geri döndürülebilir. Bu özelliğinden dolayı da kanserde tedavi amaçlı hedef haline gelmiştir. miRNA'lar epigenetik mekanizmalar içerisinde yer alan ve gen ifadesini baskılayabilen küçük kodlanmayan RNA'lardır. Kanserdeki düzensizlikleri gösterilmiş olup, tümör baskılayıcı miRNA veya Onkogenik miRNA olarak görev alabilmektedir. Bu derleme makalede, miRNA'ların ikili etkilerini, tümör oluşumu ve tümör inhibisyonundaki rolleri hakkındaki çalışmalarını araştırdık.

Anahtar Kelimeler: Mirna, Epigenetik, Kanser

Dual Expression of Mirnas in Cancer

Abstract

Cancer is a disease characterised by uncontrolled proliferation of cells, leading to the formation of tumours in distant tissues. Consequently, the primary focus should be on the prevention and early diagnosis of cancer. Epigenetics is defined as an alteration in gene expression without alteration in the DNA sequence and is reversible in most cases. This feature has led to the utilisation of the epigenetic in cancer treatment. MicroRNAs (miRNAs) are a class of small non-coding RNAs that have been implicated in epigenetic mechanisms, with the capacity to suppress gene expression. It has been demonstrated that these molecules are dysregulated in cancer, with some acting as tumour-suppressing microRNAs (miRNAs) and others as oncogenic miRNAs. In this review article, the dual effects of microRNAs (miRNAs) and research on their roles in tumour formation and tumour inhibition were investigated.

Keywords: Mirna, Epigenetics, Cancer

Presentation / Bildiri ID= 162

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9187-9713

Klinik Araştırmalarda Örneklem Büyüklüğünün Verilen İstatistik Karar Üzerindeki Etkileri

Prof. Dr. Adnan ÜNALAN*

*Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Biyoistatistik ve Tıp Bilişimi Anabilim Dalı,
Merkez Kampüs, 51240 Niğde / Türkiye

E-mail: aunalan@ohu.edu.tr, ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-9187-9713>

Özet

Günümüzde, tıp ve sağlık bilimlerinde farklı amaçlarla farklı tipte birçok araştırma yürütülmektedir. Bilindiği üzere gönüllüler üzerinde deneysel olarak yürütülen araştırmalara klinik araştırma/deneme denilmektedir. Bu tip araştırmalar planlanırken araştırmanın başında, araştırmada kullanılacak denek/gönüllü sayısının (örneklem büyüklüğünün) doğru tespit edilmesi (olması gerekenden ne az ne de fazla), araştırmadan doğru sonuçlar alınabilmesi yanında araştırma sonunda verilecek istatistik kararlar üzerinde de belirleyici ve son derece önemli bir etkiye sahiptir. Bu nedenlerle kullanılacak örneklem büyüklüğünün, araştırmanın başında ve deneklerden elde dılecek verinin tipine ve istatistik analizlerde kullanılacak teste uygun olarak belirlenmesi temel ilke olarak alınmalıdır. Bu amaçla kullanılan internet tabanlı birçok yazılım bulunmaktadır. Ancak, bazı durumlarda, örneklem büyüklüğünün belirlenmesinde yalnız başına bu yazılımlar yeterli olamamaktadır. Bu tür yazılımlarda, örneklem büyüklüğünün belirlenmesinde kullanılacak birçok parametrenin de doğru girilmesi gerekir. Ayrıca, bir araştırma tamamlandıktan sonra yeterli olmayan bir örneklem büyüklüğüyle çalışılmış olduğunun fark edilmesi, telafi edilemez sonuçlara ve araştırmada kullanılan/harcanan emek, para ve zamanın boşa gitmesine sebep olacaktır. Benzer şekilde olması gerekenden daha fazla denek kullanılması durumunda (ki bu durum etik kurulların doğru işletilmediği anlamına gelir) ise hem etik problemlerle karşılaşılacak hem de kaynakların etkin ve verimli kullanımı önemli ölçüde zarar görecektir.

Verilen tüm bu bilgilerden hareketle, bu çalışmada, klinik araştırmalarda yaygın olarak kullanılan bazı istatistik testlerde (Bağımsız örneklem *t*-testi, Tek yönlü ANOVA, Ki-kare testi, Korelasyon ve Regresyon analizi) farklı örneklem büyüklükleri olması durumunda, istatistik anlamlılığa ilişkin olasılık (*p*) değerlerinin nasıl etkilendiği ve bu değerler üzerinden verilen kararların nasıl değişebildiği üzerinde durulmuştur. Sonuç olarak olması gerekenden daha az sayıda denekle çalışılması, araştırmanın bilimsel değerini kaybetmesi yanında gerçekte olabilecek istatistik anlamlılığın gözden kaçırılmasına; olması gerekenden daha fazla sayıda denekle çalışılması durumunda da klinik olarak anlamlı olmayan sonuçların istatistik olarak anlamlı çıkmasına sebep olabileceği, farklı istatistik testler üzerinden gösterilmiş ve bu gibi sonuçların muhtemel etkileri tartışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Klinik Araştırma/Deneme, İstatistik Testler, Örneklem Büyüklüğü, İstatistik Karar Verme

The Effects of Sample Size on Statistical Decision Made in Clinical Trials

Today, many different types of research are conducted for different purposes in medical and health sciences. As is well known, research conducted experimentally on volunteers is called clinical

research/trial. When planning such research, determining the number of volunteers (sample size) to be used at the outset has a crucial impact not only on obtaining accurate results but also on the statistical decisions to be made at the end of the study. Therefore, determining the sample size at the outset, appropriate to the type of data to be obtained from the subjects and the test to be used in statistical analyses, should be a fundamental principle. Numerous internet-based software programs are available for this purpose. In such software, many parameters used to determine sample size must be also entered accurately. Furthermore, realizing after a study has been completed that an inadequate sample size was used will lead to irreparable consequences and lost of the effort, money and time spent on the study. Similarly, using more subjects than necessary (which would imply a failure to properly implement ethics committees) will not only lead to ethical problems but also significantly compromise the effective and efficient use of resources.

Based on all this information, this study examines how probability values related to statistical significance (p) are affected by different sample sizes in some statistical tests commonly used in clinical research (Independent sample t -test, One way ANOVA, Chi-square test, Correlation and Regression analysis) and how decisions made based on these values can change. Consequently, using fewer subjects than necessary not only reduces the scientific value of the study but also leads to the overestimation of actual statistical significance. Using a larger number of subjects than necessary can lead to clinically insignificant results being statistically significant and the potential implications of such results are discussed using various statistical tests.

Keywords: Clinical Research/Trial, Statistical Tests, Sample Size, Statistical Decision Making

Presentation / Bildiri ID= 110

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-9765-3777>

Metotreksatın Neden Olduğu İntestinal Hasar ve Geçirgenlik Artışına Alfa Pinenin Etkileri

**Peyman Bilge GÜREL SEZER¹, Emel KABARTAN ÇÖKELİ², Berna TEZCAN YAVUZ³,
Gülay HACIOĞLU⁴, Canberk TOMRUK⁵, Ayşegül SARIAYDIN⁶, Selma CIRRIK⁷**

¹Ordu Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Fizyoloji Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye. ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-9765-3777>. E-mail: peymanbilgegurel@gmail.com

²Ordu Üniversitesi, Ulubey Meslek Yüksekokulu, Laborant ve Veteriner Sağlık Programı, Ordu, Türkiye. ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6289-2310>. E-mail: emelkabartan@gmail.com

³Giresun Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Histoloji ve Embriyoloji Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye. ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7410-9485>. E-mail: bernatezcan@hotmail.com

⁴Giresun Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Fizyoloji Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye. ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-8528-2371>. E-mail: gulayhacioglu@yahoo.com

⁵İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi. Tıp Fakültesi Histoloji ve Embriyoloji Anabilim Dalı, İzmir, Türkiye. ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3810-3705>. E-mail: canberk.tomruk.ikc.edu.tr

⁶Ordu Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Fizyoloji Ana Bilim Dalı, Ordu, Türkiye. ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7231-2519>. E-mail: dr.aysegulsariaydin@gmail.com

⁷Ordu Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Fizyoloji Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye. ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8474-0185>. E-mail: selmacrrk@yahoo.com

Amaç: Bu çalışmanın amacı, anti-folat kemoterapötik bir ajan olan metotreksatın (Mtx) indüklediği intestinal hasar ve artmış geçirgenlik üzerine, anti-inflamatuar ve antioksidan özelliklere sahip bir monoterpen olan α -pinenin etkilerini incelemektir.

Gereç ve Yöntem: Erkek Sprague-Dawley sıçanların kullanıldığı bu çalışmada Kontrol, DMSO, Mtx, α -pinen (α P) ve α P+Mtx olmak üzere beş grup oluşturuldu (n=7). Mtx uygulaması, iki haftalık çalışmanın 12. gününde sadece bir kez yapıldı (20 mg/kg, subkutan). α -pinen (50 mg/kg) ve çözücüsü olan DMSO uygulaması ise iki hafta boyunca her gün subkutan enjeksiyonla yapıldı. 15. gününde kurban edilen hayvanların serum örneklerinde lipopolisakkarit (LPS) ve intestinal yağ asidi bağlayıcı protein (IFABP) düzeyleri, jejunum ve kolon homojenatlarında zonula okludens-1 (ZO-1) ve okludin düzeyleri ELISA yöntemiyle belirlendi. Jejunum ve kolonda malondialdehit (MDA) ölçümleri ise spektrofotometrik bir yöntemle yapıldı. Dokularda hematoksilin-eozin boyamayı takiben histolojik inceleme ve hasar skorlaması yapıldı.

Bulgular: Mtx grubunda serum LPS ve IFABP düzeyleri anlamlı olarak yüksek bulundu. Mtx uygulaması jejunum ve kolonda ZO-1 ve okludin düzeylerini etkilemezken, MDA düzeylerini Kontrol ve DMSO gruplarına kıyasla anlamlı şekilde artırdı. Histolojik incelemede her iki dokuda belirgin hasar izlendi. α -pinen ön tedavisi, Mtx'in indüklediği serum LPS ve IFABP artışlarını azaltmasına rağmen, değerler kontrol düzeyine tam olarak dönmedi. α P+Mtx grubunda jejunum ve kolon dokularının ZO-1 ve okludin düzeylerinde anlamlı bir değişiklik gözlenmedi. Bununla birlikte doku MDA düzeyleri, Mtx

grubuna göre daha düşük ($p<0.05$) ve Kontrol grubu değerlerine yakın bulundu. Histolojik değerlendirme, α -pinenin jejunum ($p<0.001$) ve kolondaki ($p<0.001$) Mtx kaynaklı hasarı büyük ölçüde azalttığını, ancak tamamen engellemediğini ortaya koydu.

Sonuçlar: Bu çalışmada, Mtx'in neden olduğu intestinal hasara karşı α -pinenin oksidatif stresi baskılayarak kısmi koruyucu etki sağladığı gösterilmiştir. Ancak hasar ve geçirgenlik artışı tamamen engellememiş olup, α -pinenin destekleyici tedavi potansiyelini ortaya koymak için ileri çalışmalara ihtiyaç vardır.

Bu çalışma Ordu Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Birimi tarafından desteklenmiştir (Proje no: B- 2322).

Presentation / Bildiri ID= 172

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1498-5368

Mic Distributions of Bedaquiline and Other Second- and Third-Line Drugs in Slow-Growing Nontuberculous Mycobacteria Using the Mgt 960 System

Asst. Prof. Dr. Fatma Nur Akdoğan Kittana1

1Uşak Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Fatma Nur Akdoğan Kittana

Özet

Giriş: Tüberküloz dışı mikobakteriler (NTM), özellikle *Mycobacterium avium* kompleksine (MAK) ait türler, dünya genelinde artan oranda akciğer hastalıklarına neden olan önemli patojenler olarak kabul edilmektedir. Bu grup içerisinde yer alan *M. avium*, *M. intracellulare* ve *M. chimaera* klinik olarak önemli, yavaş üreyen türler olup antimikrobiyal duyarlılık profilleri arasında değişiklik göstermektedir. Mikobakteriyel ATP sentazı hedef alan yeni bir diarylkinolin türevidir olan bedakuilin (BDQ), çeşitli NTM türlerine karşı umut verici in-vitro aktivite göstermiştir; ancak tür düzeyinde veriler halen sınırlıdır. Amaç: Bu çalışmada, yavaş üreyen NTM klinik izolatlarında BDQ ve seçilmiş ikinci ve üçüncü basamak antimikrobiyallerin minimum inhibitör konsantrasyon (MİK) dağılımlarının MGIT 960 sistemi kullanılarak belirlenmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Toplam 36 MAK izolatı — *M. avium* (n=20), *M. intracellulare* (n=9) ve *M. chimaera* (n=7) — BACTEC MGIT 960 sistemi ve EpiCenter TB eXiST yazılımı ile test edilmiştir. BDQ, rifampisin, rifabutin, etambutol, amikasin, moksifloksasin, linezolid, klofazimin ve klaritromisin MIC değerleri belirlenmiştir. Tür düzeyinde tanımlama, sekanslama veya MALDI-TOF MS yöntemiyle doğrulanmıştır. Bulgular: BDQ MIC aralıkları *M. avium* için 0.0125–0.4 mg/L, *M. intracellulare* için 0.025–0.8 mg/L ve *M. chimaera* için 0.05–1.6 mg/L olarak saptanmıştır. *M. avium* izolatlarında en düşük BDQ MİK değerleri gözlenmiş olup diğer MAK türlerine göre daha yüksek duyarlılık göstermiştir. Diğer antibiyotiklerde değişken aktivite saptanmış, linezolid ve klofazimin tüm türlerde orta düzeyde in-vitro etkinlik göstermiştir. Sonuç: BDQ, özellikle *M. avium* izolatlarına karşı umut verici in-vitro aktivite göstermiştir. Türler arasında gözlenen duyarlılık farklılıkları, MAK enfeksiyonlarının yönetiminde tür düzeyinde tanımlama ve hedefe yönelik duyarlılık testlerinin önemini vurgulamaktadır. Epidemiyolojik eşik değerlerinin belirlenmesi, BDQ direnç mekanizmalarının aydınlatılması ve BDQ içeren tedavi rejimlerinin klinik olarak değerlendirilmesi için ileri çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: *Mycobacterium Avium* Kompleksi, *M. Intracellulare*, *M. Chimaera*, Bedakuilin, Yavaş Üreyen Ntm, Mgt 960, Antimikrobiyal Duyarlılık Testi, Mik Dağılımı.

Mic Distributions of Bedaquiline and Other Second- and Third-Line Drugs in Slow-Growing Nontuberculous Mycobacteria Using the Mgt 960 System

Abstract

Background: Nontuberculous mycobacteria (NTM), particularly members of the *Mycobacterium avium* complex (MAC), are increasingly recognized as significant causes of pulmonary disease

worldwide. Among these, *M. avium*, *M. intracellulare*, and *M. chimaera* are clinically important slow-growing species with variable antimicrobial susceptibility profiles. Bedaquiline (BDQ), a novel diarylquinoline targeting mycobacterial ATP synthase, has shown promising in-vitro activity against several NTM species, but species-specific data remain limited. Objectives: This study aimed to determine the minimum inhibitory concentration (MIC) distributions of BDQ and selected second- and third-line antimicrobials against clinical isolates of slow-growing NTM, with emphasis on MAC members, using the MGIT 960 system. Methods: Thirty-six MAC isolates — *M. avium* (n=20), *M. intracellulare* (n=9), and *M. chimaera* (n=7) — were tested using the BACTEC MGIT 960 system integrated with EpiCenter TB eXiST software. MICs were determined for BDQ, rifampicin, rifabutin, ethambutol, amikacin, moxifloxacin, linezolid, clofazimine, and clarithromycin. Species identification was confirmed by sequencing or MALDI-TOF MS. Results: BDQ MICs ranged from 0.0125–0.4 mg/L for *M. avium*, 0.025–0.8 mg/L for *M. intracellulare*, and 0.05–1.6 mg/L for *M. chimaera*. *M. avium* exhibited the lowest BDQ MICs, suggesting higher susceptibility compared with other MAC species. Other agents showed variable activity consistent with prior literature. Linezolid and clofazimine demonstrated moderate in-vitro activity across all species. Conclusions: BDQ displayed promising activity against MAC isolates, particularly *M. avium*, highlighting potential species-specific differences in susceptibility. These findings support species-level identification and tailored susceptibility testing for optimal NTM management. Further studies are warranted to establish epidemiological cut-off values, elucidate BDQ resistance mechanisms, and evaluate BDQ-containing regimens in clinical settings.

Keywords: Mycobacterium Avium Complex, *M. Intracellulare*, *M. Chimaera*, Bedaquiline, Slow-Growing Ntm, Mgit 960, Antimicrobial Susceptibility Testing, mic Distribution.

Presentation / Bildiri ID= 174

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7877-4397

Pentilentetrazol ile Oluşturulan Deneysel Epilepsi Modelinde *Bellis Perennis L.* 'nin Antikonvülsan Etkileri

Ahmet Turan Yavuz¹, Ramazan GÜNEŞER²

¹Yüksek Lisans Öğrencisi, Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Fizyoloji Anabilim Dalı, Bolu.

²Dr. Öğr. Üyesi, Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Mehmet Tanrıkulu Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu, İlk ve Acil Yardım Programı, Bolu.

Özet

Epilepsi, her yaşta görülebilen ve dünya genelinde milyonlarca insanı etkileyen önemli bir nörolojik bozukluktur. Halk arasında geleneksel olarak kullanılan bitkiler, yeni antiepileptik tedavi yaklaşımlarının geliştirilmesi için önemli bir potansiyel oluşturmaktadır. Bu çalışmada, halk arasında çeşitli amaçlarla kullanılan *Bellis perennis L.* bitkisinin sulu ekstresinin pentilentetrazol (PTZ) ile oluşturulmuş deneysel epilepsi modelindeki nöbet aktivitesi üzerindeki olası etkileri araştırılmıştır. Bu amaçla, 35 adet Wistar-albino erkek rat randomize olarak (kontrol, diazepam, 50 mg/kg, 100 mg/kg ve 200 mg/kg bitki ekstresi) beş gruba ayrılmıştır (n=7). Çalışmada, kontrol grubuna 14 gün boyunca oral yolla serum fizyolojik, bitki ekstresi gruplarına ise aynı süreyle *Bellis perennis L.* sulu ekstresi 50, 100 ve 200 mg/kg dozlarında uygulanmıştır. Deneyin son günü tonik-klonik nöbetler oluşturmak amacıyla tüm deneklere 60 mg/kg (i.p.) PTZ verilmiştir. Deney grupları nöbet aktivitesine ilişkin çeşitli parametreler açısından karşılaştırılmış ve sonuçlar değerlendirilmiştir. Diazepam grubu jeneralize tonik-klonik nöbet aktivitesi göstermemiştir. İlk jeneralize tonik-klonik nöbet oluşma zamanının 100 mg/kg ve 200 mg/kg bitki ekstresi gruplarında kontrol grubuna kıyasla istatistiksel olarak anlamlı düzeyde daha geç gerçekleştiği gözlenmiştir (p<0,004). Jeneralize tonik-klonik nöbet süresinin 100 mg/kg ve 200 mg/kg bitki ekstresi gruplarında kontrol grubuna kıyasla istatistiksel olarak anlamlı düzeyde daha kısa olduğu saptanmıştır (p<0,001). Racine skalasına göre diazepam grubu skorunun kontrol, 50 mg/kg ve 200 mg/kg bitki ekstresi gruplarına kıyasla istatistiksel olarak daha düşük olduğu bulunmuştur (p<0,001). Özellikle 100 mg/kg bitki ekstresi grubunda nöbete bağlı ölüm oranında belirgin düzeyde bir azalma olduğu saptanmıştır. İlk myoklonik jerk oluşma zamanına göre gruplar arasında istatistiksel bir farka rastlanmamıştır. *Bellis perennis L.* 'nin antikonvülsan etkilerinin farklı deneysel epilepsi modellerinde ortaya konması olası etki mekanizmalarının aydınlatılmasına katkı sağlayacaktır.

Anahtar kelimeler: Epilepsi, Pentilentetrazol, *Bellis perennis L.*

Bu çalışma Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi tarafından desteklenmiştir (Proje no: 2023-TYL-6.10.76-0020).

Anticonvulsant Effects of *Bellis perennis L.* in the Pentylene-tetrazol Induced Experimental Epilepsy Model

Abstract

Epilepsy is a major neurological disorder that can occur at any age and affects millions of people worldwide. Medicinal plants traditionally used by local populations represent an important potential

source for the development of new antiepileptic treatment strategies. In this study, the possible effects of the aqueous extract of *Bellis perennis* L., a plant commonly used in folk medicine for various purposes, on seizure activity were investigated in an experimental epilepsy model induced by pentylenetetrazol (PTZ). For this purpose, thirty five male Wistar-albino rats were randomly divided into five groups (n=7) (control, diazepam, and *Bellis perennis* L. extract at doses of 50, 100, and 200 mg/kg). In the study, the control group received physiological saline orally for 14 consecutive days, whereas the extract groups were administered *Bellis perennis* L. aqueous extract at doses of 50, 100, and 200 mg/kg for the same duration. On the final day of the experiment, all animals were administered 60 mg/kg PTZ intraperitoneally to induce tonic-clonic seizures. The experimental groups were compared based on several seizure-related parameters, and the results were evaluated. No generalized tonic-clonic seizure activity was observed in the diazepam group. The onset time of the first generalized tonic-clonic seizure was significantly delayed in the 100 mg/kg and 200 mg/kg extract groups compared with the control group ($p<0.004$). The duration of generalized tonic-clonic seizures was found to be significantly shorter in the 100 mg/kg and 200 mg/kg extract groups compared with the control group ($p<0.001$). According to the Racine scale, the seizure scores of the diazepam group were significantly lower than those of the control, 50 mg/kg, and 200 mg/kg extract groups ($p<0.001$). Notably, the 100 mg/kg extract group exhibited a marked reduction in mortality associated with seizures. No significant differences were found among the groups in terms of the latency to the first myoclonic jerk. Demonstrating the anticonvulsant effects of *Bellis perennis* L. in different experimental epilepsy models may contribute to elucidating its possible mechanisms of action.

Keywords: Epilepsy, Pentylenetetrazol, *Bellis perennis* L.

This study was supported by the Scientific Research Projects Coordination Unit of Bolu Abant İzzet Baysal University (Project No: 2023-TYL-6.10.76-0020).

Presentation / Bildiri ID= 175

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9514-2751

Bentonit+su Karışımının Dual Biyofilm Üzerine Etkisinin in Vitro Değerlendirilmesi

**Ra. Selva Gündoğdu¹ , Dr. Maide Beyza İslamoğlu İbriki¹ , Prof.Dr. Emine Nursen Topcuoğlu²,
Assoc. Prof. Dr. Ömer Birkan Ağralı¹**

¹Marmara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

²İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Giriş:

Dental biyofilm, mikroorganizmaların diş yüzeylerine tutunarak oluşturduğu karmaşık bir yapıdır ve periodontal hastalıkların en önemli etiyolojik faktörlerinden biridir. Biyofilmin düzenli olarak uzaklaştırılmaması periodontal hastalıklara yol açabilmektedir. Bentonit, doğal kökenli ve yüksek iyon değişim kapasitesine sahip bir kil minerali olup, adsorpsiyon özelliği sayesinde bakterilerin yüzeye tutunmasını ve biyofilm stabilitesini etkileyebilme potansiyeline sahiptir. Bu nedenle, ağız hijyeninde bentonit içerikli ürünlerin kullanımı son yıllarda dikkat çekmektedir.

Amaç:

Bu çalışmanın amacı, bentonit+su (BS) karışımının *Porphyromonas gingivalis* ve *Fusobacterium nucleatum* dual biyofilmi üzerindeki etkisini in vitro koşullarda değerlendirmektir.

Gereç ve Yöntem:

%100 hidroksiapatit disklerin yüzeyi steril insan tükürüğü ile kaplanarak oral ortam simüle edildi. Diskler, *P. gingivalis* ve *F. nucleatum* süspansiyonlarıyla 72 saat boyunca anaerob koşullarda inkübe edilerek dual biyofilm oluşturuldu. Çalışma grupları fosfat tamponlu salin (kontrol) ve %9 bentonit içeren BS karışımı olarak belirlendi. Biyofilm kaplı diskler, ilgili solüsyonlarla 2 dakika temas ettirildi ve ardından üç kez fosfat tamponlu salin ile yıkandı. Diskler konfokal lazer taramalı mikroskop ile görüntülendi. Biyofilm kütleleri COMSTAT 2.1 yazılımı ile analiz edildi.

Bulgular:

BS grubunda ölçülen ortalama biyofilm kütlesi, kontrol grubuna kıyasla anlamlı derecede düşük bulundu ($p<0.01$).

Sonuç:

Bu bulgular, bentonitin yüzey özellikleri ve iyon değişim kapasitesi sayesinde biyofilm yapısının oluşumunu engelleyebileceğini düşündürmektedir. Elde edilen sonuçlar, bentonitin biyofilmin uzaklaştırılmasında umut vadeden doğal bir içerik olarak değerlendirilebileceğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bentonit, biyofilm, hidroksiapatit disk

Abstract

Introduction:

Dental biofilm is a complex microbial structure that adheres to tooth surfaces and represents one of the primary etiological factors in periodontal diseases. Insufficient removal of biofilm can lead to the development of periodontal pathologies. Bentonite is a naturally occurring clay mineral with a high ion-exchange capacity, and through its adsorptive properties, it has the potential to influence bacterial

adhesion and biofilm stability. Therefore, the use of bentonite-based formulations in oral hygiene products has gained increasing attention in recent years.

Objective:

This study aimed to evaluate the effect of bentonite–water mixture (BS) on dual biofilms formed by *Porphyromonas gingivalis* and *Fusobacterium nucleatum* under in vitro conditions.

Materials and Methods:

The surface of 100% hydroxyapatite discs was coated with sterilized human saliva to simulate the oral environment. The discs were incubated with *P. gingivalis* and *F. nucleatum* suspensions for 72 hours under anaerobic conditions to establish dual biofilms. The experimental groups were defined as phosphate-buffered saline (control) and BS containing 9% bentonite. Biofilm-covered discs were exposed to the respective solutions for 2 minutes and subsequently rinsed three times with phosphate-buffered saline. The samples were visualized using confocal laser scanning microscopy, and biofilm biomass was quantified with COMSTAT 2.1 software.

Results:

The mean biofilm biomass in the BS group was significantly lower than that of the control group ($p < 0.01$).

Conclusion:

These findings suggest that bentonite, due to its surface properties and ion-exchange capacity, may interfere with biofilm formation and structural stability. Overall, bentonite appears to be a promising natural ingredient for supporting biofilm removal.

Keywords: Bentonite, biofilm, hydroxyapatite disc

Presentation / Bildiri ID= 161

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1450-1968

Biomechanical and Clinical Evaluation of Subperiosteal Implants for Atrophic Mandibular Rehabilitation

Asst. Prof. Dr. Hacer Eberlikösel , Prof.Dr. Hakan Alpay Karasu1

1Ankara Medİpol Üniversitesi

Özet

Atrofik mandibulada implant-protetik rehabilitasyon, yetersiz kemik hacmi ve anatomik sınırlılıklar nedeniyle önemli bir zorluk oluşturmaktadır. Bu çalışmanın amacı, additif imalat teknolojileriyle üretilen özel tasarım subperiosteal implantların biyomekanik davranışını ve klinik başarısını değerlendirmektir. FEA analizleri, subperiosteal implantların yük dağılımını mandibular kortikal yüzey boyunca homojenleştirerek aşırı stres birikimini azalttığını göstermiştir. Mandibular ramus bölgesinde yapılan simülasyonlarda 20–30 mm genişliğindeki defektlerin kritik stres eşiği olan 133 MPa'yı aşabildiği, bu nedenle greft alınan bölgede fraktür riskinin arttığı belirlenmiştir. Tüm implantlar sorunsuz iyileşme göstermiş, ortalama 22,5 aylık takipte enfeksiyon, implant kaybı veya ekspozisyon gözlenmemiştir. Postoperatif ödem ve geçici mental sinir hipoestezisi dışında ciddi komplikasyon rapor edilmemiştir. Additif imalatla üretilen kişiye özel subperiosteal implantlar, ileri derecede atrofik mandibula vakalarında güvenli ve etkili bir tedavi seçeneği olarak öne çıkmaktadır. FEA sonuçları bu implantların biyomekanik stabilite sağladığını, klinik veriler ise yüksek başarı oranlarıyla bu bulguları desteklediğini göstermektedir. Gelecekte uzun dönem prospektif çalışmalar, mandibular yük transferi ve kemik-implant etkileşiminin optimizasyonu için gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Subperiosteal İmplant, Mandibular Atrofi, Biyomekanik, İmplant-Protetik Rehabilitasyon.

Biomechanical and Clinical Evaluation of Subperiosteal Implants in the Rehabilitation of the Atrophic Mandible

Abstract

The aim of this study was to evaluate the biomechanical behavior and clinical success of custom-designed subperiosteal implants manufactured using additive manufacturing technologies. Finite element analysis (FEA) demonstrated that subperiosteal implants homogenize load distribution along the mandibular cortical surface, thereby reducing excessive stress accumulation. Simulations in the mandibular ramus region revealed that defects with widths of 20–30 mm could exceed the critical stress threshold of 133 MPa, indicating an increased risk of fracture in the graft-harvested area. All implants showed uneventful healing, with no infections, implant loss, or exposure observed during an average follow-up period of 22.5 months. Apart from postoperative edema and transient hypoesthesia of the mental nerve, no major complications were reported. Custom-made subperiosteal implants produced by additive manufacturing represent a safe and effective treatment option for the rehabilitation of severely atrophic mandibles. The FEA results confirmed the biomechanical stability of these implants, while clinical findings supported these results with high success rates. Future long-term prospective studies are needed to optimize mandibular load transfer and bone–implant interaction.

Keywords: Subperiosteal İmplant, Mandibular Atrophy, Biomechanics, İmplant-Prosthetic Rehabilitation

Presentation / Bildiri ID= 74

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6080-5773

Biyomimetik Restoratif Diş Hekimliği: Materyaller, Güncel Yaklaşımlar ve Gelecek Perspektifleri

Asst. Prof. Dr. Özlem Seçkin Kelten¹

¹Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Diş hekimliğinde biyomimetik yaklaşım, yalnızca diş dokusunun şekil ve görünümünü değil, aynı zamanda fonksiyonel ve biyomekanik özelliklerini de restoratif materyaller aracılığıyla yeniden kazandırmayı amaçlamaktadır. Günümüz diş hekimliği, defektli ya da hastalıklı dokuların minimal invaziv yöntemlerle biyomimetik materyaller kullanılarak tedavi edilmesini ve bu yolla remineralizasyonun sağlanmasını hedeflemektedir. Bu derlemenin amacı özellikle restoratif diş hekimliği bağlamında biyomimetik alanındaki güncel gelişmeleri vurgulamak ve dişlerin restorasyonu ve remineralizasyonu için kullanılan farklı biyomimetik yaklaşımları ele almaktır. Diş çürüğünün önlenmesinde, onlarca yıl boyunca etkinliği araştırılmış olan florür kullanımının yanı sıra, son zamanlarda bu konuda biyolojik uyumlulukları, remineralizasyon kapasiteleri ve doğal süreçleri taklit edebilme kabiliyetleri araştırılan, biyoaktif cam gibi biyoaktif formülasyonların kullanımı önem kazanmaktadır. Son yıllarda geliştirilen biyomimetik kalsiyum fosfat türevleri, hidroksiapatit, amorf kalsiyum fosfat gibi materyaller remineralizasyon destekli tedavilerde öne çıkmaktadır. Özellikle nano boyuttaki kalsiyum fosfat formları, yüksek yüzey reaktiviteleriyle dikkat çekmektedir. Biyomimetik restoratif diş hekimliği, doğal diş dokusunun yapı ve işlevini taklit eden materyallerle uzun ömürlü ve estetik restorasyonlar sunmayı amaçlar. Hibrit seramikler, nanokompozitler, giomerler ve kendini onarabilen materyaller bu alanda öne çıkan yeniliklerdir. Bu materyallerin mekanik dayanıklılık, biyoyumluluk, florür salınımı ve mikroçatlak onarımı gibi avantajları araştırılmaktadır. Biyomimetik diş hekimliği çalışmaları biyoaktif materyaller, doku mühendisliği ve nanoteknoloji gibi multidisipliner gelişmelerle desteklense de günümüzde klinik uygulamalarda hala bazı sınırlamalar mevcuttur. Biyomimetik yaklaşımların, gelecekte rejeneratif tedavilerle birleşerek daha doğal ve işlevsel restorasyonların temelini oluşturacağı ve bunun sonucunda biyomimetik materyallerin klinik pratikte daha yaygın ve güvenilir biçimde kullanılacağı, böylece diş dokusu kayıplarının doğal yapıya uygun olarak restore edilmesine yönelik daha etkili tedavi stratejilerinin geliştirileceği öngörülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Biyomimetik Diş Hekimliği, Restoratif Materyaller, Remineralizasyon

Biomimetic Restorative Dentistry: Materials, Current Approaches, and Future Perspectives

Abstract

The biomimetic approach in dentistry aims not only to restore the shape and appearance of dental tissues but also to reestablish their functional and biomechanical properties through restorative materials. Contemporary dentistry emphasizes the treatment of defective or diseased tissues using minimally invasive techniques supported by biomimetic materials, thereby promoting remineralization. The aim of this review is to highlight recent advances in the field of biomimetics, particularly in the context of restorative dentistry, and to explore various biomimetic approaches used for dental restoration and remineralization. In the prevention of dental caries, in addition to the use of fluoride whose effectiveness has been studied over decades the utilization of bioactive formulations such as bioactive glass has gained importance. These formulations are being investigated for their biocompatibility, remineralization capacity, and ability to mimic natural processes. In recent years, biomimetic calcium

phosphate derivatives, including hydroxyapatite and amorphous calcium phosphate, have come to the forefront in remineralization-based therapies. Particularly, nano-sized calcium phosphate forms attract attention due to their high surface reactivity. Biomimetic restorative dentistry aims to provide long-lasting and aesthetic restorations using materials that mimic the structure and function of natural dental tissues. Hybrid ceramics, nanocomposites, giomers, and self-healing materials represent notable innovations in this field. The mechanical durability, biocompatibility, fluoride release, and microcrack-repairing capabilities of these materials are actively being investigated. Although biomimetic dentistry is supported by multidisciplinary advancements such as bioactive materials, tissue engineering, and nanotechnology, certain limitations in clinical applications still persist today. It is anticipated that, in the future, biomimetic approaches will merge with regenerative treatments to lay the foundation for more natural and functional restorations. Consequently, the clinical use of biomimetic materials is expected to become more widespread and reliable, leading to the development of more effective therapeutic strategies for restoring dental tissue loss in a manner that closely resembles natural structures.

Keywords: Biomimetic Dentistry, Restorative Materials, Remineralization

Presentation / Bildiri ID= 163

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-6581-6092>

Büyük Azı-Keser Hipomineralizasyonu Olan Çocuklarda Periodontal Riskin Belirlenmesi

Asst. Prof. Dr. Fatma Soysal¹

¹ANKARA MEDİPOL ÜNİVERSİTESİ

*Corresponding author: FATMA SOYSAL

Özet

Büyük azı–keser hipomineralizasyonu (BAKH), çocukluk çağında sık görülen, mine dokusunun yapısal zayıflaması, hipersensitivite, post-eruptif kırıklar ve artmış çürük eğilimi ile karakterize gelişimsel bir bozukluktur. BAKH’li dişlerdeki bu yapısal değişiklikler, oral hijyenin sürdürülmesini güçleştirerek biyofilm birikimini kolaylaştırmakta ve ağız mikrobiyotasında disbiyotik değişimlere yol açmaktadır. Periodontal hastalıklar ise dünya genelinde bireylerin yaşam kalitesini olumsuz etkileyen, diş kaybının başlıca nedeni olan kronik enflamatuvar hastalıklar arasında yer almaktadır. Son yıllarda yapılan araştırmalar, BAKH’nin yalnızca mine dokusundaki yapısal kusurlarla değil, mikrobiyal ekolojideki değişikliklerle de periodontal sağlık üzerinde etkili olabileceğini ortaya koymaktadır. BAKH’li çocuklarda subgingival mikrobiyota ve tükürük transkriptom profillerinin ileri moleküler düzeyde analiz edilerek periodontitisin erken biyolojik belirteçlerinin tanımlanması, güncel literatürde giderek önem kazanan bir araştırma alanıdır. Bu çalışma, BAKH ile periodontal hastalıklar arasındaki biyolojik bağlantıyı moleküler düzeyde inceleyen güncel araştırmaların bilimsel bir özetini sunmaktadır. Elde edilen bulgular, BAKH’nin yalnızca estetik veya çürük açısından değil, periodontal sağlık bakımından da önemli bir risk göstergesi olabileceğini göstermektedir. Uzun vadede bu araştırmalar, tükürük ve plak temelli tanısal biyobelirteçlerin geliştirilmesine katkı sağlayarak pedodonti ve periodontoloji alanlarının klinik uygulamalarına yenilikçi bir perspektif kazandıracaktır. Ayrıca, çocukluk döneminde periodontitis riski taşıyan bireylerin erken dönemde tanımlanması ve kişiselleştirilmiş koruyucu stratejilerin geliştirilmesi için önemli bir bilimsel temel oluşturacaktır.

Anahtar Kelimeler: Periodontal Hastalık, Büyük Azı- Keser Hipomineralizasyonu, Mikrobiyota

Evaluation of Periodontal Risk in Children Affected by Molar-Incisor Hypomineralization

Abstract

Molar–incisor hypomineralization (MIH) is a common developmental disorder in childhood, characterized by structural weakness of enamel, hypersensitivity, post-eruptive breakdown, and an increased susceptibility to dental caries. The structural alterations observed in MIH-affected teeth compromise oral hygiene maintenance, facilitate biofilm accumulation, and lead to dysbiotic changes in the oral microbiota. Periodontal diseases, on the other hand, are among the most prevalent chronic inflammatory conditions worldwide, negatively affecting individuals’ quality of life and representing one of the leading causes of tooth loss. Recent studies suggest that MIH may influence periodontal health not only through structural enamel defects but also via alterations in microbial ecology. The molecular-level analysis of subgingival microbiota and salivary transcriptome profiles in children with MIH, aiming to identify early biological markers of periodontitis, represents a growing and innovative

area of research. This study provides a scientific overview of the emerging molecular evidence linking MIH to periodontal diseases. The findings indicate that MIH may serve not only as a clinical and esthetic concern but also as a potential biological indicator of periodontal susceptibility. In the long term, this line of research may contribute to the development of saliva- and plaque-based diagnostic biomarkers, offering novel perspectives for both pediatric dentistry and periodontology. Furthermore, it will lay the scientific groundwork for the early identification of children at increased risk for periodontitis and for the establishment of personalized preventive strategies aimed at preserving oral health from an early age.

Keywords: Periodontal Disease, Molar–incisor Hypomineralization, Microbiota

Presentation / Bildiri ID= 164

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7149-0324

Çocuklarda Parafonksiyonel Alışkanlıkların Masseter Kas Üzerine Etkilerinin Ultrasonografi ile Değerlendirilmesi: Sistematik Bir Bakış

Asst. Prof. Dr. Serkan Yılmaz

Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi

Özet

Amaç: Parafonksiyonel alışkanlıklar, büyüme ve gelişim dönemindeki çocuklarda çiğneme kaslarında yapısal ve fonksiyonel değişimlere neden olabilir. Bruksizm, tek taraflı çiğneme ve anormal yutkunma gibi alışkanlıklar masseter kasında hipertrofi veya sertlik artışıyla sonuçlanabilir. Ultrasonografi (USG) ve shear wave elastografi (SWE), bu değişimleri radyasyonsuz, non-invaziv ve kantitatif olarak değerlendirebilen modern yöntemlerdir. Bu sistematik derlemenin amacı, USG ve SWE kullanılarak çocuklarda parafonksiyonel alışkanlıkların masseter kası üzerindeki etkilerini inceleyen mevcut çalışmaları özetlemektir.

Gereç ve Yöntem: PRISMA 2020 yönergeleri temel alınarak PubMed ve Web of Science veri tabanlarında 2010–2025 yılları arasında yayımlanan İngilizce orijinal araştırmalar taranmıştır. Dahil edilme kriterleri; 18 yaş altı bireylerde yapılmış olması, parafonksiyonel alışkanlık veya bruksizm değerlendirmesinin bulunması ve masseter kasının USG veya SWE ile incelenmesidir. On iki çalışma tam metin olarak değerlendirilmiş, altı çalışma derleme kapsamına alınmıştır.

Bulgular: Dahil edilen çalışmalar 5–17 yaş aralığında toplam 452 çocuk üzerinde gerçekleştirilmiştir. Bulgular, bruksizm veya tek taraflı çiğneme gibi parafonksiyonel alışkanlıklara sahip çocuklarda masseter kasında belirgin kalınlık ve sertlik artışları bulunduğunu göstermektedir ($p<0.001$). Ayrıca yaş ve iskeletsel yapı farklılıklarının da kasın elastisite değerlerini etkilediği, nöromotor bozukluklarda ise çiğneme koordinasyonu ve kas hareketlerinde azalma görüldüğü belirlenmiştir ($p<0.05$).

Sonuç: USG ve SWE, çocuklarda parafonksiyonel alışkanlıkların masseter kası üzerindeki etkilerini değerlendirmede güvenilir, tekrarlanabilir ve radyasyonsuz yöntemlerdir. Bu teknikler, kas kalınlığı ve sertliğinde erken dönemde meydana gelen değişimleri saptayarak erken tanı ve önleyici müdahalelere olanak sağlar. Daha geniş örneklemli, uzun süreli ve standardize protokollere sahip çalışmalarla bu bulguların desteklenmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: ultrasonografi, shear wave elastografi, masseter, bruksizm, parafonksiyonel alışkanlıklar, pediatri

Evaluation of the Effects of Parafunctional Habits on the Masseter Muscle in Children Using Ultrasonography: A Systematic Review

Abstract

Objective: Parafunctional habits may lead to structural and functional changes in the masticatory muscles during the growth and development period. Habits such as bruxism, unilateral chewing, and abnormal swallowing can result in hypertrophy or increased stiffness of the masseter muscle. Ultrasonography (USG) and shear wave elastography (SWE) are modern, radiation-free, non-invasive, and quantitative imaging techniques capable of assessing these changes. The aim of this systematic review was to summarize the existing studies evaluating the effects of parafunctional habits on the masseter muscle in children using USG and SWE.

Materials and Methods: Following the PRISMA 2020 guidelines, a comprehensive search was conducted in the PubMed and Web of Science databases for English-language original studies published between 2010 and 2025. The inclusion criteria were studies involving participants under 18 years of age, assessing parafunctional habits or bruxism, and examining the masseter muscle using USG or SWE. Twelve full-text articles were reviewed, and six studies met the inclusion criteria.

Results: The included studies comprised a total of 452 children aged 5 to 17 years. The findings indicated significant increases in masseter muscle thickness and stiffness among children with parafunctional habits such as bruxism or unilateral chewing ($p < 0.001$). Age- and skeletal pattern-related differences were also found to influence elasticity values, while children with neuromotor dysfunction exhibited reduced masticatory coordination and muscle movement amplitude ($p < 0.05$).

Conclusion: USG and SWE are reliable, reproducible, and radiation-free methods for evaluating the effects of parafunctional habits on the masseter muscle in children. These imaging techniques enable early detection of changes in muscle thickness and stiffness, supporting early diagnosis and preventive interventions. Further studies with larger samples, longer follow-up periods, and standardized imaging protocols are needed to validate these findings.

Keywords: ultrasonography, shear wave elastography, masseter, bruxism, parafunctional habits, pediatrics

Presentation / Bildiri ID= 80

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8310-0397>

Dental Anterior Çapraz Kapanışın Erken Dönem Tedavisi: İki Farklı Yaklaşım

Researcher Didem Türken

Özel Klinik

*Corresponding author: Didem Türken

Özet

Amaç: Anterior çapraz kapanış, bir veya birden fazla maksiller ve mandibular kesici diş arasında görülen anormal labiolingual ilişki ile tanımlanan ve sık karşılaşılan bir maloklüzyon tipidir. Klinik olarak iskeletsel, dental ve fonksiyonel olmak üzere üç tipi bulunmaktadır. Bu olgu sunumunun amacı, karışık dişlenme döneminde dental anterior çapraz kapanışa sahip bireylerde uygulanan tedavi yaklaşımlarını ve bu tedavilerin klinik etkinliğini ortaya koymaktır. Olgu Sunumu Estetik kaygılarla kliniğimize başvuran 8 yaşındaki kız hastada (Olgu 1) sağ lateral kesici dişin; 7 yaşındaki erkek hastada (Olgu 2) ise sol santral kesici dişin anterior çapraz kapanışta olduğu tespit edilmiştir. Olgu 1'de, çapraz kapanışın düzeltilmesi amacıyla labiolingual yönde kuvvet uygulayan Z zemberek ve posterior ısırma düzlemleri içeren hareketli Hawley apareyi kullanılmıştır. Olgu 2'de ise, üst çenede genişletme sağlayan hareketli bir aparey ile birlikte kompozit eğik ısırma düzlemi uygulanmıştır. Her iki hastaya apareyin yalnızca yemek sırasında çıkarılması gerektiği, tedavi süresince ağız hijyenine dikkat edilmesinin önemi vurgulanmıştır. Hastalar 2 haftalık aralıklarla düzenli olarak kontrol çağrılmıştır. Sonuç: Dental anterior çapraz kapanışlar, çoğunlukla erken karışık dişlenme döneminde ortaya çıkar ve zamanında müdahale edilmediğinde diş aşınmaları, dişeti çekilmeleri, temporomandibular eklem (TME) disfonksiyonları ve fasiyal asimetri gibi kalıcı problemlere yol açabilir. Uygun hasta kooperasyonu sağlandığında, basit ve etkili tedavi yöntemleri ile anterior çapraz kapanışların başarılı bir şekilde tedavi edileceği görülmektedir. Bu olgu sunumu, dental anterior çapraz kapanışların erken dönemde teşhisi ve yönetimi açısından önemli klinik bilgiler sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ön Çapraz Kapanış, Hareketli Aparey, Karışık Dişlenme Dönemi

Presentation / Bildiri ID= 46

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0971-1875>

Dijital Gülüş Tasarımı ve Visagism Yaklaşımı ile Tam Protetik Rehabilitasyon

Asst. Prof. Dr. Recep Türken¹ , Ra. Zekeriya Okumuş²

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Protetik Diş Tedavisi ABD

²Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Protetik Diş Tedavisi ABD

Özet

Günümüzde protetik rehabilitasyonda dijital teknolojilerin entegrasyonu; tedavi sürecinin hızlandırılması, klinik öngörülebilirliğin artırılması ve hasta memnuniyetinin sağlanması açısından önemli avantajlar sunmaktadır. Özellikle metal destekli porselen restorasyonların yerini, yüksek estetik değerleri, biyouyumlulukları ve mekanik dayanıklılıkları sayesinde monolitik zirkonya restorasyonlar almaktadır. Bu olgu sunumunda, dijital gülüş tasarımı, visagism yöntemi ve tam dijital iş akışı kullanılarak gerçekleştirilen bir protetik rehabilitasyon süreci detaylı şekilde aktarılmaktadır. Estetik ve fonksiyonel şikayetlerle kliniğimize başvuran 55 yaşındaki kadın hastanın klinik ve radyolojik muayenesinde, alt ve üst çenede mevcut tüm dişlerin metal destekli porselen restorasyonlarla restore edildiği gözlemlenmiştir. Hastanın estetik beklentileri doğrultusunda, tüm dişlerin monolitik zirkonya materyal ile yeniden restore edilmesine karar verilmiştir. Tedavi süreci öncesinde kapsamlı dental fotoğraf kayıtları alınmış, bu kayıtlar üzerinden yüz analizi gerçekleştirilmiştir. Hastanın yüz morfolojisi, kişilik özellikleri ve estetik beklentileri doğrultusunda visagism felsefesi kullanılarak bireyselleştirilmiş diş formu ve karakterizasyonu planlanmıştır. Preparasyon sonrası intraoral tarayıcı ile dijital ölçüler elde edilmiş; tarama verileri ve yüz fotoğrafları dijital tasarım programında birleştirilmiştir. Yüz analizine dayalı olarak seçilen visagism parametreleri, dijital gülüş tasarımına entegre edilmiştir. Hazırlanan dijital tasarım, 3D yazıcı ile geçici restorasyon olarak üretilmiş ve hastaya sunulmuştur. Geçiciler ağızda denenmiş; oklüzal ve estetik düzenlemeler yapılarak ideal form elde edilmiştir. Ardından ikinci bir dijital ölçü alınarak mevcut tasarımla üst üste karşılaştırılmış, böylece final restorasyonlarda yapılması gereken düzeltmeler minimize edilmiştir. CAD/CAM teknolojisiyle frezelenen monolitik zirkonya restorasyonlar, sinterleme öncesi renklendirme ve visagism verilerine göre bireysel karakterizasyon işlemlerinden geçirilmiştir. Ağız içi provası yapılan restorasyonlar, hasta onayı sonrasında rezin siman ile simante edilmiştir. Bu vakada, tam dijital iş akışı ile planlanan ve visagism yaklaşımıyla kişiselleştirilen protetik rehabilitasyon; estetik, fonksiyonel ve psikososyal açıdan başarılı sonuçlar vermiştir. Dijital gülüş tasarımı ve monolitik zirkonya restorasyonlar sayesinde hastanın yüzüne ve karakterine uygun, öngörülebilir bir tedavi planı uygulanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Gülüş Tasarımı, Monolitik Zirkonya, Visagism, Yüz Analizi, Dijital İş Akışı

Presentation / Bildiri ID= 66

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3145-4454

Diş Hekimliği Öğrencilerinin Acil Durum Yönetimi ve İlk Müdahale Bilgi Düzeylerinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Büşra Tosun

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Klinik ortamda karşılaşılabilecek acil durumlara doğru ve zamanında müdahale, hasta güvenliği açısından kritik öneme sahiptir. Bu çalışma, diş hekimliği fakültesi 4. ve 5. sınıf öğrencilerinin tıbbi acil durumlara yönelik bilgi düzeylerini, öz yeterlilik algılarını ve klinik deneyimlerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. **Yöntem:** Çalışmaya Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde öğrenim gören 156 öğrenci dahil edilmiştir. Veriler, çevrim içi olarak uygulanan bir anket aracılığıyla toplanmıştır. Anketin ilk bölümü katılımcıların demografik bilgilerini, acil durumlara yönelik klinik deneyimlerini ve algılarını ölçen 8 sorudan oluşmaktadır. İkinci bölümde, katılımcıların tıbbi acil durumlara dair bilgi düzeyini ölçen 20 çoktan seçmeli bilgi sorusu yer almaktadır. Sorular temel yaşam desteği, anafilaksi, hipoglisemi, epileptik nöbet, kardiyak aciller, lokal anestezi komplikasyonları gibi klinik durumları kapsamaktadır. Grup karşılaştırmalarında Mann-Whitney U ve Kruskal-Wallis testleri uygulanmış, anlamlılık düzeyi $p < 0,05$ olarak kabul edilmiştir. **Bulgular:** Katılımcıların %78,8'i daha önce acil müdahale eğitimi aldığını belirtirken, yalnızca %26,9'u kendini ilk yardım konusunda yeterli hissettiğini ifade etmiştir. Klinik uygulamalar sırasında acil bir durumla karşılaşanların oranı %50,6'dır. En yüksek doğru yanıt oranları, temel yaşam desteği (%88,5) ve dental aciller (%91,0) gibi konularda elde edilmiştir. En düşük doğru yanıt oranı ise kardiyovasküler acillerle ilgili sorularda kaydedilmiştir (%14,7). Beşinci sınıf öğrencilerinin bilgi puanları dördüncü sınıflara göre istatistiksel olarak anlamlı düzeyde daha yüksek bulunmuştur ($p < 0,001$). Öğrencilerin çoğu, kliniklerde acil müdahale ekipmanlarının yetersiz olduğunu ve eğitimlerinin eksik kaldığını düşünmektedir. **Sonuç:** Diş hekimliği öğrencileri bazı temel acil durum senaryolarında yeterli bilgiye sahip olsalar da sistemik tıbbi acil durumlara yönelik bilgi düzeyleri yetersiz bulunmuştur. Eğitim yılı arttıkça bilgi düzeyi yükselse bile genel anlamda acil müdahale eğitiminin güçlendirilmesine ihtiyaç duyulmaktadır. Müfredata simülasyon temelli, uygulamalı eğitimlerin entegre edilmesi, öğrencilerin hem teorik bilgilerini hem de klinik müdahale becerilerini arttıracaktır.

Anahtar Kelimeler: Diş Hekimliği Öğrencileri, Acil Durum Yönetimi, Tıbbi Aciller, Temel Yaşam Desteği (Cpr), Simülasyon Temelli Eğitim

Evaluation of Emergency Management and First Aid Knowledge Levels of Dental Students

Abstract

Objective: Timely and appropriate management of medical emergencies in the clinical setting is critical for patient safety. This study aimed to evaluate the knowledge levels, self-perceived competence, and clinical experiences of 4th- and 5th-year dental students regarding medical emergencies. **Methods:** A total of 156 students from Bolu Abant İzzet Baysal University Faculty of Dentistry participated in the study. Data were collected through an online questionnaire. The first part consisted of 8 questions assessing participants' demographic characteristics, clinical experiences, and perceptions regarding

emergency management. The second part included 20 multiple-choice questions evaluating knowledge of medical emergencies. These questions covered various scenarios such as basic life support (BLS), anaphylaxis, hypoglycemia, epileptic seizures, cardiovascular emergencies, and complications of local anesthesia. The Mann-Whitney U and Kruskal-Wallis tests were used for group comparisons, and statistical significance was set at $p < 0.05$. Results: Among the participants, 78.8% reported having received prior emergency training, whereas only 26.9% felt competent in first aid. During clinical practice, 50.6% encountered an emergency situation. The highest correct response rates were obtained for basic life support (88.5%) and dental-specific emergencies (91.0%). The lowest rate was observed in cardiovascular emergencies, with correct answers (14.7%). Fifth-year students achieved significantly higher scores than fourth-year students ($p < 0.001$). Most students reported that emergency equipment in clinics was insufficient and that their education in this area was inadequate. Conclusion: Although dental students demonstrated adequate knowledge in some basic emergency scenarios, their overall knowledge of systemic medical emergencies was insufficient. While knowledge increased with the year of study, there remains a clear need to strengthen emergency training in undergraduate dental education. Integrating simulation-based and hands-on training into the curriculum may enhance both theoretical knowledge and clinical skills in emergency management.

Keywords: Dental Students, Emergency Management, Medical Emergencies, Basic Life Support (Cpr), Simulation-Based Education

Presentation / Bildiri ID= 177

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9255-6887

Diş Hekimliğinde Ultrason Kullanımı

Ra. İrem Bulut

Süleyman Demirel Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: İrem Bulut

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, ultrasonografinin (USG) diş hekimliği alanındaki güncel kullanım alanlarını ve tanısal etkinliğini değerlendirmektir. Gelişen görüntüleme teknolojileri içerisinde USG, iyonizan radyasyon içermemesi, taşınabilirliği ve gerçek zamanlı değerlendirme olanağı sunmasıyla dikkat çekmektedir.

Gereç ve Yöntem: Bu derleme kapsamında, son on yılda yayımlanmış ulusal ve uluslararası klinik ve deneysel araştırmalar incelenmiştir. USG'nin oral yumuşak dokular, tükürük bezleri, temporomandibular eklem (TME), kas-iskelet sistemi ve periapikal bölge patolojilerinin değerlendirilmesindeki yeri analiz edilmiştir.

Bulgular: Ultrasonografi, yüksek yumuşak doku kontrastı ve düşük maliyet avantajları sayesinde diş hekimliğinde giderek artan bir kullanım alanı bulmaktadır. TME değerlendirmelerinde eklem disk pozisyonu, sinovyal sıvı birikimi ve kondil hareketleri invaziv olmayan biçimde görüntülenebilmektedir. Tükürük bezlerinde sialolitiazis, kistik ve neoplastik lezyonların ayırıcı tanısında yüksek duyarlılığa sahiptir. Periapikal lezyonlarda kistik ve granülomatöz tiplerin ayrımında, konik ışınli bilgisayarlı tomografiye (CBCT) tamamlayıcı bir tanısal katkı sağlamaktadır. Ayrıca, yumuşak doku lezyonlarının boyut, sınır ve içerik özelliklerinin belirlenmesinde gerçek zamanlı ve tekrarlanabilir değerlendirme imkânı sunmaktadır. Son yıllarda yapılan çalışmalar, ultrasonun minimal invaziv doğası sayesinde biyopsi rehberliği ve tedavi sonrası izlem süreçlerinde de etkin bir yardımcı yöntem olduğunu göstermektedir.

Sonuç: USG, diş hekimliğinde iyonizan radyasyon kullanılmadan elde edilen, tekrarlanabilir ve dinamik görüntüleme olanağı sunan değerli bir yöntemdir. Özellikle TME, tükürük bezleri, periapikal bölge ve yumuşak doku patolojilerinde erken tanı ve tedavi planlamasına önemli katkılar sağlamaktadır. Rutin dental uygulamalara entegrasyonu, gelecekte klinik karar süreçlerinde daha yaygın hale gelmesi beklenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Ultrason, Diş Hekimliği, Yumuşak Doku, Tme, Periapikal Lezyon

Presentation / Bildiri ID= 20

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-3335-302X

Eksternal İnflamatuvar Kök Rezorpsiyonu Bulunan Kronik Apikal Apsenin Mta ve Kompozit Onley ile Yönetimi: Olgu Sunumu

Researcher Ebru Yıldız Dal , Assoc. Prof. Dr. Deniz Yanık Nalbantoğlu¹

¹Süleyman Demirel Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Endodonti Anabilim Dalı, Isparta, Türkiye

Özet

Giriş: Kronik apikal apse; sinüs yolu varlığıyla karakterize akut apikal periodontitis veya pulpa nekrozu sonrası gelişen, genellikle ağrısız ya da çok az ağrı ile seyreden inflamatuvar bir endodontik patolojidir. Radyografik olarak kök ucunda radyolüsensi ile kendini gösterir. Eksternal inflamatuvar kök rezorpsiyonu (EIKR), enfekte nekrotik pulpadaki inflamasyonla ilişkili olarak kök yüzeyindeki koruyucu presement tabakasının hasar görmesiyle izlenen kök dentininin yıkımıyla karakterize klinik bir tablodur. **Amaç:** Bu olgu sunumunun amacı, sinüs yolu ve eksternal kök rezorpsiyonu bulunan 26 numaralı dişin mineral trioksit agregat (MTA) ve kompozit onley kullanılarak gerçekleştirilen tedavisinin sunulmasıdır. Bu vakada, pulpa ve periapikal doku inflamasyonun uygulanan tedavi ile iyileştirilmesi hedeflenmiştir. **Olgu sunumu:** Sistemik olarak sağlıklı 36 yaşındaki erkek hasta, sol-üst bölgede hassasiyet şikayetiyle endodonti kliniğine başvurmuştur. Klinik ve radyografik değerlendirmede, sinüs yoluna yerleştirilen gutta-perkanın 26 numaralı dişin mesial köküne yöneldiği, köklerde EIKR ve periapikal lezyon gözlenmiştir. Eksik kök kanal tedavisi ve uyumsuz kompozit varlığı saptanmıştır. Rubber dam izolasyonu altında eski restorasyon kaldırılarak giriş kavitesi hazırlanmış ve pü drenajı sağlanmıştır. Drenajın kesilmesini takiben, kök kanallarına kalsiyum hidroksit medikamenti uygulanarak üç hafta bekletilmiştir. İkinci seansta sinüs yolunun iyileştiği gözlenmiş, kalsiyum hidroksitin kanallardan uzaklaştırılmasından sonra ultrasonik aktivasyon eşliğinde %2.5 sodyum hipoklorit ve %17 etilendiamintetraasetik asit kullanılarak final irrigasyon yapılmıştır. Kök kanalları ve rezorpsiyon alanı MTA (MTA Plus, Prevest DenPro, Hindistan) ile doldurulmuştur. İleri doku kaybı nedeniyle, yetersiz kalan tüberküller prepare edilmiş ve diş direkt kompozit onley ile restore edilmiştir. **Bulgular:** Klinik kontrolün 12. ayında, ilgili dişin asemptomatik olduğu ve sağlıklı bir şekilde fonksiyon gösterdiği belirlenmiştir. Takip süreci devam etmektedir. **Sonuç:** Apikal tıkaç oluşturma kapasitesi, biyouyumluluğu, antimikrobiyal etkisi ve periapikal dokulardaki rejeneratif özelliği sayesinde MTA; eksternal kök rezorpsiyonunun eşlik ettiği kronik apikal apse olgularında etkili bir tedavi seçeneğidir. EIKR, başarılı bir kök kanal tedavisiyle kontrol altına alınabilir. Endodontik tedavili bir dişe uygulanan ideal özelliklerde kompozit onley, dişin sağ kalımına olumlu etki gösterir.

Anahtar Kelimeler: Eksternal Kök Rezorpsiyonu, Kronik Apikal Apse, Mineral Trioksit Agregat, Sinüs Yolu, Ultrasonik

Management of Chronic Apical Abscess With External Inflammatory Root Resorption Using Mta and Composite Onlay: A Case Report

Abstract

Introduction: Chronic apical abscess is an inflammatory status characterized by a sinus tract. It is usually painless or presents with minimal pain. External inflammatory root resorption (EIRR) is a clinical condition characterized by the destruction of root dentin, resulting from damage to the protective

precementum layer on the root surface due to inflammation in the infected necrotic pulp. Aim: This case report aims to present the treatment of tooth #26, which had a sinus tract and external root resorption, using mineral trioxide aggregate (MTA) and a composite onlay. The treatment aimed to alleviate pulpal and periapical tissue inflammation. Case Presentation: A systemically healthy 36-year-old male patient referred to the clinic with tenderness in the upper left region. The gutta-percha placed in the sinus tract was directed toward the mesial root of tooth 26, and there was an EIRR and periapical lesion on the roots. Incomplete root canal treatment and the presence of an improper composite were detected. The previous restoration was removed under rubber dam isolation, the access cavity was prepared, and drainage was achieved. Calcium hydroxide medicament was applied for three weeks. Healing of the sinus tract was observed in the second visit, and after the calcium hydroxide was removed, final irrigation was performed using 2.5% sodium hypochlorite and 17% ethylenediaminetetraacetic acid under ultrasonic activation. The root canals were obturated using MTA (MTA Plus, Prevest DenPro, India). The cusps were prepared, and the tooth was restored with a direct composite onlay. Results: At the 1st year of follow-up, it was asymptomatic and functioning normally. Follow-up is ongoing. Conclusion: Due to its biocompatibility and antimicrobial activity, MTA is an effective treatment option for chronic apical abscesses accompanied by external root resorption. EIRR can be managed with successful root canal treatment. A composite onlay has a positive impact on tooth survival.

Keywords: Chronic Apical Abscess, External Inflammatory Root Resorption, Mineral Trioxide Aggregate, Sinus Tract, Ultrasonic

Presentation / Bildiri ID= 89

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1028-9461

Estetik Bölgede Eşzamanda Gerçekleştirilen Sert ve Yumuşak Doku Augmentasyonu: 2 Yıl Takip

Asst. Prof. Dr. Ali Batuhan Bayırlı¹, Asst. Prof. Dr. Mehmetcan Uytun¹

¹Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi

*Corresponding author: Ali Batuhan Bayırlı

Özet

Maksiller ön bölgede diş eksikliklerine bağlı gelişen alveolar kret ve yumuşak doku defektleri, estetik ve fonksiyonel protetik tedavileri güçleştirebilir. Bu olgu sunumunun amacı, 21 numaralı diş eksikliği bulunan bir hastada protetik tedavi öncesinde uygulanan palatinal pediküllü bağ dokusu grefti ile desteklenmiş horizontal kemik augmentasyonunun sonuçlarını değerlendirmektir. Hastanın 21 numaralı dişi daha önce kaybedilmişti ve ilgili bölgede belirgin horizontal kemik defekti ile yumuşak doku yetersizliği mevcuttu. Klinik ve radyolojik değerlendirmeler sonucunda, protetik tedavi öncesinde yumuşak ve sert doku miktarının artırılmasına karar verildi. Lokal anestezi altında, 21 numaralı bölgenin bukkal kısmına yönlendirilmiş horizontal kemik augmentasyonu uygulandı ve aynı seansta, yumuşak doku kalınlığını artırmak amacıyla palatinal pediküllü bağ dokusu grefti yerleştirildi. Operasyon sonrası standart postoperatif protokol izlendi. Takiplerde yumuşak doku iyileşmesinin stabil olduğu ve kret konturlarının başarılı bir şekilde korunduğu gözlemlendi. Altı ay sonra protetik tedaviye geçildi. Protetik tedaviden sonraki 6., 12., ve 24. ay takiplerinde, hastanın yumuşak ve sert doku sağlığı ile kret konturlarının klinik olarak yeterli düzeyde olduğu görüldü. Bu vaka, protetik tedavi öncesinde gerçekleştirilen kombine kemik ve yumuşak doku augmentasyonunun, estetik bölgelerdeki doku kayıplarının rehabilitasyonunda etkili bir yaklaşım olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kemik Augmentasyonu, Bağ Dokusu Graftı, Estetik Bölge

Simultaneous Hard and Soft Tissue Augmentation in Aesthetic Zone: A 2-Year Follow-Up

Abstract

Alveolar ridge and soft tissue defects due to missing teeth in the maxillary anterior region can complicate aesthetic and functional prosthetic treatments. This case report aims to evaluate the results of horizontal bone augmentation supported by a palatal pedicle connective tissue graft performed prior to prosthetic treatment in a patient missing tooth number 21. The tooth had been previously extracted, and there was a prominent horizontal bone defect and soft tissue deficiency in the region. After clinical and radiographic evaluation, it was decided to increase the amount of hard and soft tissue before prosthetic treatment. Under local anesthesia, horizontal bone augmentation was applied to the buccal aspect of the edentulous site, and in the same session, a palatal pedicle connective tissue graft was placed to improve soft tissue thickness. A standard postoperative protocol was followed. Follow-up examinations showed stable soft tissue healing and preservation of ridge contours. Prosthetic treatment was initiated six months later. At the 6-, 12-, and 24-month follow-up visits following prosthetic treatment, the patient's soft and hard tissue health and ridge contours were observed to be clinically sufficient. This case demonstrates that combined hard and soft tissue augmentation performed prior to prosthetic rehabilitation is an effective approach in the management of tissue deficiencies in the aesthetic zone.

Keywords: Bone Augmentation, Connective Tissue Graft, Aesthetic Zone

Presentation / Bildiri ID= 62

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8310-0397>

Farklı Fissür Örtücülerden Artık Monomer Salınımının Değerlendirilmesi

Researcher Didem Türken¹ , Prof.Dr. Çiğdem Güler²

¹Özel Klinik

²Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Didem Türken

Özet

Amaç: Bu çalışma, pit ve fissür örtücü uygulanan hastalardan alınan tükürük örneklerinde farklı zaman periyotlarında salınan artık monomerlerin tespit edilmesi amacı ile gerçekleştirilmiştir. **Gereç ve Yöntem:** Çalışma 12-15 yaşları arasında daimi dişlenme dönemindeki 35 hasta üzerinde yürütülmüştür. Hastalar çalışmada kullanılan fissür örtücülere göre rastgele beş eşit gruba (Grup 1: GC Fuji TRIAGE, Grup 2: Fissurit FX, Grup 3: ClinproTM Sealant, Grup 4: Helioseal ve Grup 5: Aegis) ayrılmıştır (n=7, alfa 0,05, güç 0,95). Tükürük örneklerinde farklı zaman periyotlarında (işlem öncesi, işlem sonrası, işlemden 1 saat sonra, işlemden 24 saat sonra) salınan artık monomerler (TEGDMA, UDMA, Bis-GMA) yüksek basınçlı sıvı kromatografisi (HPLC) ile tespit edilmiştir. İstatistiksel analizler tek yönlü varyans analizi, Tukey HSD ve Friedmann testleri kullanılarak yapılmıştır. A value of p

Anahtar Kelimeler: Artık Monomer, Yüksek Basınçlı Sıvı Kromatografisi, Fissür Örtücü

Presentation / Bildiri ID= 150

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6157-2534

Fokal Semento-Osseöz Displazi: Olgu Sunumu

Researcher Özge Bektaş¹, Asst. Prof. Dr. Hatice Boyacıoğlu Erden¹, Prof.Dr. Şevket Murat Özbek¹

¹Hacettepe Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: özge bektas

Özet

Fokal semento-osseöz displazi, çene kemiklerinin en sık rastlanan fibro-osseöz lezyonudur. Genellikle asemptomatik seyreden bu lezyonlar, genellikle rutin dental muayeneler sırasında alınan radyografilerde tesadüfen saptanır. Erken evrelerde radyolüsent görünüm sergilerken, ilerleyen evrelerde ince bir radyolüsent bant ile çevrili radyopak alanlar şeklinde izlenir. Bu radyografik özellikleri nedeniyle periapikal kist, granülom, kronik sklerozan osteomyelit, semento-ossifiye fibrom, odontoma ve osteoblastoma gibi patolojilerle ayırıcı tanısı yapılmalıdır. Bu olgu sunumunda, 44 yaşında kadın hastada rutin dental muayene sırasında alınan panoramik radyografide, sol mandibula posterior bölgede ince bir radyolüsent bant ile çevrili, karışık radyolüsent-radyopak özellikte lezyon saptanmış olup tanının desteklenmesi amacıyla konik ışınli bilgisayarlı tomografiye başvurulmuştur. Klinik ve radyografik değerlendirmeler sonucunda lezyon, fokal semento-osseöz displazi ile uyumlu bulunmuş; asemptomatik seyir göstermesi nedeniyle cerrahi tedavi yerine hastaya periyodik takip önerilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Oral Patoloji, Fibro-Osseöz Lezyon, Fokal Semento-Osseöz Displazi, Mandibula

Focal Cemento-Osseous Dysplasia: A Case Report

Abstract

Focal cemento-osseous dysplasia is the most common fibro-osseous lesion of the jaws. These lesions, which are mostly asymptomatic, are usually detected incidentally on radiographs taken during routine dental examinations. In the early stages, they present as radiolucent appearance, while in later stages they appear as radiopaque areas surrounded by a thin radiolucent band. Due to these radiographic characteristics, differential diagnosis should be made with pathologies such as periapical cyst, granuloma, chronic sclerosing osteomyelitis, cemento-ossifying fibroma, odontoma, and osteoblastoma. In this case report, a mixed radiolucent-radiopaque lesion surrounded by a thin radiolucent band was detected in the left posterior mandible of a 44-year-old female patient during a routine dental examination with panoramic radiography. Cone-beam computed tomography was performed to support the diagnosis. Based on clinical and radiographic findings, the lesion was consistent with focal cemento-osseous dysplasia. Since the lesion was asymptomatic, periodic follow-up was recommended instead of surgical intervention.

Keywords: Oral Pathology, Fibro-Osseous Lesion , Focal Cemento-Osseous Dysplasia, Mandible

Presentation / Bildiri ID= 94

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0007-1715-6350>

Geniş Periapikal Lezyonlu Dişlerin Endodontik Tedavisi

Arş. Gör. Nagihan Kara Şimşek¹

Doç. Dr. Hüseyin Şimşek²

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Anabilim Dalı

²Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Anabilim Dalı

**Corresponding author: Nagihan Kara Şimşek*

Amaç: Bu vaka serisinin amacı, geniş inflamatuvar periapikal lezyonlara sahip genç hastalarda biyoseramik pat ile yapılan endodontik tedavisinden sonraki 1 yıllık takibini klinik ve radyografik olarak değerlendirmek ve gerektiğinde cerrahi yaklaşımların iyileşmeye katkısını göstermektir.

Olgu Sunumu: Bu vaka serisine radyografik muayenesinde geniş inflamatuvar periapikal lezyon tespit edilen sistemik olarak sağlıklı, yaşları 16-18 arasında değişen, 3 kadın hasta dahil edildi. Dahil edilen tüm dişler vitalite testine negatif yanıt verdi. Yapılan klinik incelemede palatogingival oluk teşhis edildi. Kök kanal tedavisi endikasyonu konuldu. Tüm olgularda ilk seans rubber dam izolasyonu altında giriş kavitesi açıldı. Kök kanalı temizlenerek %2,5 NaOCl ve %17 EDTA ile irrigasyon yapıldı. Çalışma boyuna uygun şekilde kök kanal preparasyonları tamamlandı. 2 haftalık kalsiyum hidroksit medikasyonunun ardından asemptomatik olduğu belirlenen dişlerin kök kanal tedavileri NeoSEALER Flo biyoseramik pat kullanılarak soğuk lateral kondensasyon tekniği ile gerçekleştirildi. Olgu 3’de tedavi edilen dişin mezialinde cep oluşumu ve eksternal rezorbsiyon tespit edildi. Cerrahi olarak palatinalden flep kaldırıldı ve koronal üçlüdeki oluk kompozit ile restore edildi. Rezorbsiyon alanına biodentin yerleştirildi. Sütür atılarak flep kapaltıldı. 18 aylık takipte dişlerin asemptomatik olduğu, cep derinliğinin azaldığı ve periapikal lezyonların iyileştiği görüldü.

Sonuç: On sekiz aylık takiplerde tüm dişler asemptomatikti, cep derinlikleri azalmış ve periapikal bölgelerde yeni kemik oluşumu izlenmiştir. Cerrahi yalnızca komplike olguda uygulanmış, diğer dişlerde ek cerrahiye gerek kalmamıştır. Bulgular, geniş periapikal lezyonlarda kök kanal tedavisinin ilk tercih olması gerektiğini ve biyoseramik materyallerin uzun dönem iyileşmeyi desteklediğini göstermektedir.

Anahtar kelimeler: Palatogingival Oluk, Periapikal Lezyon, Kök Kanal Tedavisi

Endodontic Treatment of Teeth with Cyst-like Periapical Lesions: A Case Series

Aim: The aim of this case series is to evaluate the clinical and radiographic outcomes of endodontic treatment in young patients with extensive inflammatory periapical lesions over a one-year follow-up period and to highlight the contribution of surgical approaches when indicated.

Case Presentation: This case series included three systemically healthy female patients, aged between 16 and 18 years, who presented with extensive inflammatory periapical lesions detected radiographically. All affected teeth responded negatively to vitality testing. Clinical examination

revealed the presence of a palatogingival groove, and root canal treatment was indicated. In all cases, an access cavity was prepared under rubber dam isolation. The canals were cleaned and shaped, irrigated with 2.5% sodium hypochlorite and 17% EDTA, and prepared to the working length. After two weeks of calcium hydroxide medication, asymptomatic teeth were obturated using NeoSEALER Flo bioceramic sealer with the cold lateral condensation technique. In Case 3, periodontal probing revealed a pocket and external resorption on the mesial aspect of the treated tooth. A palatal flap was raised surgically, the coronal groove was restored with composite resin, and Biodentine was placed in the resorption defect before suturing. At 18-month follow-up, all teeth remained asymptomatic, probing depth was reduced, and periapical healing was observed.

Conclusion: After 18 months, all treated teeth were asymptomatic, probing depth had decreased, and radiographs demonstrated periapical bone regeneration. Surgical intervention was required only in the complicated case, while the other teeth healed without surgery. These findings indicate that root canal therapy should be considered the first-line treatment for extensive periapical lesions and that bioceramic sealers may enhance long-term periapical healing.

Keywords: Palatogingival groove, periapical lesion, bioceramic sealer, root canal treatment

Presentation / Bildiri ID= 113

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8855-7417

Güncel Adeziv Sistemlerin Tamir Bağlanma Dayanımına Etkisinin Kar Küreme Tekniği ile Değerlendirilmesi

Exp. Cansu Yıkıcı Çöl¹ , Asst. Prof. Dr. Sema Yazıcı Akbıyık²

¹Panorama Ankara Ağız ve Diş Sağlığı Polikliniği

²Lokman Hekim Üniversitesi

*Corresponding author: Cansu Yıkıcı

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, kar küreme tekniği kullanılarak güncel light ve self cure adezivlerin, kompozit malzemenin anlık tamir bağlanma dayanımı ve kırılma modları üzerindeki etkisini araştırmaktır. **Yöntem:** Çalışmamızda, 2 mm kalınlığında ve 6 mm çapında toplam 27 adet kompozit rezin disk hazırlandı. Tüm kompozit rezin diskler akrilik bloklara gömüldü ve yüzeyler 600 grit silikon karbit zımpara kağıdı ile 30 saniye boyunca su soğutması altında pürüzlendirildi. Örnekler rastgele 4 gruba ayrıldı. L: Light Cure (G-Premio Bond, GC, Tokyo, Japan), S: Self Cure (Universal Bond II, Tokuyama Dental, Tokyo, Japan), LSP: Light Cure Snow Plow (Grandio SO Light flow, VOCO, Cuxhaven, Germany), SSP: Self Cure Snow Plow. Hazırlanan yüzeylere firma talimatları doğrultusunda adezivler uygulandı ve ardından gruplara 2x2 mm silindirik tüp içinde kompozit rezin uygulaması yapıldı. Snow plow gruplarına öncesinde ince bir akışkan kompozit rezin uygulaması yapıldı ışıkla sertleştirilmeden kompozit rezin uygulandı. Tüm örnekler 37°C'de distile suda 24 saat bekletildikten sonra, makaslama bağlanma dayanım testi; universal test cihazı (Schimadzu IG-IS, Kyoto, Japonya) kullanılarak 1 mm/dk hızda gerçekleştirildi. Elde edilen veriler tek yönlü ANOVA ve Tukey testi ile analiz edildi ($p < 0,05$ anlamlı kabul edildi) ve kopma tipleri stereomikroskop altında incelendi. **Bulgular:** İstatistiksel analiz sonucunda gruplar arasında anlamlı fark saptandı ($p<0,05$). **Sonuç:** Çalışmanın sonuçları kar küreme tekniği ve farklı polimerizasyon yöntemine sahip adeziv kullanımının bağlanma dayanımı değerlerini etkilediğini gösterdi. Çeşitli klinik senaryolarda en uygun bağlama sisteminin belirlenmesi için daha fazla çalışmaya ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dental Adeziv, Tamir, Kar Küreme, Makaslama Bağlanma, Polimerizasyon

The Influence of Contemporary Adhesive Systems On Repair Bond Strength Evaluated by the Snowplow Technique

Abstract

Objective The aim of this study is to investigate the effect of contemporary light-cure and self-cure adhesives, applied using the snowplow technique, on the immediate repair bond strength and fracture modes of composite materials. **Materials and Methods** A total of 27 composite resin discs, each 2 mm in thickness and 6 mm in diameter, were prepared. All specimens were embedded in acrylic blocks, and their surfaces were roughened with 600-grit silicon carbide sandpaper under water cooling for 30 seconds. The specimens were randomly assigned into four groups: L (Light Cure, G-Premio Bond, GC, Tokyo, Japan), S (Self Cure, Universal Bond II, Tokuyama Dental, Tokyo, Japan), LSP (Light Cure Snow Plow, Grandio SO Light Flow, VOCO, Cuxhaven, Germany), and SSP (Self Cure Snow Plow).

Adhesives were applied to the prepared surfaces according to manufacturers' instructions, followed by the placement of composite resin within a 2×2 mm cylindrical mold. In the snowplow groups, a thin layer of flowable composite resin was applied prior to composite placement, without light-curing. All specimens were stored in distilled water at 37°C for 24 hours. Shear bond strength testing was performed using a universal testing machine (Schimadzu IG-IS, Kyoto, Japan) at a crosshead speed of 1 mm/min. Data were analyzed using one-way ANOVA and Tukey's test ($p < 0.05$ was considered statistically significant), and failure modes were examined under a stereomicroscope. Results Statistical analysis revealed significant differences among the groups ($p < 0.05$). The SSP group demonstrated significantly lower values compared with the other groups, whereas no statistically significant difference was observed among the LSP, L, and S groups ($p > 0.05$). Conclusion The findings of this study indicate that both the snowplow technique and the use of adhesives with different polymerization modes affect bond strength values. Further studies are required to determine the most suitable bonding system for various clinical scenarios.

Keywords: Dental Adhesive, Repair, Snowplow Technique, Shear Bond Strength, Polymerization

Presentation / Bildiri ID= 145

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7855-1246

Immediat Dentin Kapama: Araştırma Eğilimleri ve Bilgi Haritalaması

Asst. Prof. Dr. Buket Karalar

Sakarya üniversitesi diş hekimliği fakültesi restoratif diş tedavisi anabilim dalı

Özet

Amaç: Bu bibliyometrik analiz, immediat dentin kapama (IDK, Immediate Dentin Sealing=IDS) üzerine yapılan bilimsel yayınların kapsamlı bir değerlendirmesini sunar ve zaman içinde IDK araştırmalarının evrimini, önde gelen araştırma alanlarını, en etkili yayınları ve yazarları belirlemeyi amaçlar. **Yöntem:** Veriler Web of Science (WOS) ve Scopus veritabanlarından toplandı. Her iki veri tabanındaki yinelenen kayıtlar belirlenerek analizden çıkarıldı. 1980 ile 2025 yılları arasında toplam 1075 makale, performans analizi, kelime analizi, tematik analiz ve işbirliği ağı analizi olmak üzere dört bölümde R tabanlı biblioshiny programı kullanılarak analiz edildi. **Bulgular:** Veri analizi, bu alandaki yayın sayısının zamanla arttığını gösterdi. Ferrari M önde gelen araştırmacı olarak ortaya çıkarken, Dental Materials en etkili dergiydi. **Sonuç:** Bu bibliyometrik analiz, diş hekimliğinde immediat dentin kapamaya olan ilginin arttığını ve yeni araştırma eğilimlerinin ortaya çıktığını vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bibliyometrik Analiz, İmmediat Dentin Kapama, IDS, Scopus, Web of Science.

Immediate Dentin Sealing: Research Trends and Knowledge Mapping

Abstract

Aim: This bibliometric analysis provides a comprehensive evaluation of scientific publications on immediate dentin sealing (IDS). It aims to trace the development of IDS research over time, identify the leading research areas, and highlight the most influential publications and authors. **Methods:** Data were gathered from the Web of Science (WOS) and Scopus databases. Duplicate entries in both were identified and eliminated from the analysis. A total of 1,075 articles, published between 1980 and 2025, were examined using the R-based program biblioshiny in four sections: performance analysis, vocabulary analysis, thematic analysis, and collaboration network analysis. **Results:** Data analysis showed that the number of publications in this field increased over time. Ferrari M became the leading researcher, while Dental Materials remained the most influential journal. **Conclusion:** The bibliometric analysis highlights growing interest in immediate dentin sealing in dentistry and the emergence of new research trends.

Keywords: Bibliometric Analysis, Immediate Dentin Sealing, IDS, Scopus, Web of Science

Presentation / Bildiri ID= 13

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2107-7213

İmplant Destekli Protezler ile Tedavi Edilen Total Dişsiz Hastaların Tatmin Düzeylerinin Farklı Skalalar ile Değerlendirilmesi

Esin DEMİR¹, Gülsüm SAYIN ÖZEL², Özgür İNAN³, Doğan DOLANMAZ⁴

¹İzmir Eğitim Diş Hastanesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi

²Medipol Üniversitesi ,Protetik Diş Tedavisi

³Selçuk Üniversitesi, Protetik Diş Tedavisi

⁴Bezmialem Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, yaşlı hastaların tedavi tatmin düzeylerinin belirlenmesinde VAS (görsel analog skala) ve VRS (kelimeli reyting skalası) nin güvenilirlik ve geçerliliğinin değerlendirilmesidir.

Gereç ve yöntem: İmplant destekli protezler ile tedavi edilen 121 hastadan oluşan çalışma popülasyonu belirlendi. Hastalar estetik, rahatlık, çiğneme performansı gibi özelliklerin sorgulandığı bir anketi doldurdular. Hastalar tedavi tatmin düzeylerini VAS ve VRS ile puanlandırıp, hangi skalayı tercih ettiklerini söylediler.

Bulgular: Yaş ortalaması 69.5 (65 ve 81 yaş arası) olan her iki skalayı da içeren anketleri eksiksiz dolduran 58 kadın ve 39 erkek çalışmada değerlendirildi. İki skala arasında %61 in üzerinde korelasyon bulunmuştur, bu korelasyon istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur.

Sonuç: Her iki skala da tatmin düzeylerinin ölçülmesinde geçerli skalalardır. Hastanın seçimi hastanın tercihin ve hastanın eğitim düzeyine göre belirlenmelidir. Hasta tercihi daha iyi bir hekim hasta ilişkisi için oldukça önemlidir.

Anahtar kelimeler: Visual Analogue Scale, Verbal Rating Scale, Memnuniyet, Dental implant, Total dişsizlik

Assesing treatment satisfaction levels of edentulous patients treated with implant supported prosthesis with different rating scales

Abstract:

Aim: The aim of this study is to assess the reliability and validity of VAS (Visual Analogue Scale) and VRS (Verbal Rating Scale) scales in measurement of elder patients' satisfaction levels.

Material and Methods: A study population of 121 patients who were treated with implant supported prosthesis was identified. The patients fulfilled a self administered questionnaires consisting of specific features related to aesthetics, comfort and chewing performance. The patients rated the VAS and VRS to assess their satisfaction levels and stated which scale they preferred.

Results: The sample who fulfilled the whole questions with both scales comprised 58 female and 39 male patients with a mean age of 69.5 years (range between 65 and 81). Correlation between two scales were above 61 % and statistically significant (p=.000)

Conclusions: Both scales are valid measure of satisfaction levels. The choice should depend on the patients' level of education and patients' preferences. Patient preference is utmost point to better clinician-patient communication.

Keywords: Visual Analogue Scale, Verbal Rating Scale, Satisfaction, Dental implant, Edentulous

Presentation / Bildiri ID= 95

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-1715-6350

Kist Benzeri Periapikal Lezyonlu Dişlerin Önceden Karıştırılmış MTA ile Yeniden Kanal Tedavisi

Arş. Gör. Nagihan Kara Şimşek¹

Doç. Dr.Leyla Benan Ayrancı¹

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Anabilim Dalı

**Corresponding author: Nagihan Kara Şimşek*

Amaç: Büyük periapikal lezyonların tedavisinde endodontik tedavi, apikal cerrahi ve çekim gibi seçenekler bulunmaktadır. Bu olgu sunumunda periapikal lezyona sahip kanal tedavili alt 1. Azı dişlerinin önceden karıştırılmış MTA ile kanal tedavilerinin yenilenmesi ve takipleri sunulmaktadır.

Olgu sunumu: Olgu 1: 23 yaşında kadın hasta 46 numaralı dişinde ağrı şikayeti ile kliniğimize başvurdu. Hastadan alınan anamnezde ilgili dişe önceden kanal tedavisi yapıldığı ve dişte spontan ağrısı olduğu öğrenildi. Klinik muayenede perküsyon ağrısı tespit edildi. Radyografide dişin periapikalinde geniş lezyon görüldü. Kök kanal tekrarı endikasyonu konuldu. İlk seans eski kanal dolgusu uzaklaştırıldı ve %2,5 NaOCl ve %17 EDTA ile irrigasyon yapıldı. Kanala kalsiyum hidroksit yerleştirildi ve cam ionomer siman ile geçici üst restorasyon yapıldı. Bir ay sonra kalsiyum hidroksit kanaldan uzaklaştırılarak kanallar Endocem MTA Premixed ile dolduruldu. Üst restorasyon kompozit ile yapıldı. 12 aylık takipte lezyonun iyileştiği ve dişin asemptomatik olduğu görüldü.

Olgu 2: Hastanemize benzer hikaye ile başvuran 26 yaşında kadın hastanın ilave olarak palpasyon ağrısı olduğu öğrenildi. İlk seansta eski üst restorasyon ve kanal dolgusu uzaklaştırıldı. Pü y akışı kesilince kanallara kalsiyum hidroksit yerleştirildi ve cam ionomer siman ile geçici üst restorasyon yapıldı. Yaklaşık bir ay sonrasında hasta tekrar çağrıldı ve yapılan klinik muayenede diş asemptomatikti. Olgu 1' deki gibi tedavi tamamlandı. 18 aylık takipte lezyonun iyileştiği ve dişin asemptomatik olduğu görüldü.

Sonuç: Her iki olguda, hazır karıştırılmış MTA ile yapılan ortograd retreatment sonrası 12–18 aylık takiplerde semptomların kaybolduğu ve radyografik iyileşmenin gerçekleştiği izlenmiştir. Hazır karıştırılmış MTA'nın biyouyumluluk ve sızdırmazlık özellikleri, periapikal iyileşmenin desteklenmesinde önemli bir avantaj sağlamaktadır. Bu nedenle, benzer vakalarda cerrahiye başvurmadan önce güvenilir ve etkin bir tedavi seçeneği olarak değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Hazır karıştırılmış MTA, Periapikal Lezyon, Kanal Tedavisi Yenileme

Nonsurgical Retreatment of Teeth with Cyst-like Periapical Lesions Using Pre-mixed MTA

Aim: In the treatment of large periapical lesions, options include endodontic therapy, apical surgery, or extraction. This case report presents the retreatment of mandibular first molars with periapical lesions using pre-mixed MTA and their follow-up outcomes. **Case Presentation: Case 1:** A 23-year-old female patient presented with pain in tooth #46. Medical history revealed a previous root canal treatment, with the patient reporting spontaneous pain. Clinical examination showed percussion tenderness, and radiographic evaluation demonstrated a large periapical lesion. Retreatment was indicated. In the first session, the old filling material was removed, the canals were irrigated with 2.5% NaOCl and 17% EDTA, calcium hydroxide was placed, and a temporary glass ionomer restoration was applied. After one month, calcium hydroxide was removed and the canals were obturated with Endocem MTA Premixed. The tooth was restored with glass ionomer. At the 12-month follow-up, the lesion had healed and the tooth was asymptomatic. **Case 2:** A 26-year-old female patient with a similar history presented with additional palpation pain. In the first session, the old restoration and filling material were removed. Following the cessation of purulent discharge, calcium hydroxide was placed and a temporary glass ionomer restoration was applied. After one month, the patient was recalled and found to be asymptomatic. Retreatment was completed as in Case 1. At the 18-month follow-up, the lesion had healed and the tooth remained asymptomatic. **Conclusion:** In both cases, nonsurgical retreatment with orthograde pre-mixed MTA resulted in resolution of symptoms and radiographic healing within 12–18 months. The biocompatibility and sealing ability of pre-mixed MTA appear to play an important role in supporting periapical healing. Therefore, in similar cases, nonsurgical retreatment with pre-mixed MTA should be considered a reliable and effective treatment option prior to surgical intervention.

Keywords: Pre-mixed MTA, periapical lesion, retreatment

Presentation / Bildiri ID= 114

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8644-9049

Lisansüstü Tezlerde Kriyoterapi

Assoc. Prof. Dr. Bilal Özmen¹ , Ra. Emine Zehra Aydın Çetin¹ , Ra. Rabia Nur Ordulu¹

¹Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Emine Zehra Aydın Çetin

Özet

Kriyoterapi, doku sıcaklığını düşürerek terapötik etki sağlamayı amaçlayan bir tedavi yöntemidir ve tarihsel süreçte hem geleneksel hem de modern tıpta farklı patolojilerin yönetiminde yaygın olarak kullanılmaktadır. Bu çalışmada, Türkiye'de kriyoterapi ile ilgili yapılan lisansüstü tezleri içeriksel ve yöntemsel açıdan incelenmesi amaçlanmıştır. Yükseköğretim Kurulu Başkanlığı Ulusal Tez Veri Tabanı'na kayıtlı, herkese açık ve serbest erişimli olan, "kriyoterapi" kelimesini içeren lisansüstü tezler listelenmiş ve araştırmacılar tarafından analiz edilmiştir. Bu çalışmada, tezlerin doküman ve içerik analizi yapıldığından, etik kurul onayı gerekmemektedir. Mart 2025 yılına kadar kriyoterapi ile ilgili, tamamı Türkçe olan toplam 33 lisansüstü tez çalışması değerlendirmeye alınmıştır. İncelenen tezlerin %67'si tıpta uzmanlık, %12'si yüksek lisans, %12'si diş hekimliğinde uzmanlık ve %9 doktora kapsamında gerçekleştirilmiştir. Tezlerin %97' sinin devlet üniversitelerinde, %3'ünün özel üniversitede yapıldığı bulunmuştur. Fakülte özelinde yapılan incelemede; tıp fakültesi (%67) ve hemşirelik fakültesi (%15) ile ön plana çıkmıştır. Tezlerin planlandığı anabilim dalı bazında değerlendirmede, %64 oranıyla dermatoloji, %9 endodonti ve hemşirelik, %6 hemşirelik onkolojisi tarafından takip edilmiştir. Marmara bölgesi, tezlerin coğrafi dağılımında önde gelen bölge olmuştur. Tezlerin en fazla dermatoloji anabilim dalınca yapıldığı belirlenmiştir. Tez konuları incelendiğinde, araştırmaların ağırlıklı olarak kriyoterapinin verrukalarda kullanımı üzerinde yapıldığı görülmüştür. Sağlık bilimleri alanında sıklıkla kullanılan kriyoterapinin yer aldığı lisansüstü tez çalışmalarının ülkemizdeki sayısı oldukça azdır.

Anahtar Kelimeler: Doküman Analizi, Kriyoterapi, Lisansüstü Tez.

Cryotherapy in Postgraduate Theses

Abstract

Cryotherapy is a therapeutic method aimed at achieving clinical effects by lowering tissue temperature and has been widely used throughout history in both traditional and modern medicine for the management of various pathologies. Document analysis, on the other hand, is conducted with the purpose of systematically organizing and classifying data in order to establish a valid documentation standard on a specific subject. This study aimed to analyse the content and methodology of postgraduate theses on cryotherapy in Turkey. Postgraduate theses registered in the National Thesis Database of the Presidency of Higher Education Council, publicly and freely accessible, containing "cryotherapy" were listed and analysed by the researchers. This study did not require the approval of the Ethics Committee, as it was a document and content analysis of the theses. A total of 33 theses on cryotherapy were evaluated by March 2025. Of the theses examined, 67% were carried out as part of a medical specialisation, 12% as part of a master's degree, 12% as part of a dental specialisation and 9% as part of a doctorate. It was found that 97% of the dissertations were carried out in state universities and 3% in

private universities. In the evaluation based on the department in which the thesis was planned, dermatology was followed by dermatology at 64%, endodontics and nursing at 9%, and nursing oncology at 6%. Marmara region was the leading region in the geographical distribution of theses. It was found that most of the theses were conducted by the Department of Dermatology. When the topics of the theses were analysed, it was found that the research was mainly about the use of cryotherapy in verrucas.

Keywords: Document Analysis, Cryotherapy, Postgraduate Thesis.

Presentation / Bildiri ID= 29

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-3725-1073>

Mandibulada Ossifiye Fibrom Olgusunun Cerrahi Yönetimi ve Enükleasyon Sonrası İmplant Uygulaması

Ra. Aliye Doğru¹, Assoc. Prof. Dr. Fariz Selimli¹

Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi

Özet

Amaç: Ossifiye fibrom, benign fakat lokal olarak agresif büyüme potansiyeli gösterebilen fibro-osseöz lezyonlardan biridir. Çoğunlukla mandibulada görülür ve radyolojik olarak sınırları belirgin radyolüsent alan içerisinde radyopak odaklarla karakterizedir. Bu bildiride, implant talebiyle başvuran bir hastada rastlantısal olarak saptanan ossifiye fibrom olgusu sunulmaktadır. **Olgu:** Kırk dokuz yaşında, sistemik hastalığı bulunmayan erkek hasta implant planlaması amacıyla kliniğimize başvurdu. Panoramik radyografi ve konik ışınlı bilgisayarlı tomografi incelemesinde mandibula sol premolar–molar bölgede sınırları belirgin kortike, radyolüsent alan içerisinde heterojen radyopak oluşumlar izlendi. Lezyon bukkal kortikal kemikte ekspansiyona neden olmuştu. **Yöntem:** Klinik ve radyolojik bulgular doğrultusunda ön tanıda ossifiye fibrom ve diğer fibro-osseöz lezyonlar düşünüldü. Lokal anestezi altında cerrahi enükleasyon ve küretaj uygulandı. Çıkarılan doku histopatolojik incelemeye gönderildi. **Bulgular:** Histopatolojik inceleme sonucunda ossifiye fibrom tanısı doğrulandı. Üç aylık takipte ilgili bölgede kemik iyileşmesinin implant cerrahisi için yeterli olduğu gözlemlendi. Hastanın asıl başvuru nedeni implant talebi olduğundan, planlama doğrultusunda ilgili bölgeye dental implant yerleştirildi. **Sonuç:** Ossifiye fibrom asemptomatik seyri nedeniyle çoğu zaman rastlantısal olarak saptanmaktadır. Kesin tanı histopatolojik inceleme ile konulmaktadır. Erken dönemde tespit edilen sınırlı ossifiye fibrom olgularında lokal anestezi altında gerçekleştirilen cerrahi enükleasyon ve küretaj etkili bir tedavi seçeneğidir. Yeterli kemik iyileşmesi sonrası implant uygulaması da güvenle gerçekleştirilebilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Ossifiye Fibrom, Mandibula, Fibro-Osseöz Lezyon, Cerrahi Enükleasyon, Dental İmplant

Presentation / Bildiri ID= 158

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-6356-7885

Mandibular Anterior Bölgede Diş Eti Çekilmesinin Cerrahi Yönetimi

Exp. Dr. Nur Yorgancılar

Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji AbD.

*Corresponding author: Nur Yorgancılar

Özet

Amaç: Bu vaka raporunun amacı, mandibular sağ santral kesici dişte görülen diş eti çekilmesinin bağ dokusu grefti ve koronale pozisyone flep operasyonu ile tedavisinin klinik sonuçlarını sunmaktır. **Olgu Sunumu:** Herhangi bir sistemik hastalığı bulunmayan 28 yaşındaki kadın hasta, ortodontik tedavi öncesi kliniğimize başvurdu. Ağız içi muayenede 41 no.lu dişte RT-1 diş eti çekilmesi tespit edildi. Kök yüzeyini kapatmak ve ortodontik tedavi için uygun diş eti profili hazırlamak amacıyla, alıcı bölgede kök yüzeyi mekanik olarak temizlendi, etrafındaki dokular deepitelize edildi. Lokal anestezi altında bağ dokusu grefti sağ palatinal bölgeden elde edildi. Daha sonra bağ dokusu grefti alıcı yatağa adapte edilerek, koronale pozisyone flep ile örtüldü. İlgili bölge periodontal pat ile kapatıldı. Postoperatif dönemde hastaya standart bakım önerileri verildi ve 12 gün sonra dikişler alındı. İlgili dişte tam kök örtümü sağlandığı, keratinize diş eti genişliğinde artış olduğu ve estetik görünümde belirgin iyileşme kaydedildiği görüldü. Ayrıca bu bölgede temizlenebilir bir alan elde edildiği tespit edildi. **Sonuç:** Bağ dokusu grefti ile kombine edilmiş koronale pozisyone flep tekniği, mandibular ön bölgede görülen diş eti çekilmelerinin tedavisinde başarılı klinik ve estetik sonuçlar sağlayabilmektedir. Bu yöntem hem kök yüzeyinin tam örtümünü hem de keratinize doku miktarının artırılmasını mümkün kılarak uzun dönem periodontal stabilite ve planlanan ortodontik tedaviler için etkili bir seçenek oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bağ Doku Graftı, Koronale Pozisyone Flep, Kök Kapatma

Surgical Management of Gingival Recession in the Mandibular Anterior Region

Abstract

Aim: The purpose of this case report is to present the clinical results of the treatment of gingival recession in the mandibular right central incisor using a connective tissue graft and coronally positioned flap. **Case Report:** A 28-year-old female patient without any systemic disease applied to our clinic before orthodontic treatment. Intraoral examination revealed RT-1 gingival recession in tooth 41. To cover the root surface and prepare a suitable gingival profile for orthodontic treatment, the root surface in the recipient area was mechanically cleaned, and the surrounding tissues were depithelialized. Under local anesthesia, a connective tissue graft was harvested from the right palatal region. The connective tissue graft was then adapted to the recipient area and covered with a coronally positioned flap. The relevant area was closed with periodontal paste. Postoperatively, the patient received standard care recommendations, and the sutures were removed 12 days later. It was observed that complete root coverage was achieved in the relevant tooth, there was an increase in the width of the keratinized gingiva and a significant improvement in aesthetic appearance was recorded. It was also determined that a cleanable area was obtained in this region. **Conclusion:** The coronally positioned flap technique

combined with a connective tissue graft can provide successful clinical and aesthetic results in the treatment of gingival recession in the anterior mandibular region. This method allows for both complete root surface coverage and increased keratinized tissue volume, making it an effective option for long-term periodontal stability and planned orthodontic treatments.

Keywords: Connective Tissue Graft, Coronally Positioned Flap, Root Coverage

Presentation / Bildiri ID= 111

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5253-300X

**Molar Keser Hipomineralizasyonu (Mih) ve Süt Molar Hipomineralizasyonun (Smh)
Çocukların Ağız Sağlığına Bağlı Yaşam Kalitesi Üzerine Etkileri: Bir Narrative Derleme**

Dr. Şule Nur Yıldırım

Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Anabilim Dalı

*Corresponding author: ŞULE NUR YILDIRIM

Özet

Bu derlemenin amacı, molar keser hipomineralizasyonu (MIH) ve süt molar hipomineralizasyonunun (SMH) çocukların ağız sağlığına bağlı yaşam kalitesi (OHRQoL) üzerindeki etkilerini değerlendirmek ve bu çalışmalarda kullanılan ölçüm araçlarını ortaya koymaktır. 2010–2025 yılları arasında PubMed, Scopus ve Web of Science veri tabanlarında “molar incisor hypomineralisation, hypomineralised second primary molars, oral health-related quality of life, children” anahtar kelimeleriyle literatür taraması yapılmış, MIH veya SMH ile OHRQoL ilişkisini inceleyen klinik ve epidemiyolojik araştırmalar derlemeye dahil edilmiştir. Toplam 21 çalışma analiz edilmiştir. Bulgular, MIH’nin çocuklarda ağrı, hassasiyet, estetik kaygılar ve çürük aracılığıyla yaşam kalitesini olumsuz etkilediğini; SMH’nin ise özellikle okul öncesi dönemde beslenme ve uyku sorunları oluşturarak hem çocuk hem de aile yaşamını olumsuz etkilediğini göstermiştir. Kullanılan değerlendirme araçları arasında en sık Child Perceptions Questionnaire (CPQ 8–10, 11–14) ve Parental Perceptions Questionnaire (P-CPQ) öne çıkarken, Almanya merkezli araştırmalarda COHIP-19, SMH çalışmalarında ise ECOHIS tercih edilmiştir. Çalışmaların çoğunun kesitsel olması ve örneklem farklılıkları, sonuçların karşılaştırılabilirliğini sınırlamaktadır. Genel olarak MIH ve SMH, yalnızca klinik semptomlarla sınırlı kalmayan, çocukların sosyal, duygusal ve ailesel yaşam boyutlarını da etkileyen önemli bir halk sağlığı sorunu olarak değerlendirilmektedir. Bu nedenle gelecekte yapılacak araştırmaların standardize edilmiş ölçekler, uzunlamasına takipler ve aile merkezli yaklaşımlarla yürütülmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Molar Keser Hipomineralizasyonu (Mih), Süt Molar Hipomineralizasyonu (Smh/hspm), Ağız Sağlığına Bağlı Yaşam Kalitesi (Ohrqol), Pedodonti, Çocuk Ağız Sağlığı, Gelişimsel Mine Defektleri

Impact of Molar Incisor Hypomineralization (Mih) and Hypomineralised Second Primary Molars (Hspm) On Oral Health-Related Quality of Life in Children: A Narrative Review

Abstract

The aim of this narrative review was to evaluate the impact of molar incisor hypomineralisation (MIH) and hypomineralised second primary molars (HSPM/SMH) on children’s oral health-related quality of life (OHRQoL) and to identify the assessment tools used in the literature. A comprehensive search was conducted in PubMed, Scopus, and Web of Science databases between 2010 and 2025 using the keywords “molar incisor hypomineralisation, hypomineralised second primary molars, oral health-related quality of life, children.” Clinical and epidemiological studies reporting the relationship between MIH or SMH and OHRQoL were included. A total of 21 studies were reviewed. Findings indicated that

MIH negatively affected children's quality of life through pain, hypersensitivity, aesthetic concerns, and caries development, while SMH impacted preschool children by causing eating and sleeping difficulties, thereby influencing both the child and family well-being. The most frequently applied instruments were the Child Perceptions Questionnaire (CPQ 8–10, 11–14) and the Parental Perceptions Questionnaire (P-CPQ); COHIP-19 was predominantly used in German-based studies, whereas ECOHIS was preferred in SMH investigations. The predominance of cross-sectional designs and heterogeneity of study populations limited comparability across studies. Overall, MIH and SMH should be considered not only as clinical conditions but also as important public health concerns, given their influence on children's social, emotional, and family dimensions. Future research should therefore prioritize standardized assessment tools, longitudinal designs, and family-centered approaches to provide a more comprehensive understanding of the multidimensional burden of these conditions.

Keywords: Molar Incisor Hypomineralization (Mih), Hypomineralized Second Primary Molars (Hspm), Oral Health-Related Quality of Life (Ohrqol), Pediatric Dentistry, Child Oral Health, Developmental Enamel Defects

Presentation / Bildiri ID= 71

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0602-7610

Nadir Görülen Nazolabial Kistin Cerrahi Tedavisi: Bir Olgu Sunumu

Assoc. Prof. Dr. Fatih Karayürek¹, Assoc. Prof. Dr. Bilal Ege²

¹Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji Anabilim Dalı

²Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

*Corresponding author: Fatih Karayürek

Özet

Amaç: Nazolabial kistler; nazal vestibül bölgesinde ortaya çıkan, oldukça nadir görülen nonodontojenik gelişimsel kaynaklı kistik lezyonlardan birisidir. Bu kistler genellikle enfekte olmadıkça nazal vestibülde ağrısız şişlik ve nadiren de burun tıkanıklığı gibi şikayetlere neden olurlar. Bu çalışmada ise fossa kanina ve gingivolabial sulkusta dolgunluğa neden olmuş semptomatik bir nazolabial kist olgusunun tanı ve tedavi süreci sunulmaktadır. **Olgu Sunumu:** Çalışmamıza konu olan 43 yaşındaki kadın hasta, yüzün sağ tarafında nazal alar bölgesinde şişlik ve burun köküne doğru yayılan ağrı şikâyeti ile başvurdu. Hasta, daha önce Kulak Burun Boğaz polikliniğine müracaat etmiş, ancak belirgin bir tedavi süreci alamadığı öğrenildi. Detaylı klinik muayene ve konik ışınli bilgisayarlı tomografi (CBCT) görüntülemesi sonrasında lezyonun nazolabial kistten kaynaklandığı düşünüldü. Hasta lokal anestezi altında cerrahi olarak opere edildi. **Bulgular:** Cerrahi eksizyon sonrası komplikasyonsuz bir iyileşme süreci izlendi. Postoperatif takiplerde hastanın şikâyetlerinin kaybolduğu ve günlük yaşamına sorunsuz bir şekilde devam ettiği gözlemlendi. **Sonuç:** Nazolabial kistler, nadir görülmeleri nedeniyle tanıda gözden kaçabilir. Doğru görüntüleme yöntemleri ve dikkatli klinik değerlendirme, bu tür olguların erken tanısı ve etkili tedavisi açısından kritik öneme sahiptir. Cerrahi eksizyon, düşük komplikasyon oranı ve yüksek başarı ile etkili bir tedavi seçeneği olarak öne çıkmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Nazolabial Kist, Non-Odontojenik Kist, Fossa Kanina, Nazolabial Sulkus

Surgical Treatment of a Rare Nasolabial Cyst: A Case Report

Abstract

Objective: Nasolabial cysts are one of the rare non-odontogenic developmental cystic lesions that occur in the nasal vestibule region. These cysts typically cause painless swelling in the nasal vestibule and, rarely, complaints such as nasal obstruction, unless they become infected. This study presents the diagnosis and treatment process of a symptomatic nasolabial cyst case that caused fullness in the fossa canina and gingivolabial sulcus. **Case Presentation:** The 43-year-old female patient in our study presented with swelling in the right side of the face in the nasal alar region and pain spreading towards the root of the nose. The patient had previously consulted an ear, nose, and throat clinic but had not received any significant treatment. Following a detailed clinical examination and cone beam computed tomography (CBCT) imaging, the lesion was thought to originate from a nasolabial cyst. The patient underwent surgery under local anesthesia. **Findings:** A complication-free healing process was observed

after surgical excision. Postoperative follow-ups revealed that the patient's complaints had disappeared and that she was able to continue her daily life without any problems. Conclusion: Nasolabial cysts may be overlooked in diagnosis due to their rarity. Appropriate imaging techniques and careful clinical evaluation are critical for the early diagnosis and effective treatment of such cases. Surgical excision stands out as an effective treatment option with a low complication rate and high success rate.

Keywords: Nasolabial Cyst, Non-Odontogenic Cyst, Fossa Canina, Nasolabial Sulcus

Presentation / Bildiri ID= 34

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-7520-4388

Nörofibromatozis Tip 1’de Unilateral Mandibular ve Oral Tutulum: Bir Olgu Sunumu

Ra. Yağmur Uludağ¹, Assoc. Prof. Dr. Defne Yalçın²

¹Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

²Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Yağmur Uludağ

Özet

Amaç: Nörofibromatozis tip 1 (NF1), ilk kez 1882 yılında nöral krista kökenli hücrelerin anormal gelişimine bağlı hamartomatöz bir bozukluk olarak tanımlanan kalıtsal bir hastalıktır. Ulusal Sağlık Enstitüsünün belirlemiş olduğu; altı veya daha fazla café au-lait makülü, optik glioma, herhangi tipte iki veya daha fazla nörofibrom, pleksiform nörofibrom, iki veya daha fazla Lisch nodülü, aksiller veya inguinal bölgede çillenme, osseöz lezyonlar ve birinci derece akrabada NF1 tanısının olması kriterlerinden en az ikisinin bulunması tanı için yeterli kabul edilmiştir. Bu olgu sunumunda, NF1 tanısı alan hastada gözlenen tek taraflı mandibular ve oral tutulumun klinik ve radyolojik bulgularına dikkat çekilmesi amaçlanmıştır. **Olgu Sunumu:** Nörofibromatozis tip 1 tanısı almış ve guatrı olduğu öğrenilen 31 yaşındaki kadın hasta protez yaptırmak için kliniğimize başvurdu. Hastanın birinci derece akrabasında da Nörofibromatozis Tip 1 tanısının olduğu öğrenildi. İntraoral muayenede, dilin sağ laterali ve ağız tabanında nörofibrom olduğu düşünülen nodüler yapıda, mukozaya benzer renkte yumuşak kitle tarzında doku büyümeleri saptandı. Panoramik radyografda derin sigmoid çentikle birlikte sağ ramusta hipoplazi ve deformite mevcuttu. Ayrıca sağ kondil ve koronoid çıkıntının karşı tarafa göre hem hipoplazik olduğu hem de psödoelongasyon gösterdiği izlendi. Klinik muayenede hastanın bilateral üst ekstremitelerinde, boyun, yüz ve gövdesinde çok sayıda nörofibromlara rastlandı. Ayrıca gövde, boyun ve üst ekstremitelerde café au lait lekeleri ve aksiller bölgede çillenme görüldü. **Sonuç:** Diş hekimleri, özellikle Nörofibromatozis tip 1 şüphesi olan genç hastalarda intraoral ve radyolojik bulgularla beraber klinik bulgulara da dikkat ederek erken tanının öneminin bilincinde olmalı ve hastaların düzenli takibini yapmalıdır. Hızlı büyüyen, çevre dokulara baskı yapan veya infiltratif özellik gösteren kitleler malignite şüphesi uyandırmalı ve hastalar ileri tetkik açısından yönlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Nörofibromatozis Tip 1, Mandibula, Café Au-Lait Makülü, Psödoelongasyon, Panoramik Radyografi, Koronoid, Kondil

Presentation / Bildiri ID= 65

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2107-7213

Pterigomandibular Lojda Periferal Osteoma: Vaka Raporu

Dr. Esin Demir¹, Dr. Fuad Sofuoğlu², Prof.Dr. Kayhan Öztürk³, Prof.Dr. Doğan Dolanmaz⁴

¹İzmir Eğitim Diş Hastanesi

²Private Practice

³Medicana Hastanesi, Konya

⁴Bezmialem Üniversitesi

Özet

Osteomalar, maksillofasiyal bölge iskeletinde görülebilen nadir iyi huylu tümörlerdendir. Osteoma yavaş ancak kararlı büyümesiyle, yüzde şekil bozukluğu ve fonksiyon bozukluğuna yol açacak boyutlara ulaşana dek asemptomatik olarak kalırlar. Bu vakada mandibula ramus bölgesinin lingualinde 4 cm boyuta ulaşmış periferal osteoması olan 61 yaşında erkek hasta rapor edildi. Bunun dışında sağlıklı bir birey olan vaka yutkunmada güçlük ile kliniğe başvurdu. Hasta cerrahi eksizyon ile tedavi edildi. 4 yıllık takipte nüks görülmedi. Histolojik inceleme periferal osteoma ön tanısını doğruladı.

Anahtar Kelimeler: Disfaji, Periferal Osteoma, Pterigomandibular Loj

Peripheral Osteoma in Pterigomandibular Space: A Case Report

Abstract

Osteomas are rare benign tumors of bone commonly occurring in maxillofacial skeleton. In the course of their slow but steady increase in size, osteomas of maxillofacial bones remain asymptomatic until they attain sufficient size as to cause disfigurement and/ or dysfunction. Here, we report a case of peripheral osteoma measuring about 4 cm, located lingual aspect of ramus mandible in 61 years old male patient who was otherwise in good health. The patient complained from difficulty in swallowing. The patient was treated with surgical excision. The patient remains free of recurrence after 4 years. Histological examination confirmed the provisional diagnosis of peripheral osteoma.

Keywords: Disphagia, Peripheral Osteoma, Pterigomandibular Space

Presentation / Bildiri ID= 73

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7303-0601

Rejeneratif Endodonti: Biyolojik Temeller, Klinik Uygulamalar ve Gelecek Perspektifleri

Asst. Prof. Dr. Öznur Küçük Keleş

Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Anabilim Dalı

Özet

Bu derlemenin amacı, immatür nekrotik daimi dişlerin tedavisinde giderek önem kazanan rejeneratif endodonti prosedürlerini kapsamlı bir şekilde incelemek, bu yöntemlerin biyolojik temellerini, klinik uygulamalarını, avantajlarını ve sınırlılıklarını güncel literatür ışığında değerlendirmektir. Geleneksel yaklaşımların sınırlı başarıları ile karşılaştırıldığında rejeneratif endodonti, kök gelişiminin desteklenmesi ve fonksiyonel pulpa-dentin kompleksinin yeniden oluşturulması açısından yeni bir perspektif sunmaktadır. Endodontide uzun yıllardır kullanılan apeksifikasyon ve apikal bariyer teknikleri, nekrotik pulpalı immatür dişlerde yalnızca apikal kapanmayı sağlamakta, fakat kök uzunluğu ve duvar kalınlığında artış gibi biyolojik avantajlar sunamamaktadır. Bu durum dişleri kırılmaya yatkın bırakmaktadır. Rejeneratif endodonti ise doku mühendisliği prensiplerinden yararlanarak kök hücrelerin, büyüme faktörlerinin ve biyouyumlu yapı iskelelerinin entegrasyonu ile fonksiyonel doku yenilenmesini hedefler. Apikal papilladan köken alan kök hücrelerin canlılığını korumak, EDTA ile dentin matriksinden büyüme faktörlerinin serbest bırakılması ve kontrollü apikal kanama indüksiyonu rejeneratif protokollerin temel aşamalarıdır. Klinik başarı kriterleri; semptomların ortadan kalkması, radyografik iyileşme, kök gelişiminin devamı ve vitalite testlerinde pozitif yanıt olarak tanımlanmıştır. Ancak intrakanal ilaçların (örneğin üçlü antibiyotik patı veya kalsiyum hidroksit) neden olabileceği renklenme, revaskülarizasyona bağlı kalsifikasyon ve kök kırığı gibi komplikasyonlar önemli sınırlılıklar arasında yer almaktadır. Günümüzde Amerikan Endodontistler Birliği'nin önerileri, protokollerdeki çeşitliliğe rağmen klinisyenler için standartlaştırmaya yönelik yol gösterici niteliktedir. Rejeneratif endodonti, immatür dişlerde kök gelişimini destekleyerek geleneksel tedavi seçeneklerine kıyasla daha avantajlı biyolojik ve klinik sonuçlar sunmaktadır. Literatürde bildirilen yüksek başarı oranları bu yöntemin potansiyelini ortaya koysa da standart protokol eksikliği, uzun dönem takip çalışmalarının yetersizliği ve histolojik doğrulamalardaki sınırlılıklar dikkate alınmalıdır. Gelecekte daha geniş örneklemli klinik araştırmalar ve biyolojik davranışın uzun dönem değerlendirmeleri, rejeneratif endodontinin güvenilirliğini pekiştirecektir. Sonuç olarak, rejeneratif endodonti, fonksiyonel doku yenilenmesine odaklanan modern diş hekimliği uygulamalarının merkezinde yer alabilecek güçlü bir potansiyel taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Apeksifikasyon, Biyomateryaller, İmmatür Nekrotik Dişler, Rejeneratif Endodonti, Revaskülarizasyon

Regenerative Endodontics: Biological Foundations, Clinical Applications, and Future Perspectives

Abstract

This review aims to provide a comprehensive overview of regenerative endodontic procedures, which are increasingly important in the management of immature necrotic permanent teeth. Compared to the limited outcomes of traditional approaches, regenerative endodontics offers the potential for continued

root development and re-establishment of the pulp–dentin complex. Conventional apexification and apical barrier techniques achieve only apical closure, without promoting increased root length or dentin wall thickness, leaving teeth more fracture-prone. Regenerative endodontics, based on tissue engineering principles, combines stem cells, growth factors, and scaffolds to regenerate functional tissue. Key steps include maintaining apical papilla stem cell viability, releasing growth factors from dentin via EDTA, and inducing controlled apical bleeding. Clinical success is measured by symptom resolution, radiographic healing, continued root development, and positive vitality responses. Nevertheless, complications remain a challenge, such as tooth discoloration from intracanal medicaments (e.g., triple antibiotic paste, calcium hydroxide), calcification after revascularization, and root fractures. Despite protocol variations, the American Association of Endodontists provides guidance for standardization. Regenerative endodontics shows greater biological and clinical advantages over conventional treatments by supporting root maturation in immature teeth. While reported success rates are high, the absence of standardized protocols, limited long-term follow-ups, and restricted histological evidence highlight the need for caution. Future research with larger samples and extended observation will be critical to confirm reliability. Overall, regenerative endodontics has strong potential to become a central approach in modern dentistry focused on functional tissue regeneration.

Keywords: Apexification, Biomaterials, Immature Necrotic Teeth, Regenerative Endodontics, Revascularization

Presentation / Bildiri ID= 146

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9005-5694>

Renk Stabilitesine Bibliyometrik Bir Bakış: Diş Hekimliğinde 45 Yıllık Eğilimler /a Bibliometric View of Color Stability: 45 Years of Trends in Dentistry

Asst. Prof. Dr. Merve Pelin Dur Sarıgüzel

Sakarya Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Renk Stabilitesine Bibliyometrik Bir Bakış: Diş Hekimliğinde 45 Yıllık Eğilimler Amaç: Bu bibliyometrik analiz, renk stabilitesi üzerine yapılan bilimsel yayınların kapsamlı bir değerlendirmesini sunar ve zaman içinde renk stabilitesi üzerinde yapılan araştırmalarının evrimini, önde gelen araştırma alanlarını, en etkili yayınları ve yazarları belirlemeyi amaçlar. Yöntem: Veriler Web of Science (WOS) ve Scopus veritabanlarından toplandı. Her iki veri tabanındaki yinelenen kayıtlar belirlenerek tekrar eden veriler silindi. 1980 ile 2025 yılları arasında toplam 940 makale, performans analizi, kelime analizi, tematik analiz ve işbirliği ağı analizi olmak üzere dört bölümde R tabanlı biblioshiny programı kullanılarak analiz edildi. Bulgular: Veri analizi, bu alandaki yayın sayısının zamanla arttığını gösterdi. Powers J. önde gelen araştırmacı olarak ortaya çıkarken, Journal of Prosthetic Dentistry en etkili dergiydi. Sonuç: Bu bibliyometrik analiz, diş hekimliğinde renk stabilitesi olan ilginin arttığını ve yeni araştırma eğilimlerinin ortaya çıktığını vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bibliyometrik Analiz, Renk Stabilitesi, Web of Science, Scopus.

A Bibliometric View of Color Stability: 45 Years of Trends in Dentistry

Abstract

Objective: This bibliometric analysis provides a comprehensive evaluation of scientific publications on color stability and aims to identify the evolution of research on color stability over time, leading research areas, the most influential publications, and prominent authors. Method: Data were collected from the Web of Science (WOS) and Scopus databases. Duplicate records in both databases were identified and removed. A total of 940 articles published between 1980 and 2025 were analyzed in four sections performance analysis, keyword analysis, thematic analysis, and collaboration network analysis using the R-based Biblioshiny software. Results: The data analysis showed an increasing number of publications in this field over time. Powers J. emerged as the leading researcher, while the Journal of Prosthetic Dentistry was identified as the most influential journal. Conclusion: This bibliometric analysis highlights the growing interest in color stability within dentistry and emphasizes the emergence of new research trends.

Keywords: Bibliometric Analysis, Color Stability, Web of Science, Scopus.

Presentation / Bildiri ID= 47

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0971-1875>

Sınıf III Kapanış İlişkisine Sahip Tam Dişsiz Bir Hastanın İmplant Destekli Sabit Protezlerle Rehabilitasyonu

Asst. Prof. Dr. Recep Türken¹ , Ra. Sena Koca¹

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Protetik Diş Tedavisi ABD

Özet

Bu olgu sunumunda, sınıf III kapanış ilişkisine sahip tam dişsiz bir hastanın, implant destekli sabit protezlerle protetik rehabilitasyonunun cerrahi müdahale gereksinimi olmadan nasıl başarıyla gerçekleştirildiği anlatılmaktadır. Kliniğimize sabit protez talebi ile başvuran tam dişsiz bir hastada, yapılan klinik değerlendirmeler sonucunda maksillanın mandibulaya göre daha geride konumlandığı, sınıf III kapanış ilişkisi, tespit edilmiştir. Klinik ve radyolojik açıdan kapsamlı bir değerlendirmenin ardından, tamamen dişsiz hastaya, üst çeneye yedi, alt çeneye ise altı intraosseöz implant yerleştirilmesi planlandı. Cerrahi sonrası 3 aylık osseointegrasyon sürecinin tamamlanmasını takiben, maksillanın mandibulaya göre geride konumlanmasından kaynaklanan estetik ve fonksiyonel gereksinimlere cevap vermek üzere maksilla için Toronto tipi implant destekli hibrit protez tasarlanırken, mandibuladaki implantlar için simante sabit restorasyonlar planlandı. Ölçü, kapanış kayıtlarının alınması, provaları takiben protezler hastaya teslim edildi. Tedavi sonrası, hasta estetik ve fonksiyonel sonuçlardan oldukça memnun olduğunu bildirdi. 6 aylık takip süresi boyunca herhangi bir komplikasyon gözlemlenmedi. İmplant destekli sabit protezlerle, cerrahi müdahale olmaksızın, sınıf III kapanış ilişkisi olan tamamen dişsiz hastaların başarıyla rehabilite edilebileceği gösterilmiştir. Toronto tipi hibrit protezler, özellikle maksiller retrüzyonun protetik rehabilitasyonunda sağladığı estetik ve fonksiyonel sonuçlar düşünüldüğünde başarılı kabul edilebilir. Mandibular simante sabit protezler ise stres dağılımını yönetme ve kalıcı stabilite sağlama konusunda etkinliğini kanıtlamıştır.

Anahtar Kelimeler: Hibrit Protez, Sınıf 3 Malokluzyon, Dental İmplant

Presentation / Bildiri ID= 28

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-5477-6594

Süremeyen Daimi Dişlerde Etiyolojik Faktör Olarak Gömülü Süpernumerer ve Süt Dişlere Cerrahi Yaklaşım: Olgu Serisi

Doç. Dr. Osman Fatih ARPAĞ¹, Arş. Gör. Sittiye BAYAR² (Sorumlu yazar)

¹Mustafa Kemal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji Anabilim Dalı
ofarpag@mku.edu.tr

²Mustafa Kemal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi
Anabilim Dalı bayarsittiye.99@gmail.com
Sorumlu Yazar: Sittiye BAYAR

Özet

Amaç: Bu çalışmada, gömülü süpernumerer ve süt dişlerinin daimi dişlerin sürmesini engelleyerek neden olduğu maloklüzyon ve dişsel düzensizliklerin radyolojik olarak değerlendirilmesi ve cerrahi olarak yönetilmesi amaçlanmıştır.

Olgu Sunumları:

Olgu 1–2: Maksiller anterior bölgede yer alan süpernumerer dişler diastemaya neden olmuş ve cerrahi olarak çıkarılmıştır.

Olgu 3-4 : Süpernumerer gömülü dişin daimi dişin sürmesini engellediği belirlenmiş ve cerrahi olarak alınmıştır.

Olgu 5–6: Posterior bölgede gömülü dişlerin dental çapraşıklığa yol açtığı saptanmış ve cerrahi olarak uzaklaştırılmıştır.

Olgu 7: İki süpernumerer gömülü diş tespit edilmiş; pozisyonları nedeniyle bir diş cerrahi olarak çıkarılmış, diğer diş düzenli takibe alınmıştır.

Sonuç: Gömülü dişlerin neden olduğu maloklüzyon ve dişsel düzensizliklerin tedavisinde, radyolojik değerlendirme sonrası uygulanan konservatif cerrahi yaklaşım etkili ve güvenilir bir yöntemdir.

Anahtar Kelimeler: Süpernumerer diş; Meziyodens; Maloklüzyon; Dişsel çapraşıklık; Cerrahi yaklaşım

Surgical Management of Eruption Disturbances and Malocclusion Caused by Impacted Supernumerary and Deciduous Teeth: A Case Series

Abstract

Objective: This study aims to evaluate, through radiographic assessment, the malocclusion and eruption disturbances caused by impacted supernumerary and deciduous teeth, and to present their surgical management.

Case Presentations:

Cases 1–2: Supernumerary teeth in the maxillary anterior region caused diastema and were surgically removed.

Case 3-4: An impacted supernumerary tooth was found to prevent the eruption of a permanent tooth and was surgically extracted.

Cases 5–6: Impacted teeth in the posterior region were associated with dental crowding and were surgically removed.

Case 7: Two impacted supernumerary teeth were identified; due to their positions, one was surgically extracted while the other was placed under regular follow-up.

Conclusion: Conservative surgical management following accurate radiographic evaluation is an effective and reliable approach in the treatment of malocclusion and dental irregularities caused by impacted supernumerary and deciduous teeth.

Keywords: Supernumerary tooth; Mesiodens; Malocclusion; Dental crowding; Surgical management

Presentation / Bildiri ID= 115

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8644-9049

Süt Molar Dişin Apikal Bölgesinden Taşarak Kırılan Kanal Eğesinin Radyografik Takibi

Assoc. Prof. Dr. Bilal Özmen¹, Ra. Emine Zehra Aydın Çetin¹, Ra. Rabia Nur Ordulu¹

¹Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Kök kanal tedavisi sırasında oluşabilecek komplikasyonlardan bir tanesi de kök kanallarında kanal eğesi kırılmasıdır. Bu vakada alt sağ süt ikinci molar dişte kanal tedavisi sırasında kırılan ve çene kemiğine invaze olarak kalan eğenin radyografik takip sürecini sunmak amaçlanmıştır. **Olgu Sunumu:** Herhangi bir sistemik rahatsızlığı bulunmayan 11 yaşındaki kız hasta kliniğimize rutin dental kontrollerini yaptırmak amacıyla başvurmuştur. Ağız içi incelemesinde çürük harici bir durum görülmemiştir. Yapılan radyografik incelemede, alt sağ birinci daimi molar dişin mezialinde, kemik içerisinde yabancı cisim varlığı tespit edilmiştir. Hasta velisinden alınan anamneze göre farklı bir klinikte 4 yıl önce alt sağ süt ikinci molar dişe kanal tedavisi yapıldığı öğrenilmiştir. Hastanın geçmişte çektiği radyografileri incelendiğinde, kanal tedavisi esnasında ilgili dişin distal kanalında apikalden taşarak kemiğe invaze olan kırık eğe parçası görülmüştür. Kırılan parçanın çıkartılmadığı ve 4 yıl sonra dişin eksfoliye olduğu fakat kırılan eğenin kemiğe invaze olarak kaldığı tespit edilmiştir. Kırılan eğe ağız içinden görülmediği ve asemptomatik olduğu için kemik dokusundan uzaklaştırılmamıştır. **Sonuç:** Bu vakada süt dişi kanal tedavisi sırasında kırılan eğe parçasının son hali sunulmuştur. Kök kanalında kırık kanal eğesi bulunan dişlerin takibinde, hastaların yeni ve önceki radyografilerini dikkatli bir şekilde incelemek oldukça önemlidir. Süt dişlerinde kırık eğe çıkartılamıyorsa, hastanın düzenli takibe alınmasında yarar vardır.

Anahtar Kelimeler: Kırık Kanal Eğesi, Süt Dişi, Kanal Tedavisi Komplikasyonları

Radiographic Follow-Up of a Fractured Root Canal File Extruded From the Apical Region of a Milk Molar Tooth

Abstract

Objective: One of the complications that may occur during root canal treatment is the fracture of the root canal file. This case aims to present the radiographic follow-up process of a fractured file that remained embedded in the jawbone during root canal treatment of the lower right second molar. **Case Report:** An 11-year-old female patient with no systemic disorders attended our clinic for routine dental check-ups. No conditions other than caries were observed during the intraoral examination. Radiographic examination revealed the presence of a foreign body within the bone mesial to the lower right first permanent molar tooth. According to the medical history obtained from the patient's guardian, root canal treatment had been performed on the lower right second deciduous molar tooth at a different clinic four years ago. Examination of the patient's previous radiographs revealed a broken file fragment that had penetrated the bone apically from the distal canal of the tooth during root canal treatment. It was determined that the broken fragment had not been removed and that four years later, the tooth had exfoliated, but the broken file fragment remained invading the bone. Since the broken file was not visible inside the mouth and was asymptomatic, it was not removed from the bone tissue. **Conclusion:** This case presents the final outcome of a broken file fragment during the root canal treatment of a deciduous tooth.

When following up on teeth with broken root canal files, it is crucial to carefully examine the patient's new and previous radiographs. If a broken file cannot be removed from deciduous teeth, it is beneficial to place the patient under regular follow-up.

Keywords: Fractured Root Canal File, Primary Tooth, Root Canal Treatment Complications

Presentation / Bildiri ID= 14

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2107-7213

Temporomandibular Eklemi Semptomatik Redüksiyonsuz Disk Deplasmanının Konservatif Tedavi ve Artrosentez ile Tedavisinin Karşılaştırılması

Dr. Esin Demir

İzmir Eğitim Diş Hastanesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi

Özet

Amaç: Redüksiyonsuz disk deplasmanı temporomandibular eklemda ağrı ve kısıtlı ağız açıklığına neden olur. Redüksiyonsuz disk deplasmanı için öncelikle invazif olmayan girişimler önerilmektedir. Bu çalışmanın amacı, konservatif tedavi ile artrosentezin klinik sonuçlarını karşılaştırmayı amaçlamaktadır.

Gereç ve yöntem: İnvazif olmayan tedaviler ve artrosentez ile tedavi edilmiş redüksiyonsuz disk deplasmanı olan 54 hasta değerlendirildi. Başlangıçta, tedaviden 2 hafta sonra ve 1 ay sonra iki tedavi grubu maksimum ağız açıklığı ve ağrı (Visual analog skala [VAS]) açısından karşılaştırıldı.

Bulgular: 22 hasta (16 kadın ve 6 erkek) artrosentez ile tedavi edilirken, 32 hasta (27 kadın ve 5 erkek) invazif olmayan tedavi ile takip edildi. İnvazif olmayan tedavi grubunda başlangıçta ağız açıklığı ve VAS değerleri sırasıyla 28.8 ± 3.6 mm ve 69.2 ± 11.3 olarak not edildi. Artrosentez tedavisi grubunda başlangıçta ağız açıklığı ve VAS değerleri sırasıyla 27.2 ± 6.2 mm and 72.6 ± 8.5 olarak not edildi. Her iki tedavi grubunda da başlangıç ağız açıklığı ve VAS değerleri benzerdir. ($p > .05$) Grup içi analizlerde her iki tedavi grubunda da VAS ve ağız açıklığı açısından başlangıç değerlerine göre istatistiksel olarak anlamlı iyileşme olduğu görüldü. ($p < 0.05$). 2. Haftada maksimum ağız açıklığı değerleri artrosentez ile tedavi edilen grupta anlamlı bir şekilde daha yüksek bulunmuştur ($p = .02$). 2. Haftada tedavi grupları arasında VAS değerleri açısından anlamlı fark gözlenmezken, 1. Ayda artrosentez ile tedavi edilen hastalarda anlamlı olarak daha düşük VAS değerleri görüldü. ($p = .045$)

Sonuç: Redüksiyonsuz disk deplasmanının tedavisinden her iki tedavi şeklide fayda sağlamaktadır. Ancak artrosentez fonksiyonel bozukluğu daha hızlı çözmektedir.

Anahtar Kelimeler: Temporomandibular eklem, Artrosentez, Disk Deplasmanı

Comparison of conservative therapy and arthrocentesis for treatment of symptomatic temporomandibular joint disc displacement without reduction

Abstract

Objective: Disc displacement without reduction (DDwoR) in temporomandibular joint results with pain and limited mouth opening. Non-invasive interventions are primarily recommended for treatment of DDwoR. The aim of this study is to compare the clinical outcomes of conservative treatment and arthrocentesis in patients with DDwoR.

Materials and Method: 54 patients with DDwoR treated with non-invasive intervention or arthrocentesis were evaluated. Maximum mouth opening (MMO) and pain (Visual Analogue Scale [VAS]) at baseline, 2 weeks and 1 month after treatment were compared for both treatment groups.

Results: 22 patients (16 female and 6 male) were treated with arthrocentesis and 32 patients (27 female and 5 male) were treated with non invasive interventions. In the non-invasive group baseline MMO and

VAS values were 28.8 ± 3.6 and 69.2 ± 11.3 , respectively. In arthrocentesis group baseline MMO and VAS values were 27.2 ± 6.2 and 72.6 ± 8.5 respectively. Baseline VAS and MMO values of both treatment groups were similar ($p > .05$). Regarding VAS and MMO, the intragroup analyses showed a statistically significant reduction in both groups compared with baseline values ($p < 0.05$). MMO values were significantly higher in arthrocentesis group in second week ($p = .02$). Although, there were no significant difference between treatment groups regarding VAS values on 2. week, patients treated with arthrocentesis scored lower VAS values on 1. month ($p = .045$)

Conclusion: It can be concluded that both treatment methods are beneficial in treatment of DDwoR. However arthrocentesis reduced functional impairment more rapidly.

Presentation / Bildiri ID= 118

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7646-2963

Tip II İmplant Yerleştirme Protokolünde Diş Çekimi Sonrası Hipokloroz Asit Uygulaması İle Erken Yara İyileşmesi: Vaka Serisi

Dr. Candan Pelin Gunes¹, Assoc. Prof. Dr. Eser Elemek²

¹Bahçeşehir Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

²Özel Muayene

Özet

Eksik dişlerin rehabilitasyonunda kullanılan dental implantların uygulanmasında Hamerlee ve ark.'nın 2004 yılında yaptıkları çalışmada yerleştirilme zamanına göre dört farklı protokol bulunmaktadır. Diş çekimi sonrası yara kapanması ve epitelizasyonu içeren yumuşak dokunun olgunlaşması Tip II yerleştirme olarak tanımlanmaktadır ve bu süreç 4-8 hafta aralığındadır. Hipokloroz asit (HOCl) vücudumuzda doğal yollarla mikroorganizmaların eliminasyonu amacıyla nötrofil ve makrofajlar tarafından üretilen antimikrobiyal özellikte bir bileşiktir. Bu özelliklerinden dolayı HOCl, özellikle sağlık ve hijyen alanlarında kullanılmaktadır. HOCl, erken evrelerde epitelizasyonu teşvik ederek yara iyileşmesini olumlu yönde etkilemektedir. Bu vaka serisinde diş çekimi yapılan bölgelere uygulanan HOCl ile yara iyileşmesi ve epitelizasyon üzerindeki etkisi incelendi. Kliniğe başvuran sistemik olarak sağlıklı ve sigara kullanmayan hastalarda 8 diş çekimi lokal anestezi altında yapıldı. Diş çekimleri sonrası 14 gün boyunca hastalara çekim bölgesine uygulanmak üzere günde 2 defa 320 ppm 6,5 pH HOCl (Bio C-Dex, İstanbul, Türkiye) solüsyonu kullanıldı. Diş çekiminin hemen sonrasında, 7. ve 14. günlerde standart ağız içi fotoğraflar elde edildi. Yara kapanması Image J (Wayne Rasband, National Institute of Health, USA) programı yardımıyla fotoğraflar üzerinden yüzdesel olarak ölçüldü. Aynı zamanda iyileşme sürecindeki epitelizasyon, çekim bölgesine %3'lük hidrojen peroksit uygulamasıyla değerlendirildi. Tedavi sonrası 14 gün boyunca çekim bölgelerinde herhangi bir komplikasyon gözlenmedi. Yara kapanması 7. günde %57,3 ve 14. günde %68,6 olarak ölçüldü. Diş çekimi sonrası 7. günde tüm çekim soketlerinde kısmi epitelizasyon gözlenirken, 14. günde epitelizasyon %100 tespit edildi. HOCl uygulaması ile çekim soketlerinin yaklaşık 2/3'ünde yara kapanması ve tamamında tam epitelizasyon 14. günde gerçekleşti. Bu bulgular, Tip II implant yerleştirme planlanan vakalarda çekim sonrası HOCl kullanımının implant uygulama süresini kısaltabileceğini ve hasta konforunu arttırabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Çekim Soketi, Hipokloroz Asit, Epitelizasyon, Yara İyileşmesi

Increased Wound Healing With Hypochlorous Acid Application Following Tooth Extraction in Type II Implant Placement Protocol: Case Series

Abstract

In the context of implant-based rehabilitation of missing teeth, Hamerlee et al. (2004) classified implant placement into four distinct protocols according to different time periods. Type II placement is defined as implant insertion after wound closure and maturation of the soft tissue, including epithelialization, typically occurring within 4–8 weeks. Hypochlorous acid (HOCl) is an antimicrobial agent produced by neutrophils and macrophages as part of the host immune defense. Due to these biological properties, HOCl has been widely applied in medical and dental settings, and has been shown

to facilitate wound healing by promoting early epithelialization. This case series aimed to evaluate the effects of adjunctive HOCl application on wound healing and epithelialization in tooth extraction sockets. Eight extractions were performed under local anesthesia in systemically healthy, non-smoking patients. Following extraction, patients were instructed to apply a 320 ppm, pH 6.5 HOCl solution (Bio C-Dex, Istanbul, Turkey) twice daily to the extraction sites for 14 days. Standardized intraoral photographs were obtained immediately after extraction and on postoperative days 7 and 14. Wound closure was quantitatively assessed using Image J software (National Institutes of Health, USA), while epithelialization was evaluated via application of 3% hydrogen peroxide. No complications were recorded during the 14-day follow-up. Mean wound closure was measured at 57.3% on day 7 and 68.6% on day 14. Partial epithelialization was observed in all sockets on day 7, whereas complete epithelialization (100%) was achieved in all sockets by day 14. Approximately two-thirds of the sockets demonstrated wound closure in addition to complete epithelialization at the end of two weeks. Within the limitations of this case series, these findings suggest that postoperative HOCl application may enhance soft tissue healing following tooth extraction, thereby potentially shortening the healing interval required prior to Type II implant placement and improving patient comfort.

Keywords: Extraction Socket, Hypochlorous Acid, Epithelialization, Wound Healing

Presentation / Bildiri ID= 19

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-3335-302X

Travma ile İlişkili Eksternal İnflamatuvar Kök Rezorpsiyonunun Güncel Endodontik Yaklaşımla Yönetimi: Olgu Sunumu

Researcher Ebru Yıldız Dal¹, Assoc. Prof. Dr. Deniz Yanık Nalbantoğlu¹

¹Süleyman Demirel Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Endodonti Anabilim Dalı, Isparta, Türkiye

*Corresponding author: Ebru Yıldız Dal

Özet

Giriş: Dental travma, pulpa ve periodontal dokularda hasara yol açarak kök rezorpsiyonu gelişimine zemin hazırlayabilir. Eksternal inflamatuvar kök rezorpsiyonu (EIKR), travmayla ilişkili olduğunda, daha hızlı progresyon gösterebildiğinden en kısa sürede endodontik tedaviye başlanması önemlidir. Amaç: Bu olgu sunumunun amacı, EIKK bulunan #21 ve #22 dişlerin mineral trioksit agregat (MTA) ile apikal plug tekniğiyle yapılan tedavilerinin sunulmasıdır. Bu tedaviyle, dişlerin fonksiyonda tutulması ve periapikal lezyonun iyileştirilmesi amaçlanmıştır. Olgu sunumu: Sistemik sağlıklı 44 yaşında erkek hasta, üst ön bölgede ağrı şikâyetiyle kliniğe başvurmuştur. Anemnezde, travma geçmişi kaydedilmiştir. Klinik muayenede, #22 dişte kompozit restorasyon, #21 ve #22 dişlerde palpasyon ve perküsyona pozitif yanıt, Carranza mobilite indeksine göre #22 dişte sınıf-II mobilite tespit edilmiştir. Radyografik incelemede periapikal lezyon gözlenmiş; konik ışınli bilgisayarlı tomografide (KIBT) ise #21 ve #22 dişlerde EIKK, #22 dişin kök yüzeyinde perforasyon ve bukkal kortikal kemikte destrüksiyon saptanmıştır. İlgili dişlere endodontik tedavi planlanmıştır. Rubber dam izolasyonu altında giriş kavitesi açılmıştır. İki seans pü drenajı sağlanmış ve ultrasonik kullanılarak irrigasyon aktivasyonu gerçekleştirilmiştir. Drenajın kesilmesini takiben kalsiyum hidroksit medikamenti yerleştirilmiş iki hafta süresince bekletilmiştir. Medikamentin uzaklaştırılmasının ardından %2.5 sodyum hipoklorit ve %17 etilendiamintetraasetik asit kullanılarak final irrigasyon protokolü uygulanmış ve MTA (MTA Plus Prevest DenPro, Hindistan) ile 3 mm apikal tıkaç oluşturulmuştur. Radyografiyle MTA'nın apikal bölgeye ve rezorpsiyon alanına uygun şekilde adapte olduğu doğrulanmıştır. Bir gün sonra MTA plug üzerine termoplastik guta-perka tekniği ile kök kanal tedavisi tamamlanıp kompozit restorasyon yapılmıştır. Bulgular: On iki aylık klinik kontrolde, ilgili dişlerin asemptomatik olduğu ve fonksiyonda kaldığı belirlenmiş olup hastanın takibi devam etmektedir. Sonuç: EIKK'nin geç teşhis ve tedavi edildiği durumlarda, agresif ilerleme potansiyeli nedeniyle perforasyona neden olabilir. EIKK'de MTA'nın üstün sızdırmazlık özelliği, nemli ortamlarda sertleşebilmesi, antibakteriyel etkisi ve biyouyumluluğu sayesinde kök duvarındaki perforasyonu kapatmak için etkili bir materyal olduğu gösterilmiştir. EIKK ve eşlik eden periapikal lezyonda KIBT ile inceleme tedavi planı ve prognozu için önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Eksternal İnflamatuvar Kök Rezorpsiyonu, Mineral Trioksit Agregat, Konik Işınli Bilgisayarlı Tomografi, Dental Travma, Ultrasonik

Management of External Inflammatory Root Resorption in Traumatized Teeth: A Case Report

Abstract

Introduction: Dental trauma damages the pulp and periodontal tissues, predisposing to root resorption. External inflammatory root resorption (EIRR) progresses more rapidly when associated with trauma; it is important to treat it immediately. **Aim:** The purpose of this case report is to present the treatment of #21 and #22 with EIKK using the apical plug technique using mineral trioxide aggregate (MTA). **Case presentation:** A systemically healthy 44-year-old male patient referred to the clinic complaining of pain in the upper anterior region. A history of trauma was noted. Clinical examination revealed a composite restoration on tooth #22, palpation and percussion in #21 and #22, and class II (Carranza mobility index) mobility in tooth #22. Cone-beam computed tomography (CBCT) revealed a periapical lesion and EIRR in #21 and #22, a perforation of the root surface of #22, and destruction of the buccal cortical bone. Endodontic treatment was planned. An access cavity was prepared using a rubber dam. For two appointments, drainage was obtained. Once the drainage stopped, calcium hydroxide was placed for two weeks. Following removal of the medicament, a final irrigation was performed using 2.5% sodium hypochlorite and 17% ethylenediaminetetraacetic acid, and a 3-mm apical plug was created using MTA (MTA Plus Prevest DenPro, India). Radiographs confirmed that the MTA had adapted appropriately. After 24 hours, treatment was completed using the thermoplastic gutta-percha technique, and a composite restoration was placed. **Results:** At the 12-month follow-up, the involved teeth were asymptomatic and remained functional, and the patient is currently being followed up. **Conclusion:** Delayed diagnosis and management of EIRR can lead to perforation due to its potential for aggressive nature. MTA is effective for sealing perforations in EIRR due to its superior sealing properties, hydrophilicity, antibacterial properties, and biocompatibility. CBCT examination in EIRR and periapical lesions is crucial for treatment planning and prognosis.

Keywords: Cone Beam Computed Tomography, Dental Trauma, External Inflammatory Root Resorption, Mineral Trioxide Aggregate, Ultrasonic

Presentation / Bildiri ID= 72

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4899-9517

Occlusion in Full-Arch Implant Prostheses: Integrated Assessment With T-Scan and Surface Emg

Asst. Prof. Dr. Serdar Gözler

İstanbul Atlas Üniversitesi

*Corresponding author: Serdar Gözler

Abstract

In edentulous patients rehabilitated with implant-supported prostheses, the absence of a periodontal ligament shifts occlusal load directly to the bone–implant interface, making occlusal control decisive for long-term success. This study synthesizes current evidence and clinical experience on full-arch occlusion using a combined digital approach with T-Scan and surface electromyography (sEMG), excluding finite element modeling. Fixed and removable implant prostheses were evaluated across common occlusal schemes (canine guidance, group function, bilateral balanced occlusion, and implant-adapted concepts). T-Scan provided quantitative spatiotemporal metrics—early contact timing, occlusal force distribution, center-of-force trajectory, and posterior load asymmetry—while sEMG captured masseter and anterior temporalis activity at rest and during intercuspation, including peak amplitudes and co-contraction indices. The integrated analysis indicates that minimizing premature contacts and posterior overload on T-Scan aligns with lower sEMG hyperactivity and more symmetrical muscle recruitment. Clinically, such profiles are associated with fewer mechanical complications (e.g., screw loosening, veneer chipping) and improved comfort. Group function—when carefully adjusted to limit posterior overload—showed favorable T-Scan/sEMG signatures; bilateral balanced occlusion was primarily advantageous for tissue-borne components in hybrid designs, provided force trajectories remained centralized. Patient-specific occlusal refinement guided by concurrent T-Scan and sEMG offers a pragmatic pathway to stabilize peri-implant biomechanics without over-reducing occlusal contacts. Routine use of both tools during delivery and follow-ups can standardize adjustments, document objective endpoints, and potentially enhance implant survival and patient-reported outcomes.

Keywords: Implant Prostheses, Full-Arch Occlusion, T-Scan, Surface Emg, Occlusal Load Distribution.

Tüm Ağız İmplant Protezlerde Oklüzyon: T-Scan ve Yüzey Emg ile Entegre Değerlendirme

Özet

Tam dişsizlik olgularında implant destekli protezler ile yapılan rehabilitasyonlarda periodontal ligamentin yokluğu, oklüzal yüklerin doğrudan kemik–implant ara yüzüne aktarılmasına neden olur. Bu durum, uzun dönem başarıda oklüzyon kontrolünü kritik hale getirmektedir. Bu çalışmada, finite element modelleme dışlanarak, T-Scan ve yüzey elektromiyografi (sEMG) kombinasyonu ile tüm ağız implant protezlerde oklüzyonun değerlendirilmesine yönelik güncel kanıtlar özetlenmiştir. Sabit ve

hareketli implant protezlerinde kullanılan farklı oklüzyon şemaları (kanin yönlendirmesi, grup fonksiyonu, bilateral balanslı oklüzyon ve implanta özgü modifiye yaklaşımlar) incelenmiştir. T-Scan; erken temas zamanlaması, kuvvet dağılımı, merkez-ofis kuvvet trajektörleri ve posterior yüklenme asimetrisini sayısal olarak sunarken, sEMG; masseter ve anterior temporalis kaslarının istirahat ve maksimum kapanıştaki aktivitesini, tepe amplitüdlerini ve ko-kontraksiyon indekslerini ortaya koymuştur. Bulgular, T-Scan’da posterior aşırı yüklenmenin azaltılması ile sEMG’de daha düşük kas hiperaktivitesi ve dengeli kas aktivasyonunun birlikte izlendiğini göstermektedir. Klinik olarak bu durum, mekanik komplikasyonların (vida gevşemesi, porselen kırıkları) azalması ve hasta konforunun artması ile ilişkilidir. Özellikle dikkatle düzenlenen grup fonksiyonu, uygun T-Scan/sEMG profilleriyle olumlu sonuçlar sunmuştur. Sonuç olarak, T-Scan ve sEMG’nin rutin ve kombine kullanımı, oklüzyonun objektif ve tekrarlanabilir biçimde değerlendirilmesine, tedavi sırasında ve kontrollerde standardize ayarlamalar yapılmasına olanak sağlayarak implant başarısını ve hasta memnuniyetini artırabilir.

Anahtar Kelimeler: İmplant Protezler, Tam Dışsırlık, T-Scan, Yüzey Emg, Oklüzal Yük Dağılımı.

Presentation / Bildiri ID= 70

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8596-3644

Yapay Zeka Sohbet Botlarının Pediatrik Dental Durumların Tanısında Doğruluk ve Anlaşılabilirliklerinin Karşılaştırmalı Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Merve Ozdemir¹, Researcher Dilan Altun²

¹Lokman Hekim Üniversitesi

²Antalya Bilim Üniversitesi

*Corresponding author: MERVE ÖZDEMİR

Özet

Amaç Bu çalışmanın amacı, multimodal yapay zekâ sohbet botlarının—ChatGPT-4.0, ChatGPT-4.5 (OpenAI) ve Gemini 2 (Google)—yaygın pediatrik dental durumları gösteren ağız içi fotoğraflar üzerinden verdikleri yanıtların tanısal doğruluğunu, anlaşılabilirliğini, uygulanabilirliğini ve genel kalitesini karşılaştırmalı olarak değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem Bu karşılaştırmalı kesitsel çalışma STROBE kılavuzlarına uygun olarak yürütülmüş ve etik onay alınmıştır (Onay no: 2025/087). Çalışma için dental çürük, gingivitis, dental travma ve gelişimsel anomaliler gibi 12 pediatrik dental durumu temsil eden 36 anonim ağız içi fotoğraf seçilmiştir. Her fotoğraf üç yapay zekâ modeline standart bir klinik soru ile gönderilmiştir: “Bu durum nedir ve ne yapmalıyım?” Yanıtlar aynı koşullarda üç bağımsız oturumda toplanmıştır. Tanısal doğruluk önceden belirlenmiş referans tanımlarla karşılaştırılmıştır. Anlaşılabilirlik ve uygulanabilirlik, Patient Education Materials Assessment Tool (PEMAT-P) ile; genel kalite ise Global Quality Scale (GQS) ile değerlendirilmiştir. Tüm değerlendirmeler iki kalibre pedodontist tarafından bağımsız yapılmıştır. Veriler SPSS v27.0 (IBM, USA) ile analiz edilmiştir. Tanımlayıcı istatistiklerin yanı sıra gruplar arası karşılaştırmalarda Ki-kare veya Kruskal–Wallis testleri uygulanmıştır. Bulgular AI modelleri arasında tanısal doğruluk açısından anlamlı farklılık bulunmuştur ($p < 0.001$). GPT-4.0 ve GPT-4.5 benzer doğruluk oranlarına sahip olup, her ikisi de Gemini 2’den anlamlı derecede daha yüksektir ($p < 0.05$). PEMAT anlaşılabilirlik puanları ($p < 0.001$) GPT-4.5’in en yüksek değeri alarak GPT-4.0 ve Gemini 2’den üstün olduğunu göstermiştir. Actionability puanları ($p < 0.001$) GPT-4.0 ve GPT-4.5 için benzer bulunmuş, her ikisi de Gemini 2’den daha yüksek sonuç vermiştir. GQS skorları da ($p < 0.001$) GPT-4.0 ve GPT-4.5’in Gemini 2’den anlamlı olarak daha yüksek olduğunu göstermiştir. Sonuç ChatGPT-4.5, özellikle tanısal doğruluk ve anlaşılabilirlik açısından en yüksek performansı sergilemiştir. Gemini 2 ise tüm alanlarda daha düşük sonuç vermiştir. Yapay zekâ sohbet botları ebeveynlere yönelik ek bir rehberlik aracı olarak umut vaat etse de, profesyonel diş hekimi değerlendirmesinin yerini alamaz. Klinik uygulamalara entegrasyon için daha fazla geliştirmeye ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zeka, Pediatrik Diş Hekimliği, Chatbot

Presentation / Bildiri ID= 37

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0008-0032-5514

Yetişkin Hastalarda İntermaksiller Fiksasyon Tedavisi: Olgu Sunumu

Researcher Mahmut Öztürk¹, Dr. Öğretim Üyesi Ahmet Can Haskan¹

¹hatay Mustafa Kemal Üniversitesi

*Corresponding author: Mahmut öztürk

Özet

YETİŞKİN HASTALARDA İNTERMAKSİLLER FİKSASYON TEDAVİSİ: OLGU SUNUMU
Amaç: Bu çalışmada, yetişkin hastalarda mandibula kırıklarında intermaksiller fiksasyon tedavisinin klinik ve radyografik özelliklerinin sunulması amaçlanmıştır. Olgu 1: Herhangi bir sistemik hastalığı olmayan 19 yaşında erkek hasta darp öyküsüyle hastanemize başvurmuştur. Klinik muayenede sağ angulus ve sol parasimfizis bölgesinde ekstraoral hematoma, mandibulanın hareketlerinde kısıtlılık sağ 48 numaralı ve sol 35 numaralı bölge de palpasyonda ağrı olduğu saptandı. Radyografik görüntülemelerde sağ ramus ve sol korpus bölgede parçalı kırık izlendi. Olgu 2: Herhangi bir sistemik hastalığı olmayan 20 yaşında erkek hasta darp öyküsüyle hastanemize başvurmuştur. Muayenede sol mandibular korpus bölgesinde ekstraoral hematoma, mandibulanın hareketlerinde kısıtlılık sağ 38 numaralı bölge de palpasyonda ağrı olduğu saptandı. . Radyografik görüntülemelerde sol mandibular bölgede kırık hattı izlendi. Olgu 3: Herhangi bir sistemik hastalığı olmayan 39 yaşında kadın hasta trafik kazası öyküsüyle hastanemize başvurmuştur. Muayenede sağ mandibular korpus bölgesinde ekstraoral hematoma, mandibulanın hareketlerinde kısıtlılık sağ mandibular bölge de palpasyonda ağrı olduğu saptandı. Radyografik görüntülemelerde sağ mandibular bölgede parçalı kırık izlendi. Yöntem: Hastanın lokal anestezi altında kapalı redüksiyon ile tedavisine karar verildi. Arch barlar hastaların dental ark formuna göre ayarlandı. Daha sonra barlar, ligatür telleri ile dişlere ve dental arklara adapte edildi. Çeneler doğru kapanışa getirilerek okluziyon sağlandı ve elastikler kullanılarak IMF tamamlandı. Hastalara antibiyotik ve analjezik başlandı. Eklem ankilozu olmasın diye haftada bir lastikler sökülüp hastalara açma kapama hareketi yaptırıldı. Bulgular: 1.haftanın sonunda ağrı ve ödem azaldı. 2. ve 3. haftaların sonunda kırık hatlarında radyoopaque görülmeye başlandı. klinik stabilite belirginleşti. 4. Haftanın sonunda kırık hattı büyük oranda kapandı, kaynama bulguları belirginleşti. Sonuç: İntermaksiller fiksasyon mandibula kırıklarında kırık segmentlerin bir araya getirilip immobilizasyonunu sağlayıp kırık hattının iyileşmesini sağlayan konservatif bir tedavidir. Lokal anestezi altında yapılması, maliyetli ekipmanlara ihtiyaç duyulmaması, komplikasyon ihtimalinin az olması bu tedavi yöntemini hem ekonomik hem de güvenli kılmaktadır. Bunların yanısıra periodontal sorunlar, konuşma zorluğu ve hastanın kilo kaybetmesi dezavantajlarındandır.

Anahtar Kelimeler: Intermaksiller Fiksasyon, Mandibula Kırığı, Ark Bar Tekniği

Presentation / Bildiri ID= 75

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9556-1067

Huzurevinde Yaşayan Yaşlıların Beslenme, Kırılgnlık Surumlarının ve Sarkopeni Durumlarının Değerlendirilmesi

Gülin ÖZTÜRK ÖZKAN

Istanbul Medeniyet Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme ve Diyetetik Bölümü, İstanbul, Türkiye

Özet

Yaşlanma doğumdan ölüme kadar devam eden, vücut yapısından ve fonksiyonlarında dramatik değişikliklere yol açan bir süreçtir. Dünya Sağlık Örgütü 65 yaş ve üstü bireyleri yaşlı olarak kabul etmektedir. Bu bireyler beslenme yönünden dikkatle takip edilmesi gereken bir gruptur. Yapılan çalışmalar, yaşlı bireylerde malnütrisyon, kırılgnlık ve sarkopeni ilişkisini ortaya koymuştur. Bu çalışmada, yaşlı bireylerin beslenme risklerinin, kırılgnlık ve sarkopeni durumlarının değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Çalışma, özel bir yaşlı bakımevinde kalan 126 kadın, 74 erkek toplam 200 yaşlı bireyin katılımı ile yürütülmüştür. Bireylere Mini Beslenme Değerlendirmesi-Kısa Form (MNA-SF), kırılgnlık ölçeği (FRAIL) ve sarkopeni ölçeği (SARC-F) içeren bir anket formu uygulanmıştır. Katılımcıların boy uzunlukları, vücut ağırlıkları ve üst orta kol çevresi ölçümleri yapılmıştır. Katılımcıların son bir ay içinde yapılmış biyokimyasal parametreleri (açlık glukoz, total kolesterol, trigliserit, HDL kolesterol, LDL kolesterol değerleri) sorgulanmıştır. Katılımcıların % 36,5'inin üst orta kol çevresinin 23,5 cm'nin altında olduğu belirlenmiştir. Mini beslenme değerlendirmesine göre bireylerin % 26,5'inde malnütrisyon varlığı, % 54,5'inde malnütrisyon riski olduğu tespit edilmiştir. Kırılgnlık durumlarına bakıldığında % 47,5'inin kırılgn öncesi durumda, % 47,0'sinin kırılgn olduğu saptanmıştır. Sarkopeni durumları incelendiğinde katılımcıların % 78,0'inde sarkopeni varlığı tespit edilmiştir. Plazma açlık glukozu 100-125 mg/dL olan bireylerin % 53,8'inde, ≥ 126 mg/dL olanların % 45,9'unda kırılgnlık olduğu belirlenmiştir. Kırılgnlık ile üst orta kol çevresi negatif yönlü ($r:-0,197$; $p:0,005$), malnütrisyon ($r:-0,412$; $p:0,000$) ve plazma açlık glukozu ile pozitif yönlü ($r:0,140$; $p:0,049$) ilişkili bulunmuştur. Sarkopeni ile beden kütle indeksi ($r:0,169$; $p:0,017$), üst orta kol çevresi ($r:0,285$; $p:0,000$), total kolesterol ($r:0,225$; $p:0,001$), trigliserit ($r:0,171$; $p:0,015$), LDL-kolesterol ($r:0,161$; $p:0,022$) ve kırılgnlık ($r:0,574$; $p:0,000$) pozitif yönlü ilişkili olduğu saptanmıştır. Sonuç olarak huzurevinde kalan yaşlı bireylerde malnütrisyon, kırılgnlık ve sarkopeni yaygındır. Malnütrisyon ile kırılgnlık ve sarkopeni ilişkilidir. Kırılgnlık ve sarkopenin glisemi ve lipid profili ile ilişkisine yönelik daha geniş kapsamlı çalışmalara ihtiyaç bulunmaktadır.

Anahtar kelimeler: Malnütrisyon, üst orta kol çevresi, kırılgnlık, sarkopeni, yaşlılık

Presentation / Bildiri ID= 77

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-2083-1210

Metabolik Sendromlu Hastalarda Diyet Asit Yüğü ile Antropometrik Ölçümler Arasındaki İlişki: Kesitsel Bir Tasarım

Researcher Ecem Kuruoğlu¹, Asst. Prof. Dr. Gözde Dumlu Bilgin¹

¹Yeditepe Üniversitesi

Özet

Artmış diyet asit yükü (DAL), metabolik sendrom (MetS) riskinin artmasıyla bağlantılı olabilmektedir. DAL ile beden kütle indeksi (BKİ) ve bel çevresi gibi antropometrik ölçümler arasındaki ilişki hala belirsizliğini korumaktadır. Bu çalışma, İstanbul'da MetS tanısı konmuş yetişkinlerde DAL ile çeşitli antropometrik ölçümler arasındaki ilişkiyi değerlendirmeyi amaçlamıştır. Katılımcıların vücut ağırlığı, boyu, bel çevresi ve kalça çevresi ölçülmüş ve BKİ, bel-kalça oranı ve vücut şekil indeksi (ABSI) hesaplanmıştır. DAL, Net Endojen Asit Üretimi (NEAP) ve Potansiyel Renal Asit Yüğü (PRAL) formülleri kullanılarak belirlenmiştir. Örneklem için ortalama PRAL ve NEAP $11,9 \pm 12,2$ mEq/gün ve $50,7 \pm 10,9$ mEq/gün olup erkekler anlamlı olarak daha yüksek değerler göstermiştir. Daha yüksek PRAL ve NEAP puanlarına sahip bireylerin, günlük protein, yağ, doymuş yağ, fosfor, sodyum ve enerji alımları önemli ölçüde daha yüksektir. Bulgular DAL ile BKİ, bel çevresi ve bel-kalça oranı arasında anlamlı pozitif bir korelasyon olduğunu ortaya koymuş, en güçlü korelasyon PRAL ile bel çevresi ($R^2(\%) = 37,7$) ve NEAP ile bel çevresi ($R^2(\%) = 31,7$) arasında gösterilmiştir. Ancak ABSI ile DAL arasında anlamlı bir ilişki gösterilememiştir. DAL, MetS hastalarında besin alımının değerlendirilmesinde yeni bir yaklaşım olarak düşünülebilir.

Anahtar Kelimeler: Metabolik Sendrom, Diyet Asit Yüğü, Antropometrik Ölçümler, Neap, Pral

The Association Between Dietary Acid Load and Anthropometric Measures Among Patients With Metabolic Syndrome: A Cross-Sectional Design

Abstract

An elevated dietary acid load (DAL) might be linked to a heightened risk of metabolic syndrome (MetS). The relationships between DAL and anthropometric measures like body mass index (BMI) and waist circumference remains unclear. This study aimed to evaluate the association between DAL and various anthropometric measures in adults diagnosed with MetS in İstanbul. Participants' weight, height, waist circumference, and hip circumference were obtained, and BMI, waist-hip ratio, and body shape index (ABSI) were computed. DAL was determined using formulas for Net Endogenous Acid Production (NEAP) and Potential Renal Acid Load (PRAL). The mean PRAL and NEAP for the sample were 11.9 ± 12.2 mEq/day and 50.7 ± 10.9 mEq/day, with men showing significantly higher values. Individuals with higher PRAL and NEAP scores demonstrated significantly increased daily protein, fat, saturated fat, phosphorus, sodium, and energy intake. The findings revealed a significant positive correlation between DAL and BMI, waist circumference, and waist-hip ratio, with the strongest correlation between PRAL and waist circumference ($R^2(\%) = 37.7$) and NEAP and waist circumference ($R^2(\%) = 31.7$). However, no significant relationship was demonstrated between ABSI and DAL. DAL can be considered a novel approach when evaluating the dietary intake in MetS patients.

Keywords: Metabolic Syndrome, Dietary Acid Load, Anthropometric Measures, Neap, Pral

Presentation / Bildiri ID= 67

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2176-374X>

Sosyal Medyanın Gençlerin Beslenme Alışkanlıkları ve Fiziksel Aktiviteleri Üzerindeki Etkisi

Meryem Elif Öztürk, Aleyna Melisa Kocabaş, Çağlanur Eraslan, Beyza Melis Turhan

Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi

*Corresponding author: meryem elif öztürk

Özet

Ergenlik, fiziksel, biyokimyasal, psikolojik ve sosyal açıdan hızlı büyüme, gelişme ve olgunlaşma ile karakterize çocukluktan yetişkinliğe geçiş dönemidir. Bu dönemde sosyal medya kullanımı oldukça yaygın olup, ergenlerin beslenme ve fiziksel aktivite gibi sağlıkla ilgili davranışlarını etkileyebilmektedir. Bu çalışma, sosyal medyanın ergenlerin beslenme alışkanlıkları ve fiziksel aktiviteleri üzerindeki etkilerini incelemek amacıyla yapılmıştır. Bu çapraz kesitsel çalışma 390 (ortalama yaş: $16 \pm 1,2$ yıl) ergen üzerinde yürütülmüştür. Günlük sosyal medya kullanım süresi ortalama $3,9 \pm 2,5$ saat olarak belirlenmiştir. Sosyal medyanın etkisiyle tercih edilen besinler arasında fast food (%60,3), ızgara yiyecekler (%21), ev yemekleri (%14,6) ve salata (%4,1) yer almaktadır. Beslenme ile ilgili içerikler açısından, katılımcıların %50,8'i herhangi bir konu takip etmezken, %20'si sağlıklı beslenme, %18,2'si tarifler ve %11'i kilo kaybı ile ilgili içerikleri takip etmiştir. Ayrıca, ergenlerin %15'i sosyal medyada gördükleri bir diyeti uygulamış ve %36,4'ü sosyal medyadan etkilenerek milkshake veya detoks çayı denemiştir. Fiziksel aktivite açısından, ergenlerin %46,2'si fitness koçlarını takip etmekte ve %40'ı online olarak gösterilen egzersizleri uygulamaktadır. Ergenlerin %19,9'u günde 30–60 dakika fiziksel aktivite yaparken, %16,6'sı ≥ 1 saat aktivite gerçekleştirmektedir. Katılımcılar, günlük sosyal medya kullanım sürelerine göre 0,05). Sonuç olarak, sosyal medya kullanımı ergenlerin beslenme tercihlerini, özellikle fast food tüketimini etkileyebilmektedir; ancak fiziksel aktivite ile ilişkisi net değildir. Sosyal medya maruziyeti ile ergenlerin yaşam tarzı davranışları arasındaki nedensel bağlantıların belirlenmesi için daha fazla çalışmaya ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Beslenme Alışkanlıkları, Ergenler, Fiziksel Aktivite

The Impact of Social Media On Eating Habits and Physical Activity of Adolescents

Abstract

Adolescence is a period of transition from childhood to adulthood characterized by rapid growth, development, and maturation in physical, biochemical, psychological, and social aspects. Social media use is very common during this period and can influence adolescents' health-related behaviors such as nutrition and physical activity. This study aimed to examine the effects of social media on eating habits and physical activity among adolescents. This cross-sectional survey was conducted with 390 adolescents (mean age: 16 ± 1.2 years). The mean daily social media usage was 3.9 ± 2.5 hours. Dietary preferences influenced by social media included fast food (60.3%), home-cooked meals (14.6%), salads (4.1%), and grilled foods (21%). Regarding nutrition-related content, 50.8% of participants did not follow any topics, whereas 20% followed healthy eating, 18.2% recipes, and 11% weight loss. Additionally, 15% reported attempting a diet encountered on social media. About 36% of adolescents

tried milkshakes or detox teas under the influence of social media. Concerning physical activity, 46.2% of adolescents followed fitness coaches, and 40% performed exercises demonstrated online. Influenced by social media, 19.9% engaged in 30–60 minutes of physical activity daily, while 16.6% engaged in ≥ 1 hour. Participants were classified into two groups based on daily social media use: 0.05). In conclusion, social media use appears to affect dietary preferences, particularly by increasing fast-food consumption among adolescents, but its association with physical activity remains unclear. More studies are needed to clarify the causal pathways linking social media exposure with adolescent lifestyle behaviors.

Keywords: Adolescents, Eating Habits, Physical Activity

Presentation / Bildiri ID= 130

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 000900085922024X

Yulaf B-Glukanının Beslenme ve Sağlık Üzerine Etkileri

Researcher Berra Cesur¹, Assoc. Prof. Dr. Elif Yıldız², Prof.Dr. Ozan Gürbüz²

¹Bursa Uludağ Üniversitesi

²Bursa Uludağ Üniversitesi

Özet

Fonksiyonel gıdalar arasında öne çıkan yulaf, özellikle β -glukan içeriği sayesinde çok disiplinli sağlık faydalarıyla dikkat çekmektedir. Çözünür lif yapısına sahip β -glukan, sindirim kanalında jel oluşturarak safra asitlerinin geri emilimini azaltmakta ve böylece serum kolesterol seviyelerini düşürmektedir. Bu etki, kardiyovasküler hastalık riskinin azaltılmasında klinik olarak oldukça anlamlı bulunmuştur. Ayrıca mide boşalmasını geciktirerek glisemik yanıtı geciktirmekte, tokluk hissini artırmakta ve enerji alımını sınırlayarak kilo yönetimine katkı sağlamaktadır. Güncel sistematik derlemeler, yulaf tüketiminin vücut ağırlığı, bel çevresi ve vücut kompozisyonu üzerinde olumlu etkiler gösterdiğini ortaya koymaktadır. Öte yandan β -glukan, prebiyotik özelliği sayesinde bağırsak mikrobiyotasında Bifidobacterium ve Lactobacillus türlerinin gelişimini teşvik ederek kısa zincirli yağ asitlerinin üretimini artırmaktadır. Aynı zamanda da hem sindirim sağlığını iyileştirmekte hem de bağışıklık sistemini desteklemektedir. Dolayısıyla yulaf β -glukanı, kardiyovasküler hastalıkların önlenmesi, obeziteyle mücadele ve mikrobiyota temelli yeni beslenme stratejilerinin geliştirilmesinde değerli bir fonksiyonel bileşen olarak öne çıkmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yulaf, B-Glukan, Kardiyovasküler Sağlık, Mikrobiyota, Kilo Yönetimi

Oat B-Glucan and Its Effects On Nutrition and Health

Abstract

Oats stand out among functional foods, particularly due to their β -glucan content, which provides multidimensional health benefits. β -glucan forms a gel in the digestive tract, reducing the reabsorption of bile acids and thereby lowering serum cholesterol levels as a soluble fiber. This effect has been found to be clinically significant in reducing the risk of cardiovascular diseases. Moreover, β -glucan attenuates the glycemic response, increases satiety, and helps limit energy intake, thus contributing to weight management by delaying gastric emptying. Recent systematic reviews have demonstrated that oat consumption has beneficial effects on body weight, waist circumference, and body composition. Additionally, β -glucan exhibits prebiotic properties by stimulating the growth of Bifidobacterium and Lactobacillus species in the gut microbiota, leading to an increased production of short-chain fatty acids. It also improves digestive health and supports immune function. Therefore, oat β -glucan emerges as a valuable functional component in the prevention of cardiovascular diseases, obesity management, and the development of microbiota-based nutritional strategies.

Keywords: Oats, B-Glucan, Cardiovascular Health, Microbiota, Weight Management

Presentation / Bildiri ID= 184

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7766-4276

Abdominal Duvar Endometriozisi: Mr Görüntüleme Bulguları

Asst. Prof. Dr. Büşra Şeker

İstinye Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Uterus boşluğu dışındaki bölgelerde endometrial doku bulunması endometriozis olarak adlandırılır. Bu durum en sık pelvik organları, özellikle de over ve sakro-uterin ligamenti etkilese de, karın duvarı dahil olmak üzere diğer birçok bölgede de görülebilir. Bu çalışmada, 16 hastadaki karın duvarı (skar) endometriozisinin manyetik rezonans görüntüleme (MRG) ve difüzyon ağırlıklı görüntüleme (DAG) özelliklerini belirlemeyi amaçladık. Çalışmaya, yaşları 24 ile 44 arasında değişen toplam 16 kadın dahil edildi. MR görüntülemesi 1.5 T gücündeki cihaz ile gerçekleştirildi. Lezyonların boyut, yeri ve MRG görünümüleri T1A, T2A ve kontrast sonrası yağ baskılı T1A görüntülerinde kaydedildi. Ayrıca, tüm hastalarda lezyon düzeyindeki komşu rektus abdominis kasının ADC değerleri de ölçüldü. Karın duvarı endometriozisi için ortalama ADC değeri $1.12 \pm 0.05 \times 10^{-3}$ KWE, sezaryen gibi açık uterus ameliyatları sonrasında endometrial hücrelerin karın duvarının yumuşak dokularına implantasyonu (yerleşmesi) sonucu ortaya çıkar. İnsidans oranı 0.04% ile 0.1% arasında bildirilmektedir. Hastalık, karın duvarında kitle, adetle ilişkili periyodik ağrı ve geçirilmiş karın cerrahisi öyküsü üçlüsü ile karakterizedir. Tedavisi geniş cerrahi eksizyon olarak kabul edilmektedir. Literatürde KWE hakkında çoğunlukla tek vaka raporları veya vaka serileri bulunmaktadır. KWE lezyonları, karın duvarında kasta ve yumuşak dokuda hemen hemen her yerde görülebilir. Ancak en sık etkilenen anatomik yapı rektus abdominis kasıdır. Bu çalışmada, on altı hastada 16 KWE vakasını sunduk. MR görüntülerinde tipik görünüm, hemen hemen tüm lezyonlarda T1A'da izo- ila hiperintens, T2A'da hiperintens ila heterojen ve T1 yağ baskılı serilerde fokal hiperintens odaklar (kanamaya bağlı) şeklindeydi. Lezyonların çoğu düzensiz sınırlara sahipti ve karın duvarı endometriozisinin infiltratif doğasını gösteriyordu. Gadolinyum kontrast enjeksiyonu sonrasında lezyonlar hafif ila orta düzeyde kontrastlanma gösterdi. Sonuçlarımız literatürle uyumluydu. Sonuç olarak, DAG'ın, özellikle de ADC haritasının, tanısı için faydalı bilgiler sağlayabileceğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Endometriozis, Pelvis, Karın Duvarı

Presentation / Bildiri ID= 42

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6802-6301

Acil Serviste Akut Pulmoner Ödem Tanısı Alan Hastalarda Cally İndeksinin Erken Mortalite Üzerindeki Etkisi: Retrospektif Bir Çalışma

Dr. Erkan Boğa

İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü Esenyurt Necmi Kadioğlu Devlet Hastanesi

Özet

Özet Amaç: Bu çalışmada acil serviste akut pulmoner ödem (APÖ) tanısı alan hastalarda CALLY İndeksi'nin erken mortalite üzerindeki etkisi retrospektif olarak araştırılmıştır. **Yöntem:** Çalışma, İstanbul Esenyurt Necmi Kadioğlu Devlet Hastanesi Acil Servisi'nde, 01 Ocak 2023 – 31 Aralık 2024 tarihleri arasında APÖ tanısı ile başvuran hastaların verileri üzerinden yürütülmüştür. Serum kalsiyum ve lenfosit değerleri mevcut olan 250 hasta çalışmaya dahil edilmiştir. CALLY İndeksi, serum kalsiyumun lenfosit sayısına oranı ile hesaplanmıştır. Ana sonlanım noktası, başvurudan sonraki ilk 30 gün içindeki mortalite olarak belirlenmiştir. **Bulgular:** Çalışmaya dahil edilen 250 hastanın ortalama yaşı $67,3 \pm 12,4$ yıl olup, %58'i erkekti. Eşlik eden en sık komorbiditeler hipertansiyon (%40) ve diyabet (%30) idi. Ortalama serum kalsiyum $9,2 \pm 0,8$ mg/dL, lenfosit sayısı $1,8 \pm 0,9$ ($10^3/\mu\text{L}$) ve CALLY İndeksi $5,4 \pm 2,7$ olarak bulundu. Takipte 60 hastada (%24) 30 günlük mortalite gelişti. ROC analizinde en uygun kesim noktası 3,2 olarak belirlendi. Düşük CALLY grubunda (≤ 3.2) mortalite oranı %47,6 iken, yüksek CALLY grubunda %12,5 bulundu (p

Anahtar Kelimeler: Akut Pulmoner Ödem, Cally İndeksi, Erken Mortalite, Acil Servis, Prognostik Belirteç

Presentation / Bildiri ID= 41

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6802-6301

Acil Serviste Koah Alevlenme Olgularında Kısa Dönem Prognoz Tahmininde Ottawa Koah Risk Skalası (Ocrs) ile Decaf Skorunun Karşılaştırılması: Retrospektif Kohort Çalışması

Dr. Erkan Boğa

İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü Esenyurt Necmi Kadioğlu Devlet Hastanesi

Özet

Özet Amaç: Bu çalışma, acil servise KOAH alevlenmesi nedeniyle başvuran hastalarda Ottawa KOAH Risk Skalası (OCRS) ile DECAF skorunun kısa dönem prognoz tahminindeki etkinliğini karşılaştırmayı amaçlamaktadır. **Yöntem:** Çalışma, Esenyurt Necmi Kadioğlu Devlet Hastanesi Acil Servisi'nde 01 Ocak–31 Aralık 2024 tarihleri arasında KOAH alevlenmesi nedeniyle başvuran 400 hasta üzerinde retrospektif kohort tasarımında yürütüldü. Dahil edilme kriterleri ≥ 18 yaş, hekim tanılı KOAH ve acil servise alevlenme ile başvuru idi. Hariç tutulanlar; KOAH dışı nedenlerle başvuran, malignite öyküsü olan, immünsüpresif tedavi alan veya eksik verili hastalardı. OCRS ve DECAF skorları, başvuru anındaki klinik parametreler kullanılarak hesaplandı. Çalışmanın sonlanım noktaları hastane yatışı ve 30 günlük mortaliteydi. **Bulgular:** Çalışmaya dahil edilen 400 hastanın yaş ortalaması 65.4 ± 10.3 yıl olup, %55'i erkekti. Hastaların %60'ı ($n=240$) hastaneye yatırıldı, %10'unda ($n=40$) 30 günlük mortalite gelişti. OCRS için ≥ 5 kesim noktası hastane yatışı öngörmede %78 duyarlılık ve %72 özgüllük sağladı. DECAF için ≥ 3 kesim noktası %75 duyarlılık ve %68 özgüllük gösterdi. Mortalitenin öngörülmesinde OCRS (≥ 7) OR: 3.4 (95% CI: 2.1-5.5, p

Anahtar Kelimeler: Koah, Ocrs, Decaf, Prognoz, Acil Servis

Presentation / Bildiri ID= 68

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9095-235X>

Acute Liver Failure in a 9-Year-Old Girl With Genetic Epilepsy (Tcb1d24 Mutation): A Case Report

Dr. Süleyman Bayraktar¹, Dr. Nahid Ahmadian¹

¹Haseki EAH

*Corresponding author: NAHID AHMADIAN

Özet

We report a case of a 9-year-old girl with familial epilepsy who presented with acute liver failure following yellow-colored vomiting. She and her two siblings have a history of genetic epilepsy (TCB1D24 mutation) with multiple prior hospitalizations for seizures. Laboratory tests revealed coagulopathy, hyperammonemia, and markedly elevated liver enzymes. EBV-VCA (Epstein-Barr virus viral capsid antigen) IgM was positive. She required admission to the pediatric intensive care unit (PICU), intravenous N-acetylcysteine (NAC), intubation, dialysis and plasma exchange therapy. This case highlights the potential risk of hepatic failure and hepatic encephalopathy in children with EBV-VCA (Epstein-Barr virus viral capsid antigen) IgM positive situations.

Anahtar Kelimeler: Acute Liver Failure, Epilepsy, Plasma Exchange, Ebv, Pediatric Case Report

Acute Liver Failure in a 9-Year-Old Girl With Genetic Epilepsy (Tcb1d24 Mutation): A Case Report

Abstract

We report a case of a 9-year-old girl with familial epilepsy who presented with acute liver failure following yellow-colored vomiting. She and her two siblings have a history of genetic epilepsy (TCB1D24 mutation) with multiple prior hospitalizations for seizures. Laboratory tests revealed coagulopathy, hyperammonemia, and markedly elevated liver enzymes. EBV-VCA (Epstein-Barr virus viral capsid antigen) IgM was positive. She required admission to the pediatric intensive care unit (PICU), intravenous N-acetylcysteine (NAC), intubation, dialysis and plasma exchange therapy. This case highlights the potential risk of hepatic failure and hepatic encephalopathy in children with EBV-VCA (Epstein-Barr virus viral capsid antigen) IgM positive situations.

Keywords: Acute Liver Failure, Epilepsy, Plasma Exchange, Ebv, Pediatric Case Report

Presentation / Bildiri ID= 7

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1188-0918

Ağır Astım ve Persiste Süt Alerjisinde Omalizumab Deneyimi

Dr. Ercan Yılmaz

İnönü Üniversitesi

Özet

Giriş: İnek sütü protein alerjisi (İSPA), çocuklukta en sık görülen besin alerjisidir. Çoğu olguda erken çocuklukta tolerans gelişse de, bazı hastalarda persiste eder ve yaşam kalitesini olumsuz etkiler. İSPA'ya eşlik eden ağır astım, tedaviyi güçleştirir. Omalizumab, ağır alerjik astımda etkinliği kanıtlanmış olup, besin alerjilerinde de umut verici sonuçlar bildirilmiştir. **Olgu:** 10 yaşında erkek hasta inek sütü protein alerjisi (İSPA) tanısı 3 aylıkken tanı almış. Hastanın çok sayıda kazara süt alımı sonucu anafilaksi öyküsü vardı. 3 yaşından sonra astım belirtileri başladı. Çok sayıda astım atağı nedeni ile hastaneye yatırışı oldu. Hastaya 6 yaşından sonra desensitizasyon amaçlı süt merdiveni uygulandı, ancak fırınlanmış süt tüketiminden daha ileriye gidilemedi. 9 yaşındayken uzun etkili beta 2 agonist ve yüksek doz inhaler kortikosteroid (UEBA+İKS) kullanan hastanın semptomları kontrol altına alınamadı ve ağır astım tanısı konuldu. Bu dönemde süt spesifik İgE: >100 ve deri prick testinde süt:10 mm idi. Hastaya omalizumab (anti-IgE)300 mg/ay dozunda başlandı. Omalizumab tedavisinin 3. ayındaki değerlendirilmesinde atağının olmadığı, gece ve gündüz semptomlarının gerilediği görüldü. Omalizumab tedavisi altında fırınlanmış ürünler (çok miktarda süt ile yapılmış kek), mayalanmış süt ürünleri (yoğurt) ve doğrudan pastörize süt basamakları iki ay aralıklarla hastaya başarı ile uygulandı. Bu iki aylık periyotlarda ilgili besinin haftanın en az üç günü tüketmesi sağlandı. Hasta omalizumab tedavisinin 9. ayında astım ilacı olarak kullandığı inhale UEBA+İKS kesildi ve süt ürünlerini kısıtlama olmadan tüketmeye başladı. **Sonuç:** Omalizumab, bu olguda hem astım kontrolünü sağlamış hem de süt merdiveninin güvenle tamamlanmasına olanak tanımıştır. Ağır astım ve persistan İSPA birlikteliğinde anti-IgE tedavisi seçilmiş olgularda etkili bir seçenek olabilir.

Anahtar Kelimeler: İnek Sütü Protein Alerjisi, Ağır Astım, Anti-Ige; Omalizumab

Omalizumab Experience in Severe Asthma and Persistent Cow's Milk Allergy

Abstract

Introduction: Cow's milk protein allergy (CMPA) is the most common food allergy in childhood. Although tolerance develops in most cases during early childhood, it may persist in some patients, adversely affecting quality of life. The coexistence of CMPA and severe asthma complicates management. Omalizumab has proven efficacy in severe allergic asthma and has shown promising results in food allergies as well. **Case:** A 10-year-old boy was diagnosed with CMPA at 3 months of age. He had multiple episodes of accidental milk ingestion resulting in anaphylaxis. Asthma symptoms began after the age of 3, with several hospital admissions for asthma exacerbations. At age 6, a milk ladder desensitization protocol was initiated, but the patient could not progress beyond baked milk consumption. At age 9, despite long-acting β_2 -agonist and high-dose inhaled corticosteroid (LABA+ICS) therapy, his symptoms remained uncontrolled, and severe asthma was diagnosed. At that time, milk-specific IgE was >100 kUA/L, and skin prick testing with milk showed a wheal of 10 mm. Omalizumab (anti-IgE) was initiated at a dose of 300 mg every month. By the third month of treatment,

there were no asthma exacerbations, and both daytime and nighttime symptoms had improved. Under omalizumab therapy, the patient successfully advanced through the milk ladder—baked milk products (cake with high milk content), fermented milk products (yoghurt), and direct pasteurized milk—at two-month intervals. During each interval, the relevant food was consumed at least three times per week. By the ninth month of omalizumab treatment, LABA+ICS therapy was discontinued, and the patient began consuming milk products without restriction. Conclusion: In this case, omalizumab achieved both asthma control and successful completion of the milk ladder. In the coexistence of severe asthma and persistent CMPA, anti-IgE therapy may be an effective option in selected patients.

Keywords: Cow's Milk Protein Allergy, Severe Asthma, Anti-IgE; Omalizumab

Presentation / Bildiri ID= 119

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID:

Akut Ebv Enfeksiyonu Ön Tanısıyla İzlenen Hodgkin Lenfoma Olgusu

Ra. Saida Ahmadova¹, Doç. Dr. Banu Karaca¹

¹İzmir Katip Çelebi Atatürk Eğitim araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Saida Ahmadova

Özet

Amaç:Epstein-Barr virüsü (EBV),dünyada seropozitivitesi %90'ın üzerinde olan ve en sık enfeksiyöz mononükleoz (EMN) tablosuna yol açan Herpesviridae ailesine aitt bir virüsdür. Ateş, boğaz ağrısı ve servikal lenfadenopati gibi tipik klinik bulguları, bazı durumlarda malign lenfoproliferatif hastalıklarla benzerlik gösterebilir. Hodgkin lenfoma, özellikle genç erişkinlerde görülen ve EBV ile ilişkisi sıkça vurgulanan bir malignitedir. Bu vaka sunumunun amacı, başlangıçta akut EBV enfeksiyonu ön tanısı ile takip edilen ancak lenf nodlarında küçülme görülmemesi klinik semptomlarında düzelme görülmediği için yapılan lenf nodu biyopsisi patoloji sonucunda klasik Hodgkin lenfoma tanısı alan bir olgunun değerlendirilmesidir. **Olgu:**On altı yaşında kadın hasta, iki yıldır devam eden ve son iki ayda artan halsizlik, kusma ve kilo kaybı şikâyetleri ile Enfeksiyon Hastalıkları Polikliniği'ne başvurdu. Fizik muayenede servikal bölgede bilateral yaklaşık 3×2 cm boyutlarında çok sayıda lenfadenopati saptandı.Hasta genel durumunun iyi olmaması sebebiyle hospitalize edildi.Laboratuvar incelemesinde beyaz küre 10.750/mm³, nötrofil %71.1, eritrosit sedimentasyon hızı 108 mm/saat, C-reaktif protein 124 mg/L ve Laktat dehidrogenaz 297 U/L bulundu. Serum EBV serolojisinde VCA IgM (+), VCA IgG (+) ve EBNA IgG (+) saptandı. Akut EBV enfeksiyonu ön tanısıyla semptomatik tedavi düzenlenen hasta taburcu edildi. Takiplerinde lenf nodlarında progresyon izlenmesi üzerine yapılan eksizyonel biyopsinin patolojik incelenmesinde Reed-Sternberg hücreleri görüldü ve lenfositten zengin klasik tip Hodgkin lenfoma tanısı konuldu. Hastaya adriamisin, bleomisin, vinblastin, dacarbazin protokolü ile altı kür kemoterapi uygulandı, lenfoadenopatide gerileme ve remisyon sağlandı.Sonuç:Bu olgu, onkojenik bir virus olan EBV'nin Hodgkin lenfoma'ya neden olabileceği bunun yanında klinik tablo olarak izlemde gerilemeyen semptomların eşlik ettiği EBV olgularında Hodgkin lenfomanın akılda tutulması gerekliliğini vurgulamaktadır. Özellikle genç erişkinlerde persistan veya progresif lenfadenopatilerde histopatolojik incelemenin geciktirilmeden yapılması kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Epstein-Barr Virüsü, Enfeksiyöz Mononükleoz, Hodgkin Lenfoma, Lenfadenopati

Hodgkin Lymphoma Presenting With a Preliminary Diagnosis of Acute Ebv Infection

Abstract

Aim:Epstein-Barr virus (EBV) is a member of the Herpesviridae family, with a global seroprevalence exceeding 90%, and is the most common cause of infectious mononucleosis (IM).Typical clinical manifestations such as fever, sore throat,and cervical lymphadenopathy may,in some cases, resemble malignant lymphoproliferative disorders.Hodgkin lymphoma is a malignancy frequently reported in association with EBV,particularly in young adults.The aim of this case report is to present a patient who

was initially followed with a preliminary diagnosis of acute EBV infection but, due to the absence of regression in lymph node size and persistence of clinical symptoms, underwent lymph node biopsy which revealed a diagnosis of classical Hodgkin lymphoma. Case: A 16-year-old female patient was admitted to the Infectious Diseases Outpatient Clinic with complaints of fatigue, vomiting, and weight loss persisting for two years and worsening over the past two months. Physical examination revealed multiple bilateral cervical lymphadenopathies measuring approximately 3×2 cm. Due to her poor general condition, the patient was hospitalized. Laboratory tests showed a white blood cell count of 10,750/mm³, neutrophils 71.1%, erythrocyte sedimentation rate 108 mm/h, C-reactive protein 124 mg/L, and lactate dehydrogenase 297 U/L. Serum EBV serology was positive for VCA IgM, VCA IgG, and EBNA IgG. The patient was initially managed with symptomatic treatment under the preliminary diagnosis of acute EBV infection and discharged. During follow-up, progression of the lymph nodes was observed, and an excisional biopsy revealed Reed-Sternberg cells, confirming the diagnosis of lymphocyte-rich classical Hodgkin lymphoma. The patient subsequently received six cycles of chemotherapy with the adriamycin, bleomycin, vinblastine, and dacarbazine protocol, which resulted in regression of lymphadenopathy and remission. Conclusion: This case demonstrates that the clinical overlap between EBV infection and Hodgkin lymphoma can delay diagnosis, especially in young adults. Persistent or progressive lymphadenopathies should always raise suspicion of malignancy, and histopathological confirmation should not be delayed. Hodgkin lymphoma should be considered in the differential diagnosis of patients initially presenting with an EBV-like clinical situation.

Keywords: Epstein-Barr Virus, Infectious Mononucleosis, Hodgkin Lymphoma, Lymphadenopathy

Presentation / Bildiri ID= 121

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4230-1015

Akut Safra Taşı Pankreatitinde Hastalığın Şiddetini Öngörmede İnflamatuvar Yük İndeksinin Kullanımı

Dr. Osman Çağın Buldukoğlu

Antalya Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Osman Çağın Buldukoğlu

Özet

Giriş Akut pankreatit hafif hastalıktan mortaliteye kadar ilerleyebilen, değişken klinik seyre sahip olan ciddi bir hastalıktır. Altta yatan en sık etken safra taşlarıdır. Klinik olarak şiddetli seyretme potansiyeli bulunan hastaların erken tanımlanması ve gerekli önlemlerin alınması hastaların morbidite ve mortalite risklerinde azalma ile ilişkilidir. İnflamatuvar yük indeksi son dönemde pek çok hastalıkta kullanımı araştırılan yeni bir parametredir. C-reaktif protein düzeyinin nötrofil/lenfosit oranı ile çarpımı ile elde edilir. Bu çalışma ile inflamatuvar yük indeksinin, akut safra taşı pankreatitinin şiddetini öngörmede kullanılabilirliği araştırılmıştır. Materyal ve Metod Antalya Eğitim ve Araştırma Hastanesinde 2021-2024 yılları arasında akut safra taşı pankreatiti ile hospitalize edilen hastaların verileri retrospektif olarak değerlendirilmiştir. Toplamda 233 hasta çalışmaya dahil edilmiştir. Hastaların demografik özelliklerine ek olarak Ranson, Revised Atlanta Classification, Bedside Index of Severity in Acute Pancreatitis sınıflamalarına göre hastalık şiddetleri kaydedilmiştir. Başvuru anındaki laboratuvar değerleri baz alınarak her hasta için inflamatuvar yük indeksi skorları hesaplanmış ve çalışma parametreleri ile analiz edilmiştir. İnflamatuvar yük indeksi skoru 100'ün altında olanlar düşük skorlu grup, 100 ve üzeri olanlar yüksek skorlu grup olarak sınıflandırılmıştır. Sonuçlar Çalışmaya dahil edilen 233 hastanın 132'si kadındı (%56,6). Ortalama yaş 60 idi. 154 hasta (%66) yüksek inflamatuvar yük indeksi grubunda idi. Yapılan analiz sonucunda yüksek inflamatuvar yük indeksi grubunda olan hastaların düşük inflamatuvar yük indeksi grubunda olan hastalara kıyasla, çalışma dahilinde incelenen akut pankreatit şiddeti sınıflamalarında daha şiddetli grupta yer aldıkları saptandı ve bu farklılık istatistiksel olarak anlamlı idi. Tartışma Akut pankreatit ciddi morbidite ve mortalite ile sonuçlanabilen kompleks bir klinik tablodur. Hastalığı şiddetli seyredebilecek hastaları erken belirlemek ve gerekli müdahalelerde bulunmak hayat kurtarıcıdır. İnflamatuvar yük indeksi bu kapsamda kullanılabilecek, kolay ve hızlı elde edilen bir parametredir.

Anahtar Kelimeler: İnflamatuvar Yük İndeksi, Akut Pankreatit, Hastalık Şiddeti

Presentation / Bildiri ID= 109

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0023-9391

Boyunda Agresif Seyirli Nadir Bir Malignite: Porokarsinom

Exp. Dr. Funda Çukurçayır

Balıkesir Atatürk Şehir Hastanesi

Özet

AMAC Porokarsinom, ekrin ter bezlerinden köken alan son derece nadir görülen malign deri tümörüdür ve tüm kutanöz malignitelerin %0,01'inden daha azını oluşturur. Genellikle ileri yaşlarda görülür ve lenf nodu ya da uzak metastaz yapabilen agresif bir biyolojik davranış gösterebilir. Tedavide ilk seçenek geniş cerrahi eksizyon olmakla birlikte, yaş, tümör lokalizasyonu veya genel durum nedeniyle cerrahiye uygun olmayan olgularda radyoterapi, kemoterapi ve son yıllarda immünoterapi önemli tedavi seçenekleri arasında yer almaktadır. Bu bildiride, cerrahiye uygun olmayan, ileri yaş bir kadın hastada boyunda gelişen porokarsinom olgusu sunulmaktadır. OLGU Seksen beş yaşında kadın hasta, yaklaşık 3 aydır boyunda hızla büyüyen kitle şikâyeti ile başvurdu. Yapılan biyopsi sonucu porokarsinom olarak raporlandı. Fizik muayenede sağ boyunda, üzerinde kanama odakları bulunan yaklaşık 6 cm çaplı kitle izlendi. Hastanın ECOG performans skoru 2 idi ve hipertansiyon dışında ek komorbiditesi yoktu. Pozitron Emüsyon Tomografisinde (PET/BT) sağ molar bölgede 62x52 mm kitle ve sağ parotis komşuluğunda 12 mm lenf nodu dışında patolojik bulgu saptanmadı. Yaş ve kitlenin lokalizasyonu nedeniyle cerrahiye uygun görülmeyen hasta, radyoterapi için kliniğimize yönlendirildi. Hastaya baş-boyun omuz maskesi ile immobilizasyon sağlanarak, 6 MV foton enerjisi kullanılarak Volümetrik ark tedavisi (VMAT) tekniği ile 60 Gy/30 fraksiyon eksternal radyoterapi uygulandı. Bu teknik ile sağlıklı dokular korunurken hedef volümde etkin doz dağılımı elde edildi. Tedavi sonunda kitlesinde tama yakın yanıt saptandı. SONUÇ Porokarsinom, nadir görülmekle birlikte ileri yaş hastalarda agresif klinik seyir gösterebilir. Cerrahiye uygun olmayan olgularda radyoterapi, özellikle VMAT gibi ileri tekniklerle uygulandığında, lokal kontrol sağlamada etkin ve güvenli bir tedavi alternatifi sunmaktadır. Ayrıca, literatürde ileri evre veya metastatik hastalarda kemoterapi ve immünoterapinin de tedavi seçenekleri arasında yer aldığı bildirilmektedir. Bu vaka, porokarsinom tedavisinde cerrahi dışı yöntemlerin de başarılı sonuçlar sağlayabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Porokarsinom, Radyoterapi, Baş-Boyun Tümörü

Presentation / Bildiri ID= 186

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7947-9496

Çocuk Hekimlerinde Merhamet Yorgunluğunun İncelenmesi

Asst. Prof. Dr. Nur Aycan

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi

Özet

Amaçlar: Sağlık çalışanları tarafından sıkça deneyimlenen bir sorun olan merhamet yorgunluğunun, çalışanların performansını ve yaşam kalitesini azalttığı düşünülmektedir. Sağlık profesyonelleri, hastaların yaşadığı acı ve sıkıntıya empati kurarak hizmet sunduklarından, bu çalışmamızda çocuk hekimlerinde gelişebilecek merhamet yorgunluğunu etkileyen faktörleri incelemeyi amaçladık. Bu araştırma, sağlık çalışanlarının iyi oluşunu ve dolaylı olarak sağlık hizmetlerinin kalitesini etkileyen önemli bir konuya ışık tuttuğu için büyük önem taşımaktadır. **Yöntem:** Çocuk hekimleri arasında merhamet yorgunluğuna ilişkin veriler elde etmek için Compassion Fatigue Short Scale'in (Kısa Merhamet Yorgunluğu Ölçeği) değiştirilmiş versiyonu kullanılmıştır. Ölçek, 10 puan üzerinden değerlendirilen 13 maddeden oluşmaktadır. Değiştirilmiş ölçek ile birlikte mesleki detaylar ve kişisel özellikleri içeren bir anket elektronik ortamda çocuk hekimlerine ulaştırılmıştır. Kamu veya özel hastane ve kliniklerde çalışan, yaşları 28 ile 65 arasında değişen 179 gönüllü çocuk hekimi anketi tamamlamıştır. **Bulgular:** Cinsiyet ve çalışma şeklinin şefkat yorgunluğu üzerinde etkisi bulunmazken; yaş, medeni durum, çocuk sahibi olma, meslekteki kıdem süresi ve günde bakılan hasta sayısının merhamet yorgunluğu üzerinde anlamlı etkileri olduğu saptanmıştır. **Sonuçlar:** Çocuk hekimlerinde gelişen merhamet yorgunluğu, mesleki çalışma yaşamlarını olumsuz yönde etkilemektedir. Destekleyici ruh sağlığı hizmetleri, çocuk hekimlerini merhamet yorgunluğuna karşı koruyabilir veya bu durumu en aza indirebilir.

Anahtar Kelimeler: Sağlık Çalışanı, Pediatrist, Merhamet Yorgunluğu, İkincil Travma, Tükenmişlik

Investigation of Pediatricians' Compassion Fatigue

Abstract

Objectives: Compassion fatigue, a significant issue affecting healthcare workers, is believed to compromise their performance and quality of life. As healthcare professionals provide services by empathizing with the pain and suffering experienced by patients, our study aimed to observe the factors that may affect compassion fatigue in pediatricians. This research is crucial as it sheds light on a pressing issue that affects the well-being of our healthcare providers and, consequently, the quality of healthcare services. **Methods:** The modified version of the Compassion Fatigue Short Scale was used to generate data on compassion fatigue from a sample reflective of the population of interest. It consists of 13 answers on a 10-point scale. A modified scale and a questionnaire, including professional details and personal characteristics, were distributed electronically to pediatricians. One hundred seventy-nine volunteer pediatricians, aged 28-65, in public or private hospitals and clinics, completed the survey. **Results:** For pediatricians, gender and employment status did not affect compassion fatigue, whereas age, marital status, having children, seniority in the profession, and the number of patients seen per day were significant factors in compassion fatigue. **Conclusions:** The development of compassion fatigue in pediatricians affects their professional working lives. Supportive mental health services could protect pediatricians from or minimize compassion fatigue.

Keywords: Health Personnel, Pediatrics, Compassion Fatigue, Secondary Trauma, Burnout

Presentation / Bildiri ID= 33

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7046-8571

Çocuk Kardiyoloji Polikliniğine Üfürüm Nedeniyle Başvuran Bir Yaş Altı Hastaların Değerlendirilmesi

Dr. Utku Pamuk¹, Prof. Dr. Hazım Alper Gürsu¹

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Doğumsal kalp hastalıkları, bir yaş altındaki çocuklarda en sık görülen doğumsal anomalilerden biridir. Bu çalışmanın amacı, çocuk kardiyoloji polikliniğine üfürüm nedeniyle başvuran bir yaş altı hastaları doğumsal kalp hastalıkları yönünden değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntem:** Ocak 2025–Haziran 2025 tarihleri arasında çocuk kardiyoloji polikliniğine başvuran bir yaş altı 117 olgu geriye dönük olarak incelendi. Tüm hastalara kardiyovasküler sistem muayenesi, elektrokardiyogram ve ekokardiyografi uygulandı. **Bulgular:** Olguların 69'u (%58,9) erkek, 48'i (%41,1) kız idi. Ortalama yaş $4,2 \pm 2,1$ ay (0–12 ay), ortalama kilo $5,7 \pm 1,4$ kg (1,85–11,4 kg) olarak bulundu. Sekiz hastada ek anomali saptandı: üçünde Down sendromu, ikisinde opere anal atrezi, birinde yarık damak-dudak, birinde Williams sendromu ve birinde polidaktili vardı. Ekokardiyografik değerlendirmede 21 hastada (%17,9) doğumsal kalp hastalığı tespit edildi. En sık görülen anomaliler atriyal septal defekt ve ventriküler septal

defekt idi. **Sonuç:** Üfürüm, çocuk kardiyoloji polikliniğine başvuruların önemli bir nedenidir. Olguların çoğunda ekokardiyografi normal bulunmasına rağmen, bir yaş altındaki çocuklarda doğumsal kalp hastalıklarının sık görülmesi nedeniyle bu olgularda ekokardiyografik değerlendirme önerilir.

Anahtar Kelimeler: Üfürüm, Çocuk Kardiyoloji, Ekokardiyografi, Doğumsal Kalp Hastalığı

Evaluation of Infants Presenting With Murmur to the Pediatric Cardiology Outpatient Clinic

Abstract

Objective: Congenital heart diseases are among the most common congenital anomalies in children under one year of age. This study aimed to evaluate infants under one year presenting

with murmur to the pediatric cardiology outpatient clinic for congenital heart diseases. **Methods:** A total of 117 infants under one year of age who presented to the pediatric cardiology outpatient clinic between January 2025 and June 2025 were retrospectively analyzed. All patients underwent cardiovascular system examination, electrocardiogram, and echocardiography. **Results:** Of the infants, 69 (58.9%) were male and 48 (41.1%) were female. The mean age was 4.2 ± 2.1 months (range: 0–12 months), and the mean weight was 5.7 ± 1.4 kg (range: 1.85–11.4 kg). Eight patients had additional anomalies, including Down syndrome (n=3), operated anal atresia (n=2), cleft lip/palate (n=1), Williams syndrome (n=1), and polydactyly (n=1). Echocardiography revealed congenital heart disease in 21 patients (17.9%). The most common diagnoses were atrial septal defect and ventricular septal defect. **Conclusion:** Murmur is one of the most frequent reasons for referral to pediatric cardiology clinics. Although most echocardiographic findings were normal, echocardiographic evaluation is recommended in these infants, as congenital heart disease is relatively frequent in those under one year of age.

Keywords: Keywords: Murmur, Pediatric Cardiology, Echocardiography, Congenital Heart Disease

Presentation / Bildiri ID= 104

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0490-7852

Çok Düşük Doğum Ağırlıklı Prematüre Bebeklerde Surfaktan İhtiyacı ve Neonatal Morbidite İlişkisi

Hatice Turgut¹, Murat Semih Demir²,

¹İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Neonatoloji Bilim Dalı, Malatya, Türkiye

²İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Malatya, Türkiye

Corresponding author: Hatice Turgut, ORCID: 0000-0002-0490-7852

Giriş:

Çok düşük doğum ağırlıklı prematüre bebekler, yetersiz surfaktan üretimi nedeniyle respiratuvar distres sendromu (RDS) ve ilişkili komplikasyonlar açısından yüksek risk altındadır. Eksojen surfaktan tedavisi sağkalımı artırsa da bu hastalarda bronkopulmoner displazi (BPD), patent duktus arteriozus (PDA) ve sepsis gibi ek morbiditeler devam etmektedir

Amaç:

Bu çalışmanın amacı, çok düşük doğum ağırlıklı bebeklerde surfaktan ihtiyacının neonatal dönemdeki morbidite ile ilişkisini araştırmaktır.

Yöntem:

Bu retrospektif kohort çalışmasına, Ocak 2023 - Ocak 2025 yılları arasında yenidoğan yoğun bakım ünitesine kabul edilen 1500 gram altında ve 32. gebelik haftasından önce doğan 83 hasta dahil edildi. Taburcu edilmeden önce exitus olan, başka bir merkeze sevk edilen ve konjenital anomalisi olan hastalar çalışma dışı bırakıldı. Hastalar, surfaktan tedavisi alan ve almayan olmak üzere iki gruba ayrıldı. FiO₂ ihtiyacı %40 ve üzerinde olan ve akciğer grafisinde RDS bulguları saptanan hastalara surfaktan tedavisi uygulandı. Çalışmada, hastalar gebelik haftası, doğum ağırlığı, cinsiyet, antenatal steroid uygulanması, erken membran rüptürü (EMR), mekanik ventilasyon ve oksijen süresi, hemodinamik anlamlı patent duktus arteriozus (haPDA), intraventriküler hemoraji (IVH), nekrotizan enterokolit (NEC), erken ve geç neonatal sepsis, bronkopulmoner displazi (BPD) ve prematüre retinopatisi (ROP) gelişimi, kan transfüzyon ihtiyacı ve hastanede kalış süresi açısından değerlendirildi.

Bulgular:

Surfaktan alan grubun gestasyon haftası anlamlı olarak daha düşük bulundu [28 (24–32) vs 30 (25–32), p=0.002]. Doğumda entübasyon (p<0.001), santral kateter (p=0.004) ve TPN süresi (p=0.001) surfaktan alanlarda daha yüksekti. Morbiditelerden BPD (p=0.001), hsPDA (p<0.001) ve geç neonatal sepsis (p=0.006) surfaktan grubunda anlamlı derecede sık izlendi. ROP, NEC ve taburculuk persentilleri açısından fark yoktu.

Sonuç:

Çalışma, surfaktan tedavisinin çok düşük doğum ağırlıklı prematüre bebeklerde RDS'yi tedavi etmede etkili olduğunu ancak BPD, haPDA ve geç neonatal sepsis gibi komplikasyonları önlemede sınırlı olduğunu göstermektedir. Minimal invaziv surfaktan stratejilerinin uygulanması ve enfeksiyon kontrol önlemlerinin alınması bu hasta grubunda prognozu iyileştirebilecek önemli yaklaşımlar olarak öne çıkmaktadır.

Anahtar Sözcükler: Bronkopulmoner Displazi, Morbidite, Prematüre, Surfaktan, PDA

The Relationship Between Surfactant Requirement and Neonatal Morbidity in Very Low Birth Weight Preterm Infants

Introduction

Very low birth weight (VLBW) preterm infants are at high risk for respiratory distress syndrome (RDS) and related complications due to insufficient surfactant production. Although exogenous surfactant therapy improves survival, additional morbidities such as bronchopulmonary dysplasia (BPD), patent ductus arteriosus (PDA), and sepsis remain prevalent in this population.

Objective

This study aimed to investigate the relationship between surfactant requirement and neonatal morbidity in VLBW infants.

Methods

This retrospective cohort study included 83 infants born before 32 weeks of gestation and with a birth weight below 1500 g, admitted to the neonatal intensive care unit between January 2023 and January 2025. Infants with congenital anomalies, those transferred to another center, and those who died before discharge were excluded. Patients were divided into two groups based on whether they received surfactant therapy. Surfactant was administered to infants with $\text{FiO}_2 \geq 40\%$ and radiographic findings consistent with RDS. Clinical data included gestational age, birth weight, sex, antenatal steroid exposure, premature rupture of membranes (PROM), duration of mechanical ventilation and oxygen therapy, presence of hemodynamically significant PDA (hsPDA), intraventricular hemorrhage (IVH), necrotizing enterocolitis (NEC), early- and late-onset sepsis, development of BPD and retinopathy of prematurity (ROP), need for blood transfusion, and length of hospital stay.

Results

The surfactant group had significantly lower gestational age [28 (24–32) vs. 30 (25–32) weeks, $p=0.002$]. Rates of intubation at birth ($p<0.001$), central catheterization ($p=0.004$), and total parenteral nutrition (TPN) duration ($p=0.001$) were higher in this group. Among morbidities, BPD ($p=0.001$), hsPDA ($p<0.001$), and late-onset sepsis ($p=0.006$) were significantly more common in the surfactant group, whereas no significant differences were observed for ROP, NEC, or discharge percentiles.

Conclusion

This study demonstrates that surfactant therapy is effective in treating RDS in VLBW preterm infants but has limited impact in preventing complications such as BPD, hsPDA, and late-onset sepsis. Implementing minimally invasive surfactant administration strategies and strengthening infection control measures may improve outcomes in this high-risk population.

Keywords: Bronchopulmonary Dysplasia, Morbidity, Prematurity, Surfactant, Patent Ductus Arteriosus

Presentation / Bildiri ID= 93

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-4316-2491>

Covid-19 Pozitif Pediatrik Olguların Antibiyotik Direnci

Exp. Dr. Eren Güzeleolu

Prof Dr Cemil Taşcıoğlu Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Eren GÜZELOĞLU

Özet

Giriş COVID-19 döneminde pediatrik popülasyonda antimikrobiyallerin irrasyonel kullanımı bildirilmiştir. Bu durum, bu hassas popülasyonda antimikrobiyal direnç gelişimine ve artan morbidite ve mortaliteye yol açabilir. Amaç Çalışmamızda, üçüncü basamak bir hastanede COVID-19 pozitif ve COVID-19 negatif hastaların antibiyotik kullanımını karşılaştırmayı ve çoklu ve gereksiz antibiyotik kullanımına bağlı gelişen antimikrobiyal direnci ortaya koymayı amaçladık. Gereç ve Yöntem Bu çalışma, Mart 2020 ile Ekim 2022 arasında üçüncü basamak bir pediatrik kliniğinde yatan 1-18 yaş arası COVID-19 pozitif ve COVID-19 negatif olguların antibiyotik/antimikrobiyal kullanım endikasyonları, eşlik eden hastalıkları, kan ve idrar kültürlerinde üreyen mikroorganizmaları ve antibiyotik dirençlerini içeren retrospektif kohort bir çalışmadır. Bulgular Her iki grupta da en sık kullanılan antibiyotikler üçüncü kuşak sefalosporin, ampisilin-sulbaktam, aminoglikozid, amoksisilin-klavunat ve makrolid rejimleriydi. Covid pozitif grup ile negatif grup antibiyotik kullanımı açısından karşılaştırıldığında, iki grup arasında üçüncü kuşak sefalosporinler, ampisilin-sulbaktam, ampisilin, aminoglikozitler, amoksisilin-klavunat antibiyotiklerinin kullanımı açısından istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur. COVID-19 Pozitif ve COVID-19 Negatif grupların kan kültürü üremeleri karşılaştırıldığında, MRCNS (Metisilin Dirençli Koagülaz Negatif Stafilokok) üremesi açısından istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur. Sonuç COVID-19 döneminde gereksiz ve yoğun antibiyotik kullanımı antimikrobiyal direncin artmasına yol açmıştır. Çalışmamızda COVID-19 pozitif olgularda bakteriyemi/sepsis sıklığında artış saptanmış olup, kontrol grubuna göre dirençli izolatlarda (MR KNS) istatistiksel olarak anlamlılık gözlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Covid-19, Antibiyotik Direnci, Pnomöni

Antibiotic Resistance in Covid-19 Positive Pediatric Patients

Abstract

Introduction: Irrational use of antimicrobials has been reported in the pediatric population during the COVID-19 period. This may lead to the development of antimicrobial resistance and increased morbidity and mortality in this vulnerable population. Objective: In our study, we aimed to compare antibiotic use in COVID-19-positive and COVID-19-negative patients in a tertiary care hospital and to reveal antimicrobial resistance due to multiple and unnecessary antibiotic use. Materials and Methods: This is a retrospective cohort study of COVID-19-positive and COVID-19-negative patients aged 1-18 years hospitalized in a tertiary care pediatric clinic between March 2020 and October 2022, including indications for antibiotic/antimicrobial use, comorbidities, microorganisms grown in blood and urine cultures, and antibiotic resistances. Findings: The most commonly used antibiotics in both groups were

third-generation cephalosporins, ampicillin-sulbactam, aminoglycoside, amoxicillin-clavunate, and macrolide regimens. When the COVID-19 positive and COVID-19 negative groups were compared in terms of antibiotic use, a statistically significant difference was found between the two groups in terms of the use of third-generation cephalosporins, ampicillin-sulbactam, ampicillin, aminoglycosides, and amoxicillin-clavunate antibiotics. When blood culture growths of the COVID-19 positive and COVID-19 negative groups were compared, a statistically significant difference was found in terms of the growth of MRCNS (Methicillin-Resistant Coagulase-Negative Staphylococcus). Conclusion: Unnecessary and intensive antibiotic use during the COVID-19 period has led to an increase in antimicrobial resistance. In our study, an increase in the frequency of bacteremia/sepsis was detected in COVID-19 positive cases, and statistical significance was observed in resistant isolates (MR CNS) compared to the control group.

Keywords: Covid-19, Antibiotic Resistance, Pneumonia

Presentation / Bildiri ID= 9

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1661-8759

Dijital Dünyada Sharenting: Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığına Yansımaları

Asst. Prof. Dr. Erdal Görkem Gavcar

Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı

*Corresponding author: Erdal Görkem Gavcar

Özet

Dijitalleşmenin hızla arttığı günümüzde sosyal medya, ebeveynlerin çocuklarına ilişkin içerikleri paylaşmaları için önemli bir mecra haline gelmiştir. Bu bağlamda “sharenting” kavramı, ebeveynlerin çocuklarının fotoğraf, video veya kişisel bilgilerini çevrim içi ortamda paylaşma pratiğini ifade etmektedir. Bu kavram, yalnızca bireysel bir paylaşım davranışı olmanın ötesinde, çocukların mahremiyetini, kimlik gelişimini, ruh sağlığını ve dijital güvenliğini doğrudan etkileyen bir olgu olarak değerlendirilmektedir. Ebeveynler açısından sharenting, sosyal destek bulma, anı biriktirme, toplumsal onay görme ve ebeveynlik deneyimlerini görünür kılma gibi işlevler üstlenebilir. Ancak bu paylaşımlar aynı zamanda çocukların dijital ayak izinin erken yaşta oluşmasına, kişisel sınırlarının ihlal edilmesine ve çevrim içi risklere maruz kalmasına zemin hazırlayabilir. Çocukların ilerleyen yaşlarda ebeveyn paylaşımlarına yönelik sınırlar talep etmeleri, sürece aktif katılım ve rıza beklentilerinin artması da bu olgunun toplumsal ve etik boyutunu güçlendirmektedir. Özellikle çocuk ve ergen ruh sağlığı açısından bakıldığında, aşırı ve kontrolsüz paylaşımların utanç, kaygı, düşük özsaygı, sosyal izolasyon ve çevrim içi zorbalık gibi olumsuz sonuçlar doğurabileceği görülmektedir. Bunun yanında, ebeveyn-çocuk ilişkisinde güvenin zedelenmesi, çocukların benlik algısında çelişkiler ve uzun vadeli psikolojik sorunların gelişimi de olası riskler arasındadır. Sharenting, bu nedenle yalnızca bireysel tercihler değil, aynı zamanda çocuk hakları, etik sorumluluklar ve toplumsal normlar bağlamında ele alınması gereken çok boyutlu bir konudur. Ebeveynlere yönelik farkındalık çalışmaları, sorumlu paylaşım rehberleri ve politika düzeyinde yapılacak düzenlemeler, dijital çağda çocukların hem güvenliği hem de ruh sağlığının korunması açısından kritik önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sharenting, Sosyal Medya, Dijital Ebeveynlik, Çocuk Ruh Sağlığı, Ergen Ruh Sağlığı

Abstract

In today's rapidly digitalizing world, social media has become a significant platform for parents to share content related to their children. In this context, the concept of “sharenting” refers to the practice of parents sharing photographs, videos, or personal information of their children in online environments. This phenomenon is regarded not merely as an individual act of sharing but as a multifaceted issue that directly affects children's privacy, identity development, mental health, and digital safety. For parents, sharenting may serve functions such as seeking social support, archiving memories, gaining social approval, and making parenting experiences visible. However, such practices simultaneously contribute to the early formation of children's digital footprints, violations of personal boundaries, and increased exposure to online risks. As children grow older, their demands for boundaries on parental sharing, as well as expectations of consent and active participation, highlight the broader social and ethical

dimensions of this phenomenon. From the perspective of child and adolescent mental health, excessive and uncontrolled sharing may lead to negative outcomes such as shame, anxiety, low self-esteem, social isolation, and cyberbullying. Furthermore, risks include diminished trust within the parent–child relationship, conflicts in self-perception, and the potential development of long-term psychological problems. Therefore, sharenting should be addressed not only as a matter of personal preference but also within the frameworks of child rights, ethical responsibility, and social norms. Awareness-raising initiatives for parents, responsible sharing guidelines, and policy-level regulations are essential for safeguarding both the safety and the mental well-being of children in the digital age.

Keywords: Sharenting, Social Media, Digital Parenting, Child Mental Health, Adolescent Mental Health

Presentation / Bildiri ID= 61

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1127-8051

**Distal Rca Trombozu ve Topikal Glokom Damlaları Zemininde Semptomatik Bradikardi:
Mobitz 1/wenckebach 2. Derece Av Blok ile Prezente Olan 87 Yaş Kadın Olgu**

Exp. Dr. Ahmet Gündüz

Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Amaç: AV düğüm iskemiye bağlı Wenckebach tip 1 blok, özellikle RCA–crux çevresi lezyonlarında görülebilir. Öte yandan topikal timolol/brimonidin sistemik emilimle bradikardiye katkıda bulunabilir. Bu olgu, iki nadir etkenin aynı hastada kesişimini ve yönetimini özetlemektedir. **Olgu:** Glokom nedeniyle timolol, latanoprost ve brimonidin kullanan 87 yaş kadın hasta halsizlik ile başvurdu. Vital bulgular: TA 110/70 mmHg, nabız 36/dk; EKG’de 2. derece AV blok Mobitz Tip 1/Wenckebach. Dış merkez tetkikleri normal iken kontrol troponini 1700’e yükseldi. Koroner anjiyografide LAD proksimal %50–60 darlık, RCA distalinde crux hizasında AV nodal arteri içermesi muhtemel %99 tromboze darlık saptandı. Aynı seansta PTCA ve stent implantasyonu ile tam açıklık sağlandı; geçici pacemaker yerleştirildi. İzlemede pacemaker “demand” modundayken ritim sinüs, hız 75/dk ve 1. derece AV blok izlendi. Göz hastalıkları konsültasyonu ile timolol kesilerek topikal tedavi Simbrinza® (brinzolamid + brimonidin) olarak düzenlendi. Hasta 48. saatte hemodinamik olarak stabil şekilde ASA, klopidoğrel, ACEİ/ARB muadili, spironolakton ve atorvastatin ile taburcu edildi. **Sonuç:** Revaskülarizasyon sonrası iletim bozukluğunun gerilemesi primer mekanizmanın AV düğüm iskemi/hipoperfüzyonu olduğunu düşündürmektedir. Bununla birlikte yaş ve topikal timolol/brimonidin kullanımı semptomatik bradikardiye muhtemel katkı sunmuştur. Yaşlı bradikardik hastalarda ilaç öyküsünde göz damlaları mutlaka sorgulanmalı; iskemik nedenler eşzamanlı dışlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Wenckebach, 2. Derece Av Blok, Rca, Av Nodal Arter, Timolol, Brimonidin, Glokom, Bradikardi, Mobitz 1

**Symptomatic Bradycardia in the Setting of Distal Rca Thrombosis and Topical Glaucoma
Therapy: A Case of Wenckebach (Mobitz I) Av Block in An 87-Year-Old Woman**

Abstract

Background/Aim: Wenckebach (Mobitz I) atrioventricular (AV) block may occur with ischemia involving the AV node, particularly in lesions around the right coronary artery (RCA) crux. Topical ophthalmic agents such as timolol (non-selective β -blocker) and brimonidine (α_2 -agonist) can also produce clinically significant bradycardia via systemic absorption in older adults. We present a case illustrating the intersection of these two uncommon contributors and its management. **Case:** An 87-year-old woman with primary open-angle glaucoma on timolol, latanoprost, and brimonidine eye drops presented with fatigue. Vital signs: BP 110/70 mmHg, heart rate 36 bpm. ECG showed second-degree AV block, Mobitz I (Wenckebach). While initial outside-hospital tests were unremarkable, repeat high-sensitivity troponin rose to 1700 (assay-specific units). Coronary angiography revealed a 50–60% proximal LAD stenosis and a 99% thrombotic stenosis in the distal RCA at the crux, likely involving the AV nodal artery. Percutaneous transluminal coronary angioplasty and drug-eluting stent implantation achieved full revascularization, and a temporary pacemaker was placed. On follow-up,

with the pacemaker in demand mode, sinus rhythm at 75 bpm with first-degree AV block was observed. Ophthalmology revised glaucoma therapy to brinzolamide 1% + brimonidine 0.2% (Simbrinza®), discontinuing timolol. The patient was discharged hemodynamically stable at 48 hours on aspirin, clopidogrel, a renin–angiotensin system inhibitor, spironolactone, and atorvastatin. Conclusion: Improvement of AV conduction from Wenckebach to first-degree block after revascularization supports AV nodal ischemia/hypoperfusion as the primary mechanism. Nonetheless, advanced age and concurrent topical timolol/brimonidine likely contributed to symptomatic bradycardia. In older patients presenting with bradycardia, a meticulous medication history—including ophthalmic drops—is essential, while ischemic etiologies should be assessed concurrently.

Keywords: Wenckebach; Mobitz I; Second-Degree Av Block; Av Nodal Artery; Distal Rca; Timolol; Brimonidine; Glaucoma; Bradycardia.

Presentation / Bildiri ID= 155

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0023-9391

Farklı Biyolojilerin Kesişimi: Eş Zamanlı Meme ve Endometrium Karsinomu

Exp. Dr. Funda Çukurçayır

Balıkesir Atatürk Şehir Hastanesi

Özet

AMAC Eş zamanlı primer maligniteler, klinik pratikte nadir karşılaşılan ve tanı–tedavi sürecinde zorluklar oluşturabilen durumlardır. Literatürde meme ve endometrium kanserlerinin eş zamanlı görülme sıklığı %0.3–0.8 arasında bildirilmektedir. Bu bildiride, her iki tümörün birlikte saptandığı bir olgunun tanı, tedavi ve izlem sürecinin paylaşılması; olası hormonal, genetik ve biyolojik farklılıklara dikkat çekilmesi amaçlanmıştır. OLGU 63 yaşında, evli, iki çocuklu, ev hanımı olan hasta; geçirilmiş polio sekeli nedeniyle tekerlekli sandalye ile mobilize olmaktadır. Postmenopozal kanama şikayetiyle başvurduğunda yapılan tetkiklerde endometrium karsinomu saptanmış, evreleme sırasında sol memede kitle tespit edilmiştir. Biyopsi sonucu duktal karsinoma in situ (DCIS) olarak raporlanmıştır. Onkolojik aile öyküsü bulunmayan hastanın genetik değerlendirmesi yapılmış, herhangi bir patolojik mutasyon saptanmamıştır. Endometrium patolojisi yüksek dereceli seröz karsinom (ER: %20, PR: negatif, CerbB2: negatif) olarak raporlanmıştır. Endometrium karsinomu nedeniyle Aralık 2023'te opere edilen hasta, operasyon sonrası evre III olarak değerlendirilmiş; adjuvan kemoterapi, ardından pelvik radyoterapi ve intrakaviter brakiterapi (ICRT) uygulanmıştır. Meme lezyonu için hormonoterapi (aromataz inhibitörü) başlanmış, adjuvan tedavi süreci sonrasında Ekim 2024'te meme koruyucu cerrahi ve sentinel lenf nodu biyopsisi yapılmıştır. Patoloji sonucu invaziv duktal karsinom, T2N0, ER(+), PR(+), CerbB2(-), Ki-67: %17–18 olarak raporlanmıştır. Adjuvan kemoterapi endikasyonu olmayan hastaya hipofraksiyone şemada tüm memeye 40 Gy/15 fr, SIB tekniğiyle tümör lojuna 48 Gy/15 fr radyoterapi uygulanmıştır. Takiplerinde nüks ya da metastaz saptanmamıştır. SONUÇ Eş zamanlı primer maligniteler, özellikle farklı biyolojik davranış gösteren tümörlerde klinik ve terapötik açıdan dikkatle değerlendirilmelidir. Sunulan vakada ER pozitif meme karsinomu ile hormon reseptör negatif, yüksek dereceli seröz endometrium karsinomu birlikteliği, hormonal etkileşimden bağımsız mekanizmaların da bu tip olguların gelişiminde rol oynayabileceğini düşündürmektedir. Bu tür hastalarda multidisipliner yaklaşım, genetik analiz ve bireyselleştirilmiş tedavi planlaması büyük önem taşır. Literatürde bildirilen düşük insidans oranlarıyla uyumlu olan bu vaka, klinik farkındalığın erken tanı ve başarılı tedaviye katkısını vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Meme Kanseri, Endometrium Kanseri, Çift Primer

Presentation / Bildiri ID= 159

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9202-1145

Farmakoloji ve Yapay Zeka

Asst. Prof. Dr. Nuri Cenk Coşkun

Balıkesir Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Yapay zekâ (YZ), günümüzde neredeyse her bireyin erişebildiği bir teknoloji hâline gelmiştir. Geçmişte yalnızca gelişmiş ülkeler ve büyük kurumlarla sınırlı olan bu imkân, artık tüm toplum tarafından kullanılabilir durumdadır. Teknolojiyle doğrudan ilişkili bir disiplin olan farmakolojide, YZ uygulamalarının kullanımı kaçınılmaz bir gelişme olmuştur. Tıp bilimi her zaman teknolojik yeniliklerden yararlanmayı hedeflemiş, YZ ise son yılların en dikkat çekici ilerlemelerinden biri olarak öne çıkmıştır. YZ'nin uygulamaları tıbbın birçok alanında denenmiş ve kullanılmaya başlanmıştır. Farmakoloji, bu teknolojiden en fazla yararlanan tıp dallarından biri olarak öne çıkmaktadır. YZ; ilaç kimyası, ilaç geliştirme, farmasötik nanoteknoloji, farmakognozi, farmasötik biyoteknoloji, klinik farmakoloji, toksikoloji ve farmakoekonomi gibi çeşitli alt alanlarda önemli katkılar sağlamaktadır. YZ tabanlı araştırmalar, yeni ilaçların biyoaktivitesinin ve ilaç–ilaç etkileşimlerinin tahmin edilmesi, terapötik açıdan önemli bileşikler için sentez yollarının tasarlanması, patentli ürünler için alternatif stratejilerin belirlenmesi ve mevcut ilaçlara yeni kullanım alanları kazandırılması gibi konulara odaklanmaktadır. Ayrıca üretim ve pazarlama süreçlerinin optimize edilmesinde de rol oynamaktadır. Bu çalışmaların çoğu başarılı bulunmuş ve anlamlı sonuçlar elde edilmiştir. YZ'nin sağlık alanına entegrasyonunun artmasıyla birlikte, Amerika Birleşik Devletleri Gıda ve İlaç Dairesi'ne (FDA) bağlı İlaç Değerlendirme ve Araştırma Merkezi (CDER), 2024 yılında YZ uygulamalarını denetlemek ve koordine etmek üzere CDER Yapay Zekâ Konseyi'ni kurmuştur. YZ'nin sunduğu yenilikler ve fırsatlar kadar beraberinde getirdiği riskler de dikkate alınmalıdır. Bu potansiyel risklerin farkında olarak teknolojik gelişmelere uyum sağlamak, farmakolojide YZ'nin sağlayacağı yararların en üst düzeye çıkarılması açısından büyük önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zekâ, Farmakoloji, İlaç Geliştirme

Pharmacology and Artificial Intelligence

Abstract

Artificial intelligence (AI) has rapidly evolved into a technological phenomenon accessible to nearly every individual in modern society. Once confined to advanced countries and major institutions, AI is now readily available to all and has begun to transform many fields, including pharmacology. Given its inherently technological nature, pharmacology has become one of the medical disciplines that most actively integrates AI applications. Medicine has consistently sought to benefit from technological progress, and AI represents one of the most promising recent advancements. The use of AI has been tested and implemented across multiple branches of medicine. In pharmacology, AI contributes significantly to various subfields such as medicinal chemistry, drug development, pharmaceutical nanotechnology, pharmacognosy, pharmaceutical biotechnology, clinical pharmacology, toxicology, and pharmacoeconomics. AI-driven research has enabled predictions of drug bioactivity and drug–drug interactions, the design of synthetic routes for therapeutically important compounds, the identification

of alternative synthesis strategies for patented products, and the discovery of new therapeutic uses for existing drugs. Moreover, AI supports the optimization of production and marketing strategies. Most of these initiatives have yielded successful and meaningful results, demonstrating AI's growing value in pharmaceutical science. Reflecting this integration, the U.S. Food and Drug Administration's Center for Drug Evaluation and Research (CDER) established the CDER Artificial Intelligence Council in 2024 to oversee, coordinate, and consolidate activities related to AI applications in drug evaluation and research. Although AI offers remarkable opportunities and innovations, it also introduces new risks and challenges. Recognizing these potential threats while adapting responsibly to this technological evolution will be crucial for ensuring that the benefits of AI are fully realized in the future of pharmacology.

Keywords: Artificial Intelligence, Pharmacology, Drug Development

Presentation / Bildiri ID= 6

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1188-0918

Fenotipe Yönelik Biyolojik Tedavi: Eozinofilik Non-Alerjik Ağır Astımlı Bir Çocuk Olgusu

Dr. Ercan Yılmaz

İnönü Üniversitesi

Özet

Giriş:Astım, çocukluk çağında sık rastlanan, heterojen klinik özellikler ve değişken tedavi yanıtları ile karakterize kronik inflamatuvar bir solunum yolu hastalığıdır. Ağır astım, yüksek doz inhale kortikosteroid (İKS) ve uzun etkili beta-2 agonist (LABA) tedavisine rağmen semptomların kontrol altına alınamadığı veya tedavi azaltıldığında nükslerin görüldüğü, çoğu zaman sistemik kortikosteroid gereksinimi ile seyreden bir klinik tablodur. Fenotipik sınıflandırma, ağır astımın yönetiminde tedavi yanıtını öngörmek ve hedefe yönelik tedavi planlamak açısından kritik öneme sahiptir. Eozinofilik non-alerjik astım fenotipi, atopiden bağımsız olarak gelişen ve eozinofil aracılı inflamasyonun ön planda olduğu, sıklıkla standart tedavilere dirençli seyreden bir alt grubu temsil eder. Bu olguda, söz konusu fenotipe sahip bir çocuk hastada mepolizumab tedavisi ile sağlanan belirgin klinik iyileşme sunulmaktadır. Olgu: On yaşında kız hasta, ilk kez bir yıl önce kuru öksürük şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Öyküsünde, 1 yaşından itibaren tekrarlayan öksürük ataklarının olduğu, üst solunum yolu enfeksiyonları sırasında evde veya hastanede nebülize salbutamol ve budesonid tedavileri aldığı öğrenildi. Fizik muayenede her iki hemitoraksta yaygın ronküsler duyuldu. Laboratuvar incelemesinde mutlak eozinofil sayısı $1000 \times 10^3/\mu\text{L}$ (%10,5), total IgE düzeyi 33,7 IU/mL idi. PA akciğer grafisi normaldi, deri prick testinde allerjen duyarlılığı saptanmadı. Orta doz İKS ve LABA kombinasyonu ile tedavi başlandı. Takipte yanıt yetersiz kalınca İKS dozu artırıldı. Altı ay içinde üç kez sistemik steroid gerektiren atak gelişmesi üzerine, GINA 2025 kılavuzuna göre eozinofilik non-alerjik ağır astım tanısı kondu ve mepolizumab (1×40 mg/ay) başlandı. İkinci aydan itibaren semptomlarda gerileme, üçüncü ayda ronküslerde azalma gözlemlendi. On ikinci ayda düşük doz İKS ile semptomsuz izlenmektedir. Sonuç: Bu olgu, uygun fenotip seçimi ile biyolojik tedavilerin çocukluk çağı ağır astımında etkili ve güvenli bir seçenek olabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Non-Alerjik Eozinofilik Astım, Ağır Astım, Mepolizumab

Phenotype-Targeted Biological Therapy: A Pediatric Case of Eosinophilic Non-Allergic Severe Asthma

Abstract

Introduction Asthma is a common chronic inflammatory respiratory disease in childhood, characterized by heterogeneous clinical features and variable treatment responses. Severe asthma refers to cases in which symptoms cannot be controlled despite high-dose inhaled corticosteroid (ICS) and long-acting beta-2 agonist (LABA) therapy, or in which relapses occur when treatment is reduced, often requiring systemic corticosteroids. Phenotypic classification is crucial in severe asthma management for predicting treatment response and guiding targeted therapy. The eosinophilic non-allergic asthma phenotype is characterized by eosinophil-mediated inflammation independent of atopy and frequently shows resistance to standard therapies. This report presents a pediatric patient with this phenotype who demonstrated significant clinical improvement with mepolizumab therapy. Case A 10-year-old girl was

first admitted to our clinic one year ago with complaints of dry cough. Her history revealed recurrent cough episodes since the age of one, for which she had received nebulized salbutamol and budesonide at home or in hospital during upper respiratory tract infections. Physical examination revealed diffuse rhonchi in both hemithoraces. Laboratory results showed an absolute eosinophil count of $1000 \times 10^3/\mu\text{L}$ (10.5%) and a total IgE level of 33.7 IU/mL. The posteroanterior chest radiograph was normal, and skin prick testing revealed no allergen sensitization. Medium-dose ICS combined with LABA was initiated. Due to insufficient clinical improvement, the ICS dose was increased. Over six months, the patient experienced three exacerbations requiring systemic corticosteroids. According to the GINA 2025 guidelines, she was diagnosed with eosinophilic non-allergic severe asthma, and mepolizumab (1×40 mg/month) was initiated. By the second month, symptoms had improved, and by the third month, rhonchi had decreased. At twelve months, she remained asymptomatic on low-dose ICS. Conclusion This case demonstrates that, with appropriate phenotype selection, biologic therapies can be an effective and safe option in pediatric severe asthma.

Keywords: Non-Allergic Eosinophilic Asthma, Severe Asthma, Mepolizumab

Presentation / Bildiri ID= 91

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7207-2041

Hipoksemik Solunum Yetersizliğinde Yüksek Akışlı Nazal Oksijen Tedavisi Başarısının Rox İndeksi, Hacor Skoru ve Alveoloarteriyel Oksijen Gradiyenti İle Değerlendirilmesi

Specialist Dr. Esra Temel¹, Asst. Prof. Dr. Pervin Hancı¹

¹Trakya Üniversitesi

*Corresponding author: Pervin Hancı

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, yüksek akım nazal kanül (YANK) tedavisi alan hipoksemik akut solunum yetmezliği (ASY) hastalarında, tedavi başarısını öngörmeye başlangıç ve 12. saatte hesaplanan ROX indeksi, HACOR skoru, alveolo-arteriyel oksijen gradyanı $[P(A-a)O_2]$ ve PaO_2/FiO_2 oranının prediktif gücünü değerlendirmektir. **Yöntem:** Bu prospektif gözlemsel çalışma, Mart 2023 ile Ocak 2025 tarihleri arasında Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi Göğüs Hastalıkları Yoğun Bakım Ünitesi'nde YANK tedavisi alan hastalarda yürütüldü. Hastaların vital bulguları ve arter kan gazı (AKG) analizleri tedavi başlangıcında ve 12. saatte kaydedildi. ROX indeksi, HACOR skoru, $P(A-a)O_2$ ve PaO_2/FiO_2 oranı her iki zaman diliminde hesaplandı. Bulgular: Tedavinin 48. saatinde YANK tedavisi 57 hastada başarılı olurken, 10 hastada başarısızlıkla sonuçlandı. Başlangıçta komorbiditeler, hastalık şiddet skorları (APACHE II, SOFA, PSI), vital bulgular ve ROX indeksi, HACOR skoru, $P(A-a)O_2$ ve PaO_2/FiO_2 değerleri açısından gruplar arasında anlamlı fark saptanmadı (Tablo 1). Her iki grupta da ilk 12 saat içinde solunum ve oksijenasyon parametrelerinde iyileşme izlendi (Tablo 2). Ancak ROX indeksi ve PaO_2/FiO_2 oranındaki değişim başarı grubunda anlamlı düzeyde daha fazlaydı (Tablo 3). HACOR skoru yalnızca başarı grubunda azaldı ve $P(A-a)O_2$ değerinde artış gözlemlendi. 12. saatte tedavi başarısını öngörme açısından AUC değerleri sırasıyla ROX indeksi için 0.670 (GA: 0.545–0.780), HACOR skoru için 0.732 (GA: 0.610–0.833), $P(A-a)O_2$ için 0.623 (GA: 0.496–0.738) ve PaO_2/FiO_2 oranı için 0.647 (GA: 0.521–0.760) olarak bulundu (Tablo 4, Şekil 1). **Sonuç:** Seri ölçümler, özellikle HACOR skoru ve ROX indeksinin değerlendirilmesi, tedavi başarısını öngörmeye tek seferlik başlangıç değerlerinden daha anlamlı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Hipoksemik Solunum Yetmezliği, Yüksek Akış Nazal Oksijen Tedavisi, Rox İndeksi, Hacor Skoru

Evaluation of the Success of High-Flow Nasal Cannula in Hypoxemic Respiratory Failure Using the Rox Index, Hacor Score, and Alveoloarterial Oxygen Gradient

Abstract

Objectives/Aims: This study aims to evaluate the predictive performance of the ROX index, HACOR score, alveolar–arterial oxygen gradient $[P(A-a)O_2]$, and PaO_2/FiO_2 ratio at baseline and at the 12th hour for determining treatment success in patients with hypoxemic acute respiratory failure (ARF) receiving high-flow nasal cannula (HFNC) therapy. **Method:** This prospective observational study was conducted in the Respiratory Intensive Care Unit of Trakya University Faculty of Medicine between March 2023 and January 2025. Patients receiving HFNC were monitored for vital signs, and arterial blood gas (ABG)

analysis was recorded at initiation and 12 hours into therapy. ROX index, HACOR score, $P(A-a)O_2$, and PaO_2/FiO_2 ratio were calculated at both time points. Results: HFNC was successful in 57 patients and failed in 10 at the 48th hour of therapy. No significant differences were found between groups at baseline regarding comorbidities, severity scores (APACHE II, SOFA, PSI), vital signs, or initial values of ROX index, HACOR score, $P(A-a)O_2$, and PaO_2/FiO_2 (Table 1). Both groups showed improvements in respiratory and oxygenation parameters during the first 12 hours (Table 2). However, the changes in ROX index and PaO_2/FiO_2 ratio were significantly greater in the success group (Table 3). The HACOR score decreased, and the $P(A-a)O_2$ increased only in the success group. At the 12th hour, AUC values for predicting treatment success were: ROX index 0.670 (95% CI: 0.545–0.780), HACOR score 0.732 (95% CI: 0.610–0.833), $P(A-a)O_2$ 0.623 (95% CI: 0.496–0.738), and PaO_2/FiO_2 ratio 0.647 (95% CI: 0.521–0.760) (Table 4, Figure 1). Conclusion: Serial assessments, particularly of the HACOR score and ROX index, may be more valuable than baseline measurements alone in predicting HFNC success in patients with hypoxemic ARF.

Keywords: Hypoxemic Respiratory Failure, High-Flow Nasal Cannula, Rox Index, Hacor Score

Presentation / Bildiri ID= 135

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6858-6974

Hormon Reseptörü Pozitif /Her2 Negatif Metastatik Meme Kanserinde Halp Skorunun Prognostik Önemi

Dr. Gül Sema Yıldırım Keskin

Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Gül Sema Yıldırım Keskin

Özet

Amaç: Hemoglobin–albümin–lenfosit–trombosit (HALP) skoru; kanserde sistemik inflamatuvar yanıtı, beslenme durumu ve immün sistemi bütüncül olarak değerlendiren yeni nesil bir biyobelirteçtir. Son yıllarda birçok solid tümörde prognostik önemi gösterilmiştir. Bu çalışmada, metastatik hormon reseptör pozitif ve HER2 negatif (HR+/HER2–) meme kanseri hastalarında sistemik tedavi öncesi belirlenen HALP skorunun sağkalım üzerindeki prognostik etkisi araştırılmıştır.

Yöntem: 2020–2024 yılları arasında Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde metastatik HR+/HER2– meme kanseri tanısı ile tedavi edilen 104 hasta retrospektif olarak incelendi. Hastaların demografik, klinik ve laboratuvar verileri değerlendirildi. HALP skoru, hemoglobin (g/L) × albümin (g/L) × lenfosit (10⁹/L) / trombosit (10⁹/L) formülüyle hesaplandı ve ortanca değer olan 26,78’e göre düşük ve yüksek olmak üzere iki gruba ayrıldı. Sağkalım analizleri Kaplan–Meier yöntemiyle, prognostik faktörler univaryant ve multivaryant Cox regresyon analizleriyle değerlendirildi.

Bulgular: Hastaların medyan yaşı 55,5 (29–86) olup, %61,5’i postmenopozal ve %51,9’u denovo metastatiktir. Hastaların %74,8’inde tümör grade ≤2 idi. Östrojen reseptörü %89,4 oranında ≥%50 pozitif, %51,9 hastada Ki-67 ≥%20’ydi. Tedavide CDK4/6 inhibitörlerinden %54,8 palbosisiklib, %45,2 ribosisiklib kullanılmış olup; hastaların %66,3’ü ilk basamakta, %33,7’si ise ikinci veya üçüncü basamakta CDK4/6 inhibitörü almıştı. Medyan progresyonsuz sağkalım (mPFS) 36,6 ay, genel sağkalım (mOS) 57,1 ay olarak bulundu. Univaryant analizlerde yüksek HALP (≥26,78), ER düzeyi ≥%50, karaciğer metastazı yokluğu ve denovo metastatik hastalık PFS için anlamlı iyi prognostik faktörlerdi (p<0,001, p=0,034). Multivaryant cox regresyon analizinde karaciğer metastazı (HR=3,58; p<0,001) ve rekürren metastatik hastalık (HR=1,98; p=0,013) olumsuz; yüksek ER (HR=0,28; p=0,001) ve HALP (HR=0,32; p<0,001) olumlu prognostik faktörlerdi. Genel sağkalım analizinde karaciğer metastazı (HR=3,50; p<0,001) olumsuz; yüksek ER (HR=0,34; p=0,007) ve yüksek HALP (HR=0,48; p=0,036) bağımsız olarak iyi prognostik faktörler olarak saptandı.

Sonuç: HALP skoru, metastatik HR+/HER2– meme kanserinde hem progresyonsuz hem de genel sağkalım için bağımsız prognostik belirteçtir. Bu bulgular, HALP skorunun klinik uygulamalarda kolay erişilebilir ve maliyetsiz bir prognostik araç olarak kullanılabileceğini göstermektedir. HR+/HER2– metastatik meme kanserinde HALP skorunun prognostik değerini doğrulamak için prospektif, çok merkezli çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Meme kanseri, HALP skoru, prognostik belirteç, sağkalım

Prognostic Significance of Halp Score in Hormone Receptor–Positive / Her2–Negative Metastatic Breast Cancer

ABSTRACT

Objective: The hemoglobin–albumin–lymphocyte–platelet (HALP) score is a novel biomarker that comprehensively reflects systemic inflammatory response, nutritional status, and immune function in cancer. In recent years, its prognostic value has been demonstrated in several solid tumors. This study aimed to investigate the prognostic impact of the pretreatment HALP score on survival outcomes in patients with metastatic hormone receptor–positive and HER2–negative (HR+/HER2–) breast cancer.

Methods: A total of 104 patients diagnosed with metastatic HR+/HER2– breast cancer and treated at Gülhane Training and Research Hospital between 2020 and 2024 were retrospectively analyzed. Demographic, clinical, and laboratory data were evaluated. The HALP score was calculated as hemoglobin (g/L) $\times$ albumin (g/L) $\times$ lymphocyte (10^9 /L) / platelet (10^9 /L), and patients were divided into low and high HALP groups according to the median value (26.78). Survival analyses were performed using the Kaplan–Meier method, and prognostic factors were assessed with univariate and multivariate Cox regression analyses.

Results: The median age was 55.5 years (range 29–86); 61.5% were postmenopausal, and 51.9% had de novo metastatic disease. Tumor grade was ≤ 2 in 74.8% of patients. Estrogen receptor expression $\geq 50\%$ was observed in 89.4% of cases, and 51.9% had Ki-67 $\geq 20\%$. Among CDK4/6 inhibitors, 54.8% received palbociclib and 45.2% ribociclib; 66.3% received them as first-line and 33.7% as later-line therapy. The median progression-free survival (mPFS) was 36.6 months, and the median overall survival (mOS) was 57.1 months. In univariate analyses, high HALP (≥ 26.78), ER $\geq 50\%$, absence of liver metastasis, and de novo metastasis were significant favorable prognostic factors for PFS ($p < 0.001$, $p = 0.034$). In multivariate Cox regression, liver metastasis (HR=3.58; $p < 0.001$) and recurrent metastatic disease (HR=1.98; $p = 0.013$) were unfavorable, while high ER (HR=0.28; $p = 0.001$) and high HALP (HR=0.32; $p < 0.001$) were favorable prognostic factors. For OS, liver metastasis (HR=3.50; $p < 0.001$) remained an adverse, and high ER (HR=0.34; $p = 0.007$) and high HALP (HR=0.48; $p = 0.036$) remained independent favorable prognostic factors.

Conclusion: The HALP score is an independent prognostic marker for both progression-free and overall survival in metastatic HR+/HER2– breast cancer. These findings suggest that HALP, as an easily accessible and cost-free biomarker, could serve as a useful prognostic tool in clinical practice. Prospective, multicenter studies are warranted to validate the prognostic significance of HALP in HR+/HER2– metastatic breast cancer.

Keywords: Breast cancer, HALP score, prognostic biomarker, survival

Presentation / Bildiri ID= 108

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7178-2164

İnme Tedavisinde Kullanılan Stentretreiver Cihazların Ekstrakraniyal Kullanım Alanları

Exp. Dr. Özgür Zülfükar Ertuğrul

Gazi Yaşargil EAH

Özet

Amaç Bu çalışmada, stent retrieverların ekstrakraniyal arterlerde tromboz, emboli ve yabancı cisim çıkarımındaki etkinliği ve güvenliği değerlendirildi. Yöntem Mart 2023 – Temmuz 2025 arasında aspirasyona refrakter tromboz, emboli veya endovasküler komplikasyon nedeniyle stent retriever kullanılan 29 hasta (15 erkek, 14 kadın; ort. yaş 56,8 yıl) retrospektif olarak incelendi. Girişim yapılan arterler, ek tedaviler ve teknik başarı oranları kaydedildi. Bulgular Toplam 31 girişim yapıldı: 2 hepatik, 5 brakial, 7 radial, 6 popliteal, 5 anterior tibial, 3 renal ve 1 ekstrakraniyal karotis arter. Teknik başarı oranı %100 olup, yabancı cisim çıkarımı yapılan olgular da dahil edildi. Hepatik ve renal arterlerde 24–48 saat içinde yapılan Doppler US ile damar açıklığı doğrulandı. Üç hastada eş zamanlı intrakraniyal trombektomi uygulandı. İşlem sırasında veya sonrasında komplikasyon gözlenmedi. Sonuç Stent retrieverlar, ekstrakraniyal arterlerde tromboz, emboli ve yabancı cisim çıkarımında güvenli ve etkili bir seçenektir. Yüksek başarı oranı ve komplikasyonsuz seyri, periferik arter girişimlerinde alternatif tedavi yöntemi olarak kullanılabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Stentretreiver Cihaz, Emboli,ekstrakraniyal Kullanım

Presentation / Bildiri ID= 24

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: ORCID1: 0000-0003-0946-3653 ORCID2: 0000-0002-7159-1595 ORCID3: 0009-0008-0484-9825

İzole Tırnak Yatağı Yaralanmalarının Adli Tıbbi Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Muazzez Elçin Özkan¹, Assoc. Prof. Dr. Orhan Meral², Dr. Alperen Tek²,

¹İzmir Çiğli Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²İzmir Bakırçay Üniversitesi

Özet

Genel Bilgiler: Adli olgularda parmak ucu ve tırnak yatağı yaralanmaları sıklıkla iş kazaları, ev kazaları, trafik kazaları ve fiziksel şiddet gibi travmatik olaylar sonucunda meydana gelmektedir. Yaralanmanın ardından yapılan ilk muayenede, parmak ucundaki doku kayıpları, tırnak yatağı hasarı, kemik, kas ve tendon etkilenmelerinin detaylı şekilde tanımlanması önem taşımaktadır. Adli Tıp pratiğinde yararlanılan Türk Ceza Kanunu'nda Tanımlanan Yaralama Suçlarının Adli Tıp Açısından Değerlendirilmesi Rehberi'nde parmak amputasyonları ve fonksiyon kaybına yol açabilecek travmalar için çeşitli değerlendirme kriterleri sunulmakla birlikte doğrudan tırnak yatağı ile ilgili bir değerlendirme yer almamaktadır. Bu tür olgularda yaralanmanın oluşturduğu tıbbi ve fonksiyonel hasarın doğru şekilde sınıflandırılmaması ve basit bir tıbbi müdahale ile giderilip giderilemeyeceği hususlarının merkezler arasında farklılık göstermesi uygulamada karşımıza çıkabilen bir sorun olarak göze çarpmaktadır. Bu çalışmada, benzer travma mekanizmalarıyla oluşmuş parmak ucu ve tırnak yatağı yaralanması olan iki olgu karşılaştırmalı olarak sunulacaktır. Kişilerin el parmak uçlarında meydana gelen yaralanmaların anatomik derinlik, tedavi yaklaşımı ve adli raporlama bakımından ortaya çıkan farklılıkları üzerinden, adli tıbbi değerlendirme pratiğine katkı sağlaması amaçlanmıştır. Olgu Sunumu: Birinci olguda sağ el birinci parmak tırnağındaki yaralanma, tıbbi kayıtlarda "cilt kaybı" olarak tarif edilmiş, yaklaştırma süturları ile tedavi edilmiş, tam iyileşme sağlandığı belirtilmiştir. Muayenemizde aktif şikayet tariflemeyen olgunun adli raporu tarafımızca "basit bir tıbbi müdahale ile giderilebilecek ölçüde hafif olduğu" şeklinde düzenlenmiştir. İkinci olguda ise sağ el üçüncü parmağındaki yaralanma, tıbbi kayıtlarda "ampütasyon" olarak tarif edilmiş, kemik çevresinde hava değerleri ve yabancı cisim saptandığı belirtilmiştir. Muayenemizde devam eden ağrı ve hissizlik tarifleyen olgunun adli raporu tarafımızca "basit bir tıbbi müdahale ile giderilebilecek ölçüde hafif olmadığı" şeklinde düzenlenmiştir. Sonuç: Mevcut rehberde tırnak yatağı hasarına özgü bir değerlendirmenin yer almaması, adli raporlarda yorum farklılıklarına yol açabilmektedir. Özellikle kemik kırığı, kas ya da tendon yaralanması olmaksızın meydana gelen olgularda; germinal matriksin etkilenip etkilenmediği, yumuşak doku amputasyonunun kapsamı ve uygulanan tedavi yöntemi gibi unsurlar dikkate alınarak sistematik bir değerlendirme yapılmalı ve bu durum raporlara yansıtılmalıdır.

Anahtar kelimeler: Tırnak yatağı yaralanması, Parmak ucu travması, Yumuşak doku ampütasyonu, Adli travmatoloji, Adli tıbbi değerlendirme.

Forensic Medical Evaluation of Isolated Nail Bed Injuries

Abstract

Background: Fingertip and nail bed injuries in forensic cases frequently result from traumatic incidents such as workplace accidents, domestic injuries, traffic accidents, and physical assaults. Following the injury, a detailed clinical assessment of tissue loss in the fingertip, damage to the nail bed, and involvement of bone, muscle, and tendons is of critical importance. In forensic medical practice, *The Guide for the Forensic Medical Evaluation of Injuries Defined in the Turkish Penal Code* provides criteria for evaluating finger amputations and injuries that may lead to functional loss; however, it does not include a dedicated assessment for nail bed injuries. One major challenge in practice is the lack of standardized classification for the medical and functional impact of such injuries and the inconsistencies among institutions regarding whether they can be resolved with simple medical intervention. This study presents two cases of fingertip and nail bed injuries caused by similar trauma mechanisms and compares them in terms of anatomical depth, treatment strategies, and forensic reporting approaches, aiming to contribute to standardization in forensic medical evaluations. Case Presentation: In the first case, the injury to the right thumb nail was recorded in medical documentation as “skin loss” and was treated with approximation sutures, achieving complete healing. The forensic report for this case concluded that the injury “could be resolved with simple medical intervention.” In the second case, the injury to the right third finger was described as an “amputation,” and imaging revealed air pockets and a foreign body around the bone. The patient reported persistent pain and numbness. The forensic report concluded that the injury “could not be resolved with simple medical intervention.” Conclusion: The absence of nail bed-specific criteria in the current forensic guideline may lead to inconsistencies in forensic medical reports. Particularly in injuries without bone, muscle, or tendon involvement, a systematic evaluation considering the extent of germinal matrix involvement, degree of soft tissue amputation, and treatment approach should be undertaken and reflected in forensic documentation.

Keywords: Nail bed injury, Fingertip trauma, Soft tissue amputation, Forensic traumatology, Forensic medical evaluation.

Presentation / Bildiri ID= 116

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8588-6100

Kadınlarda Meme Kanseri Farkındalığı ve Erken Tanı Yöntemlerinin Kullanımı: Adıyaman Örneği

Exp. Dr. Furkan Bakırhan¹, Assoc. Prof. Dr. Ferit Kaya², Exp. Dr. Hülya Doğan Tiryaki³

¹Adıyaman İl Sağlık Müdürlüğü

²Adıyaman Üniversitesi Tıp Fakültesi

³Gaziantep İl Sağlık Müdürlüğü

Özet

Amaç: Bu çalışmada Adıyaman Kanseri Erken Teşhis, Tarama ve Eğitim Merkezi'ne (KETEM) başvuran kadınlarda meme kanseri risk faktörleri, kendi kendine meme muayenesi (KKMM) bilgi ve uygulamaları ile erken tanı yöntemleri konusundaki farkındalık düzeylerinin belirlenmesi amaçlanmıştır. **Yöntem:** Kesitsel ve tanımlayıcı tipte planlanan araştırma, 20 yaş ve üzeri kadınlar arasında yürütülmüştür. Çalışmaya gönüllülük esasına göre 315 kadın dahil edilmiştir. Veriler, sosyodemografik özellikler, meme kanseri risk faktörleri, KKMM bilgi ve uygulamaları ile tarama yöntemleri hakkındaki tutumları içeren 26 soruluk anket formu ile toplanmıştır. Elde edilen veriler istatistik paket programında sayı, yüzde, ortalama ve standart sapma kullanılarak değerlendirilmiştir. **Bulgular:** Katılımcıların yaş ortalaması 42,8±11,1 olup %84,1'i evli, %71,1'i çalışmamaktadır. Kadınların %70,2'si KKMM'yi bildiğini, %63,5'i uyguladığını belirtmiştir. Ancak düzenli KKMM oranı düşük bulunmuş, yapmama nedenleri arasında en sık "nasıl yapılacağını bilmemek" (%41,7) yer almıştır. Katılımcıların %35,2'sine klinik meme muayenesi yapılmış, %37,5'i mamografi çekirmiştir. Mamografi ve ultrasonografi yaptırmama nedenleri arasında ihmal (%35,5), şikâyet olmaması (%18,3) ve bilgi eksikliği (%12,0) öne çıkmıştır. Kadınların yaklaşık yarısı meme kanserinin 40 yaş sonrasında daha sık görüldüğünü doğru bilmiş, en yaygın bilgi kaynağı olarak sağlık kuruluşlarını (%74,0) belirtmiştir. **Sonuç:** Çalışma bulguları, kadınlarda meme kanseri farkındalığının yetersiz olduğunu, erken tanı yöntemlerinden yararlanma oranlarının düşük kaldığını ve bilgi eksikliklerinin sürdüğünü göstermektedir. KKMM uygulamalarının doğru öğretilmesi, mamografi taramalarının etkin tanıtılması ve sağlık profesyonellerinin danışmanlık rollerinin güçlendirilmesi, toplum temelli eğitim programlarıyla desteklenmelidir.

Anahtar Kelimeler: Meme Kanseri, Kendi Kendine Meme Muayenesi, Mamografi

Breast Cancer Awareness and Early Detection Practices Among Women: Evidence From Adıyaman

Abstract

Objective: This study aimed to evaluate breast cancer risk factors, knowledge and practices regarding breast self-examination (BSE), and awareness of early detection methods among women attending the Cancer Early Diagnosis, Screening and Training Center (KETEM) in Adıyaman, Türkiye. **Methods:** This cross-sectional and descriptive study included 315 volunteer women aged 20 years and older. Data were collected using a 26-item questionnaire covering sociodemographic characteristics, breast cancer risk factors, knowledge and practices related to BSE, and attitudes toward screening methods. Data were

analyzed using descriptive statistics (frequency, percentage, mean, and standard deviation). Results: The mean age of participants was 42.8 ± 11.1 years; 84.1% were married and 71.1% were unemployed. While 70.2% reported being knowledgeable about BSE, 63.5% practiced it, though regular practice rates were low. The most common reason for not performing BSE was “not knowing how to do it” (41.7%). Clinical breast examination had been performed in 35.2% of women, and 37.5% had undergone mammography. Reasons for not having mammography/ultrasound included negligence (35.5%), absence of symptoms (18.3%), and lack of knowledge (12.0%). Approximately half of the participants correctly identified that breast cancer occurs more frequently after the age of 40, with healthcare institutions (74.0%) being the most common source of information. Conclusion: The findings indicate that women’s awareness of breast cancer remains inadequate, with low participation in early detection methods and persistent knowledge gaps. Structured education programs focusing on proper BSE techniques, promotion of mammography screening, and strengthening the counseling role of healthcare professionals are crucial to improving early diagnosis and survival.

Keywords: Breast Cancer, Breast Self-Examination, Mammography

Presentation / Bildiri ID= 98

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-7519-5546

Kardiyoloji Yoğun Bakım Hastalarında Uyku Kalitesinin Pittsburgh Uyku Kalitesi İndeksi ile Değerlendirilme

Dr. Kürşat Kaan Kerimoğlu¹, Assoc. Prof. Dr. Mustafa Bolatkale¹, Assoc. Prof. Dr. Ahmet Çağdaş Acara²

¹Alsancak Nevvar-Salih İşgören Devlet Hastanesi

²Sağlık Bilimleri Üniversitesi, İzmir Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Giriş: Uyku; fiziksel sağlığın korunması, bilişsel kapasitenin desteklenmesi, duygusal istikrarın sağlanması ve yaşam kalitesinin sürdürülmesi gibi insan sağlığının birçok boyutunun desteklenmesinde temel bir rol oynayan fizyolojik bir süreçtir. Uyku bozuklukları kardiyak hastalarda sık görülmekte ve klinik prognozu olumsuz etkileyebilmektedir. Bu çalışma, koroner yoğun bakım ünitesinde (KYBÜ) izlenen hastalarda uyku kalitesini ve ilişkili faktörleri Pittsburgh Uyku Kalitesi İndeksi (PUKİ) kullanarak değerlendirmeyi amaçlamıştır. **Gereç ve Yöntem:** Mart 2019 – Mart 2020 tarihleri arasında ikinci basamak bir hastanede gerçekleştirilen bu kesitsel gözlemsel çalışmaya KYBÜ’de takip edilen 49 hasta dahil edilmiştir. Uyku kalitesi PUKİ ile değerlendirilmiş; global skor >5 kötü uyku kalitesi olarak kabul edilmiştir. Demografik veriler elektronik hasta dosyalarından elde edilmiş, analizler IBM SPSS 26.0 programı ile yapılmıştır. **Bulgular:** Katılımcıların yaş ortalaması $61,3 \pm 11,9$ yıl olup %44,9’u kadındı. Katılımcıların %53,1’i lise mezunu iken %73,5’i evliydi. Ortalama global PUKİ skoru $7,5 \pm 3,1$ olarak bulundu. PUKİ eşik değeri (>5) temel alınarak yapılan sınıflamada hastaların %77,6’sında kötü uyku kalitesi saptandı. Alt bileşenlerde en yüksek bozulmalar uykuya dalma süresi ($1,3 \pm 0,7$), hipnotik ilaç kullanımı ($1,0 \pm 1,1$), gündüz işlev bozukluğu ($1,3 \pm 0,8$) ve uyku bölünmeleri ($1,3 \pm 0,7$) alanlarında görüldü. **Sonuç:** Bu çalışmada elde edilen bulgular sonucunda KYBÜ’ne yatışı yapılan hasta grubunun yüksek oranda kötü uyku kalitesine sahip olduğu belirlenmiştir. Bu bulgular, KYBÜ hastalarında uyku bozukluğunun oldukça yaygın olmasının yanı sıra uykuya dalma, gündüz işlevselliği ve uyku bütünlüğü gibi çok boyutlu uyku bileşenlerinin de etkilendiğini göstermiştir. Bu hasta grubunda; uyku değerlendirmesinin rutin klinik izleme dahil edilmesi ve uykunun gürültü, ışık, gece müdahalelerinin azaltılması gibi basit çevresel düzenlemelerle desteklenmesi ile uyku kalitesinde artış sağlanabilir. Çalışmamız sonuçları uykuya yönelik destekleyici girişimlerin kardiyak bakımın bir parçası haline getirilmesi gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Uyku Kalitesi, Pittsburgh Uyku Kalitesi İndeksi (Puki), Koroner Yoğun Bakım, Uyku Bozuklukları

Presentation / Bildiri ID= 138

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4877-5871

Kliniğimizde Osteoporoz Açısından Takip Edilen Romatoid Artrit Tanılı Hastaların Retrospektif Analizi

Assoc. Prof. Dr. Elif Umay Altaş

İzmir Bakırçay Üniversitesi Tıp Fakültesi. Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı

*Corresponding author: Elif Umay Altaş

Özet

ÖZET Giriş: Romatoid artrit (RA), etiyolojisi bilinmeyen, sistemik tutulum yapabilen, sinovyal inflamasyon ile kemik erozyonu ve eklemlerde destrüksiyon yapan kronik, otoimmün, inflamatuvar bir hastalıktır. Kronik inflamasyon, immobilité ve sistemik kortikosteroid kullanımı nedeniyle RA lı hastalarda osteoporoz (OP) sıklığı artmıştır. Proinflamatuvar sitokinlerin rolü ile TNF ailesinde bir transmembran proteini olan osteoprotegerin salınımı artar. Osteoprotegerin osteoklast aktivasyonunu uyarak hem periartiküler hem de generalize OP'ü artırır. Ek olarak RA tedavisinde sık kullanılan kortikosteroidler de osteoklast formasyonunu ve kemik rezorpsiyonunu stimüle ederek OP'a yatkınlık oluşturur. Öte yandan yine RA tedavisinde kullanılan Anti-TNF alfa (etanercept, infliximab, adalimumab vb), TNF alfanın biyolojik aktivitesini nötralize eder. Literatürde anti-TNF alfa tedavisinin osteoblastik aktiviteyi artırabileceği gösterilmiştir. Bu çalışmada RA hastalarını, laboratuvar parametreleri ve aldıkları ilaç tedavisi ile kemik mineral yoğunlukları (KMY) arasındaki ilişki açısından retrospektif olarak karşılaştırmayı amaçladık. Materyal Metot: Retrospektif planlanan çalışmaya OP tanısıyla takip edilen 50 RA tanılı hasta dahil edildi. Hastaların yaş, cinsiyet, hastalık süresi, kullandığı ilaçlar, KMY L1-L4 değerleri, KMY çekildiği tarihteki sedimentasyon, C reaktif protein, hemogram, D vitamin değerleri kayıt altına alındı. Bulgular: Hastaların yaşı 63.12 ± 6.49 , hastalık süresi 16.98 ± 6.44 'dü. KMY -2.29 ± 0.80 iken hastaların %86.4'ü OP ilacı kullanıyordu. RA için anti TNF kullananlar ise %10,6 idi. Yapılan Spearman korelasyon analizinde yaş ile hastalık süresi ($p:0.013$), yaş ile nötrofil-lenfosit oranı (NLO) ($p: 0.021$), NLO ile KMY ($p:0.006$) arasında korelasyon saptandı. Ayrıca hastalar anti TNF alfa kullanımına göre gruplandırıldığında, anti TNF kullanan hastalarda KMY skorlarının daha iyi olduğu görüldü ($p: 0.049$). Sonuç: Çalışmamızda anti-TNF alfa kullanan hastaların KMY skorlarının daha iyi olduğunu saptadık. Örneklem OP açısından tedavi ettiğimiz hastalardan oluştuğu için D vitamini gibi diğer parametreler arasında ilişki bulamadık. Prospektif, hasta sayısının fazla olduğu, kontrollü, uzun takip süreli çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Romatoid Artrit, Osteoporoz, Anti-Tnf Alfa, Kemik Mineral Yoğunluğu

Presentation / Bildiri ID= 3

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6464-6332

Koroner Arter Anomalisi Olan Bir Hastada Perkutan Koroner Girişim

Exp. Dr. Ramazan Astan

Batman Eğitim Ve Araştırma Hastanesi

Özet

Elektif koroner anjiyografi uygulanan hastalarda koroner arter anomalisi görülme sıklığı %1,3 olarak bildirilmiş olmasına rağmen primer perkutan koroner anjiyoplasti uygulanan hastalarda oldukça nadirdir. Bu olguda akut inferoposterior ST yükselmeli miyokard enfarktüsü nedeniyle primer anjiyoplasti uygulanan bir hastada karşılaşılan bir anomalii sunduk. 56 yaşında erkek hasta bir saat süren göğüs ağrısıyla acil servisimize başvurdu. Hastanın elektrokardiyogramı sinüs ritminde inferoposterior duvar miyokard enfarktüsü ile uyumluydu. İlk tıbbi tedaviden sonar kateterizasyon laboratuvarına alındı. Sol koroner sistem, görüntülenemedi. Daha sonra, sağ Judkins kateteri sağ koroner arteri (RCA) görüntüsü alınmaya çalışıldı. Bu manipölasyon sırasında, sağ koroner sinüste hem sağ hem de sol koroner sistem aynı anda görüntüledi. RCA ve sol ön inen (LAD) koroner arterler açıldı; ancak, sol sirkumfleks koroner arter (LCX) ikinci obtus marginalis seviyesinde tıkalıydı. Ardından hastalıklı segmente 3,5 x 18 mm'lik ilaç kaplı stent yerleştirildi. Son anjiyografik sonuç mükemmeldi. Hastanın göğüs ağrısı ve EKG'deki yükselmiş ST segmentleri çözüldü. Koroner anomalilerin tam olarak sıklığı bilinmemekle birlikte koroner anjiyografi yapılan hastaların yaklaşık %1,3'ünde ve tüm otopsi vakalarının %0,3'ünde koroner anomaliler gözlemlendiği bildirilmiştir. Bu anomalilerin yaklaşık %95,2'si orijin ve dallanma anomalileri, %4,8'i ise koroner fistül anomalileridir. Tek koroner arter anomalisi nadirdir ve dallanma ve orijin anomalileri arasında %3,8'lik bir insidansa sahiptir. Koroner anomalilerin prognozu genellikle iyi olsa da bazı durumlarda angina, senkop, kalp yetmezliği, miyokard enfarktüsü ve ani kardiyak ölüm gözlemlendiği bildirilmiştir. Bu anomalilerin oluşturduğu risk faktörleri arasında ani ölümler en üst sırada yer almaktadır. Ayrıca bu tür koroner anomalilere sahip hastaların %50'sinin semptomatik, diğerlerinin ise asemptomatik olması oldukça dikkat çekicidir. Standart kateterler anormal koronerlerin ostiyumunu kavramayabilir. Bu nedenle, bizim vakamızda olduğu gibi multipurpose kateterler gibi çeşitli kateterler tam oturma ve destek için kullanılmalıdır. Koroner orijin anomalisi olan bu vakaya yapılan primer koroner anjiyoplasti sonrası hastanın göğüs ağrısı geçti ve EKG'deki yükselmiş ST segment yüksekliği düzeldi.

Anahtar Kelimeler: Koroner Arter Anomalisi, Perkutan Koroner Girişim

Percutaneous Coronary Intervention in a Patient With Coronary Artery Anomaly

Abstract

The incidence of coronary artery anomaly in patients undergoing elective coronary angiography has been reported to be 1.3% even though it is extremely rare among patients undergoing primary percutaneous coronary angioplasty. In this case, we presented an anomaly which was encountered in a patient undergoing primary angioplasty due to acute inferoposterior ST-elevation myocardial infarction. A 56-year-old male was admitted to our emergency unit with chest pain lasting for an hour. Electrocardiogram of patient demonstrated inferoposterior wall myocardial infarction with sinus rhythm. Both the right and the left coronary systems were visualized simultaneously in the right coronary

sinus. The left circumflex coronary artery (LCX) was occluded at the level of second obtus marginalis. A 3.5 x 18 mm balloon expandable stent was deployed to diseased segment. The final angiographic result was perfect. Chest pain of the patient and the elevated ST-segments in the ECG were resolved. In nearly 1.3% of the patients undergoing coronary angiography and 0.3% of all autopsy cases, coronary anomalies were reported to be observed, even if the exact incidence of coronary anomalies is not known. Around 95.2% of these anomalies are origination and branching anomalies and 4.8% are coronary fistula anomalies. Even if the prognosis of coronary anomalies is generally good, angina, syncope, heart failure, myocardial infarction and sudden cardiac death are reported to be observed in some instances. Sudden deaths hold topmost malignant position among the risk factors created by theses anomalies. Standard catheters might not engage the ostium of the anomalous coronaries. Therefore, various catheters such as multipurpose catheters as in our case should be used for full-engagement and back-up force. This case with coronary origination anomaly has undergone primary coronary angioplasty, chest pain of the patient and the elevated ST-segments in the ECG were resolved.

Keywords: Coronary Artery Anomaly, Percutaneous Coronary Intervention

Presentation / Bildiri ID= 59

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2753-1528

Koroner Lezyon Morfolojisinin Peri-Prosedürel Sonuçlara Etkisi: Ivus ile Retrospektif Bir Analiz

Asst. Prof. Dr. Ahmet Yılmaz

Karaman Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Özet Amaç: Merkezimizde intravasküler ultrason (IVUS) eşliğinde yapılan perkütan koroner girişimlerde (PKG) koroner lezyon morfolojisinin peri-prosedürel sonuçlar ve özellikle post-dilatasyon gereksinimi ile ilişkisini değerlendirmek. **Yöntem:** Ocak 2024–Eylül 2025 arasında tek merkezde IVUS kullanılan ardışık olgular retrospektif olarak incelendi. Demografik veriler, anjiyografik/lezyon özellikleri, prosedürel parametreler ve IVUS ölçümleri kaydedildi. Birincil sonlanım post-dilatasyon gereksinimiydi; ikincil sonlanımlar hastane içi majör advers kardiyak olaylar (MACE), stent trombozu, kanama ve diğer komplikasyonlardı. Post-dilatasyonla ilişkili değişkenler çok değişkenli lojistik regresyonla analiz edildi. **Bulgular:** Toplam 30 hasta (yaş $61,7 \pm 8,9$; %70 erkek) ve 40 damar değerlendirildi. Lezyonlar LAD %30, RCA %30, Cx %20, LMCA %20 idi. Ortalama lezyon uzunluğu $18,2 \pm 5,7$ mm; referans çap $3,1 \pm 0,4$ mm idi. Pre-IVUS'ta minimum lümen alanı $3,0 \pm 0,8$ mm², plak yükü 67 ± 12 ; kalsiyum arkı $170^\circ \pm 50^\circ$ ve uzunluğu $7,2 \pm 2,4$ mm bulundu. Stentleme sonrası ortalama minimum stent alanı $6,7 \pm 1,5$ mm² idi. Olguların %40'ında yetersiz ekspansiyon/malapozisyon nedeniyle post-dilatasyon yapıldı. Post-dilatasyon gereksinimi orta-ileri kalsifikasyonda daha yüksekti (%65 vs %25; p

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: İntravasküler Ultrason, Kalsifikasyon, Stent Optimizasyonu, Post-Dilatasyon, Peri-Prosedürel Sonuçlar.

Impact of Coronary Lesion Morphology On Periprocedural Outcomes: A Retrospective Ivus-Based Analysis

Abstract

Objective: To evaluate the relationship between coronary lesion morphology and peri-procedural outcomes, with a particular focus on post-dilatation requirements, in patients undergoing intravascular ultrasound (IVUS)-guided percutaneous coronary intervention (PCI) at our center. **Methods:** This retrospective, single-center study included consecutive patients who underwent IVUS-guided PCI between January 2024 and September 2025. Demographic, angiographic, procedural, and IVUS parameters were collected. **Results:** A total of 30 patients (mean age 61.7 ± 8.9 years; 70% male) and 40 coronary vessels were analyzed. Lesion distribution was LAD 30%, RCA 30%, LCx 20%, and LMCA 20%. Mean lesion length was 18.2 ± 5.7 mm, and mean reference vessel diameter was 3.1 ± 0.4 mm. Pre-procedural IVUS showed a minimum lumen area of 3.0 ± 0.8 mm², plaque burden of $67 \pm 12\%$, calcium arc of $170^\circ \pm 50^\circ$, and calcium length of 7.2 ± 2.4 mm. Post-stenting, the mean minimum stent area was 6.7 ± 1.5 mm². In 40% of cases, inadequate expansion or malapposition necessitated post-dilatation. Post-dilatation was significantly more frequent in moderate-severe calcification (65% vs 25%, p

Keywords: Intravascular Ultrasound, Calcification, Stent Optimization, Post-Dilatation, Peri-Procedural Outcomes.

Presentation / Bildiri ID= 17

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7274-025X

Lewy Cisimcikli Demansta Bakımveren Yükünü Artıran Belirti Kümeleri: Psikotik ve Davranışsal Belirtilere Dikkat

Exp. Dr. Ozlem Totuk

Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Hamidiye Tıp Fakültesi, Nöroloji AD. Sancaktepe Şehit Prof. Dr. İlhan Varank SUAM

Özet

Amaç:

Lewy cisimcikli demans (LBD) hastalarında bakım süreci, yalnızca motor ve kognitif belirtilerle değil, aynı zamanda belirgin nöropsikiyatrik semptomlarla da karmaşık bir hal alır. Bu çalışmanın amacı, Zarit Bakımveren Yüğü Ölçeği (ZBI) puanı yüksek olan bakımverenlerin baktığı hastalarda hangi belirti kümelerinin öne çıktığını incelemektir.

Yöntem:

Bu kesitsel çalışmaya, üçüncü basamak bir demans polikliniğinde takip edilen LBD tanılı hastalar ve birincil bakımverenleri dahil edildi. Hasta verileri demografik özellikler, yaşam kalitesi (EQ-5D) üzerinden değerlendirildi. Bakımverenlerden, bakım yükünü değerlendirmek amacıyla Zarit Bakımveren Yüğü Ölçeği doldurmaları istendi. Ayrıca, bakımverenlere hastalarında gözlemledikleri başlıca zorlayıcı belirtiler (hezeyan, halüsinasyon, uyku bozukluğu, motor bulgular, hiperseksüalite vb.) soruldu. Zarit skoru ≥ 40 olanlar "yüksek bakım yükü" olarak tanımlandı.

Bulgular:

Toplam 60 hastanın verisi analiz edildi. Yüksek Zarit skoru bildiren bakımverenlerin hastalarında en sık bildirilen zorlayıcı belirtiler *hezeyan* (%72), *görsel halüsinasyon* (%61) ve *hiperseksüalite* (%33) idi. Bu gruptaki hastaların EQ-5D skorları belirgin şekilde daha düşüktü ($p<0.05$).

Sonuç:

LBD hastalarında özellikle psikotik belirtiler ve davranışsal disinhibisyon, bakımverenlerde yüksek düzeyde yük ile ilişkilidir. Bu bulgular, LBD'ye özgü semptom kümelerinin tanınması ve hedefe yönelik destek stratejilerinin geliştirilmesi açısından klinik pratiğe katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler:

Lewy cisimcikli demans, bakımveren yükü, Zarit ölçeği, psikotik belirtiler, hiperseksüalite, yaşam kalitesi

Symptom Clusters Associated with Increased Caregiver Burden in Dementia with Lewy Bodies: The Role of Psychotic and Behavioral Features

Abstract

Objective:

The care process in patients with dementia with Lewy bodies (DLB) is often complicated not only by cognitive and motor symptoms, but also by prominent neuropsychiatric manifestations. This study

aimed to identify the symptom clusters most frequently observed in patients whose caregivers report a high Zarit Burden Interview (ZBI) score.

Methods:

This cross-sectional study included DLB patients followed in a tertiary dementia outpatient clinic and their primary caregivers. Patient data included demographics, quality of life (EQ-5D). Caregivers completed the Zarit Burden Interview (ZBI) and were asked to specify the most challenging symptoms they observed in the patients (e.g., delusions, hallucinations, sleep disturbances, motor findings, hypersexuality). A ZBI score ≥ 40 was defined as high caregiver burden.

Results:

A total of 60 patient-caregiver pairs were analyzed. Among caregivers with high ZBI scores, the most frequently reported challenging symptoms in patients were *delusions* (72%), *visual hallucinations* (61%), and *hypersexuality* (33%). These patients had significantly lower EQ-5D scores ($p < 0.05$), indicating reduced quality of life.

Conclusion:

Psychotic and behavioral symptoms, particularly delusions and hypersexuality, are strongly associated with higher caregiver burden in DLB. Recognizing these symptom clusters is essential for implementing targeted support strategies and improving caregiver well-being in clinical practice.

Keywords: Dementia with Lewy bodies, caregiver burden, Zarit scale, psychotic symptoms, hypersexuality, quality of life.

Presentation / Bildiri ID= 27

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5176-1040

Malign Boğmaca: Nadir Görülen Ancak Yüksek Mortalitesi Olan Bir Klinik Antite

Dr. Fevzi Kahveci

Harran Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Fevzi Kahveci

Özet

Malign boğmaca, özellikle üç ayın altındaki aşısız bebeklerde görülen, yüksek mortalite ile seyreden bir klinik tablodur. Altı aylık dönemde yoğun bakım ünitemizde takip edilen, klinik ve PCR ile boğmaca tanısı doğrulanan altı malign boğmaca olgusunun klinik özellikleri ve tedavi sonuçları karşılaştırmalı olarak sunulmuştur. Tüm olgular üç ayın altında olup yalnızca birinde, başvurudan bir hafta önce ikinci ay aşısı yapılmıştı. Bütün hastalarda *Bordetella pertussis* saptanmış olup, dört hastada viral koinfeksiyon (Rhinovirus, Adenovirus, SARS-CoV-2) mevcuttu. Hastaların tamamında lökositoz mevcuttu; en yüksek WBC 83.800/mm³, lenfosit sayısı 38.700/mm³ idi. Beş hasta konvansiyonel mekanik ventilasyon desteği aldı (ikisine takiplerinde yüksek frekanslı osilatuar ventilasyon [HFOV] uygulandı), bir hastaya ise non-invaziv ventilasyon desteği verildi. Dört hastaya çift hacimli kan değişimi uygulanmış olup, uygulanan kan değişimi sayısının medianı 2 (1–3) idi. Merkezimizde ECMO altyapısı bulunmadığından bu tedavi uygulanamamıştır. Boğmacada gelişen hiperlökositoz ve sistemik inflamasyonun kan viskozitesini artırması, ayrıca *Bordetella pertussis* toksinlerinin endotel hasarına yol açması sonucunda pulmoner hipertansiyon (PH) ve kalp yetmezliği geliştiği; bu durumun mortalitenin başlıca nedeni olduğu düşünülmektedir. Literatürle uyumlu olarak, üç ayın altındaki yaş, aşısız olma, PH, kalp yetmezliği, yüksek vazoaktif–inotrop skorları ve çift hacimli kan değişimi sonrası lökositlerde hızlı rebound artışı, kaybedilen hastalarda gözlenen olumsuz prognostik faktörlerdi. Genel mortalite oranı %66,7 (4/6) olup tüm kayıplar PH ve kardiyojenik şok ile ilişkiliydi. Çift hacimli kan değişimi tercih edilen bir tedavi olmakla birlikte, mortaliteyi tek başına azaltmamaktadır. Erken tanı, yakın izlem ve yoğun bakım desteği sağkalım açısından kritik öneme sahiptir. Tüm bu tedavi girişimlerinden daha önemli olan ise aşılama. Aşılı çocuklarda boğmacanın daha hafif seyretmesi ve anlamlı derecede düşük ölüm oranları, ülkelerin boğmaca aşılama programlarını daha erken başlatmalarını ve toplum genelinde sürdürmelerini zorunlu kılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Malign Boğmaca, Lökositoz, Çift Hacimli Kan Değişimi

Malignant Pertussis: Rare But Deadly

Abstract

Malignant pertussis is a clinical condition characterized by high mortality, particularly affecting unvaccinated infants younger than three months of age. In this study, we present a comparative analysis of the clinical characteristics and treatment outcomes of six malignant pertussis cases diagnosed by clinical findings and PCR, who were followed in our intensive care unit over a six-month period. All patients were younger than three months, and only one had received the second-month vaccination one week prior to admission. *Bordetella pertussis* was detected in all cases, and viral coinfection (Rhinovirus, Adenovirus, SARS-CoV-2) was identified in four patients. All patients exhibited leukocytosis, with the highest WBC count of 83,800/mm³ and lymphocyte count of 38,700/mm³. Five patients required conventional mechanical ventilation (two of whom were subsequently switched to high-frequency oscillatory ventilation [HFOV]), while one received non-invasive ventilation support. Four patients underwent double-volume exchange transfusion, with a median number of exchanges of 2 (range: 1–3). ECMO could not be performed due to the lack of infrastructure in our center. It is thought that the hyperleukocytosis and systemic inflammation observed in pertussis increase blood viscosity, while *Bordetella pertussis* toxins cause endothelial injury, leading to the development of pulmonary hypertension (PH) and cardiac failure — the main causes of mortality. Consistent with the literature, age under three months, lack of vaccination, PH, cardiac failure, high vasoactive–inotropic scores, and rapid rebound leukocytosis after double-volume exchange transfusion were identified as adverse prognostic factors in the non-survivors. The overall mortality rate was 66.7% (4/6), with all deaths associated with PH and cardiogenic shock. Although double-volume exchange transfusion is a preferred therapeutic intervention, it does not reduce mortality on its own. Early diagnosis, close monitoring, and intensive care support are critical for survival. Above all, vaccination remains the most effective preventive measure. The milder clinical course and significantly lower mortality rates among vaccinated children underscore the necessity for countries to initiate pertussis vaccination programs earlier and maintain comprehensive immunization coverage across the population.

Keywords: Malignant Pertussis, Leukocytosis, Double-Volume Exchange Transfusion

Presentation / Bildiri ID= 173

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-6668-5392

Malign Plevral Efüzyonlarda Heimlich Valfi (Flutter Valfli Sistem) Kullanımının Konvansiyonel Su Altı Drenaj Sistemleriyle Karşılaştırılması: Klinik ve Pratik Değerlendirme

Exp. Dr. Cagatay Bolgen¹ , Exp. Dr. Ismail Karluka²

¹Adana Medline Hastanesi

²Baskent Üniversitesi Adana Eğitim Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Cagatay Bolgen

Özet

Malign plevral efüzyonların drenajında konvansiyonel su altı drenaj sistemleri hastanede kalış süresini uzatmakta, mobilizasyonu kısıtlamakta ve taburculuğu geciktirmektedir. Bu çalışmada Heimlich valfi (flutter valfli sistem) ile konvansiyonel su altı drenaj sistemlerinin etkinlik, güvenlik, hasta konforu ve maliyet açısından karşılaştırılması amaçlandı. Ocak 2023 – Temmuz 2025 tarihleri arasında malign plevral efüzyon nedeniyle drenaj uygulanan 84 onkoloji hastası retrospektif olarak değerlendirildi. Hastalar Grup 1 (n=44, Heimlich valfi) ve Grup 2 (n=40, konvansiyonel su altı drenaj sistemi) olarak ayrıldı. Her iki grupta drenaj süresi, hastanede kalış süresi, komplikasyon oranı, mobilizasyon düzeyi ve maliyet karşılaştırıldı. Su altı grubunda ortalama drenaj süresi $3,2 \pm 1,0$ gün, flutter grubunda $3,5 \pm 1,2$ gün olup fark istatistiksel olarak anlamlı değildi ($p > 0,05$). Buna karşın hastanede kalış süresi flutter grubunda $4,0 \pm 1,4$ gün, su altı grubunda $7,1 \pm 2,3$ gün olarak anlamlı şekilde daha kısaydı ($p < 0,01$). Komplikasyon oranları benzerdi (%9,0 vs. %10,0). Flutter sisteminin taşınabilirliği, tüpün hasta seviyesinden yüksekte olmasının drenajı etkilememesi ve evde drenaj takibine olanak sağlaması, erken taburculuğu kolaylaştıran başlıca faktörlerdi. Bu bulgular literatürle de uyumludur; Ojo ve ark. (2020), malign plevral efüzyonlarda flutter sisteminin drenaj etkinliğinin benzer ancak hastanede kalış süresinin anlamlı olarak kısa olduğunu bildirmiştir. Benzer şekilde de Souza ve ark. (2024), akciğer rezeksiyonu sonrası yapılan randomize çalışmada drenaj süresi açısından fark saptamamış, ancak flutter sistemlerinin mobilizasyon kolaylığı ve kullanım pratikliği açısından avantaj sağladığını vurgulamıştır. Buna rağmen flutter sistemlerinin maliyeti konvansiyonel sistemlere göre yaklaşık %25–30 daha yüksektir. Sonuç olarak Heimlich valfi (flutter valfli) sistemler, malign plevral efüzyonların yönetiminde güvenli, konforlu, pratik ve erken taburculuğa olanak tanıyan ancak maliyet açısından daha yüksek bir alternatiftir.

Anahtar Kelimeler: • Heimlich Valfi • Malign Plevral Efüzyon • Su Altı Drenaj Sistemi

Comparison of Heimlich Valve (Flutter Valve) System and Conventional Underwater Seal Drainage in Malignant Pleural Effusions: Clinical and Practical Evaluation

Abstract

Conventional underwater seal drainage systems used for malignant pleural effusions often prolong hospitalization, restrict mobilization, and delay discharge. This study aimed to compare the efficacy, safety, patient comfort, and cost of the Heimlich valve (flutter valve) system versus the conventional underwater drainage system in oncology patients. Between January 2023 and July 2025, 84 patients who

underwent pleural drainage for malignant effusion were retrospectively evaluated. Patients were divided into Group 1 (n = 44, Heimlich valve) and Group 2 (n = 40, underwater seal drainage). Drainage duration, hospital stay, complication rate, mobility, and cost were compared between groups. The mean drainage duration was 3.5 ± 1.2 days in the flutter group and 3.2 ± 1.0 days in the underwater group, with no statistically significant difference ($p > 0.05$). However, the mean hospital stay was significantly shorter in the flutter group (4.0 ± 1.4 days) compared to the underwater group (7.1 ± 2.3 days; $p < 0.01$). Complication rates were similar (9.0% vs 10.0%). The portability of the flutter system, the absence of dependence on bottle height, and the possibility of home drainage follow-up facilitated earlier discharge and improved patient comfort. These findings are consistent with the literature: Ojo et al. (2020) demonstrated similar drainage efficacy but shorter hospitalization with flutter systems in malignant pleural effusions, while de Souza et al. (2024) reported no significant difference in drainage time but highlighted advantages in mobility and ease of use after lung resection. Despite these benefits, flutter systems were approximately 25–30% more expensive than conventional devices. In conclusion, Heimlich valve (flutter valve) drainage systems are a safe, comfortable, and practical alternative in the management of malignant pleural effusions, offering earlier discharge and improved quality of life despite higher cost.

Keywords: Heimlich Valve; Malignant Pleural Effusion; Underwater Seal Drainage System

Presentation / Bildiri ID= 123

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7699-4580

Medüller ve Papiller Tiroid Karsinomunun Birlikteliği: Nadir Bir Olgu

Exp. Dr. Hatice Çalışkan Burgucu¹ , Exp. Dr. Yusuf Karadeniz²

¹Konya Şehir Hastanesi, Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları Kliniği

²Karaman Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları Kliniği

*Corresponding author: Hatice Çalışkan Burgucu

Özet

Amaç: Medüller Tiroid Karsinomu (MTK), tiroidin parafoliküler C hücrelerinden köken alan, nadir fakat agresif seyirli bir tiroid malignitesidir. Bu olguda MTK ve papiller tiroid karsinomu (PTK) birlikteliği dikkat çekicidir. **Olgu Sunumu:** Elli dokuz yaşındaki kadın hasta, üç aydır devam eden ishal ve boyunda ele gelen kitle şikâyeti ile başvurdu. Fizik muayenede sol tiroid lobunda 3 cm nodül ve sol servikal bölgede sert lenfadenopatiler saptandı. Laboratuvar tetkiklerinde tiroid fonksiyonları normal iken, kalsitonin 10.915 pg/mL ve CEA 127 µg/L gibi oldukça yüksek düzeylerde bulundu. Ayrıca inflamatuvar belirteçlerden prokalsitonin de 100 µg/L yüksek bir düzeyde bulundu. Boyun ultrasonunda düzensiz sınırlı, makrokalsifikasyon içeren sol lob nodülü ve çok sayıda şüpheli lenf nodu izlendi (Resim 1). PET-BT’de tiroidde ve mediastinal bölgede metabolik aktivite artışı gösteren lezyonlar saptandı (Resim 2). Kemik sintigrafisinde metastaz saptanmadı. Hastaya total tiroidektomi ve bilateral lenf nodu diseksiyonu uygulandı. Patoloji sonucunda sol lobda 6,5 cm çapında, lenfovasküler ve perinöral invazyon gösteren, cerrahi sınırı pozitif MTK saptandı. Sağ lobda ise üç odakta klasik tipte PTK ve bir odakta 3 mm’lik MTK odağı mevcuttu. 40 adet lenf nodu çıkarıldı ve lenf nodlarının 23’ünde MTK, 2’sinde PTK metastazı görüldü. Hastanın postop 3. ayında kalsitonin 4000 pg/mL, CEA 40 µg/L saptandı. **Tartışma:** MTK ve PTK histolojik kökenleri farklı tümörlerdir. MTK parafoliküler C hücrelerinden, PTK ise foliküler hücrelerden gelişir. Aynı tiroid bezinde senkron olarak görülmeleri oldukça nadirdir. MTK ve PTK’nın tedavi yaklaşımları farklıdır. PTK genellikle radyoaktif iyot tedavisine yanıt verirken, MTK bu tedaviye duyarlı değildir. Bu nedenle tedavi planlamasında multidisipliner bir yaklaşım önemlidir. **Sonuç:** Bu vaka, farklı histolojik tipte tiroid kanserlerinin aynı hastada eş zamanlı görülebileceğini ve tedavi planlamasında karmaşık karar süreçlerinin gerekebileceğini göstermektedir. Ayrıca, her iki tümör tipinin aynı hastada bulunması, tümör yükü ve metastaz potansiyeli açısından prognozu olumsuz etkileyebilir. Bu olgular yüksek riskli kabul edilmeli ve yakın takip edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Medüller Tiroid Karsinomu (Mtk), Papiller Tiroid Karsinomu (Ptk), Senkron Tiroid Kanseri, Kalsitonin, Lenf Nodu Metastazı

Presentation / Bildiri ID= 106

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-1874-270X>

Migren Hastası Olan Çocukların Ebeveynlerinde Anksiyete, Depresyon ve Aleksitimi Düzeylerinin Değerlendirilmesi

Dr. Nazlı Balcan Karaca¹, Asst. Prof. Dr. Buket Koparal²

¹Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Bu çalışmada migrenli çocukların ebeveynlerinde kaygı, depresyon, anksiyete duyarlılığı ve aleksitimi düzeylerinin değerlendirilmesi ve bu psikolojik değişkenlerin çocukların migren özellikleriyle ilişkilerinin incelenmesi amaçlanmıştır. Çalışmaya 44 çocuk ve ebeveynleri dâhil edilmiş, çocukların yaş ortalaması $14,7 \pm 2.08$ olarak bulunmuştur. Çocukların median baş ağrısı sıklığı haftada bir atak olup, baş ağrısı şiddeti 10 üzerinden ortalama $6,8 \pm 1.2$ olarak saptanmıştır. Bu değerler çocukların baş ağrılarının genellikle orta-şiddetli seyir gösterdiğini ortaya koymuştur. Katılımcı ebeveynlerin %86,4'ünü anneler oluşturmuş ve ebeveynlerin yaklaşık yarısında migren saptanmıştır. Psikometrik değerlendirmelerde, ebeveynlerin Toronto Aleksitimi Ölçeği (TAS) toplam puanları yüksek bulunmuş, migrenli ebeveynlerde bu yükseklik istatistiksel olarak anlamlı düzeye ulaşmıştır. Alt boyut analizlerinde, duyguları tanıma güçlüğüne değerdiren TAS-A puanı migrenli ebeveynlerde daha yüksek olup sınırda anlamlılık göstermiştir ($p < 0.05$). Anksiyete duyarlılığı, depresyon ve anksiyete ölçek puanları ebeveynlerin tamamında yüksek saptanmış, migrenli olan ve olmayan ebeveynler arasında bir farklılık saptanmamıştır. Korelasyon analizleri, çocukların baş ağrısı şiddeti ile ebeveynlerin duyguları dışı vurma güçlüğü (TAS-C) arasında orta düzeyde pozitif ve anlamlı bir ilişki olduğunu göstermiştir. Bu sonuçlar, ebeveynlerin duygusal ifade becerilerindeki yetersizliklerin çocukların baş ağrısı deneyimini olumsuz yönde etkileyebileceğini ve aleksitimik özelliklerin aile içi aktarım yoluyla çocuklarda somatizasyon eğilimini artırabileceğini düşündürmektedir. Literatürde maternal aleksitiminin çocukların kaygı düzeyleri, bağlanma stilleri ve duygu düzenleme becerileriyle ilişkili olduğuna dair bulgular, çalışmamızın sonuçlarıyla paralellik göstermektedir. Bununla birlikte depresyon ve anksiyete düzeyleri ile baş ağrısı şiddeti arasında anlamlı ilişki saptanmaması, ebeveyn psikopatolojisinin migren üzerindeki etkisinin daha kompleks mekanizmalarla ilişkili olabileceğini gösteriyor olabilir. Çalışmanın sınırlılıkları arasında küçük örneklem büyüklüğü, kesitsel tasarım, öz bildirim ölçeklerinin yanlılık riski ve baba katılımının düşük olması bulunmaktadır. Sonuç olarak, migrenli çocukların ebeveynlerinde özellikle duyguları dışı vurma güçlüğüne yüksek bulunması, çocukluk çağı migreninin yönetiminde aile içi duygusal farkındalık ve ifade becerilerinin dikkate alınmasının önemini vurgulamaktadır. Psikoedükatörel ve terapötik müdahalelerin ebeveynlerin duygusal işlevselliğini desteklemesinin, çocuklarda migren yönetimine katkı sağlayabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Migren, Anksiyete, Depresyon, Aleksitimi

Evaluation of Anxiety, Depression, and Alexithymia Levels in Parents of Children With Migraine

Abstract

This study aimed to examine anxiety, depression, anxiety sensitivity, and alexithymia in parents of children with migraine and to investigate the relationship between these psychological factors and

the clinical features of pediatric migraine. A total of 44 children with migraine and their parents were included. The mean age of the children was 14.7 ± 2.08 years. The median headache frequency was one attack per week, and the mean headache severity was 6.8 ± 1.2 on a 10-point scale, suggesting that the majority experienced moderate to severe pain. Mothers constituted 86.4% of the participating parents, and migraine was present in nearly half of them. Psychometric assessments demonstrated elevated Toronto Alexithymia Scale (TAS) total scores among parents, with significantly higher scores in those diagnosed with migraine. Subscale analyses revealed that the difficulties in identifying feelings (TAS-A) dimension was higher in migraineurs, showing borderline significance ($p < 0.05$). Anxiety sensitivity, depression, and anxiety scores were generally high across the entire sample; however, no significant differences were observed between migraine and non-migraine parents. Correlation analyses indicated a moderate positive association between children's headache severity and parental difficulties in describing feelings (TAS-C). These findings suggest that impaired emotional expression in parents may negatively affect children's headache experiences, and that alexithymic traits could be intergenerationally transmitted, contributing to a greater propensity for somatization. Previous studies have demonstrated associations between maternal alexithymia and children's anxiety symptoms, attachment styles, and emotion regulation difficulties, which align with the present results. By contrast, the absence of significant associations between parental depression or anxiety and headache severity suggests that parental psychopathology may influence migraine through more complex pathways. The study is limited by its relatively small sample size, cross-sectional design, and the low participation of fathers. Psychoeducational and therapeutic interventions to enhance parental emotional awareness may support better clinical outcomes in children.

Keywords: Migraine, Anxiety, Depression, Alexithymia

Presentation / Bildiri ID= 176

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0004-2022-0665

Morel–lavallée Lesion: A Rare Lumbar Localization Without Trauma

Dr. İbrahim Uludoğan

Eskişehir Şehir Hastanesi

Özet

Amaç:Morel–Lavallée lezyonu (MLL), genellikle travma sonrasında ortaya çıkan, en sık trokanter majör çevresinde, uyluk veya pelvik bölgede görülen kapalı degloving tipinde bir yaralanmadır. Travma öyküsü olmayan lomber yerleşimli olgular oldukça nadirdir ve spinal ya da paraspinal yumuşak doku patolojilerini taklit ederek tanıda gecikmeye neden olabilir. **Olgu:**Otuz üç yaşında kadın hasta, altı aydır devam eden bel ağrısı şikâyetiyle başvurdu. Travma öyküsü yoktu. Fizik muayenede lomber bölgede lokal hassasiyet saptandı. Ultrasonografi ve manyetik rezonans görüntüleme (MRG) ile subkutan doku ile kas planı arasında sıvı koleksiyonu izlendi ve Morel–Lavallée lezyonu tanısı konuldu. Ultrason eşliğinde yapılan aspirasyon ve kortikosteroid enjeksiyonu yanıtı vermedi; ardından uygulanan dekstroz skleroterapisi de başarısız oldu. Sonraki basamakta uygulanan ultrason eşliğinde ozon enjeksiyonu ağrı kısmi düzelme sağladı. ****Literatürde, Morel–Lavallée lezyonunun tedavisinde ozon enjeksiyonu uygulanan ilk olgu olduğu kanaatindeyiz.**** **Sonuç:**Travmasız lomber yerleşimli Morel–Lavallée lezyonları nadirdir ve gözden kaçabilir. Tanıda görüntüleme yöntemleri kritik öneme sahiptir. Konvansiyonel tedavilere yanıt vermez olgularda ozon enjeksiyonu, alternatif bir tedavi seçeneği olarak umut vadetmektedir.

Anahtar Kelimeler: Morel–lavallée Lezyonu, Lomber Bölge, Ozon Enjeksiyonu, Ultrason Eşliğinde Girişim,

Abstract

Background: Morel–Lavallée lesion (MLL) is a closed degloving injury that typically occurs following trauma, most commonly around the greater trochanter, thigh, or pelvis. Lumbar localization without a history of trauma is extremely rare and can mimic spinal or paraspinal soft tissue pathologies, which may delay diagnosis and complicate treatment. **Case:** We report the case of a 33-year-old woman with persistent low back pain for six months. There was no history of trauma. Physical examination revealed localized tenderness in the lumbar region, while ultrasonography and MRI demonstrated a fluid collection between the subcutaneous tissue and the muscular plane, consistent with a Morel–Lavallée lesion. Initial treatment with ultrasound-guided aspiration and corticosteroid injection failed to provide relief, and subsequent dextrose sclerotherapy was also unsuccessful. Finally, ultrasound-guided ozone injection resulted in partial pain improvement. To the best of our knowledge, this is the first reported case in the literature in which ozone injection was used for the treatment of a Morel–Lavallée lesion. **Conclusion:** Lumbar Morel–Lavallée lesions are rare and may be overlooked in patients without trauma. Imaging is crucial for diagnosis, and treatment should be individualized based on lesion size and chronicity. Ozone injection may represent a novel alternative treatment in cases resistant to conventional therapies.

Keywords: Morel–lavallée Lesion, Lumbar Region, Ozone Injection, Ultrasound-Guided Intervention

Presentation / Bildiri ID= 23

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9325-1292

Multipl Serebral Venöz Sinüs Trombozu, Bilateral Pulmoner Emboli, Derin Ven Trombozu ve Trombositopeni ile Birlikte Kalıtsal Trombofili Olgusu

Ra. Emine Dilay Gökdeniz¹ , Assoc. Prof. Dr. Muzaffer Güneş¹

¹Aksaray University Training and Research Hospital, Clinic of Neurology, Aksaray, Türkiye

Özet

Serebral venöz sinüs trombozu (SVT), serebral sinüs veya serebral venin tıkanması sonucu oluşur. Etiyolojisinin çok faktörlü olması ve semptomların geniş spektrumu tanıyı zorlaştırır. 56 yaşında erkek hasta, 4 gündür devam eden baş ağrısı, unutkanlık ve kendi kendine konuşma şikayetleriyle nöroloji kliniğine başvurdu. Hastanın nörolojik muayenesi normaldi. Bilgisayarlı tomografi (BT) incelemesinde sol medial temporal bölgede subaraknoid kanama (SAK) ve sol serebellumda akut enfarktüs saptandı. Trombosit sayısı 44.000/mm³ idi. Hasta ileri değerlendirme ve tedavi için hastaneye yatırıldı. Yatışının 3. gününde yapılan takip BT taramasında sol medial temporal SAK'ın intraparenkimal kanamaya dönüştüğü görüldü. 4. gün baş ağrısı kötüleşti ve hastaya kontrastlı manyetik rezonans görüntüleme (MRG) ve MR venografi yapıldı. MR venografide superior sagittal sinüs, inferior sagittal sinüs ve sol transvers sinüste trombozla uyumlu dolma defektleri görüldü. Kafa içi basıncın artması nedeniyle topiramet ve asetazolamid başlandı ve multipl SVT nedeniyle düşük doz düşük molekül ağırlıklı heparin (DMAH) başlandı. Trombosit sayısı havuzlanmış trombositlerle 120.000/mm³'e yükseldi. 6. gün hastada konfüzyon ve sol hemiparezi gelişti. Difüzyon MR'da sağ frontoparietal bölgede laküner enfarktüs görüldü. Sol bacakta ağrı ve kızarıklık mevcuttu ve sol femoral ve popliteal venlerde tromboz tespit edildi. Hastaneye yatışının 7. gününde hastada dispne gelişti ve bilateral pulmoner emboli tespit edildi. Hastada Faktör V-Leiden heterozigot, protrombin heterozigot ve faktör VIII heterozigot mutasyonları tespit edildi. Protein-S düşük bulundu. Takip süresince nörolojik ve sistemik şikayetleri düzelen hasta 15. günde DMAH ile taburcu edildi. Multipl serebral ve sistemik tromboemboli ile birlikte trombositopeninin de eşlik ettiği kalıtsal trombofili olgusu literatüre katkı sağlamak amacıyla sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Serebral Venöz Sinüs Trombozu, Kalıtsal Trombofili, Trombositopeni, İskemik İnme, Derin Ven Trombozu, Pulmoner Emboli

A Case of Hereditary Thrombophilia With Multiple Cerebral Venous Sinus Thrombosis, Bilateral Pulmonary Embolism, Deep Vein Thrombosis, and Thrombocytopenia

Abstract

Cerebral venous sinus thrombosis (CVT) occurs as a result of occlusion of the cerebral sinus or cerebral vein. The multifactorial etiology and wide spectrum of symptoms make diagnosis difficult. A 56-year-old male patient presented to the neurology clinic with complaints of headache, forgetfulness, and self-talk lasting 4 days. The patient's neurological examination was normal. Computed tomography (CT) revealed subarachnoid hemorrhage (SAH) in the left medial temporal region and acute infarction in the left cerebellum. His platelet count was 44,000/mm³. He was hospitalized for further evaluation and treatment. On the 3rd day of hospitalization, a follow-up CT scan revealed the transformation of the

left medial temporal SAH into an intraparenchymal hemorrhage. On the 4th day, the headache worsened, and the patient underwent contrast-enhanced magnetic resonance imaging (MRI) and MR venography. MR venography revealed filling defects consistent with thrombosis in the superior sagittal sinus, inferior sagittal sinus, and left transverse sinus. Topiramate and acetazolamide were initiated due to increased intracranial pressure, and low-dose low-molecular-weight heparin (LMWH) was initiated due to multiple CVT. The platelet count increased to 120,000/mm³ with pooled platelets. On the 6th day, the patient developed confusion and left hemiparesis. Diffusion MRI revealed a lacunar infarction in the right frontoparietal region. Pain and redness in the left leg were also present, and thrombosis was detected in the left femoral and popliteal veins. On the 7th day of hospitalization, the patient developed dyspnea, and bilateral pulmonary embolism was detected. Factor V-Leiden heterozygous, prothrombin heterozygous, and factor VIII heterozygous mutations were detected in the patient. Protein-S was found to be low. During follow-up, neurological and systemic complaints improved, and the patient was discharged on day 15 with LMWH. A case of hereditary thrombophilia with multiple cerebral and systemic thromboembolism accompanied by thrombocytopenia is presented to contribute to the literature.

Keywords: Cerebral Venous Sinus Thrombosis, Hereditary Thrombophilia, Thrombocytopenia, Ischemic Stroke, Deep Vein Thrombosis, Pulmonary Embolism

Presentation / Bildiri ID= 90

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-7567-8295

Multipl Skleroz Hastalarında Cinsel İşlevlerin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Elif Tuncay¹ , Prof.Dr. Canan Yücesan²

¹Uşak Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji Anabilim Dalı

²Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji Anabilim Dalı

Özet

CİB; önemli, ancak sıkça gözden kaçırılan bir MS semptomudur. Çalışmamızda MS hastalarında CİB'nin sıklığını araştırdık. Çalışmaya 110 hasta ve 110 sağlıklı kontrol grubu alındı. Hastalara yaşları, MS'le ilgili ilk semptomlarının ne zaman başladığı, kaç kere atak geçirdikleri, son bir yılda kaç atak geçirdikleri, son atak üzerinden geçen süre, kullandıkları ilaçlar, alkol, sigara kullanım durumları ve kullanıyorlarsa miktarlarının sorulduğu MS hasta bilgi formu dolduruldu. Hastaların nörolojik muayeneleri yapılarak EDSS'leri hesaplandı. Hastaların eğitim durumlarını, fiziksel, değişikliklerini, cinsel partner varlığını ve MS'in cinsel hayatlarını etkileyip etkilemediğini değerlendirmek için MS hasta değerlendirme anketi verildi. Kontrol grubuna yaş, eğitim durumu, cinsiyet, kronik hastalıklar, kullandıkları ilaçlar, cinsel partner, sigara ve alkol kullanım durumlarının sorulduğu kontrol grubu bilgi formu dolduruldu. İki gruba MMSE, BDE, kadın veya erkek ASEX formu ve STAI Form TX-2 verildi. Bu çalışmayla hastaların 46'sında (%41,8) ve kontrol grubunun 33'ünde (%30) CİB saptandı. Gruplar arasında CİB'nin sıklığı açısından anlamlı fark saptanmadı. İki grupta da CİB kadınlarda ve yaşı daha ileri olanlarda anlamlı olarak fazla bulundu. Kadınlarda total ASEX skoru anlamlı olarak yüksek bulundu. Hiç alkol kullanmayanlarda, alkol kullanan ya da bırakanlara göre CİB anlamlı olarak daha fazla bulundu. Cinsel istek ve orgazmın tatmin ediciliği açısından hasta grup daha kötü bulundu. CİB ile fiziksel değişikliklerden; idrar yapma, cinsel işlevlerde bozukluk, kasık-cinsel organlarda hissizlik, hafıza-düşünme, yorgunluk arasında anlamlı ilişki saptandı. Total ASEX skoru ile görme ve titreme dışındaki tüm fiziksel değişiklikler arasında anlamlı ilişki saptandı. Total ASEX skoru barsak mesane fonksiyonel sistem skoru ile anlamlı ilişki saptandı. Bugüne kadar yapılmış çalışmaların çoğunda MS hastalarında CİB genel popülasyona göre daha sık bulunmuştur. Çalışmamızda MS ve kontrol grubunda CİB sıklığı açısından anlamlı bir fark bulunmamıştır. Hasta sayısının yetersiz olması çalışmamızın kısıtlılıklarından biridir. Elde edilen sonuçların genellenmesi doğru olmaz ve dikkatle yorumlanması gerekir.

Anahtar Kelimeler: Multipl Skleroz, Cinsel İşlev Bozukluğu, Arizona Cinsel Yaşantılar Ölçeği

Presentation / Bildiri ID= 78

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: ORCID: 0000-0002-5228-2527

Multiple Sclerosis Diagnosed Based on Upper Motor Neuron Findings in a Case With Incomplete Clinical Findings Following Cervical Spinal Canal Surgery: A Case Report

Exp. Dr. Elif Can Özdemir

Department of Physical Medicine and Rehabilitation, Gülhane Training and Research Hospital

Abstract

Abstract Introduction: Multiple sclerosis (MS) is an autoimmune condition that affects the central nervous system (CNS) and has a detrimental effect on the patient's quality of life. Weakness and paresthesia in one or more extremities are typical symptoms. MS is mainly diagnosed clinically. But it's crucial to use differential diagnosis. Diseases that cause weakness and paresthesia in the extremities, such as myelopathy, spinal stenosis, and vertebral disc herniation, are included in the differential diagnosis. **Case report:** A 56-year-old male patient first presented with numbness and imbalance in his left hand. The patient was referred to the neurosurgery outpatient clinic with a diagnosis of cervical spinal stenosis. The patient underwent surgery due to difficulties with fine motor skills in the hand and increasing pain. After cervical surgery, due to new-onset leg pain and weakness in the foot, root compression was detected in the lumbar region, and the patient was admitted for rehabilitation. During the physical examination, the patient was referred to Neurology due to an unexpected finding of increased Achilles reflex and accompanying clonus in the left L5, S1 extruded disc. When the patient's family history was investigated, it was determined that her brother had been diagnosed with MS. The patient was diagnosed with MS. **Conclusion:** Cervical spondylosis is common in MS patients; therefore, a detailed neurological examination and family history inquiry are very valuable in establishing the underlying MS diagnosis when diagnosing myelopathy and spondylosis in the patient.

Keywords: Key Words: Multiple Sclerosis, Spondylosis, Spinal Cord Diseases

Özet

Giriş: Multipl skleroz (MS), merkezi sinir sistemini (MSS) etkileyen ve hastanın yaşam kalitesini olumsuz yönde etkileyen bir otoimmün hastalıktır. Bir veya daha fazla ekstremitede güçsüzlük ve parestezi tipik semptomlardır. MS çoğunlukla klinik olarak teşhis edilir. Ancak ayırıcı tanı yapmak çok önemlidir. Miyelopati, spinal stenoz ve vertebral disk hernisi gibi ekstremitelerde güçsüzlük ve paresteziye neden olan hastalıklar ayırıcı tanıda akılda tutulmalıdır. **Vaka:** 56 yaşındaki erkek hasta ilk olarak sol elinde uyuşma ve dengesizlik şikayeti başladı. Hasta, servikal spinal stenoz tanısı ile nöroşirürji polikliniğine sevk edildi. Hasta, elindeki ince motor becerilerinde zorluklar ve artan ağrı nedeniyle ameliyat edildi. Servikal cerrahi sonrası, yeni başlayan bacak ağrısı, ayakta güçsüzlük şikayeti üzerine lomber bölgede kök kompresyonu tespit edildi ve hasta rehabilitasyona alındı. Fizik muayene sırasında, sol L5, S1 ekstrüde diski olan hastada beklenmeyecek bir muayene bulgusu artmış Aşil refleksi ve buna eşlik eden klonus saptanması nedeniyle hasta Nörolojiye sevk edildi. Hastanın erkek kardeşinde MS tanısı olduğu saptandı. Hastaya MS tanısı konuldu. **Sonuç:** Servikal spondiloz MS hastalarında sık görülür; bu nedenle, hastaya miyelopati, spondiloz tanısı konulurken ayrıntılı bir nörolojik muayene ve aile öyküsü sorgulaması altta yatan MS tanının konulmasında çok değerlidir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Multipl Skleroz, Spondiloz, Omurilik Hastalıkları

Presentation / Bildiri ID= 51

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3403-5749

Nadir Bir Konjenital Anomali: Persistan İnen Mezokolon Olgu Sunumu

Exp. Dr. Duygu Koç Keleş

Burdur Devlet Hastanesi

Özet

Persistan inen mezokolon (persistent descending mesocolon [PDM]), inen kolonun mezenterinin posterolateral karın duvarı peritonu ile füzyonunun başarısızlığı sonucu oluşan oldukça nadir konjenital bir anomalidir. Persistan inen mezokolon tanısı, ilk olarak 1960 yılında Morgenstern tarafından bildirilmiştir. İnsidansı %1,3 ile %4,8 arasında değişmektedir. Persistan mezenter uzunluğu değişken olup, inen kolonunun parsiyel bir kısmını ya da tamamını etkileyebilir. Kırk üç yaşındaki kadın hasta, son bir aydır artış gösteren sol üst kadranda ve yan ağrısı nedeniyle genel cerrahi polikliniğine başvurmuştur. Ön tanımlar doğrultusunda yapılan abdominal ultrasonografisi normal sınırlarda olup, persistan semptomlar üzerine kontrastlı abdomen BT tetkiki gerçekleştirildi. BT’de inen kolonun batın orta hatta yakın daha mediale doğru yerleşim gösterdiği; kolonun lateralinde ise sol parakolik alanı dolduran, normal kalibrasyonda ince barsak anslarının izlendiği saptandı. Bulgular PDM lehine yorumlandı ve komplikasyona rastlanmadı. PDM genellikle asemptomatik olmakla birlikte volvulus, internal herniasyon ve obstrüksiyon gibi komplikasyonlara yol açabilmektedir. Tanıda BT ve MRG değerli radyolojik yöntemlerdir; raporlamada kolonun anormal yerleşimi, ince barsak ve sigmoid kolonun lokalizasyonları, özellikle koronal multiplanar rekonstrüksiyon (MPR) görüntüleri yapılarak ayrıntılı belirtilmelidir. Ayrıca MPR ve maksimum yoğunluk projeksiyonu (MIP) teknikleri kullanılarak inferior mezenterik arter ve inferior mezenterik ven ile sol kolik arterin kolon ile anatomik ilişkileri değerlendirilmelidir. Çünkü bu hastaların ileride geçirebilecekleri batın operasyonları sırasında cerrahların bu nadir konjenital varyantı daha iyi tanıması ve farkında olması, operasyonu daha etkin yönetmelerine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Persistan İnen Mezokolon, Konjenital Anomaliler, Bilgisayarlı Tomografi, Karın Ağrısı, İnternal herniasyon

Presentation / Bildiri ID= 4

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8997-9240

Naples Prognostik Skorunun Nstemi Hastalarında Lezyon Yaygınlığı ile İlişkisi: Syntax ve Gensini Skorları ile Karşılaştırmalı Bir Analiz

Asst. Prof. Dr. Hakan Süygün

Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Tıp Fakültesi, Karaman Eğitim Araştırma Hastanesi

Özet

Giriş: Naples prognostik skoru (NPS), beslenme (Albumin ve Total kolesterol) ve inflamasyon parametrelerini içeren (nötrofil/lenfosit oranı ve lenfosit/monosit oranı) basit bir prognostik göstergedir. Non-ST elevasyonlu miyokard enfarktüsü (NSTEMİ) hastalarında koroner arter hastalığı yaygınlığını yansıtan SYNTAX ve Gensini skorları ile ilişkisi sınırlı olarak araştırılmıştır.

Amaç: NSTEMİ hastalarında NPS'nin lezyon yaygınlığı (SYNTAX ve Gensini skorları) ile ilişkisini ve prognostik değerini değerlendirmek.

Yöntem: Karaman Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Ocak 2024–Mayıs 2025 tarihleri arasında NSTEMİ tanısıyla başvuran 96 hasta çalışmaya dahil edildi. Aktif enfeksiyon, malignite ve karaciğer hastalığı olanlar dışlandı. NPS; serum albumin, total kolesterol ve hemogram parametreleri nötrofil, lenfosit ile monosit sayısı kullanılarak hesaplandı. Hastalar düşük risk (NPS 0–2, n=53) ve yüksek risk (NPS 3–4, n=43) gruplarına ayrıldı. Koroner anjiyografide SYNTAX ve Gensini skorları hesaplandı. İstatistiksel analiz, verilerin dağılımına göre parametrik veya non-parametrik testler kullanılarak yapıldı.

Bulgular: Yüksek risk grubunda mortalite (10 hasta), koroner arter bypass grefti (CABG) gereksinimi (15 hasta) ve kalp yetmezliği sıklığı anlamlı olarak yüksekti ($p<0,05$). Bu grupta ayrıca GFR (düşük), ejeksiyon fraksiyonu (%44'e karşı %52), albumin (3,37 g/dL'ye karşı 4,0 g/dL) ve hemoglobin düzeyleri (12,3 g/dL'ye karşı 13,9 g/dL) anlamlı olarak düşüktü. CRP, kreatinin, SYNTAX ve Gensini skorları yüksek risk grubunda anlamlı derecede yüksekti ($p<0,05$). Diyabet, hipertansiyon, koroner arter hastalığı, cinsiyet, sigara ve hiperlipidemi açısından gruplar arasında fark yoktu. NPS, Gensini ($r=0,727$, $p<0,001$) ve SYNTAX ($r=0,706$, $p<0,001$) skorları ile güçlü pozitif korelasyon gösterdi. ROC analizinde NPS'nin CABG gereksinimini öngörmedeki AUC değeri 0,737 (95% CI: 0,610–0,864, $p=0,001$) olup, cut-off 2,5 için duyarlılık %78,9, özgüllük %63,6 olarak bulundu. Ayrıca NPS'nin NSTEMİ'de mortaliteyi öngörmedeki AUC değeri 0,73 (0,544–0,916, $p=0,008$) olup, cut-off 3,5 için duyarlılık %69,2, özgüllük %85,5 olarak bulundu.

Sonuç:

NPS, NSTEMİ hastalarında lezyon yaygınlığı ile güçlü korelasyon göstermekte ve CABG ihtiyacını ve mortaliteyi öngörmeye anlamlı bir prognostik belirteç olarak kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: NSTEMİ, Naples prognostik skoru, SYNTAX skoru, Gensini skoru, koroner arter hastalığı.

Association of Naples Prognostic Score with Lesion Extent in NSTEMI Patients: A Comparative Analysis with SYNTAX and Gensini Scores

Background: The Naples Prognostic Score (NPS) is a simple prognostic index incorporating nutritional (albumin and total cholesterol) and inflammatory parameters (neutrophil-to-lymphocyte ratio and lymphocyte-to-monocyte ratio). Its relationship with coronary artery disease extent, as reflected by SYNTAX and Gensini scores, has been scarcely investigated in patients with non-ST-elevation myocardial infarction (NSTEMI).

Objective: To evaluate the association between NPS and lesion extent (SYNTAX and Gensini scores) and its prognostic value in NSTEMI patients.

Methods: Ninety-six patients diagnosed with NSTEMI who were admitted to Karaman Training and Research Hospital between January 2024 and May 2025 were included. Patients with active infection, malignancy, or liver disease were excluded. The NPS was calculated using serum albumin, total cholesterol, and hematological parameters including neutrophil, lymphocyte, and monocyte counts. Patients were classified into a low-risk group (NPS 0–2, n=53) and a high-risk group (NPS 3–4, n=43). SYNTAX and Gensini scores were calculated from coronary angiography. Statistical analyses were performed according to the distribution of the data using parametric or non-parametric tests.

Results: The high-risk group had significantly higher mortality (n=10), coronary artery bypass grafting (CABG) requirement (n=15), and heart failure incidence ($p<0.05$). This group also had lower GFR, ejection fraction (44% vs. 52%), albumin (3.37 vs. 4.0 g/dL), and hemoglobin levels (12.3 vs. 13.9 g/dL), and higher CRP, creatinine, SYNTAX, and Gensini scores (all $p<0.05$). No significant differences were observed in diabetes, hypertension, prior CAD, sex, smoking, or hyperlipidemia. NPS strongly correlated with Gensini ($r=0.727$) and SYNTAX ($r=0.706$) scores ($p<0.001$). ROC analysis showed that NPS predicted CABG with an AUC of 0.737 (95% CI: 0.610–0.864, $p=0.001$; cut-off 2.5, sensitivity 78.9%, specificity 63.6). Additionally, the AUC of NPS for predicting mortality in NSTEMI was 0.73 (95% CI: 0.544–0.916, $p=0.008$), with a cut-off value of 3.5 yielding a sensitivity of 69.2% and a specificity of 85.5%.

Conclusion: NPS is strongly correlated with lesion extent in NSTEMI patients and serves as a significant prognostic marker for predicting both CABG requirement and mortality.

Keywords: NSTEMI, Naples prognostic score, SYNTAX score, Gensini score, coronary artery disease

Presentation / Bildiri ID= 100

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-3072-7858

Orta Yaş Kadın Hastada Kalçanın Geçici Osteoporozu: Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Gülsen Aykol

Malatya Turgut Özal Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Giriş Kalçanın geçici osteoporozu (KGO), çoğunlukla gebeliğin üçüncü trimesterindeki kadınlarda ve orta yaş erkeklerde görülen, kendini sınırlayan nadir bir hastalıktır. Genellikle travma öyküsü olmaksızın, ani başlangıçlı kalça ağrısı ile ortaya çıkar. Etiyopatogenezi tam olarak bilinmemekle birlikte, osteonekroz, stres kırığı, inflamatuvar artrit ve malignite gibi ciddi patolojilerle benzer klinik ve radyolojik özellikler gösterebilir. Bu nedenle erken ve doğru tanı, gereksiz invaziv girişimlerin önlenmesi ve doğru tedavinin planlanması açısından önemlidir. Olgu Kırk altı yaşındaki orta yaşlı kadın hasta, bir aydır devam eden ani başlangıçlı, şiddetli sağ kalça ağrısı ve yürüme güçlüğü şikayetiyle başvurdu. Travma, alkol, ilaç kullanımı veya menopoz öyküsü yoktu. Ağrı hareketle artıyor, istirahatle azalıyordu. Fizik muayenede kalça hareketleri ağrılı ve kısıtlıydı; Antalgik yürüyüş izlenen hastada sağda Faber ve fader testleri pozitif. Hemogram, biyokimya ve serolojik incelemeleri normaldi. Direkt grafide patoloji saptanmadı. MRG’de femur başı ve boynunda T1’de hipointens, T2’de hiperintens sinyal değişiklikleri izlendi. Bulgular kemik iliği ödemi ile uyumlu bulundu ve KGO tanısı kondu. Hastaya NSAİ ilaç başlandı, yük azaltımı ve kanediyenle mobilizasyon önerildi. Tartışma KGO literatürde özellikle gebeliğin son trimesterinde kadınlarda bildirilmiş, konservatif tedaviye iyi yanıt veren ve genellikle birkaç ay içinde düzelen benign bir tablodur. Ancak osteonekroz gibi ciddi durumlarla benzerlik göstermesi nedeniyle dikkatli değerlendirme gerektirir. MRG, tanıda en değerli radyolojik görüntüleme yöntemi olup, semptomları izleyen ilk 48 saat içinde kemik iliği ödemi gösterebilir. Ayrıca stres fraktürü, malignite, osteomyelit ve inflamatuvar artrit gibi ayırıcı tanıdaki diğer patolojilerin dışlanmasına da yardımcı olur. Stres fraktüründe düzensiz bir çizgi izlenmesi, avasküler nekrozda ise femur başında, fokal ve subkondral değişikliklerin saptanması ayırıcı tanıda önem taşımaktadır. Sonuç KGO, nontravmatik ve ani başlangıçlı kalça ağrısı ile başvuran hastalarda ayırıcı tanıda göz önünde bulundurulması gereken bir klinik tablodur. Erken tanı sayesinde gereksiz tetkik ve girişimlerin önüne geçilebilir, Manyetik rezonans görüntülemenin (MRG) tanıdaki önemi vurgulanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kalçanın Geçici Osteoporozu, Kalça Ağrısı, Manyetik Rezonans Görüntüleme, Ayırıcı Tanı

Presentation / Bildiri ID= 105

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2464-1975

Özofagogastrik Bileşke Morfolojisi, Görh'li Hastalarda Ph Monitörizasyonu ile İlişkilidir

Asst. Prof. Dr. Ali Karataş

Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi gastroenteroloji Bilim Dalı

Özet

Giriş: Yüksek çözünürlüklü manometri (HRM), özofagogastrik bileşke (EGJ) morfolojisi hakkında bilgi sağlar ve üç farklı alt tipi ayırt eder. EGJ alt tipleri ile empedans-pH saptanan reflü paternleri arasındaki korelasyona ilişkin veriler henüz yeterli değildir. Reflü semptomları olan hastalarda EGJ alt tiplerini empedans-pH bulguları ile ilişkilendirmeyi amaçladık. Yöntemler: Gastroözofageal reflü hastalığı (GÖRH) şüphesi olan hastalar çalışmaya alındı. Tüm hastalara eş zamanlı HRM ve pH testi uygulandı. EGJ şu şekilde sınıflandırıldı: Tip I, alt özofagus sfinkter (LES) ve krural diyafram (CD) arasında ayrım yok; Tip II, minimum uzaklık (>1 ve $=2$ cm uzaklık olmasıdır. Özofagus asidine maruz kalma süresini (AET) modern Lyon konsensusuna göre sınıflandırılarak, toplam reflü atak sayısını ve semptom ilişkilendirme analizini ölçtük. Anahtar Bulgular 24 konseksiyonel hasta kaydettilik ve %45.8 Tip I EGJ, %33.3 Tip II ve %20.8 Tip III hasta vardı. Tip III hastalarda sayıda daha fazla reflü atağı vardı (%80) , Tip II ve I hastalarla karşılaştırıldığında daha yüksek ortalama AET (sırasıyla %25 vs %45) Ayrıca, Tip II denekler, Tip ile karşılaştırıldığında istatistiksel olarak anlamlı (genel $p < 0.01$) artmış reflü göstermiştir. EGJ morfolojisi, GÖRH hastalarında anormal empedans-pH testini tahmin etmek için yararlı olabilir. Sonuçlar ve Çıkarımlar : LES ve CD arasındaki ayrımın artması, reflüde kademeli ve anlamlı bir artışa neden olabilir.

Anahtar Kelimeler: Özofagogastrik Bileşke, Görh, Yüksek Çözünürlüklü Manometri

Esophagogastric Junction Morphology Is Associated With Ph Monitoring in Patients With Gerd

Abstract

Objective: High-resolution manometry (HRM) provides information on the morphology of the esophagogastric junction (EGJ) and distinguishes three different subtypes. Data on the correlation between EGJ subtypes and impedance-pH detected reflux patterns are not yet sufficient. We aimed to correlate EGJ subtypes with impedance-pH findings in patients with reflux symptoms. Methods: Patients with suspected gastroesophageal reflux disease (GERD) were included in the study. All patients underwent simultaneous HRM and pH tests. The EGJ was classified as: Type I, no distinction between the lower esophageal sphincter (LES) and the crural diaphragm (CD); Type II, minimum distance (>1 and $=2$ cm away). We classified esophageal acid exposure time (EET) according to the modern Lyon consensus and measured the total number of reflux attacks and symptom association analysis. Key Findings: We enrolled 24 connective patients and 45.8% had Type I EGJ, 33.3% had Type II and 20.8% had Type III patients. Type III patients had more reflux attacks (80%) In addition, Type II subjects showed increased reflux in the form of a statistically significant (overall $p < 0.01$) compared with Type II and I patients. EGJ morphology may be useful for predicting abnormal impedance-pH testing in GERD patients. Conclusions and Implications: Increased separation between LES and CD may lead to a gradual and significant increase in reflux. EGJ morphology may be useful for predicting abnormal impedance-pH testing in GERD patients.

Keywords: Esophagogastric Junction, Gerd, high-Resolution Manometry

Presentation / Bildiri ID= 26

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3433-6859>

Parkinson Hastalarında Düşme , Düşme Korkusu, Depresyon ve Anksiyetenin Araştırılması

Dr. Deniz Kamacı Şener

Bursa Şehir Hastanesi

*Corresponding author: DENİZ KAMACI ŞENER

Özet

Giriş: Parkinson hastalığı (PH) ilerleyici, motor bulguların yanı sıra depresyon ve anksiyete gibi non-motor semptomlarla da seyreden nörodejeneratif bir hastalıktır. Parkinson hastalığında düşme çok sık görülen bir klinik durumdur ve düşme oranı normal yaşlı popülasyonun iki katıdır. Düşme, depresyon ve anksiyete birbirini tetikleyen, yaşam kalitesini belirgin şekilde bozan faktörlerdir. Bu çalışmada PH 'da düşmeye dikkat çekerek bu hastalarda düşme ile depresyon ve anksiyete arasındaki ilişkiyi araştırmayı amaçladık. **Materyal-metod:** Çalışmaya nöroloji polikliniğine başvuran 65 yaş ve üzerinde 62 PH, 53 sağlıklı kontrol alınmıştır. PH 'nın Hoehn- Yahr evrelemesi (HY) yapılmış ve Bileşik Parkinson Hastalığı Değerlendirme Ölçeği (UPDRS) puanları hesaplanmıştır. Tüm katılımcılara Düşme Etkinlik Testi (FES) ,Geriyatrik Depresyon Ölçeği (GDÖ) , Beck Anksiyete Ölçeği, Kanlı Günlük Yaşam aktivite ölçeği uygulanmıştır. **Bulgular:** PH 'da düşme ve FES puanı sağlıklı kontrollere göre daha fazla ($p<0,001$), ($p<0,001$) , Kanlı- günlük yaşam aktivitesi puanı sağlıklı bireylerde daha yüksekti ($p=0,005$). HY evresi yüksek olanlar PH' da düşme ve depresyon daha fazlaydı. PH da depresyon ve anksiyete puanları ve sağlıklı kontrollerden daha yüksek saptanmış olsa dahi istatistiksel olarak anlamlı değildi. Düşme ve FES puanı fazla olanlarda anksiyete ve depresyon daha fazla oranda bulundu. **Tartışma ve sonuç:** Çalışmamız Parkinson hastalarında düşmenin , depresyon ve anksiyete ile anlamlı düzeyde ilişkili olduğu gösterilmiştir. Literatürde Parkinson hastalarında yaklaşık %40'ında düşme görüldüğü, %30–50'sinde depresyon, %20–40'ında ise anksiyete eşlik ettiği bildirilmektedir. Çalışmamızdaki PH grubunda saptanan oranlar literatür ile uyumludur. Daha yüksek UPDRS puanı olan hastalarda ve HY evreleri ile düşme, depresyon ve anksiyete oranlarının daha fazla olması hastalık şiddetinin yalnızca motor değil, psikiyatrik ve fonksiyonel komplikasyonları da artırabileceğini düşündürmektedir. Sonuç olarak bu çalışma PH 'da hasta takibinde motor semptomların yanı sıra, düşme ve psikiyatrik bulgularında sorgulanması ve dikkate alınması gerektiğini göstermektedir. Bu semptomların erken dönemde saptanıp tedavi edilmesi yaşam kalitesinin korunmasında önemli rol oynamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Parkinson Hastalığı, Düşme, Depresyon

Presentation / Bildiri ID= 1

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9398-5173

Pc20 Değişkenliği ile Mesleki Astım Tanısı: Duyarlılık, Özgüllük ve Pefr İzlemi ile Karşılaştırma

Dr. Bilge Akgündüz

Eskişehir Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Mesleki astım (MA), doğru ve erken tanı gerektiren önemli bir işle ilişkili hava yolu hastalığıdır. Bu çalışmada, PC20 değişkenliğinin MA tanısındaki duyarlılık ve özgüllüğü değerlendirildi ve bu yöntemin tepe akım hızı (PEFR) izlemi ile karşılaştırılması amaçlandı. **Yöntem:** Retrospektif tanımlayıcı nitelikteki bu çalışmaya, mesleki astım şüphesi olan 51 hasta dahil edildi. Katılımcılara solunum fonksiyon testleri, PEFR izlemi ve non-spesifik bronş provokasyon testi (NSBPT) uygulandı. PC20 değişkenliği, işyerinde maruziyet sırasında ve maruziyetin kesilmesinden sonra ölçülen değerlerin karşılaştırılmasıyla değerlendirildi. **Bulgular:** Çalışmaya dahil edilen hastaların ortalama yaşı $38,14 \pm 8,10$ yıl olup, %68,6'sı erkekti. En sık görülen semptom nefes darlığıydı (ortalama süre: $19,61 \pm 29,23$ ay). Ortalama mesleki maruziyet süresi $7,34 \pm 6,82$ yıl olarak saptandı ve en sık düşük molekül ağırlıklı (DMA) ajanlara maruz kaldı. Katılımcıların %70,6'sına (n=36) MA tanısı konuldu. MA tanısı alan olgularda semptom süresi ve maruziyet süresi anlamlı şekilde daha uzundu. DMA maruziyeti olan olgularda %16,7 oranında IgE aracılı astım gözlenirken, %83,3'ünde non-immünolojik mekanizmalar saptandı. PC20 düzeyleri maruziyet sırasında düşüktü ve maruziyet kesildikten sonra anlamlı artış gösterdi. PC20 değişkenliği, MA tanısı alan olguların %77,8'inde (n=28) pozitif. Yöntemin duyarlılığı %90, özgüllüğü ise %92 olarak hesaplandı. FEV1 düzeylerinin düşük olması nedeniyle %13,9'luk hasta grubunda NSBPT uygulanamadı; bu olguların tanısı PEFR değişkenliği ile kondu. Sadece PEFR'ye dayanılması durumunda, olguların %22,2'si (n=8) yanlış sınıflandırılabilir. MA olguları en sık metal, döküm ve seramik sektörlerinde, özellikle inorganik toz maruziyetiyle ilişkiliydi (%27,8). **Sonuç:** PC20 değişkenliği, mesleki astım tanısında yüksek duyarlılık ve özgüllük sunan güvenilir bir yöntemdir. PEFR izlemi, NSBPT uygulanamayan hastalarda alternatif bir tanı aracı olarak değer taşımaktadır. Tanı protokollerine PC20 değişkenliğinin dahil edilmesi, tanı doğruluğunu artırabilir ve klinik hasta yönetimini iyileştirebilir.

Anahtar Kelimeler: Mesleki Astım, Pc20 Değişkenliği, Bronş Provokasyon Testi, Pefr, İşyeri Maruziyeti, Tanı Duyarlılığı

Diagnosis of Occupational Asthma Via Pc20 Variability: Sensitivity, Specificity, and Comparison With Pefr Monitoring

Abstract

Aim: Occupational asthma (OA) is a significant work-related respiratory disease that requires early and accurate diagnosis. This study aimed to evaluate the sensitivity and specificity of PC20 variability in diagnosing OA and to compare its performance with peak expiratory flow rate (PEFR) monitoring. **Methods:** This retrospective descriptive study included 51 patients with suspected OA. Participants underwent pulmonary function tests, PEFR monitoring, and non-specific bronchial provocation testing (NSBPT). PC20 variability was assessed by comparing methacholine challenge results during occupational exposure and after cessation of exposure. **Results:** The mean age of participants was

38.14 ± 8.10 years, and 68.6% were male. The most common symptom was dyspnea, with an average duration of 19.61 ± 29.23 months. The average occupational exposure period was 7.34 ± 6.82 years, mostly involving low molecular weight (LMW) agents. OA was diagnosed in 70.6% (n=36) of cases. These individuals had significantly longer symptom durations and exposure times than non-OA cases. Among those exposed to LMW agents, 16.7% had IgE-mediated asthma, while 83.3% had non-immunologic mechanisms. PC20 levels were lower during exposure and significantly improved after cessation. PC20 variability was positive in 77.8% (n=28) of confirmed OA cases, with a sensitivity of 90% and specificity of 92%. In 13.9% of cases, NSBPT could not be performed due to low FEV1, and diagnosis relied on PEFr variability. If PC20 variability had not been assessed, 22.2% (n=8) of cases would have been misclassified based solely on PEFr data. Most OA cases were associated with the metal, foundry, and ceramics industries, with inorganic dust being the most common exposure (27.8%). Conclusion: PC20 variability is a highly sensitive and specific diagnostic method for occupational asthma and may reduce the risk of misdiagnosis associated with PEFr-based evaluations. PEFr variability remains a useful alternative in patients for whom NSBPT is not feasible. Incorporating PC20 variability into diagnostic algorithms may enhance accuracy and improve clinical management.

Keywords: Occupational Asthma, Pc20 Variability, Bronchial Provocation Test, Pefr, Workplace Exposure, Diagnostic Accuracy

Presentation / Bildiri ID= 43

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2341-4850>

Recist Kriterleri ile Solid Tümörlerde Tedavi Yanıt Değerlendirmesi

Dr. Melike Ruşen Söğütlügil

Visart Tıbbi Görüntüleme Merkezi

*Corresponding author: melike rusen sogutlugil

Özet

ÖZET Tedaviye yanıt değerlendirme onkoloji pratiğinde hasta yönetiminin en kritik aşamalarından biridir. Solid tümörlerde objektif yanıt ölçütleri için en yaygın kullanılan sistemlerden biri Response Evaluation Criteria in Solid Tumors (RECIST) kriterleridir. İlk kez 2000 yılında yayımlanan RECIST, 2009'da RECIST 1.1 sürümü ile güncellenmiştir. Bu kriterler ölçülebilir lezyonların en uzun çapları üzerinden değerlendirilmesine dayalıdır. RECIST 1.1'de en fazla beş hedef lezyon (her organdan en fazla iki) ölçülmekte ve yanıt kategorileri tam yanıt, parsiyel yanıt, stabil hastalık ve progresyon olarak tanımlanmaktadır. Ayrıca lenf nodu ölçüm kriterleri, yeni lezyonların tanımı ve progresyon eşiği gibi değişiklikler de güncellenmiştir. Bu yazıda RECIST kriterlerinin tarihçesi, temel ilkeleri, değişiklikleri ve klinik uygulamaları özetlenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Recist; Tümör Yanıtı; Onkolojik Görüntüleme; Tedavi Yanıtı

Treatment Response Assessment in Solid Tumors With Recist Criteria

Abstract

ABSTRACT Response assessment in oncology is essential for patient management and treatment decisions. Response Evaluation Criteria in Solid Tumors (RECIST) is one of the most widely used systems for objective measurement of tumor response. Initially published in 2000, RECIST was updated in 2009 as version 1.1. These criteria are based on measuring the longest diameters of target lesions. In RECIST 1.1, up to five target lesions (with a maximum of two per organ) are measured, and response categories include complete response, partial response, stable disease, and progression. The revision also clarified lymph node measurement rules, the definition of new lesions, and progression thresholds. This paper summarizes the history, principles, revisions, and clinical applications of the RECIST criteria. Keywords: RECIST; tumor response; oncologic imaging; treatment response

Keywords: Keywords: Recist; Tumor Response; Oncologic Imaging; Treatment Response

Presentation / Bildiri ID= 45

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9057-6625

Skabiyes Tanılı Çocuklarda Hematolojik Belirteçler

Asst. Prof. Dr. Şule Gençoğlu¹, Asst. Prof. Dr. Abdulgani Gülyüz²

¹Malatya Turgut Özal Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Dermatoloji Kliniği

²Malatya Turgut Özal Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Çocuk Hastalıkları Kliniği

Özet

Giriş Uyuz, *Sarcoptes scabiei* var. *hominis*'in neden olduğu bir deri hastalığıdır. Özellikle çocuklarda ve kalabalık yaşam alanlarında yaygındır. Hastalığın kliniği sadece parazitin ciltteki varlığı ile değil, aynı zamanda konağın immün yanıtı ile ilişkili olduğundan sistemik inflamasyon göstergeleriyle korelasyonu araştırmak önem taşımaktadır. Amaç Çalışmamızda skabiyesli çocuklarda, eozinofil yüzdesi, nötrofil/lenfosit oranı (NLR) gibi hematolojik parametrelerin immünolojik yanıtın göstergesi olarak kullanılabilirliği araştırılmıştır. Materyal-Metod Çalışmamıza Kasım 2024–Eylül 2025 tarihleri arasında, Malatya Eğitim Araştırma Hastanesi dermatoloji polikliniğine başvuran 2–17 yaş arasında uyuz tanısı konulan 76 çocuk hasta ve 76 sağlıklı kontrol dahil edildi. NLR hesaplandı ve gruplar karşılaştırıldı. Sonuç Uyuz grubunda beyaz küre, NLR ve eozinofil yüzdesi anlamlı olarak daha yüksek olarak, lenfosit yüzdesi daha düşük bulundu (Tablo). Olguların %11,4'ünde eozinofili ($> 5\%$) mevcuttu. ROC analizinde NLR'nin ayırt edici gücü düşük olup (AUC=0,54), eozinofil yüzdesinin ayırt edici gücü ise orta düzeyde (AUC=0,65) bulundu. Tablo: Uyuz ve sağlıklı kontrol grubunun hematolojik parametrelerinin karşılaştırılması

Değişken	Uyuz (n=76)	Kontrol (n=76)	p-değeri	Hedges' g (95% GA)
WBC ($\times 10^3/\mu\text{L}$)	8.77 ± 2.45	7.27 ± 1.73	$p < 0.001$	0.70 (0.36 – 1.04)
NLR (oran)	2.15 ± 1.90	1.58 ± 0.36	$p = 0.016$	0.41 (0.08 – 0.75)
Eozinofil (%)	2.70 ± 2.26	1.50 ± 0.98	$p < 0.001$	0.69 (0.34 – 1.03)
Nötrofil (%)	55.80 ± 12.06	57.39 ± 5.33	$p = 0.317$	—
Lenfosit (%)	31.97 ± 12.08	37.61 ± 5.33	$p < 0.001$	-0.60 (-0.94 – -0.26)

WBC: Beyaz kan hücresi ($\times 10^3/\mu\text{L}$), NLR: Nötrofil/Lenfosit oranı, GA: Güven aralığı. Veriler ortalama $\pm$ SS olarak sunuldu

Tartışma Skabiyes, çocuk hastalarda yalnızca lokal deri bulgularıyla sınırlı olmayıp sistemik inflamatuvar yanıt göstergelerinde artış gözlenmektedir. Özellikle eozinofil yüzdesi, Th2 hücre yanıtını ve tip 1/4 hipersensitiviteyi yansıtmaktadır. NLR, inflamasyonun sistemik yansımasıdır; çocukluk çağında da anlamlı farklılık göstermektedir. Ancak, ROC analizlerine göre bu parametrelerin tek başına tanı aracı olmaktan çok, hastalığın aktivitesini yansıtan destekleyici göstergeler olduğu düşünülmektedir. Bu parametreler, ucuz, erişilebilir ve pratik biyobelirteçler olarak; tanıda destekleyici ve tedavi sürecinde ise izlem aracı olabilir. Ancak bu verilerin klinik uygulamaya entegre edilebilmesi için daha geniş kapsamlı, çok merkezli ve prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Nlr Oranı, Sistemik İnflamasyon, Skabiyes

Presentation / Bildiri ID= 69

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-6355-835X>

Solunum Yetmezliği ve Hipotansiyonla Seyreden Miksödem Koması: Yoğun Bakımda Nadir Görülen Bir Endokrin Acil

Uzm.Dr. Mete Erdemir

Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Eğitim Araştırma Hastanesi Yoğun Bakım Bilim Dalı

Özet

Miksödem koması, hipotiroidinin nadir fakat hayatı tehdit eden terminal evresidir. Bu tablo; bilinç seviyesinde azalma, hipotermi, bradikardi, hipotansiyon ve çoklu organ yetmezliği gibi belirtilerle karakterizedir. Genellikle uzun süreli ve tedavi edilmemiş hipotiroidisi olan yaşlı kadınlarda görülür. Enfeksiyonlar, kardiyovasküler olaylar, soğuk maruziyeti ve cerrahi stres gibi durumlar bu komayı tetikleyebilir. Yıllık görülme sıklığı milyonda 0.22 civarındadır. Sunulan olguda, 81 yaşında, kronik böbrek yetmezliği, hipertansiyon, kalp yetmezliği ve hipertiroidi öyküsü olan kadın hasta; ayak bileklerinde şişlik, nefes darlığı, idrar çıkışında azalma ve oral alım yetersizliği nedeniyle acil servise başvurdu. Yoğun bakımda hipotermi (35C), bradikardi (52/dk), düşük tansiyon ve hipoksi bulguları mevcuttu. Bilateral periorbital ve alt ekstremitte ödemi ile abdominal distansiyon saptandı. BT görüntülemeye pankreatit düşündüren bulgular ve yaygın asit görüldü. Laboratuvar sonuçlarında TSH >100 ulu/ μ L, T4 $\leq$ 0,039 ng/dL ve serbest T3 0,676 ng/dL olarak saptandı. Klinik ve laboratuvar bulgularla miksödem koması tanısı kondu. İv levotiroksin (200 mcg yükleme, ardından 75 mcg/gün) ve hidrokortizon (3 $\times$ 100 mg) tedavisi başlandı. Hastanın klinik durumu hızla düzeldi; normotermi sağlandı, bradikardi düzeldi, idrar çıkışı arttı ve diyaliz ihtiyacı ortadan kalktı. Ancak tedavinin 10. gününde kusma sonrası gelişen aspirasyon pnömonisi ve septik şok nedeniyle hasta kaybedildi. Sonuç olarak, miksödem koması tanısı zor ancak erken müdahale ile yönetilebilir bir durumdur. Erken hormon replasmanı ve destek tedavileri, yaşam kurtarıcıdır. Miksödem komasının tanısı genellikle geç konur, çünkü semptomlar özgül değildir ve diğer hastalıklarla karışabilir. Erken tanı ve agresif tedavi, özellikle yaşlı ve eşlik eden hastalıkları olan bireylerde mortaliteyi azaltmak açısından kritik önemdedir. Kombine hormon ve destek tedavisi, yaşam kurtarıcı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Miksödem, Hipoksi, Septik Şok, İntravenöz Levotiroksin Sodyum

Myxedema Coma Presenting With Respiratory Failure and Hypotension: A Rare Endocrine Emergency in the Icu

Abstract

Myxedema coma is a rare but life-threatening terminal stage of hypothyroidism. It is characterized by decreased level of consciousness, hypothermia, bradycardia, hypotension, and multi-organ failure. The condition is most commonly seen in elderly women with longstanding, untreated hypothyroidism. Precipitating factors include infections, cardiovascular events, cold exposure, and surgical stress. The annual incidence is approximately 0.22 per million. In the presented case, an 81-year-old female patient with a medical history of chronic kidney disease, hypertension, heart failure, and hyperthyroidism was admitted to the emergency department due to bilateral ankle edema, dyspnea, reduced urine output, and poor oral intake. Upon admission to the intensive care unit, she exhibited hypothermia (35C), bradycardia (52 bpm), hypotension, and hypoxia. Physical examination revealed bilateral periorbital and

lower extremity edema as well as abdominal distension. Abdominal CT showed findings suggestive of pancreatitis and extensive ascites. Thyroid function tests demonstrated TSH >100 $\mu\text{IU/mL}$, free T4 ≤ 0.039 ng/dL, and free T3 0.676 ng/dL. Based on clinical and laboratory findings, a diagnosis of myxedema coma was established. Intravenous levothyroxine (200 mcg loading dose followed by 75 mcg/day maintenance) and hydrocortisone (100 mg three times daily) were initiated. The patient's clinical status improved rapidly; normothermia was achieved, bradycardia resolved, urine output increased, and the need for dialysis was eliminated. However, on the 10th day of treatment, the patient developed aspiration pneumonia following vomiting and subsequently died due to septic shock. In conclusion, myxedema coma is a challenging diagnosis that requires prompt recognition and immediate intervention. Symptoms are often non-specific and may mimic other critical illnesses. Early hormone replacement therapy and supportive care are essential, particularly in elderly patients with multiple comorbidities, and can be life-saving.

Keywords: Myxedema, Hypoxia, Septic Shock, Intravenous Levothyroxine Sodium

Presentation / Bildiri ID= 8

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-4099-0064>

STEMI’de Bifürkasyon Tekniği Sonrasında Tirofiban Kullanımı: Kırşehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi Tek Merkez Deneyimi

Asst. Prof. Dr. Muhammet Salih Ateş

Ahi Evran Üniversitesi Tıp Fakültesi Kırşehir Eğitim Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Muhammet Salih Ateş

Özet

Amaç: STEMI’de bifürkasyon lezyonlarına primer PKG uygulanan hastalarda tirofiban kullanım örüntüsünü ve kısa dönem sonuçlarını tanımlamak. **Yöntem:** Tek merkezli, retrospektif kohortta bifürkasyon STEMI hastaları incelendi (n=98). Hastalar tirofiban alan (n=28) ve almayan (n=70) olarak sınıflandı. Tirofiban endikasyonları sıklıkla büyük trombus (%42,9), no/slow-flow (%32,1) ve “bailout” yan dal kaybı (%17,9) idi. Tirofiban kolunda klinik/anjyografik risk daha yüksekti: kardiyojenik şok %24,1 vs %4,3; “true” bifürkasyon %60,7 vs %31,4; trombus derecesi 4–5 %50,0 vs %24,3; başlangıç TIMI 0–1 %85,7 vs %55,7; iki-stent tekniği %32,1 vs %2,9. Prosedürel karmaşıklık göstergeleri daha fazlaydı (kontrast 213±46 vs 171±33 mL; floroskopi 19,8±7,1 vs 16,6±5,1 dk). **Bulgular:** No-reflow/slow-flow tirofiban kolunda daha yüksekti (%28,6 vs %12,9; p=0,063), final TIMI 3 oranı benzerdi (%67,9 vs %77,1; p=0,341). ST-segment çözülmesi $\geq$ %70 (%80,8 vs %69,7; p=0,282) ve hastane içi mortalite (%7,1 vs %4,3; p=0,622) anlamlı farklılık göstermedi. Güvenlik sonuçlarında tirofiban kolunda BARC 2–5 kanama (%17,9 vs %1,4; p=0,007) ve transfüzyon ihtiyacı (%17,9 vs %0; p=0,001) daha yüksekti; yatış süresi uzundu (5,6 [4,7–6,3] vs 4,3 [3,6–5,0] gün; p

Anahtar Kelimeler: St-Segment Elevasyonlu Miyokard Enfarktüsü (STEMI); Bifürkasyon Pkg; Tirofiban (Gp Iıb/ıııa İnhibitörü); No-Reflow Fenomeni

Tirofiban Use After Bifurcation Techniques in Primary Pci for Stemi: A Single-Center Experience From Kırşehir

Abstract

Background: In STEMI with bifurcation lesions treated by primary PCI, adjunctive tirofiban is often considered for thrombus burden or flow impairment. We described patterns of use and short-term outcomes in a single-center cohort. **Methods:** We retrospectively analyzed bifurcation STEMI patients (n=98) undergoing primary PCI and compared those who received tirofiban (n=28) versus no tirofiban (n=70). Indications for tirofiban included large thrombus (42.9%), no/slow-flow (32.1%), and bailout side-branch compromise (17.9%). The tirofiban group presented with higher clinical/angiographic risk: cardiogenic shock 24.1% vs 4.3%; true bifurcation 60.7% vs 31.4%; thrombus grade 4–5 50.0% vs 24.3%; baseline TIMI 0–1 85.7% vs 55.7%; and two-stent strategy 32.1% vs 2.9%. Procedural complexity was greater (contrast 213±46 vs 171±33 mL; fluoroscopy 19.8±7.1 vs 16.6±5.1 min). **Results:** No-reflow/slow-flow occurred in 28.6% vs 12.9% (p=0.063). Final TIMI 3 flow was similar (67.9% vs 77.1%; p=0.341). ST-segment resolution $\geq$ 70% (80.8% vs 69.7%; p=0.282) and in-hospital mortality (7.1% vs 4.3%; p=0.622) did not differ significantly. Safety outcomes were less favorable with tirofiban: BARC 2–5 bleeding 17.9% vs 1.4% (p=0.007); transfusion 17.9% vs 0% (p=0.001); and longer hospital stay (5.6 [4.7–6.3] vs 4.3 [3.6–5.0] days; p

Keywords: St-Segment Elevation Myocardial Infarction (STEMI); Bifurcation Pci; Tirofiban (Gp Iıb/ıııa İnhibitor); No-Reflow Phenomenon.

Presentation / Bildiri ID= 55

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3806-5291

Terminal Malignite Hastalarında Sistemik İnflamatuvar İndeks (SII) ile 1 Aylık Mortalitenin İlişkisi: Tek Merkez Deneyimi

Dr. Irem Kırac Utku

Tekirdağ Dr. İsmail Fehmi Cumalıoğlu Şehir Hastanesi, Türkiye

Özet

Amaç: Terminal malignite hastalarında sistemik inflamatuvar indeksin (SII) kısa dönem mortalite ile ilişkisini değerlendirmek ve bu parametrenin yaş, cinsiyet, NRS ve ECOG gibi klinik değişkenlerden bağımsız prognostik değerini ortaya koymak. **Yöntem:** Ocak 2022–Ocak 2024 arasında Sancaktepe Şehit Prof. Dr. İlhan Varank Eğitim ve Araştırma Hastanesi Palyatif Servisi'nde yatan terminal malignite hastaları retrospektif olarak incelendi. CRP'si yüksek, enfeksiyon bulgusu olan, yatışında antibiyotik başlanan veya eksik verisi bulunan hastalar dışlandı. Toplam 213 hasta çalışmaya dahil edildi. Demografik veriler, cinsiyet, malignite türü, hemogram parametreleri (nötrofil, lenfosit, trombosit, MPV), NRS-2002 ve ECOG skorları kaydedildi. SII, nötrofil $\times$ trombosit / lenfosit formülü ile hesaplandı. Hastalar yatıştan sonraki 1 ay içinde exitus olanlar ve olmayanlar olarak iki gruba ayrıldı. Gruplar Mann–Whitney U testi ve ki-kare testi ile karşılaştırıldı; anlamlı bulunan değişkenler çok değişkenli lojistik regresyon analizine dahil edildi. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 70,25 $\pm$ 15,19 yıl olup %44'ü 1 ay içinde exitus oldu. Tek değişkenli analizde exitus olan grupta SII anlamlı derecede yüksekti ($p=0,003$). Yaş, cinsiyet, hemoglobin, MPV, NRS ve ECOG açısından anlamlı fark saptanmadı ($p>0,05$). Çok değişkenli lojistik regresyon analizinde yalnızca logSII bağımsız olarak 1 aylık mortalite ile ilişkili bulundu (OR=2,35; %95 GA: 1,20–4,62; $p=0,013$). Sonuç: SII, terminal malignite hastalarında kısa dönem mortalite için bağımsız bir prediktör olarak saptanmıştır. Kolay hesaplanabilir, ucuz ve objektif bir parametre olması nedeniyle palyatif bakım hastalarında risk sınıflandırması ve prognoz öngörüsünde klinik karar süreçlerine entegre edilebilir. Bulgularımızın daha geniş örneklemlili, prospektif çalışmalarla desteklenmesi gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Sistemik İnflamatuvar İndeks, Palyatif Bakım, Mortalite

The Relationship Between Systemic Inflammatory Index (SII) and 1-Month Mortality in Terminal Malignancy Patients: A Single-Center Experience

Abstract

Objective: To evaluate the association between the systemic inflammatory index (SII) and short-term mortality in terminal malignancy patients and to determine its independent prognostic value after adjusting for age, sex, NRS, and ECOG performance status. **Methods:** This retrospective study included terminal malignancy patients hospitalized in the palliative care unit of Sancaktepe Şehit Prof. Dr. İlhan Varank Training and Research Hospital between January 2022 and January 2024. Patients with elevated CRP, clinical signs of infection, antibiotic initiation at admission, or missing data were excluded. A total of 213 patients were analyzed. Demographic data, sex, cancer type, hematological parameters (neutrophil, lymphocyte, platelet counts, MPV), NRS-2002, and ECOG performance scores were recorded. SII was calculated as neutrophil $\times$ platelet / lymphocyte. Patients were categorized as survivors or non-survivors at 1 month after admission. Groups were compared using the Mann–Whitney U and chi-square tests. Variables with $p<0,05$. In multivariable logistic regression, only logSII remained independently associated with 1-month mortality (OR = 2.35; 95% CI: 1.20–4.62; $p=0,013$). **Conclusion:** SII was identified as an independent predictor of short-term mortality in terminal

malignancy patients. Being simple, inexpensive, and objective, SII may be a useful tool for risk stratification and prognostication in palliative care settings. Larger, prospective studies are warranted to validate these findings and to facilitate its integration into clinical decision-making algorithms.

Keywords: Systemic Inflammatory Index, Palliative Care, Mortality

Presentation / Bildiri ID= 127

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2867-4157

Tüberkoloz Tedavisi Sonrasi Gelisen Nadir Birkaraciger Enzim Yuksekligi Nedeni

Dr. Seçkin Özgül

Ankara ataturk sanatoryum eah

Özet

41 yasinda erkek hasta 2. basamak tüberkoloz tedavisi alirken karaciger enzim yuksekligi nedeniyle gastroenteroloji bolumune konsulte edildi. Daha once cesitli antibiyotikler, non-steroid antiinflamatuvar ilaclar ve anti-tüberkoloz tedavisi verilmiş. Sonrasinda orta siddette miks tip karaciger enzim yuksekligi gelismis. Yapilan ileri incelemesinde ayrintili hepatit markerlari negatif olarak geldi. Radyolojik olarak patoloji saptanmadi. Otoantikör testleri pozitif gelmesi nedeniyle karaciger biyopsisi yapilan hastaya ilac iliskili otoimmun hepatit tanisi konuldu. Hastaya metilprednizolon 0.5 mg/kg dozundan baslandi. Tedavi sonrasi karaciger fonksiyon testleri ve klinigi geriledi.

Anahtar Kelimeler: Anti-Tüberkoloz Tedavi, İlac İlişkili Otoimmun Hepatit,

A Rare Cause of Elevated Liver Enzymes Following Tuberculosis Treatment

Abstract

A 41-year-old male patient was referred to the gastroenterology department for consultation due to elevated liver enzymes while receiving second-line tuberculosis treatment. He had previously been treated with various antibiotics, nonsteroidal anti-inflammatory drugs, and antituberculosis therapy. Subsequently, moderately mixed liver enzyme elevation developed. Further evaluation revealed negative hepatitis markers. No pathology was detected radiologically. Due to positive liver autoantibody tests, a liver biopsy was performed, and the patient was diagnosed with drug-associated autoimmune hepatitis. He was started on methylprednisolone at a dose of 0.5 mg/kg. Following treatment, liver function tests and clinical findings improved.

Keywords: Tuberculosis Treatment, Drug İ Duced Autoimmune Hepatitis

Presentation / Bildiri ID= 22

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5790-8488

**Türkçe Migren Web Sitelerinin Bilimsel Güvenilirlik ve Okunabilirlik Açısından
Değerlendirilmesi: Yapay Zekânın Rolü**

Dr. Cansu Sarıkaya

Bahçeşehir Üniversitesi Medical Park Göztepe Hastanesi

*Corresponding author: Cansu Sarıkaya

Özet

Amaç: Migren, dünya genelinde en yaygın primer baş ağrısı bozukluklarından biridir ve çevrimiçi sağlık aramalarında sıkça konu edilmektedir. Hastaların bilgi edinme amacıyla giderek daha fazla internete yönelmesi, çevrimiçi sağlık bilgilerinin kalitesini ve doğruluğunu kritik hale getirmiştir. Bu çalışmanın amacı, migren konulu Türkçe web sitelerini bilimsel güvenilirlik, okunabilirlik ve içerik üretiminde yapay zekâ (YZ) katkısı açısından değerlendirmektir. **Yöntem:** Migren ile ilgili toplam 100 Türkçe web sitesi sistematik olarak analiz edilmiştir. Bilimsel güvenilirlik, DISCERN aracı (1–5 arası) ve JAMA ölçütleri (0–4 arası) ile değerlendirilmiştir. Okunabilirlik, metinlerin açıklık düzeyi ve hedef kitleye uygunluğu açısından nitel olarak incelenmiştir. Siteler kaynak kökenine (hastaneler, uzman hekimler veya ticari platformlar) ve içerik türüne (bilgilendirici, tanıtıcı) göre sınıflandırılmıştır. YZ katkı düzeyi düşük, orta ve yüksek olmak üzere kategorize edilmiştir. **Bulgular:** Ortalama DISCERN skoru 3,74 olup orta düzeyde güvenilirliği göstermektedir; ortalama JAMA skoru 1,69 ise kaynak gösterimi ve şeffaflığın sınırlı olduğunu ortaya koymuştur. Sitelerin çoğu migrenin belirtileri, tetikleyicileri ve tedavi seçeneklerini ele almış olsa da yalnızca az sayıda içerikte kanıta dayalı kaynak veya akademik atıf yer almıştır. YZ katkısı %54 düşük, %46 orta düzeyde bulunmuş, yüksek katkı saptanmamıştır. Orta düzeyde YZ entegrasyonu olan içerikler daha akıcı, daha düzenli ve hasta odaklı olarak daha erişilebilir bulunmuştur. Ancak bu iyileşme, bilimsel derinlik veya kaynak kullanımı açısından anlamlı bir artış sağlamamıştır. Bazı durumlarda YZ'nin getirdiği basitleştirmeler, klinik bilgilerin ayrıntısını sınırlamıştır. **Sonuç:** Migren konulu Türkçe web siteleri okunabilirlik açısından kısmen yeterli, ancak bilimsel güvenilirlik ve kaynak kullanımı açısından yetersizdir. YZ destekli içerik üretimi okunabilirlik ve hasta etkileşimini artırabilir; ancak tıbbi doğruluğu garanti edemez. Güvenilir migren bilgisi sağlanabilmesi için klinisyenler, dijital platformlar ve düzenleyici kurumlar arasında daha güçlü iş birliği gereklidir. Gelecekteki stratejiler, YZ'nin sağladığı açıklık potansiyelini uzman doğrulamasıyla birleştirerek hem erişilebilirliği hem de güvenilirliği geliştirmeye odaklanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Migren, Okunabilirlik, Yapay Zekâ, Sağlık Bilgisi Kalitesi, Discern Skoru

Scientific Reliability and Readability of Turkish-Language Websites On Migraine: the Role of Artificial Intelligence

Abstract

Objective: Migraine is one of the most common primary headache disorders worldwide and a frequent subject of online health searches. As patients increasingly rely on the internet for guidance, the quality and accuracy of web-based health information have become critical. This study aimed to evaluate Turkish-language websites focusing on migraine in terms of scientific reliability, readability, and the contribution of artificial intelligence (AI) in content production. **Methods:** A total of 100 Turkish-language websites addressing migraine were systematically analyzed. Scientific reliability was assessed

using the DISCERN tool (range 1–5) and JAMA benchmark criteria (range 0–4). Readability was reviewed qualitatively based on clarity and target audience. Websites were categorized by origin (hospitals, expert physicians, or commercial platforms) and content type (informative, promotional). The degree of AI contribution was classified as low, moderate, or high. Results: The mean DISCERN score was 3.74, reflecting a moderate level of reliability, while the mean JAMA score was 1.69, indicating limited transparency and referencing. Although most websites addressed migraine symptoms, triggers, and treatment options, only a minority provided detailed evidence-based references or cited academic sources. In terms of AI contribution, 54% of the websites demonstrated low and 46% moderate AI integration, with no sites displaying high reliance on AI-generated content. Content with moderate AI usage showed greater fluency, improved structure, and enhanced accessibility for lay readers. However, scientific depth and citation practices did not significantly improve with AI integration. In some cases, AI-based simplifications reduced the complexity of explanations, potentially limiting the usefulness of information for patients seeking detailed medical understanding. Conclusion: Turkish-language migraine websites provide moderately reliable but often under-referenced information. While AI-assisted text generation improves readability and user engagement, it cannot replace expert medical oversight or guarantee evidence-based accuracy. Ensuring the dissemination of high-quality migraine-related information requires active collaboration between clinicians, digital platforms, and regulatory authorities. Future strategies should focus on integrating AI's potential for clarity with professional validation to improve both accessibility and reliability.

Keywords: Migraine, Readability, Artificial Intelligence, Health Information Quality, Discern Score

Presentation / Bildiri ID= 88

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-6355-835X>

Yoğun Bakımda Panrezistan Pseudomonas Aeruginosa Enfeksiyonuna Bağlı Kaviter Akciğer Lezyonu: Zorlu Bir Olgu Sunumu

Uzm.Dr. Mete Erdemir

Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Eğitim Araştırma Hastanesi Yoğun Bakım Bilim Dalı

Özet

Pseudomonas aeruginosa, immünsüpresyon ve hastane kaynaklı enfeksiyon zemininde gelişebilen, nadir fakat ciddi seyirli nekrotizan pnömoni ve kaviter akciğer lezyonlarının önemli etkenlerinden biridir. 60 yaşında erkek hasta, glioblastoma multiforme ve epilepsi tanıları ile bilinen, son bir yılda onkolojik tedavi almayan ve yalnızca antiepileptik kullanan bir bireydir. Status epileptikus nedeniyle yoğun bakım ünitesine yatırılmış, elektif entübasyon uygulanmış ve 13. günde trakeostomi açılmıştır. Takiplerinde ateş (38.4C), CRP: 314 mg/L, PCT: 0.5 µg/L, WBC: 10.610/mm³ (nötrofil %78) izlenmiş; PA akciğer grafisinde kaviter lezyon saptanmıştır. HRCT’de sağ akciğer orta lobda 78x68 mm boyutlu, sıvı seviyeli kalın duvarlı kaviter lezyon görülmüştür. Kist hidatik ve tüberküloz dışlanmıştır. Bronkoalveoler lavaj kültüründe panresistan Pseudomonas aeruginosa üremiştir. Kullanmakta olduğu antibiyotik tedavisine ek olarak kolistin tedavisi başlanmıştır. Kolistin tedavisinin 17. gününde enfeksiyon belirtileri gerileyince tüm antibiyotikler kesildi. Çekilen akciğer grafisinde kaviter alan sebat ettiği görüldü. Antibiyotiksiz takibinin 15. gününde kaviter lezyonun perforasyonu sonrası pnömotoraks gözlemlendi. Hastaya tüp torakostomi uygulandı. Plevral sıvıdan gönderilen kültürde üreme saptanmazken, endotrakeal aspiratta kolistin duyarlı Acinetobacter baumannii izole edildi, kolistin tedavisi 14 gün süreyle tekrarlandı. Tedavi sonrası çekilen PA grafide kavitasyon bölgesinde düzelme izlendi. Ancak hastada daha sonra invaziv kandidiyazis gelişti ve yatışının 123. gününde hasta septik şok nedeniyle kaybedildi. Sonuç: Bu olgu, Pseudomonas aeruginosa’nın (özellikle panrezistan suşlarının) immünsüprese hastalarda nekrotizan pnömoni ve kaviter akciğer lezyonlarına neden olabileceğini göstermektedir. Bu tür enfeksiyonlar, perforasyon ve pnömotoraks gibi yaşamı tehdit eden komplikasyonlara yol açabilir. P. aeruginosa’nın yalnızca nozokomiyal bir etken değil, aynı zamanda destrüktif akciğer patolojilerinin nadir fakat önemli bir nedeni olabileceği göz önünde bulundurulmalı; tanı, tedavi ve izlem süreçleri multidisipliner bir yaklaşımla yürütülmelidir.

Anahtar Kelimeler: Pulmoner Kaviter Lezyon, İmmünsupresyon, Pseudomonas Aeruginosa

Cavitary Lung Lesion Associated With Panresistant Pseudomonas Aeruginosa Infection in the Intensive Care Unit: A Challenging Case Presentation

Abstract

Pseudomonas aeruginosa is one of the important causative agents of necrotizing pneumonia and cavitary lung lesions, which are rare but serious conditions that can develop in the context of immunosuppression and hospital-acquired infections. The patient is a 60- year-old man with a history of glioblastoma multiforme and epilepsy who has not received oncological treatment in the past year and has only been using antiepileptic drugs. He was admitted to the intensive care unit due to status epilepticus, underwent elective intubation, and had a tracheostomy performed on the 13th day. Follow-up revealed fever

(38.4C), CRP: 314 mg/L, PCT: 0.5 µg/L, WBC: 10,610/mm³ (neutrophils 78%); a cavitory lesion was detected on the PA chest X-ray. HRCT showed a 78x68 mm thick-walled cavitory lesion with fluid level in the middle lobe of the right lung. Hydatid cyst and tuberculosis were excluded. Bronchoalveolar lavage culture grew colistin-sensitive pan-resistant *Pseudomonas aeruginosa*. Colistin therapy was initiated in addition to the antibiotic ongoing treatment. On the 17th day of colistin therapy, all antibiotics were discontinued as infection markers declined. The chest X-ray showed that the cavitory area persisted. On the 15th day of antibiotic-free follow-up, pneumothorax was observed following perforation of the cavitory lesion. The patient underwent tube thoracostomy. While no growth was detected in the culture sent from the pleural fluid, colistin-sensitive *Acinetobacter baumannii* was isolated from the endotracheal aspirate, and colistin treatment was repeated for 14 days. The PA radiograph taken after treatment showed improvement in the cavitation area. However, the patient later developed invasive candidiasis and died on the 123rd day of hospitalization due to septic shock. Conclusion: This case demonstrates that *Pseudomonas aeruginosa* (especially pan-resistant strains) can cause necrotizing pneumonia and cavitory lung lesions in immunocompromised patients. Such infections can lead to life-threatening complications such as perforation and pneumothorax. It should be considered that *P. aeruginosa* is not only a nosocomial pathogen but also a rare yet important cause of destructive lung pathologies; Diagnosis, treatment, and follow-up should be conducted with a multidisciplinary approach.

Keywords: Pulmonary Cavitory Lesion, Immunosuppression, *Pseudomonas Aeruginosa*

Presentation / Bildiri ID= 152

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6939-1570

Yüzeyel Tromboflebitte Düşük Moleküler Ağırlıklı Heparin Kullanımının Klinik Sonuçlara Etkisi: Tek Merkezli Retrospektif Çalışma

Dr. Neryal Tahta

İzmir Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Yüzeyel tromboflebit (YTF), özellikle intravenöz kateter uygulamaları, travma veya variköz venöz hastalık zemininde gelişen sık görülen bir tromboinflamatuvar tablodur. Tedavide düşük moleküler ağırlıklı heparin (DMAH) kullanımının gerekliliği hâlen tartışmalıdır. Bu çalışmada, YTF tanısı alan hastalarda DMAH kullanımının trombüs progresyonu, derin ven trombozu (DVT) gelişimi ve rekürrens üzerine etkisi araştırıldı. **Yöntem:**2023–2025 yılları arasında İzmir Şehir Hastanesi’nde YTF tanısı alan 48 yetişkin hastanın dosyaları retrospektif olarak incelendi. Hastalar iki gruba ayrıldı: Grup 1 – Konservatif tedavi (NSAID + lokal kompresyon) (n=24) Grup 2 – Konservatif tedavi + DMAH (enoksaparin 40 mg/gün, 10 ± 3 gün) (n=24). Primer sonlanım noktaları: DVT gelişimi, trombüs progresyonu ve 3 aylık rekürrens. Sekonder sonlanımlar: ağrı skorundaki değişim (VAS), kanama komplikasyonu ve hastanede yatış süresi. **Bulgular:** DMAH kullanılan grupta DVT gelişimi %4,2 iken, yalnız konservatif tedavi alanlarda %16,7 idi (p = 0,041). Trombüs progresyonu oranı sırasıyla %8,3 ve %25,0 idi (p = 0,049). Rekürrens sıklığı DMAH grubunda %8,3, kontrol grubunda %20,8 olarak izlendi (p=0,11). Ağrı skorlarındaki azalma (VAS düşüşü) benzerdi (DMAH: -4,2 ± 1,3; konservatif: -3,9 ± 1,5; p=0,48). Majör kanama izlenmedi; minör kanama 2 (%4,2) hastada görüldü. Ortalama yatış süresi DMAH grubunda 2,8 ± 1,1 gün, diğer grupta 3,1 ± 1,4 gün idi (p=0,42). Çok değişkenli analizde, DMAH kullanımı trombüs progresyonunu bağımsız olarak azaltan bir faktör olarak saptandı (OR 0,28; %95 GA 0,08–0,94; p = 0,038). **Sonuç:** Yüzeyel tromboflebitte rutin DMAH kullanımı tüm olgular için gerekli değildir. Ancak trombüs uzunluğu >5 cm veya derin ven bileşkesine

Anahtar Kelimeler: Yüzeyel Tromboflebit, Düşük Moleküler Ağırlıklı Heparin, Derin Ven Trombozu, Konservatif Tedavi, Tromboz.

The Impact of Low-Molecular-Weight Heparin Use On Clinical Outcomes in Superficial Thrombophlebitis: A Single-Center Retrospective Study

Abstract

Background: Superficial thrombophlebitis (STP) is a common inflammatory-thrombotic disorder of the superficial venous system, often associated with intravenous catheterization, varicose veins, or local trauma. Although generally considered benign, STP may progress to deep vein thrombosis (DVT) or pulmonary embolism. The necessity of low-molecular-weight heparin (LMWH) therapy in STP remains controversial. This study aimed to evaluate the effect of LMWH use on thrombus progression, DVT development, and recurrence in patients with STP. **Methods:** A retrospective analysis was conducted on 48 adult patients diagnosed with STP between January 2023 and May 2025 at İzmir City Hospital. Patients were divided into two groups: Group 1: Conservative therapy (NSAIDs, compression, mobilization) (n = 24) Group 2: Conservative therapy + LMWH (enoxaparin 40 mg/day for 10 ± 3 days) (n = 24). Primary outcomes were DVT development, thrombus progression, and 3-month recurrence.

Secondary outcomes included change in pain score (VAS), bleeding events, and length of hospital stay. Results: DVT occurred in 5 patients (10.4% overall): 4 (16.7%) in the conservative group and 1 (4.2%) in the LMWH group ($p = 0.041$). Thrombus progression was observed in 8 patients (16.7%), significantly lower in the LMWH group (8.3% vs 25.0%; $p = 0.049$). Recurrence rates were 8.3% vs 20.8% respectively ($p = 0.11$). Pain score improvement was similar between groups (Δ VAS -4.2 ± 1.3 vs -3.9 ± 1.5 ; $p = 0.48$). No major bleeding occurred; minor bleeding was noted in 2 patients (4.2%). Multivariate logistic regression identified LMWH use as an independent protective factor against thrombus progression (OR 0.28; 95% CI 0.08–0.94; $p = 0.038$). Conclusions: Routine use of LMWH in superficial thrombophlebitis is not necessary for all patients. However, in cases with thrombus length > 5 cm or proximity < 3 cm to the deep venous junction, LMWH significantly reduces the risk of thrombus progression and DVT development. These findings support a risk-based selective anticoagulation strategy as a safe and effective management approach for STP.

Keywords: Superficial Thrombophlebitis, Low-Molecular-Weight Heparin, Deep Vein Thrombosis, Venous Thromboembolism, Anticoagulation, Retrospective Study

Presentation / Bildiri ID= 122

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-0825-9150

An Investigation of Some Psychological Parameters of Obesity: Causes, and Adverse Outcomes

Prof.Dr. Aida Şahmurova¹ , Researcher Mustafa Batuhan Demir¹ , Researcher Bilge Alkan¹

¹Antalya Bilim University

*Corresponding author: Mustafa Batuhan DEMİR

Özet

Abstract This paper investigated obesity, its psychological contributors, and its psychological outcomes. Obesity is defined as abnormal, or inordinate fat mass in the body that may cause poor health outcomes. The primary cause of obesity is a long-term inequality between calory intake and energy expenditure. Obesity is a global health concern associated with a range of health conditions, including diabetes, asthma, cancer, cardiovascular diseases, and hypercholesterolemia. There is also growing evidence of psychological reasons of obesity, such as, eating disorders. Binge Eating Disorder (BED), or Night Eating Syndrome (NES) can increase the gap between taken calory and spent energy. In addition, stress may cause overeating, leading to obesity. Acute stress, episodic acute stress, or chronic stress may increase calory intake. Also elevated cortisol levels due to stress also found to be a reason for obesity. Besides eating disorders, or emotional eating that is caused by stressors, or such situations that cause emotional destruction, for example, depression has various impacts on obesity reasons. Depressed individuals often remain at home with a sedentary lifestyle and increased caloric intake, leading to obesity. Once obesity develops, psychological aspects are more evident. In particular, sociocultural influences such as social media, norms, or beliefs may intensify maladaptive eating behaviors. Obesity has a variety of psychological consequences. These may include weight stigma, societal beliefs and norms, body dissatisfaction, feelings of loneliness, low self-esteem, obesity-related weakness and fatigue, social isolation, or low self-efficacy. These may manifest as mood, or anxiety disorders. In conclusion, there are several psychological backgrounds of obesity, such as emotional eating, mood disorders, or stress; however, obesity may initially develop due to physiological mechanisms such as energy imbalance and hormonal dysregulation and, when an individual has obesity, its psychological dimension tends to deepen.

Anahtar Kelimeler: Keywords: Obesity, Eating Disorders, Mood Disorders, Anxiety Disorders, Stress.

An Investigation of Some Psychological Parameters of Obesity: Causes, and Adverse Outcomes

Abstract

This paper investigated obesity, its psychological contributors, and its psychological outcomes. Obesity is defined as abnormal, or inordinate fat mass in the body that may cause poor health outcomes. The primary cause of obesity is a long-term inequality between calory intake and energy expenditure. Obesity is a global health concern associated with a range of health conditions, including diabetes, asthma, cancer, cardiovascular diseases, and hypercholesterolemia. There is also growing evidence of psychological reasons of obesity, such as, eating disorders. Binge Eating Disorder (BED), or Night Eating Syndrome (NES) can increase the gap between taken calory and spent energy. In addition, stress may cause overeating, leading to obesity. Acute stress, episodic acute stress, or chronic stress may

increase calory intake. Also elevated cortisol levels due to stress also found to be a reason for obesity. Besides eating disorders, or emotional eating that is caused by stressors, or such situations that cause emotional destruction, for example, depression has various impacts on obesity reasons. Depressed individuals often remain at home with a sedentary lifestyle and increased caloric intake, leading to obesity. Once obesity develops, psychological aspects are more evident. In particular, sociocultural influences such as social media, norms, or beliefs may intensify maladaptive eating behaviors. Obesity has a variety of psychological consequences. These may include weight stigma, societal beliefs and norms, body dissatisfaction, feelings of loneliness, low self-esteem, obesity-related weakness and fatigue, social isolation, or low self-efficacy. These may manifest as mood, or anxiety disorders. In conclusion, there are several psychological backgrounds of obesity, such as emotional eating, mood disorders, or stress; however, obesity may initially develop due to physiological mechanisms such as energy imbalance and hormonal dysregulation and, when an individual has obesity, its psychological dimension tends to deepen.

Keywords: Keywords: Obesity, Eating Disorders, Mood Disorders, Anxiety Disorders, Stress.

Presentation / Bildiri ID= 165

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1687-9481

Antiplatelet Tedavi Alan Hastalarda Diş Çekimi ve Dental İmplant Cerrahisi Sonrasında Kanamanın Değerlendirilmesi

Dr. Ahmet ERSEÇGİN¹, Dr. Esin DEMİR²

¹İzmir Çiğli Eğitim Araştırma Hastanesi, Kardiyoloji

² İzmir Eğitim Diş Hastanesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi

Giriş: Oral cerrahileri takip eden perioperatif kanama komplikasyonları ve kanamayla ilişkili hasta memnuniyeti üzerine yeterli çalışma bulunmamaktadır. Biz, aspirin, klopidoğrel veya aspirin ve ticagrelor tedavisi alan hastalarda ve oral cerrahi öncesinde kardiyolog konsültasyonu ile ilaç tatili (kesintisi) yapılan hastalarda kanamayı araştırdık.

Gereç ve Yöntem: Bu retrospektif çalışmada, 168 hastanın kayıtlarından; demografik özellikler, tıbbi özgeçmiş, antiplatelet tedavi türü, oral cerrahi tipi (diş çekimi, implant cerrahisi, implant ve sinüs lifting cerrahisi) ve cerrahiye bağlı kanama verileri elde edildi. Kanama üç aşamada sınıflandırıldı. Hastalardan postoperatif kanama ile ilgili memnuniyet düzeyleri soruldu. Ayrıca, hastalara antiplatelet ilacın kesilmesi konusundaki tercihleri soruldu.

Bulgular: 106 hastaya bir veya iki diş çekimi yapıldı, 32 hasta aynı kadranda sinüs lifting cerrahisi ile birlikte bir ila üç implant ile tedavi edildi. 30 hasta, ileri implant cerrahisi olmaksızın tek kadran implant tedavisi gördü. 106 hastanın 16'sına antiplatelet ilaç kesildikten sonra diş çekimi yapıldı. 32 hastanın 13'üne antiplatelet ilaç kesildikten sonra sinüs lifting ve implant cerrahisi uygulandı. 30 hastanın 11'ine ise antiplatelet ilaç kesildikten sonra implant cerrahisi uygulandı. Sinüs liftingi takiben kanamaya ilişkin memnuniyet düzeyleri, diş çekimi ve sadece implant cerrahisine kıyasla anlamlı derecede daha düşüktü. (.000) Antiplatelet tedaviyi kesen hastalarda postoperatif kanama için olan memnuniyet düzeyleri antiplatelet tedaviye devam eden hastalara göre anlamlı olarak daha düşüktü. ($p=.029$ [dental implant cerrahisi], $p=.001$ [dental implant ve sinüs lifting])

Sonuç: Antiplatelet ilaçları kesildikten sonra dental cerrahi uygulanan hastalar, kanama durumundan anlamlı derecede daha memnundu. Ancak, hastaların kendi tercihi, oral cerrahi öncesinde ilacı kesilmesi yönünde olmadı.

Anahtar Kelimeler: Dental İmplant, Antiplatelet Tedavi, Kanama

Evaluation of Bleeding in Patients Under Treatment of Antiplatelet Therapy After Tooth Extraction and Dental Implant Surgery

Introduction: Perioperative bleeding complications following oral surgeries and patient satisfaction related with bleeding has not been studied. We investigated the bleeding in patients taking aspirin, clopidogrel or aspirin and ticagrelor treatment and patients in drug holiday before oral surgery with cardiologist consultation.

Materials and Methods: In this retrospective study, patient demographic characteristics, medical history, type of antiplatelet therapy, type of oral surgery (tooth extraction, implant surgery, implant and sinus lifting surgery), bleeding associated with surgery were obtained from records of 168 patients. Bleeding was classified as three stages. Patients were asked for their satisfaction level regarding

postoperative bleeding. Furthermore, patient were asked for their choice on cessation of antiplatelet drug.

Results: 106 patients had one or two teeth extraction, 32 patients treated with one to three implants with sinus lift surgery on the same quadrant. 30 patients treated with one quadrant implant treatment without advanced implant surgery. 16 out of 106 patients have their teeth extracted after cessation of antiplatelet drug. 13 out of 32 patients have sinus lift and implant surgery after cessation of antiplatelet drug. 11 out of 30 patients patients have implant surgery after cessation of antiplatelet drug. Satisfaction levels following sinus lift regarding bleeding was significantly lower than the tooth extraction and plain implant surgery. (.000) VAS values in patients who stop the antiplatelet treatment were significantly higher than patients who did not stop antiplatelet treatment before surgery. ($p = .029$ [dental implant surgery], $p = .001$ [dental implant with sinus lifting surgery])

Conclusion: Patients who have dental surgery after cessation of antiplatelets were significantly more satisfied with bleeding. However, patients' own choice was not to stop the drug before oral surgery.

Keywords: Dental Implant, Antiplatelet Therapy, Bleeding

Presentation / Bildiri ID= 97

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7159-1595

Defansif Tıp: Malpraktis Endişesinin Klinik Uygulamalara Etkisine Adli Tıbbi Bir Bakış

Assoc. Prof. Dr. Orhan Meral

İzmir Bakırçay Üniversitesi

Özet

Defansif tıp, hekimlerin cezai, hukuki ya da idari sorumluluk endişesiyle tıbben gereksiz işlemler yapmaları veya riskli girişimlerden kaçınmaları olarak tanımlanmaktadır. Bu yaklaşım, kimi zaman gereksiz tetkik ve girişimlerin yapılmasına, kimi zaman da riskli olguların reddedilmesine neden olmaktadır. Literatürde iki temel biçimi tanımlanmıştır: pozitif defansif tıp, tetkik, konsültasyon ve girişimlerin gereksiz yere artırılması; negatif defansif tıp ise riskli durumlarda sorumluluk almaktan kaçınma ya da hastayı başka merkezlere yönlendirme şeklindedir. Her iki davranış biçiminin de sağlık hizmetlerinin etik, klinik ve ekonomik boyutlarında ciddi yansımalar doğurduğu bildirilmektedir.

Defansif tıp davranışlarının ortaya çıkmasında birçok etken birlikte rol oynamaktadır. Malpraktis korkusu, şikâyet mekanizmalarının yaygınlığı, sağlık çalışanlarına yönelik şiddet, performansa dayalı sistemler, medya baskısı, ağır iş yükü ve iletişim sorunları bu etkenlerin başında gelmektedir. Ayrıca deneyim eksikliği, prestij kaygısı ve kusursuz görünme arzusu gibi bireysel faktörler de bu davranış kalıplarını güçlendirmektedir. Tüm bu unsurlar birleştiğinde klinik karar süreçleri tıbbi gereklilikten uzaklaşmakta, riskten kaçınma kültürü ön plana çıkmaktadır.

Defansif tıbbın sonuçları yalnızca hekim davranışlarıyla sınırlı değildir; hastalarda gereksiz tetkiklere maruz kalma, hizmete erişimde zorluklar, tanıda gecikmeler ve yeni komplikasyon riskleri görülürken, hekimlerde iş yükü, mesleki tatminsizlik ve tükenmişlik; sağlık sisteminde ise kaynakların verimsiz kullanımı ve maliyet artışı söz konusu olabilmektedir.

Uluslararası düzeyde farklı düzenlemelerin defansif tıp davranışlarını önemli ölçüde şekillendirdiği bildirilmektedir. ABD gibi dava odaklı ülkelerde bu davranışlar yaygınken, İskandinav ülkelerinde “no-fault” modellerinin varlığı hekimin dava edilme korkusunu azaltmakta, dolayısıyla defansif uygulamaların yayılımını sınırlamaktadır. Türkiye’de ise artan şikâyet mekanizmaları ve malpraktis davaları, hekimleri benzer davranışlara yöneltmektedir. Ülkemizde 7406 sayılı Kanun ve diğer birtakım düzenlemelerle önemli adımlar atılmış olsa da, uygulamada uzun vadeli etkilerinin dikkatle takip edilmesi gerekmektedir.

Sonuç olarak, defansif tıp yalnızca bireysel bir savunma stratejisi değil, sağlık hizmetlerinin bütününe etkileyen çok katmanlı bir olgudur. Malpraktis endişesini azaltacak yapısal hukuki düzenlemelerin, hasta-hekim iletişimini güçlendiren uygulamaların ve adli süreçleri netleştiren mekanizmaların geliştirilmesinin, bu sorunun çözümünde temel adımlar olduğu düşüncesindeyiz.

Anahtar Sözcükler: Defansif Tıp; Malpraktis; Tıbbi Uygulama Hatası; Adli Tıp.

Defensive Medicine: A Forensic Medical Perspective on the Impact of Malpractice Concerns on Clinical Practice

Abstract

Defensive medicine is defined as the performance of medically unnecessary procedures or the avoidance of high-risk interventions by physicians due to concerns about criminal, legal, or administrative liability. This approach may result in unnecessary diagnostic procedures in some cases and in the avoidance or referral of high-risk patients in others. The literature describes two main types:

positive defensive medicine, involving the unnecessary increase of tests, consultations, and procedures; and negative defensive medicine, characterized by avoiding responsibility in high-risk situations or referring patients to other centers. Both forms have significant ethical, clinical, and economic implications for healthcare delivery.

The emergence of defensive medical behaviors is influenced by a combination of systemic and individual factors. Fear of malpractice litigation, the widespread use of complaint mechanisms, violence against healthcare professionals, performance-based systems, media pressure, heavy workloads, and communication problems are among the major drivers. Additionally, personal factors such as lack of experience, concern about professional reputation, and the desire to appear flawless reinforce these patterns. As these elements converge, clinical decisions tend to deviate from medical necessity, fostering a pervasive culture of risk avoidance.

The consequences of defensive medicine go well beyond physician behavior. For patients, they include unnecessary exposure to diagnostic tests, difficulty accessing care, diagnostic delays, and increased complication risks. For physicians, they lead to increased workload, reduced job satisfaction, and burnout; and for healthcare systems, to inefficient resource utilization and higher costs.

Internationally, different legal and regulatory frameworks significantly shape defensive medical practices. In litigation-oriented countries such as the United States, these behaviors are widespread. In contrast, in Scandinavian countries, the presence of no-fault compensation models reduces physicians' fear of litigation and consequently limits the spread of defensive practices. In Türkiye (Turkey), expanding complaint mechanisms and malpractice lawsuits have similarly driven physicians toward defensive behaviors. Although Law No. 7406 and other legal reforms represent important steps, their long-term impact requires careful monitoring.

In conclusion, defensive medicine is not merely an individual protective strategy but a complex, multifaceted phenomenon that affects the entire healthcare system. Implementing structural legal reforms to reduce malpractice concerns, strengthening physician–patient communication, and clarifying forensic and legal procedures are essential steps toward addressing this issue and promoting safer, patient-centered care.

Keywords: Defensive Medicine; Malpractice; Medical Error; Forensic Medicine

cine

Presentation / Bildiri ID= 153

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1769-6166

Diplejik Serebral Palsi Tanılı Çocuğun ICF Çerçevesinde Fonksiyonel Performans ve Rehabilitasyon Sürecinin İncelenmesi: Olgu Sunumu

Ph.D. Cand. Buse Birbir¹, Assoc. Prof. Dr. Duygu Türker¹, Asst. Prof. Dr. Duygu Korkem Yorulmaz¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Fakültesi

*Corresponding author: Buse Birbir

Özet

Amaç: Bu olgu sunumunun amacı, diplejik serebral palsi (SP) tanılı bir çocuğun fonksiyonel performansını İşlevsellik, Yetiyitimi ve Sağlığın Uluslararası Sınıflandırması (ICF) çerçevesinde değerlendirmek ve bireyselleştirilmiş rehabilitasyon sürecine katkı sağlamaktır. **Yöntem:** 10 yaşında, 28 haftalık prematüre doğum öyküsü bulunan, diplejik tip SP tanılı bir kız çocuğu çalışmaya dâhil edildi. Fonksiyonel durum Gross Motor Function Classification System (GMFCS), Manual Ability Classification System (MACS), Modifiye Ashworth Skalası (MAS), Kaba Motor Fonksiyon Ölçütü-88 (GMFM-88), Çocuklar için Fonksiyonel Bağımsızlık Ölçümü (WeeFIM) ve denge testleri ile değerlendirildi. Çevresel ve kişisel faktörler ICF çerçevesine göre analiz edildi. **Bulgular:** Olgunun GMFCS ve MACS düzeyi II olarak belirlendi. Alt ekstremitelerde artmış tonus ve postüral kontrol güçlüğü saptandı. GMFM-88 toplam skoru %83,40 olup en düşük değerler ayakta durma ve yürüme-koşma-zıplama boyutlarında görüldü. WeeFIM toplam skoru 114, lokomasyon alanı 14 üzerinden 10 puan olarak bulundu. Denge testlerinde özellikle stabil olmayan yüzeylerde güçlük ve geri/sol yönlerde stabilite limitlerinde belirgin kısıtlılık gözlemlendi. Sol alt ekstremiteye %53,04 oranında daha fazla yük verildiği belirlendi. Çocuk okul ve sosyal etkinliklere katılımda istekli olup fiziksel kısıtlılıklar nedeniyle uzun mesafeli aktivitelerde sınırlılık yaşamaktadır. **Sonuç:** Bu olgu, ICF sistematığının çocukluk çağı SP'sinde fonksiyonel değerlendirme ve bireyselleştirilmiş müdahale planlaması açısından önemini ortaya koymaktadır. Proprioseptif girdileri destekleyen denge egzersizleri, yönlü ağırlık aktarımlarının artırılması, uygun yardımcı teknoloji desteğinin sağlanması ve sosyal katılımı teşvik eden aktivitelerin planlanması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Serebral Palsi, Spastik Dipleji, Rehabilitasyon

Examination of Functional Performance and Rehabilitation Process of a Child Diagnosed With Diplegic Cerebral Palsy Within the Icf Framework: A Case Presentation

Abstract

Aim: The aim of this case report is to evaluate the functional performance of a child diagnosed with diplegic cerebral palsy (CP) within the framework of the International Classification of Functioning, Disability and Health (ICF) and to contribute to the development of an individualized rehabilitation process. **Methods:** A 10-year-old girl with a history of preterm birth at 28 weeks and a diagnosis of diplegic type CP was included in the study. Functional status was assessed using the Gross Motor Function Classification System (GMFCS), the Manual Ability Classification System (MACS), the

Modified Ashworth Scale (MAS), the Gross Motor Function Measure-88 (GMFM-88), the Functional Independence Measure for Children (WeeFIM), and balance tests. Environmental and personal factors were analyzed according to the ICF framework. Results: The patient was classified at level II on both the GMFCS and the MACS. Increased lower-extremity muscle tone and postural control difficulties were observed. The GMFM-88 total score was 83.40%, with the lowest scores in the standing and walking–running–jumping dimensions. The WeeFIM total score was 114, with a locomotion score of 10 out of 14. Balance testing revealed particular difficulties on unstable surfaces and marked limitations in backward and leftward stability limits. Weight distribution analysis showed 53.04% of body weight borne on the left lower extremity. Although the child was eager to participate in school and social activities, she exhibited limitations in activities requiring prolonged physical effort. Conclusion: This case highlights the importance of the ICF framework in functional assessment and individualized intervention planning for childhood CP. Balance exercises aimed at enhancing proprioceptive input, increasing directional weight transfers, providing appropriate assistive technology support, and planning activities that encourage social participation are recommended.

Keywords: Cerebral Palsy, Spastic Diplegia, Rehabilitation

Presentation / Bildiri ID= 128

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-7295-5289

Effects of Preoperative Respiratory Function, Functional Capacity and Peripheral Muscle Strength On Clinical Outcomes After Heart Valve Surgery

Ma. St. Dilan Nur Aksoy¹, Assoc. Prof. Dr. Melih Zeren², Prof.Dr. Şahin Bozok³

¹Izmir Bakircay University, Graduate Education Institute, Department of Physiotherapy and Rehabilitation, Izmir, Turkey

²Izmir Bakircay University, Faculty of Health Sciences, Department of Physiotherapy and Rehabilitation, Izmir, Turkey

³Izmir Bakircay University, Faculty of Medicine, Department of Cardiovascular Surgery, Izmir, Turkey

*Corresponding author: Dilan Nur AKSOY

Abstract

Valvular heart disease has become increasingly common due to the aging population and advances in treatment methods. After heart valve surgery, decreases in respiratory function, reduced functional capacity, and pulmonary complications are frequently observed. Previous studies have shown that preoperative respiratory function, muscle strength, and functional capacity are associated with postoperative outcomes in major surgeries. However, evidence on their effects in patients undergoing heart valve surgery is limited. This study aimed to investigate the relationship between preoperative respiratory function, functional capacity, and peripheral muscle strength with postoperative clinical outcomes and recovery in patients undergoing heart valve surgery. Forty patients aged 18–65 years scheduled for valvular surgery were included. Demographic and clinical characteristics, as well as surgery-related factors (intensive care unit, hospital stay, and operation duration), were recorded. Respiratory function and respiratory muscle strength were assessed using spirometry, functional capacity with the 6-Minute Walk Test (6MWT), and daily activity level with the Duke Activity Status Index (DASI). Peripheral muscle strength was measured using a hand dynamometer for handgrip and quadriceps. All assessments were performed preoperatively and at the first postoperative month. Significant negative correlations were found between preoperative respiratory function, functional capacity, and peripheral muscle strength with both intensive care and hospital stay durations ($p<0.05$). Postoperative first-month assessments also revealed significant negative correlations between peripheral and respiratory muscle strength, 6MWT distance, and DASI score with intensive care and hospital stay durations ($p<0.05$). These results indicate that patients with higher preoperative functional capacity and muscle strength experience shorter intensive care and hospital stays. In conclusion, evaluating respiratory function, functional capacity, and peripheral muscle strength before surgery may help predict postoperative recovery and outcomes. Implementing targeted preoperative rehabilitation programs for patients with lower baseline values could support faster postoperative recovery

Keywords: Heart Valve Surgery, Respiratory Function, Functional Capacity, Peripheral Muscle Strength, Intensive Care Duration, Hospital Stay Duration

Presentation / Bildiri ID= 101

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5215-2642

El Kavrama Kuvveti Ölçümünde Dinametrelerin Güvenirliği: Son On Yıldaki Araştırma Eğilimlerine Bibliyometrik Bir Bakış

Asst. Prof. Dr. Halil İbrahim Ergen

Gaziantep University, Faculty of Health Sciences, Department of Physiotherapy and Rehabilitation, Gaziantep-Türkiye

*Corresponding author: Halil İbrahim Ergen

Amaç: Bu çalışmanın amacı, el kavrama kuvveti ölçümünde kullanılan dinametrelerin güvenirliliğine ilişkin son on yıldaki araştırma eğilimlerini bibliyometrik analiz yöntemiyle incelemektir.

Yöntem: Çalışmada 2016–2025 yılları arasında yayımlanan toplam 317 araştırma makalesi, Web of Science Core Collection veri tabanından “Full Record and Cited References” formatında elde edilmiştir. Veriler VOSviewer (v.1.6.20) yazılımı ile analiz edilerek yazar iş birliği, anahtar kelime eşleşmeleri, atıf, ortak atıf ve bibliyografik eşleşme ağları görselleştirilmiştir. Analizlerde kavrama kuvveti, dinamometre, güvenirlilik ve geçerlilik konularına odaklanan yayınlar değerlendirilmiştir.

Bulgular: Analizler sonucunda konuya ilişkin en fazla yayın ve atıfın 2024 yılında yapıldığı görülmüştür. Makalelerin en çok rehabilitasyon alanındaki dergilerde yayımlandığı, en fazla yayın yapan ülkenin Türkiye, en fazla yayın yapılan kurumun Kahire Üniversitesi ve en üretken yazarın ise “Anna Olczak” olduğu saptanmıştır. Ayrıca, makalelerde en sık kullanılan anahtar kelimenin “kavrama kuvveti” olduğu belirlenmiştir.

Sonuç: Bu çalışma, kavrama kuvvetinin ölçümünde kullanılan dinametrelerin güvenirliliğine ilişkin son on yıldaki araştırmaları ve eğilimleri bütüncül bir şekilde ortaya koymaktadır. Bulgular, gelecekte bu alanda planlanacak araştırmalara yol gösterici bir çerçeve sunabilir.

Anahtar kelimeler: kavrama kuvveti; dinamometre; güvenirlilik; bibliyometrik analiz; VOSviewer

Reliability of Dynamometers in Hand Grip Strength Measurement: A Bibliometric Perspective on Research Trends in the Last Decade

Objective: This study aimed to examine research trends over the past decade concerning the reliability of dynamometers used in hand grip strength measurement through bibliometric analysis.

Methods: A total of 317 research articles published between 2016 and 2025 were retrieved from the Web of Science Core Collection database in “Full Record and Cited References” format. The data were analyzed using VOSviewer (v.1.6.20) to visualize networks of author collaboration, keyword co-occurrence, citation, co-citation, and bibliographic coupling. Publications focusing on grip strength, dynamometers, reliability, and validity were included in the analysis.

Results: The analysis revealed that the highest number of publications and citations occurred in 2024. Most studies were published in rehabilitation journals. Türkiye emerged as the most productive country, Cairo University as the most prolific institution, and “Anna Olczak” as the most active author.

Additionally, “grip strength” was identified as the most frequently used keyword across the selected studies.

Conclusion: This bibliometric study provides a comprehensive overview of research conducted over the last decade on the reliability of dynamometers in assessing grip strength. The findings offer valuable insights and may serve as a guiding framework for future studies in the field.

Keywords: grip strength; dynamometer; reliability; bibliometric analysis; VOSviewer

Presentation / Bildiri ID= 157

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4016-6692>

Nazal Konka ve Maksiller Sinüslerin İskeletsel Maloklüzyon Paternleriyle İlişkisinin Üç Boyutlu Değerlendirilmesi

Dr. Berfu Çerçi Öngün¹, Prof.Dr. İbrahim Tekdemir², Prof.Dr. Seçil Aksoy³, Asst. Prof. Dr. Nimet İlke Akçay¹, Prof.Dr. Kaan Orhan⁴

¹Doğu Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi

²Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi

³Yakın Doğu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

⁴Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Bu çalışmanın amacı, farklı iskeletsel maloklüzyon sınıflarına sahip bireylerde konka bülloza prevalansını araştırmak ve konik ışınli bilgisayarlı tomografi (KIBT) kullanarak concha nasalis media, concha nasalis inferior ve maksiller sinüs hacimlerini değerlendirmektir. Bu çalışmada, her iskeletsel maloklüzyon sınıfından 30 hasta olmak üzere 90 yetişkin hastanın KIBT taramaları analiz edilmiştir. Sağ ve sol concha nasalis inferior (CNI), concha nasalis media (CNM) ve maksiller sinüslerin (MS) hacimlerini ölçmek ve konka bülloza varlığını değerlendirmek için üç boyutlu rekonstrüksiyon tekniğinden yararlanılmıştır. Hastalar, ANB açlarına göre iskeletsel Sınıf I, II veya III olarak sınıflandırılmıştır. İstatistiksel analizler SPSS v26 kullanılarak gerçekleştirilmiştir. İskeletsel maloklüzyon sınıfları arasında nazal konka hacimlerinde anlamlı farklılıklar gözlenmiştir. Özellikle, sol concha nasalis inferior ve hem sağ hem de sol concha nasalis media, Sınıf II bireylerde Sınıf I ve III bireylere kıyasla anlamlı derecede daha küçük saptanmıştır. Buna karşılık, maksiller sinüs hacimleri gruplar arasında anlamlı bir farklılık göstermemiştir ($p > 0,05$), bu da iskeletsel maloklüzyon sınıfları arasındaki hacimsel farklılıkların sinüslerden ziyade öncelikli olarak konkal yapılarla ilişkili olduğunu göstermektedir. Konka bülloza, hastaların %42,2'sinde mevcut görülmüş; %30'unda tek taraflı (sağ: 9, sol: 18), %12,2'sinde ise iki taraflı olarak not edilmiştir. Yaygınlığı iskeletsel maloklüzyon sınıfları arasında anlamlı bir farklılık göstermiştir ($\chi^2, p = 0,009$), Sınıf I ve Sınıf III'e ait bireylerde Sınıf II'ye göre daha sık görülmüştür. Bu çalışma, burun boşluğu morfolojisi ile iskelet yapısı arasındaki yakın ilişkiyi vurgulayarak, kraniyofasiyal anatomiye anlamada üç boyutlu KIBT değerlendirmesinin değerini vurgulamaktadır. Nazal konkaların ve sinüslerin hacimsel değerlendirilmesi, farklı iskeletsel maloklüzyon sınıfına ait hastalarda ortodontik tanı, cerrahi planlama ve hava yolu yönetimi için değerli bilgiler sağlayabilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Nazal Konka, Maksiller Sinüs, Kıbt, İskeletsel Maloklüzyon Sınıfları

Three-Dimensional Evaluation of Nasal Conchae and Maxillary Sinuses in Relation to Skeletal Malocclusion Patterns

Abstract

This study aimed to investigate the prevalence of concha bullosa and to assess the volumes of the middle and inferior nasal conchae, as well as the maxillary sinus, in individuals with different skeletal malocclusion classes using cone-beam computed tomography (CBCT). In this study, CBCT scans of 90 adult patients (30 from each skeletal malocclusion class) were analyzed. Three-dimensional

reconstructions were generated to measure the volumes of the right and left concha nasalis inferior (CNI), concha nasalis media (CNM), and maxillary sinuses (MS), and to assess the presence of concha bullosa. Patients were classified as skeletal Class I, II, or III according to their ANB angles. Statistical analyses were performed using SPSS version 26. Significant differences among skeletal classes were observed in the volumes of the inferior and middle nasal conchae. Specifically, the left inferior nasal concha and both right and left middle nasal conchae were significantly smaller in Class II individuals compared to those in Classes I and III. In contrast, maxillary sinus volumes did not differ significantly among the groups ($p > 0.05$), suggesting that volumetric variations across skeletal classes are primarily related to the conchal structures rather than the sinuses. Concha bullosa was present in 42.2% of the subjects, occurring unilaterally in 30% (right: 9, left: 18) and bilaterally in 12.2%. Its prevalence differed significantly among skeletal classes (χ^2 , $p = 0.009$), being more frequent in Class I and Class III than in Class II. This study highlights the close relationship between nasal cavity morphology and skeletal pattern, emphasizing the value of three-dimensional CBCT evaluation in understanding craniofacial anatomy. Volumetric assessment of nasal and sinus structures can provide valuable insights for orthodontic diagnosis, surgical planning, and airway management in patients with different skeletal malocclusions.

Keywords: Nasal Concha, Maxillary Sinus, Cbct, Skeletal Malocclusion Classes

Presentation / Bildiri ID= 52

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0151-6546

Organofosforlu Sinir Ajanı Zehirlenmesinde, Terapötik Oksimlerin Duyarlılığını Artırmak İçin Botulinum Toksini, Alfa Konotoksin ve Piridostigminin Sinerjik Etkileri: Mekanik Çözümler

Asst. Prof. Dr. Ruşen Koray Eyison

University of Health Sciences, Ankara, Türkiye

Özet

Organofosforlu (OF) sinir gazları, güçlü antikolinesteraz aktiviteye sahip olmaları nedeniyle önemli bir tehdit oluşturur. Bu aktivite, ciddi kolinerjik krize ve yüksek ölüm oranlarına yol açar. Güncel tıbbi karşı tedbirler, esas olarak atropin ve oksimler, özellikle yaşlanmış enzim konjugatlarına ve merkezi sinir sistemi üzerindeki etkilere karşı sınırlamalar gösterir. Bu çalışma, OF sinir gazı zehirlenmesinin yönetiminde, tedaviye yönelik oksimlere ek olarak botulinum toksini, alfa-konotoksin ve piridostigmini içeren yeni bir kombinasyon tedavisinin mekanistik temelini ve potansiyel sinerjik etkileşimlerini araştırmaktadır. Bu kombinasyon, kolinerjik hiperstimülasyonun farklı yönlerini hedefleyerek ve asetilkolinesterazın işlevselliğini koruyarak, oksim etkinliğini artırma ve klinik sonuçları iyileştirme potansiyeli taşır. Sinir gazı zehirlenmesinin patofizyolojisi ve önerilen terapötik ajanların bireysel farmakolojik profillerinin kapsamlı bir analizi, potansiyel sinerjik mekanizmaları anlamak için bir temel sağlar. Mevcut literatürde bu spesifik kombinasyona dair doğrudan kanıtlar sınırlı olsa da, güçlü teorik çerçeve, bu tedavinin çevrimsel potansiyelini araştırmayı gerekli kılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Organofosforlu Sinir Ajanları, Asetilkolinesteraz, Oksimler, Botulinum Toksin, Alfa-Konotoksin, Piridostigmin

Synergistic Effects of Botulinum Toxin, Alpha-Conotoxin, and Pyridostigmine in Increasing the Sensitivity of Therapeutic Oximes in Organophosphorus Nerve Agent Intoxication: Mechanistic Solutions

Abstract

Organophosphorus (OP) nerve agents represent a significant threat due to their potent anticholinesterase activity, leading to severe cholinergic crisis and high mortality rates. Current medical countermeasures, primarily atropine and oximes, exhibit limitations, particularly against aged enzyme conjugates and central nervous system effects. This study, explores the mechanistic basis and potential synergistic interactions of a novel combination therapy involving botulinum toxin, alpha-conotoxin, and pyridostigmine as adjuncts to therapeutic oximes in the management of OP nerve agent intoxication. By targeting distinct aspects of cholinergic hyperstimulation and preserving acetylcholinesterase functionality, this combination holds promise for enhancing oxime efficacy and improving clinical outcomes. A comprehensive analysis of the pathophysiology of nerve agent poisoning and the individual pharmacological profiles of the proposed therapeutic agents provides a foundation for understanding the potential synergistic mechanisms. While direct evidence for this specific combination is limited in existing literature, the compelling theoretical framework warrants further investigation into its translational potential.

Keywords: Organophosphorus Nerve Agents, Acetylcholinesterase, Oximes, Botulinum Toxin, Alpha-Conotoxin, Pyridostigmine

Presentation / Bildiri ID= 15

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5655-1317

Soğuk Ürtiker: Fizyolojik Temellerden Psikososyal Sonuçlara

Asst. Prof. Dr. Yasemin Şahin Yıldız

Bartın Üniversitesi

*Corresponding author: Yasemin ŞAHİN YILDIZ

Özet

Amaç: Soğuk ürtiker, cildin vücut ısısının altındaki hava, su veya yüzeylerle temas etmesi sonucunda ortaya çıkan ürtiker yanıtı olarak tanımlanmaktadır. Hem fizyolojik hem de psikososyal sonuçlarıyla yaşam kalitesini olumsuz etkileyen bu durumun patofizyolojik mekanizmaları, klinik yönetimi ve bireylerin yaşamına yansımaları bu çalışmada literatür ışığında incelenmiştir. **Yöntem:** PubMed, Scopus, Web of Science ve TR Dizin veri tabanlarında “cold urticaria, pathophysiology, quality of life, management” anahtar kelimeleri ile literatür taraması yapılmıştır. **Bulgular:** Soğuk ürtiker şiddeti klinik bulgulara göre üç düzeyde sınıflandırılmaktadır: (Derece 1) lokalize ürtiker ve/veya anjiyoödem, (Derece 2) yaygın ürtiker veya anjiyoödem atakları, (Derece 3) hipotansiyon, baş dönmesi, bayılma veya şokla seyreden sistemik reaksiyonlar. Patofizyolojik mekanizma tam olarak aydınlatılmamış olmakla birlikte, IgE aracılı mast hücre aktivasyonu ve histamin, lökotrien, trombosit aktive edici faktör gibi mediyatörlerin salınımı sorumlu tutulmaktadır. Yönetimde temel yaklaşım soğuk maruziyetinden kaçınma, antihistaminik kullanımı ve şiddetli olgularda adrenalin oto-enjektörü bulundurulmasıdır. Klinik yaklaşımlar genellikle semptomların kontrolüne odaklansa da soğuk ürtikerin neden olduğu sosyal izolasyon, mesleki zorluklar ve kronik stres gibi psikososyal sonuçlar, ne yazık ki yeterli ilgiyi görmemektedir. Hastalar, soğuk ortamlardan kaçınma zorunluluğu nedeniyle sosyal ve mesleki yaşamlarında önemli kısıtlamalar yaşamaktadır. Bu durumun yarattığı stres, kaygı ve yaşam tarzı değişiklikleri, yaşam kalitesini düşürmektedir. Güncel bulgular ise soğuk ürtikerin farklı şiddet düzeylerinin daha sistematik biçimde değerlendirilebilmesine yönelik yeni girişimlerin ortaya çıktığını göstermektedir. Bu gelişmeler, hastalığın yalnızca klinik değil, aynı zamanda yaşam kalitesine yansıyan çok boyutlu etkilerinin de daha kapsamlı biçimde izlenebileceğini ortaya koymaktadır. **Sonuç:** Soğuk ürtiker yalnızca fizyolojik etkilerle sınırlı kalmayıp, bireylerin psikososyal yaşamını da olumsuz etkileyen çok boyutlu bir tablodur. Bu nedenle yönetim stratejilerinin sadece klinik semptom kontrolünü değil, aynı zamanda yaşam kalitesini korumaya yönelik destekleyici yaklaşımları da içermesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Soğuk Ürtiker, Patofizyoloji, Yaşam Kalitesi

Cold Urticaria: From Physiological Foundations to Psychosocial Consequences

Abstract

Objective: Cold urticaria is defined as an urticarial response that occurs when the skin comes into contact with air, water or surfaces that are below body temperature. The pathophysiological mechanisms, clinical management, and implications for individuals' lives of this condition, which negatively affects quality of life with both physiological and psychosocial consequences, are examined in this study in light of the literature. **Method:** A literature search was conducted in PubMed, Scopus, Web of Science, and TR Dizin databases using the keywords “cold urticaria, pathophysiology, quality of life, management”. **Results:** Cold urticaria severity is classified into three levels based on clinical

findings: (Grade 1) localised urticaria and/or angioedema, (Grade 2) widespread urticaria or angioedema attacks, (Grade 3) systemic reactions accompanied by hypotension, dizziness, fainting, or shock. Although the pathophysiological mechanism is not fully understood, IgE-mediated mast cell activation and the release of mediators such as histamine, leukotrienes, and platelet-activating factor are believed to be responsible. The basic approach to management is avoidance of cold exposure, use of antihistamines, and carrying an adrenaline auto-injector in severe cases. While clinical approaches typically focus on symptom control, the psychosocial consequences of cold urticaria, such as social isolation, occupational difficulties, and chronic stress, unfortunately do not receive sufficient attention. Patients experience significant limitations in their social and occupational lives due to the necessity of avoiding cold environments. The stress, anxiety, and lifestyle changes resulting from this situation reduce quality of life. Recent findings indicate that new initiatives are emerging to evaluate the different severity levels of cold urticaria in a more systematic manner. These developments suggest that the disease's effects, which are not only clinical but also multidimensional and reflected in quality of life, can now be monitored more comprehensively. Conclusion: Cold urticaria is not limited to physiological effects, but is a multidimensional condition that also negatively affects individuals' psychosocial lives. Therefore, management strategies should include not only clinical symptom control, but also supportive approaches aimed at maintaining quality of life.

Keywords: Cold Urticaria, Pathophysiology, Quality of Life

Presentation / Bildiri ID= 81

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2636-8992

Bebeklerde Uyku Düzeni ve Etkileyen Faktörlerin İncelenmesi

Asst. Prof. Dr. Fatma Bozdağ¹,

Harran Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı

*Corresponding author: Fatma Bozdağ

Özet

Amaç: İnsanın günlük yaşamını devam ettirebilmesi için uyku önemli bir faktördür. Yetişkinlere oranla daha fazla uyku süresine ihtiyaç duyan çocuklar için uyku çok önemli etkilere sahiptir. Bu çalışma bebeklerde uyku düzeni ve etkileyen faktörlerin incelenmesi amacıyla planlanmıştır.

Yöntem: Bu araştırma Türkiye'nin Güneydoğu Anadolu Bölgesinde yer alan bir ildeki üniversite hastanesi ile bir eğitim ve araştırma hastanesinin çocuk sağlığı ve hastalıkları polikliniklerine başvuran ve 12 aylık bebeğe sahip olan 200 anne ile tanımlayıcı tipte yürütülmüştür. Araştırmanın verileri Kişisel Bilgi Formu ve Bebek Uyku Ölçeği kullanılarak elde edilmiştir. Verilerin tanımlayıcı istatistikleri olarak yüzde değerler, aritmetik ortalama, standart sapma, median, minimum ve maksimum değerleri verilmiştir. Verilerin normal dağılım gösterip göstermediğine Shapiro-Wilk normallik testi ve Q-Q grafikleri ile bakılmıştır. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p<0.05$ olarak kabul edilmiştir. Araştırma için etik kurul izni, hastanelerden kurum izni ve annelerden yazılı onam alınmıştır.

Bulgular: Annelerin %65'inin 18-28 yaş aralığında, %63'ünün 1-3 arası sayıda çocuğa sahip olduğu, %63.5'inin bebeğinin cinsiyetinin erkek, %34.5'inin ortaokul mezunu ve %94.5'inin ev hanımı olduğu belirlenmiştir. Annelerin bebekler için uyku ölçeği alt boyut puan ortalamaları incelendiğinde; uyku rutinleri alt boyutundan 11.75 ± 2.81 , uyku özerkliği alt boyutundan 6.36 ± 2.86 ve uyku ortamında ekran medyası alt boyutundan ise 6.63 ± 2.74 puan aldıkları saptanmıştır. Bebeklerinin günlük uyku süreleri ile uyku rutinleri alt boyutu arasında ve uykularının bölünme sayısı ile uyku özerkliği alt boyutu arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki olduğu belirlenmiştir (sırasıyla; $p\leq0.001$, $p=0.013$).

Sonuç: Sonuçlara göre bebeklerin uyku rutinleri alt boyutu puan ortalaması orta düzeyin üzerinde iken, uyku özerkliği ve uyku ortamında ekran medyası alt boyutları puan ortalamalarının orta düzeyin altında olduğu ve bu sonuçların istenilen düzeyde yüksek olmadığı görülmektedir. Bebeklerin uyku düzenine günlük uyuma süresi ve uykularının bölünme sayısı dışında hangi etmenlerin etki ettiğini araştıran daha fazla çalışmaya ihtiyaç olduğu görülmektedir.

Anahtar kelimeler: Bebek, uyku, süt çocuğu, uyku rutini, uyku özerkliği

Examining Sleep Patterns and Affecting Factors in Babies

Abstract

Objective: Sleep is a crucial factor in maintaining daily life. Sleep plays a crucial role in children, who require more sleep than adults. This study aimed to examine sleep patterns and the factors influencing them in babies.

Method: This descriptive study was conducted with 200 mothers of 12-month-old babies who attended the pediatrics outpatient clinics of a university hospital and a training and research hospital in a province in the Southeastern Anatolia Region of Turkey. Data were obtained using a Personal Information Form and the Baby Sleep Scale. Descriptive statistics for the data included percentages, arithmetic mean, standard deviation, median, minimum, and maximum values. Normal distribution of the data was assessed using the Shapiro-Wilk normality test and Q-Q plots. Statistical significance was set at $p < 0.05$. Ethics committee approval, institutional permission from the hospitals, and written informed consent from the mothers were obtained for the study.

Results: It was determined that 65% of the mothers were between the ages of 18-28, 63% had 1-3 children, 63.5% had male babies, 34.5% were secondary school graduates, and 94.5% were homemakers. When the mothers' mean scores on the sleep scale for babies were examined, it was found that they scored 11.75 ± 2.81 on the sleep routines subscale, 6.36 ± 2.86 on the sleep autonomy subscale, and 6.63 ± 2.74 on the screen media in the sleep environment subscale. A statistically significant relationship was determined between the babies' daily sleep duration and the sleep routines subscale, and between the number of sleep interruptions and the sleep autonomy subscale ($p \leq 0.001$, $p = 0.013$, respectively).

Conclusion: The results show that while the mean scores for the babies' sleep routines subscale were above the moderate level, the mean scores for the sleep autonomy and screen media in the sleep environment subscales were below the moderate level, and these results were not as high as desired. Further studies are needed to investigate factors other than daily sleep duration and the number of sleep interruptions that influence babies' sleep patterns.

Keywords: Baby, Sleep, Infant, Sleep Routine, Sleep Autonomy

Presentation / Bildiri ID= 117

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6856-9389

Çocuk Acil Servislerde Aile Katılımının Çocukların Psikolojik ve Fiziksel İyileşmesine Etkisi

Ahmet BÜTÜN

Mardin Artuklu Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları ABD, Mardin, Türkiye.

E-mail: ahmetbutun@artuklu.edu.tr

Özet

Çocuk acil servislerinde aile katılımı, çocukların hem psikolojik hem de fiziksel iyileşme süreçlerinde önemli faydalar sağlamaktadır. Araştırmalar, ailelerin bakım sürecine aktif olarak dahil edilmesinin çocukların stresini azalttığını, iyileşme hızını artırdığını ve ailelerin memnuniyetini yükselttiğini göstermektedir. Mevcut literatür, aile katılımının çocukların ve ailelerin stres, kaygı ve korku düzeylerini azalttığını ve duygusal destek sağladığını göstermektedir. Ailelerin çocukların yanında olması, çocukların kendilerini daha güvende hissetmelerine ve travmatik deneyimlerin etkisinin hafiflemesine yardımcı olur. Ailelerin bilgilendirilmesi ve karar süreçlerine dahil edilmesi, iletişimi güçlendirir ve tedaviye uyumu artırır. Bunun yanında, aile katılımının çocukların fiziksel iyileşme ve klinik sonuçları üzerindeki önemli etkileri bulunmaktadır. Aile katılımı, çocukların bakımına aktif katılımı sayesinde daha hızlı mobilizasyon, daha kısa hastanede kalış süresi ve bazı durumlarda daha iyi fizyolojik sonuçlar ile ilişkilidir. Özellikle yenidoğan ve yoğun bakım ortamlarında, ailelerin aktif katılımı bebeklerde kilo alımı, daha az enfeksiyon ve daha iyi genel sağlık sonuçları ile bağlantılıdır. Ailelerin bakımda rol alması, sağlık profesyonellerinin iş birliğini ve bakım kalitesini artırır. Çocuk acil servislerde aile katılımı, çocukların psikolojik ve fiziksel iyileşme süreçlerinde belirleyici bir faktördür. Ailenin varlığı, çocuklarda stresin azalmasını, bağlanma güvenliğinin gelişmesini ve tedaviye uyumun artmasını sağlamaktadır. Sonuç olarak, aile katılımı, çocuk acil servislerinde çocukların psikolojik ve fiziksel iyileşmesini anlamlı şekilde destekler. En iyi sonuçlar için ailelerin bilgilendirilmesi, sürece aktif katılımı ve sağlık ekibiyle iş birliği teşvik edilmelidir. Uygulamada bazı yapısal ve iletişimsel engeller bulunsun da aile merkezli bakım modelleri çocukların iyileşme sürecini olumlu yönde etkiler. Hastane politikalarının aile katılımını destekleyecek biçimde düzenlenmesi ve sağlık sistemi içinde bu katılımın teşvik edilmesi önerilmektedir. Aile katılımının artırılması, çocuk sağlığı hizmetlerinde kalitenin yükseltilmesi açısından kritik önemdedir.

Anahtar kelimeler: Çocuk, aile, aile merkezli bakım, çocuk acil servis

Abstract

The Effect of Family Involvement in Paediatric Emergency Departments on Children's Psychological and Physical Recovery

Family involvement in paediatric emergency departments provides significant benefits in both the psychological and physical recovery processes of children. Research shows that actively involving families in the care process reduces children's stress, accelerates recovery, and increases family satisfaction. The existing literature shows that family involvement reduces the stress, anxiety, and fear levels of children and families and provides emotional support. Having families present with children helps them feel safer and mitigates the impact of traumatic experiences. Informing families and involving them in decision-making strengthens communication and increases adherence to treatment. In addition, family involvement has significant effects on children's physical recovery and clinical

outcomes. Through active participation in the care of children, family involvement is associated with faster mobilization, shorter hospital stays, and, in some cases, better physiological outcomes. Especially in neonatal and intensive care settings, active involvement of families is associated with weight gain in infants, fewer infections, and better overall health outcomes. Involving families in care enhances the collaboration of health professionals and the quality of care. In paediatric emergency departments, family involvement is a determining factor in the psychological and physical recovery processes of children. The presence of the family helps reduce stress in children, promotes the development of secure attachment, and increases adherence to treatment. As a result, family involvement significantly supports the psychological and physical recovery of children in emergency departments. For optimal outcomes, families should be informed, actively involved in the process, and encouraged to collaborate with the healthcare team. Although there are some structural and communication barriers in practice, family-centered care models positively influence the recovery process of children. It is recommended that hospital policies be arranged to support family involvement and that such participation be encouraged within the healthcare system. Increasing family involvement is critically important for improving the quality of paediatric health services.

Keywords: Child, family, family-centered care, paediatric emergency department

Presentation / Bildiri ID= 76

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-4058-7435>

Pediyatrik Cerrahi Yoğun Bakım Hastalarında Basınç Yaralanması Sıklığı: Retrospektif Bir Çalışma

Asst. Prof. Dr. Arzu Aslan Başlı¹, Dr. Emel Uz², Researcher Duygu Akay²

¹Trakya Üniversitesi Keşan Hakkı Yörük SYO

²Trakya Üniversitesi Sağlık Uygulama Merkezi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Pediyatri Yoğun Bakım

*Corresponding author: ARZU ASLAN BASLI

Özet

Amaç: Bu çalışma, yoğun bakım ünitesinde (YBÜ) izlenen pediyatrik cerrahi hastalarda basınç yaralanması (BY) görülme sıklığını retrospektif olarak incelemek amacıyla yapılmıştır. **Gereç ve Yöntem:** Retrospektif tanımlayıcı tipteki bu araştırma, Mayıs–Temmuz 2025 tarihleri arasında bir üniversite hastanesinin pediatri YBÜ’sünde gerçekleştirilmiştir. Araştırmanın örneklemini, 01 Mayıs 2024–01 Mayıs 2025 tarihleri arasında YBÜ’de yatan 0–18 yaş aralığında, cerrahi girişim uygulanmış 71 hasta oluşturmuştur. Veriler, hasta dosyaları, hemşire gözlem formları ve araştırmacı tarafından geliştirilen veri toplama formu aracılığıyla toplanmıştır. Veriler tanımlayıcı istatistikler, Mann-Whitney U, Kruskal-Wallis, Ki-kare, Fisher’s Exact ve Monte Carlo simülasyon testleri kullanılarak analiz edilmiştir. Bu çalışma, yerel etik kurul tarafından onaylanmıştır (Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi Girişimsel Olmayan Araştırmalar Etik Kurulu, tarih: 26.05.2025, protokol numarası: 2025/229). **Bulgular:** Çalışmaya dahil edilen 71 hastanın %70,4’ü erkek olup, çoğunluğu 2–5 yaş grubundadır. YBÜ’ye kabulde yalnızca 2 hastada (%2,8) BY mevcutken, YBÜ izleminde 1 hastada (%1,4) yeni BY gelişmiştir. BY’lerin çoğu yüzde (%66,7) ve ayak lateral yüzeyinde (%33,3) görülmüş; %66,7’si evre 1, %33,3’ü evre 2 olarak sınıflandırılmıştır. Braden Q puanı ile ek hastalık varlığı ($p = 0,048$), solunum desteği tipi ($p = 0,032$), mobilizasyon durumu ($p = 0,012$) ve STRONGkids risk düzeyi ($p < 0,001$) arasında anlamlı ilişkiler bulunmuştur. Ayrıca Braden Q risk kategorileri ile STRONGkids beslenme risk grupları arasında da güçlü ve istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki saptanmıştır ($p < 0,001$). Sonuç: Pediyatrik cerrahi YBÜ hastalarında BY insidansının düşük (%1,4) olması, önleyici stratejilerin etkin şekilde uygulandığını göstermektedir. Bununla birlikte, immobilité, mekanik ventilasyon, ek hastalıklar ve malnütrisyonun BY riskini artırdığı belirlenmiştir. Etkili BY önlenmesi için kapsamlı risk değerlendirmeleri ile bireyselleştirilmiş, multidisipliner müdahaleler gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Braden Q Ölçeği, Pediyatrik Yoğun Bakım Üniteleri, Basınç Yaralanması, Risk Faktörleri, Cerrahi Hastalar

Frequency of Pressure Injuries in Pediatric Surgical Intensive Care Patients: A Retrospective Study

Abstract

Objective: This study aimed to retrospectively examine the incidence of pressure injuries (PIs) in pediatric surgical patients monitored in an intensive care unit (ICU). **Material and Methods:** This retrospective descriptive study was conducted between May and July 2025 in the pediatric ICU of a university hospital. The sample consisted of 71 surgical patients aged 0–18 years who were hospitalized

in the ICU between May 1, 2024, and May 1, 2025. Data were collected from patient files, nursing observation forms, and a researcher-developed data collection form. Data were analyzed using descriptive statistics, Mann-Whitney U, Kruskal-Wallis, Chi-square, Fisher's Exact, and Monte Carlo simulation tests. This study was approved by the local ethics committee (Ethics Committee for Non-Interventional Research, Trakya University Faculty of Medicine, date: 26.05.2025, protocol number:2025/229). Results: Of the 71 patients included, 70.4% were male, and the majority were aged 2–5 years. While only 2 patients (2.8%) had PIs at ICU admission, 1 patient (1.4%) developed a new PI during the ICU stay. Most PIs occurred on the face (66.7%) and lateral foot surfaces (33.3%), and were classified as stage 1 (66.7%) or stage 2 (33.3%). Significant associations were found between Braden Q scores and comorbidity ($p = 0.048$), respiratory support type ($p = 0.032$), mobilization status ($p = 0.012$), and STRONGkids risk level ($p < 0.001$). A strong and statistically significant relationship was also identified between Braden Q risk categories and STRONGkids nutritional risk groups ($p < 0.001$). Conclusion: The low incidence of PIs (1.4%) among pediatric surgical ICU patients suggests effective implementation of preventive strategies. However, immobility, mechanical ventilation, comorbidities, and malnutrition were associated with increased PI risk. Comprehensive risk assessments and individualized, multidisciplinary interventions are essential for effective PI prevention in pediatric intensive care settings.

Keywords: Braden Q Scale, Pediatric Intensive Care Units, Pressure Injury, Risk Factors, Surgical Patients

Presentation / Bildiri ID= 126

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8444-5298

Sıçanlarda Deneysel Olarak Oluşturulan Kalsiyum Oksalat (Caox) Kristalizasyonu Üzerine Eşkına Balığı (Sciaena Umbra) Taşı ve Limon Suyu Kombinasyonunun Etkisinin İncelenmesi

Inst. Dr. Şevkinaz Konak¹, Researcher Sevgi Gezer Akyol¹

Burdur MEHMET AKİF ERSOY ÜNİVERSİTESİ

Özet

Böbrek taşları, yaşam kalitesini olumsuz etkileyen ve son yıllarda görülme sıklığı hızla artan önemli bir sağlık sorunudur. Tekrarlama oranının %50'ye ulaşması bu alandaki araştırmaların önemini artırmaktadır. Bu çalışmada, 12 gün boyunca içme sularına %0,75 etilen glikol uygulanan sıçanlarda kalsiyum oksalat (CaOx) kristalizasyonu oluşturularak, eşkina balığı taşı ve limon suyu kombinasyonunun olası koruyucu ve tedavi edici etkileri histopatolojik ve biyokimyasal yöntemlerle incelenmiştir. Çalışmada her biri 10 sıçandan oluşan üç grup yer almıştır: kontrol grubu, tedavi grubu 1 (limon suyu uygulaması) ve tedavi grubu 2 (eşkına balığı taşı-limon suyu kombinasyonu). Deney süresince 0., 7., 14., 21. ve 28. günlerde alınan idrar örneklerinde Ca ve Mg değerlerinde artış, ürik asit ve kreatinin düzeylerinde düşüş gözlenmiştir. Kombinasyon uygulanan grupta idrar hacminin anlamlı düzeyde artması, bu karışımın diüretik etkiye sahip olduğunu düşündürmüştür. Kan örneklerinde üre ve Ca değerlerinde değişiklik olmazken, Mg düzeylerinde düşüş ve kreatinin değerlerinde artış saptanmıştır. Histopatolojik incelemelerde kontrol grubunda normal karaciğer dokusu görülürken, tedavi grubu 1'de dejeneratif değişiklikler dikkati çekmiştir. Tedavi grubu 2'de ise dokuların normale yakın görünümü, kombinasyonun histolojik yapının korunmasına katkı sağlayabileceğini göstermiştir. Mide, bağırsak ve mesane örneklerinde patolojik bulguya rastlanmamıştır. Osteokalsin ekspresyonu tedavi grubu 1'de artış, tedavi grubu 2'de ise azalma göstermiştir. Sonuç olarak, elde edilen veriler eşkina balığı taşı ve limon suyu kombinasyonunun böbreklerde tedavi edici yönde etki gösterebileceğini ortaya koymuştur. Bulguların farklı deneysel modellerle desteklenmesi, literatüre önemli katkılar sağlayacaktır. Bu çalışma Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Araştırma Projeleri Koordinatörlüğü tarafından desteklenmiştir (BAP-Proje No: 0675-YL-20).

Anahtar Kelimeler: Böbrek Taşı, Caox Kristalizasyonu, Eşkına Balığı Taşı, Limon Suyu, Sıçan

Presentation / Bildiri ID= 140

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3069-7905>

<https://orcid.org/0000-0002-4088-7721>

<https://orcid.org/0000-0002-3326-2440>

<https://orcid.org/0000-0002-8677-6381>

<https://orcid.org/0000-0002-8467-6336>

1,4-Dihidropiridin Halkasına Analog Yeni Hekzahidrokinolin Türevi Bileşiklerin Makrofaj Hücrelerinin Proliferasyonuna Etkisinin İncelenmesi

Asst. Prof. Dr. Ayca Aktas Sukuroglu¹ , Ph.D. Cand. Ezgi Pehlivanlar² , Asst. Prof. Dr. Meryem Temiz Resitoglu³ , Prof.Dr. Seyhan Sahan Firat³ , Prof.Dr. Rahime Simsek²

¹Department of Pharmaceutical Toxicology, Faculty of Pharmacy, Mersin University, Mersin, Turkey

²Department of Pharmaceutical Chemistry, Faculty of Pharmacy, Hacettepe University, Ankara, Turkey

³Department of Pharmacology, Faculty of Pharmacy, Mersin University, Mersin, Turkey

*Corresponding author: Ayça AKTAŞ ŞÜKÜROĞLU

Özet

Heterosiklik bileşikler çeşitli biyolojik aktivitelere sahiptir. Azot atomu içeren heterosiklik bileşikler de biyolojik ve farmakolojik etkileri nedeniyle sıklıkla araştırılmaktadır. Azot içeren heterosiklik halkalardan biri olan 1,4-Dihidropiridin'lerin (1,4-DHP'ler) keşfiyle medisinal kimya önemli bir halka sistemini kazanmıştır. 1,4-DHP'lerin antienflamatuvar, antitümöral, antihipertansif, anti-Alzheimer, analjezik ve kalsiyum kanal blokörü etkiye sahip oldukları gösterilmiştir. Son yıllarda yapılan çalışmalarda kalsiyum kanal blokörü etkili nifedipin, amlodipin, nikardipin, nitrendipin, felodipin, manidipin, azelnidipin ve lasidipin gibi 1,4-DHP türevleri tedavide ilaç olarak kullanılmaktadır. Bu nedenle, terapötik amaçla kullanılan 1,4-dihidropiridin (1,4-DHP) yapısına sahip bileşikler, son yıllarda farklı endikasyonlar kapsamında çeşitli hücre hatlarında araştırılmaktadır. Bu çalışmada 1,4-DHP türevlerine analog olarak tasarlanan, özgün alkil 2,6,6-trimetil-4-(aril)-5-oksoheksahidrokinolin-3-karboksilat genel yapısına sahip yeni sentezlenen 15 bileşiğin bu bileşiklerin makrofaj hücrelerinin canlılık ve proliferasyon düzeyleri üzerindeki etkilerinin belirlenmesi amaçlanmıştır. Bu doğrultuda, makrofaj hücreleri yeterli yoğunluğa (5×10^4 hücre/kuyu) ulaşmaya kadar çoğaltılmış ve ardından 15 yeni bileşik 1000, 100 ve 10 μ M konsantrasyonlarda 24 ve 48 saat süreyle hücrelere uygulanmıştır. Maruziyet sürelerinin sonunda, bileşiklerin makrofaj hücre proliferasyonu üzerindeki zamana ve doza bağlı etkileri MTT [3-(4,5-dimetiltiazol-2-il)-2,5-difeniltetrazolyum bromid] testi ile değerlendirilmiştir. Elde edilen MTT verileri, yeni sentezlenen bileşiklerin hem 24 hem de 48 saatlik

maruziyetlerde, 10, 100 ve 1000 μM konsantrasyonlarında makrofaj hücre canlılığı üzerinde kontrol grubuna kıyasla istatistiksel olarak anlamlı farklılıklara yol açtığını göstermektedir (p

Anahtar Kelimeler: Hekzahidrokinolin, Mtt, Hücre Canlılığı, Poliferasyon

New Hexahydroquinoline Derivative Analogous to the 1,4-Dihydro-Pyridine Ring and Investigation of the Effect of the Compounds On the Proliferation of Macrophage Cells

Abstract

Heterocyclic compounds exhibit a variety of biological activities. Those containing nitrogen atoms are frequently studied due to their biological and pharmacological effects. The discovery of 1,4-dihydropyridines (1,4-DHPs), which contain one of these nitrogen-containing heterocyclic rings, has been an important development in medicinal chemistry. 1,4-DHPs have anti-inflammatory, anti-tumour, antihypertensive, anti-Alzheimer's, analgesic and calcium channel blocking properties. In recent years, 1,4-DHP derivatives such as nifedipine, amlodipine, nicardipine, nitrendipine, felodipine, manidipine, azelnidipine and lasidipine have been used as effective calcium channel blocker therapeutic drugs. Consequently, the effects of compounds with a 1,4-DHP structure on the viability and proliferation levels of macrophage cells have been investigated in various cell lines for different therapeutic applications. The present study aimed to determine the effects of fifteen newly synthesised compounds designed as analogues of 1,4-DHP derivatives, which possess the general structure of alkyl 2,6,6-trimethyl-4-(aryl)-5-oxohexahydroquinoline-3-carboxylate, on the viability and proliferation levels of macrophage cells. Macrophage cells were cultured until they reached a density of 5×10^4 cells/well, after which the 15 new compounds were applied at concentrations of 1000, 100 and 10 μM for 24 and 48 hours. After the exposure periods, the time- and dose-dependent effects of the compounds on macrophage cell proliferation were evaluated using an MTT (3-(4,5-dimethylthiazol-2-yl)-2,5-diphenyltetrazolium bromide) assay. The obtained MTT data showed that the newly synthesised compounds caused statistically significant differences in macrophage cell viability at concentrations of 10, 100 and 1000 μM compared to the control group after 24 and 48 hours ($p < 0.05$). Furthermore, at a concentration of 10 μM , the viability of the synthesised compounds 1a, 1b, 1e, 2a, 2d, 2e, 3a-3e was found to be above 70%, indicating that they increase macrophage cell viability. The findings suggest that these compounds do not exhibit cytotoxic effects in macrophage cells and, on the contrary, may support cell viability.

Keywords: Hexahydroquinoline, Mtt, Cell Viability, Proliferation

Presentation / Bildiri ID= 25

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7586-8520

Cetuximab Loaded Liposomes Radiolabeled With Tc-99m: A Novel Theranostic Approach for Colorectal Cancer

Asst. Prof. Dr. Emre Özgenç

Ege University

Abstract

Colorectal cancer (CRC) is a significant global health problem. Cetuximab, an EGFR inhibitor, is used in the treatment of CRC, but factors such as RAS mutations and MET amplification limit treatment responses, and adverse reactions may occur. In this study, to increase the efficacy of Cetuximab and reduce its side effects, Cetuximab-loaded liposomes were prepared using the thin-film hydration method and radiolabeled with Tc-99m and characterized. Cetuximab loading into liposomes was performed using the passive loading method by incubating empty liposomes with Cetuximab for 2 hours on a magnetic stirrer. Particle size, PDI, and zeta potential were measured in characterization studies, and cytotoxicity studies were conducted. The amount of stannous chloride (reducing agent), radioactivity, and incubation times were tested in radiolabeling studies. Based on the characterization studies, a formulation with a particle size of 82 nm, a PDI of 0.11, and a zeta potential of +52 mV was selected as the ideal formulation. Cytotoxicity studies revealed cell viability exceeding 90%, indicating acceptable safety for drug-loaded formulations. Radiolabeling studies revealed radiochemical purities exceeding 90% for 6 hours in 99mTc formulations containing 250 µg/mL SnCl₂, and an optimum incubation time of 30 minutes. The stability of the developed Tc-99m radiolabeled cetuximab-loaded liposomes was checked by radioactive thin-layer chromatography for up to 6 hours at room temperature and was found to be stable both in physiological serum and in cell culture media. When the characterization studies were evaluated together, the liposome formulation with a particle size of 82 nm, a PDI of 0.11, and a ZP of +52 mV was shown to be a candidate formulation for colorectal cancer diagnosis, with acceptable cytotoxicity, suitable radiolabeling, and stability properties.

Özet

Kolorektal kanser (KRK), önemli bir küresel sağlık sorunudur. Setuksimab, EGFR inhibitörü olarak KRK tedavisinde kullanılır, ancak RAS mutasyonları ve MET amplifikasyonu gibi faktörler tedavi yanıtlarını sınırlar ve advers reaksiyonlar görülebilir. Bu çalışmada, Setuksimab'ın etkinliğini artırmak ve yan etkilerini azaltmak amacıyla geliştirilecek Setuksimab yüklü lipozomlar ince film hidrasyon yöntemi kullanılarak hazırlanmış ve Tc-99m ile radyoışaretlenmesi ve karakterizasyon çalışmaları yapılmıştır. Setuksimab lipozomlara yükleme işlemi pasif yükleme yöntemi ile boş lipozomları Setuksimabla 2 saat, manyetik karıştırıcıda inkübe ederek yapılmıştır. Karakterizasyon çalışmalarında partikül boyutu, PDI ve zeta potansiyel ölçümleri yapılmış ve sitotoksiste çalışmaları yapılmıştır. Radyoışaretleme çalışmalarında kalay klorür miktarı (indirgeyici ajan), radyoaktivite miktarı ve inkübasyon süreleri test edilmiştir. Karakterizasyon çalışmaları sonucunda partikül boyutu 82 nm, PDI 0,11 ve zeta potansiyel +52 mV olan formülasyon ideal olarak seçilmiştir. Sitotoksiste çalışmaları sonucunda hücre canlılıkları %90'ın üzerinde bulunmuştur ve ilaç yüklü formülasyonların güvenliğinin kabul edilebilir olduğunu göstermektedir. Radyoışaretleme çalışmaları sonucunda 250 µg/mL SnCl₂ içeren 99mTc formülasyonlarının radyokimyasal saflıklar 6 saat boyunca %90'ın üzerinde bulunmuştur ve optimum inkübasyon süresinin 30 dk olduğu tespit edilmiştir. Geliştirilen Tc-99m ile radyoışaretili

setuksimab yüklü lipozomların stabilitesi oda sıcaklığında 6 saate kadar radyoaktif ince tabaka kromatografisi ile kontrol edildi ve hem serum fizyolojikte hem de hücre besiyeri ortamında stabil olduğu tespit edildi. Karakterizasyon çalışmaları bir arada değerlendirildiğinde, 82 nm partikül boyutuna, 0,11 PDI değerine ve +52 mV ZP değerine sahip lipozom formülasyonu, kabul edilebilir sitotoksosite, uygun radyoaktif işaretleme ve stabilite özellikleriyle kolorektal kanser tanısı için bir formülasyon adayı olabileceği gösterilmiştir.

Presentation / Bildiri ID= 103

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0527-7757

Deneysel Diyabet Modeli Oluşturulan Sıçanlarda Tangeretin'in Anti-Allodinik Etkinliği

Ph.D. Gamze Tokgöz Tekin¹ , Ra. Cevşen Yazıcı¹ , Ra. Gizem Türkoğlu Sağlık¹ , Prof.Dr. Ümide Demir Özkay¹ , Prof.Dr. Özgür Devrim Can¹

¹Anadolu Üniversitesi

Özet

Diyabet, kandaki glikoz seviyesinin yükselmesiyle ortaya çıkan kronik ve metabolik bir hastalıktır. Hastalığın progresyonu ile birlikte kardiyovasküler, renal, retinal ve nöronal komplikasyonlar ortaya çıkabilmektedir. Periferik sinir sistemi hasarı sonucu ortaya çıkan diyabetik nöropati, diyabetin en yaygın komplikasyonlarından biridir. Günümüzde nöropatik ağrı tedavisinde bazı antikonvülsan ve antidepresan ilaçlar kullanılmakta olup yüksek yan etki potansiyelleri ve nöropatik ağrı kontrolünde yetersiz kalmaları gibi sınırlılıklar nedeniyle, yeni farmakolojik ajanların geliştirilmesine yönelik araştırmalar devam etmektedir. Bu kapsamda, turuncu kabuklarında bol miktarda bulunan bir flavonoid olan tangeretin'in önceki çalışmalarda ortaya konan antioksidan, antiinflamatuvar ve nöroprotektif etkilerinden hareketle, diyabet kaynaklı nöropatiye karşı olası anti-allodinik etkinliği in vivo yöntemlerle araştırılmıştır. Deneysel diyabet modeli tek doz streptozotosin (50 mg/kg, i.v.) uygulamasıyla oluşturulmuştur. 14 gün süre ile uygulanan tangeretin (10 mg/kg ve 20 mg/kg) tedavisinin potansiyel anti-allodinik etkinliği dinamik plantar ve ılık plaka testleriyle değerlendirilmiş; motor aktivite üzerindeki olası etkileri ise aktivitemetre cihazı ile incelenmiştir. Nöropatik ağrı testlerinden elde edilen sonuçlar, tangeretin'in uygulandığı dozlarda hem mekanik hem de termal uyaran kaynaklı allodini yanıtlarını, referans ilaç gabapentin (100 mg/kg) ile kıyaslanabilir ölçüde azalttığını göstermiştir. Anti-allodinik etkinlik açısından 10 mg/kg ve 20 mg/kg'lık dozlar arasında anlamlı bir farklılık görülmemiştir. Aktivitemetre cihazı ölçümlerinden elde edilen sonuçlar, tangeretin'in diyabetik sıçanların toplam aktivitelerinde istatistiksel olarak anlamlı bir değişikliğe neden olmadığını, dolayısıyla söz konusu anti-allodinik etkinliğin spesifik olduğunu ortaya koymuştur. Sonuç olarak tangeretin'in diyabet ile indüklenen nöropatik ağrıya karşı anti-allodinik etkinliği ilk kez bu çalışma ile ortaya koyulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Allodini, Diyabet, Motor Aktivite, Nöropatik Ağrı, Tangeretin

Anti-Allodynic Effect of Tangeretin in Rats With An Experimental Diabetes Model

Abstract

Diabetes is a chronic metabolic disease characterized by elevated blood glucose levels. As the disease progresses, cardiovascular, renal, retinal and neuronal complications may occur. Diabetic neuropathy, which results from damage to the peripheral nervous system, is one of the most common complications of diabetes. Currently, some anticonvulsant and antidepressant drugs are used in the treatment of neuropathic pain. However, due to limitations such as their high potential for side effects and their inability to adequately control neuropathic pain, research into the development of new pharmacological agents continues. In this context, based on the antioxidant, anti-inflammatory, and neuroprotective effects of tangeretin, a flavonoid found in abundance in citrus peels, as demonstrated in previous studies, its potential anti-allodynic effect against diabetes-induced neuropathy was investigated using in vivo

methods. The experimental diabetes model was induced by administration of a single dose of streptozotocin (50 mg/kg, i.v.). The potential antiallodynic activity of tangeretin (10 mg/kg and 20 mg/kg) treatment administered for 14 days was evaluated using dynamic plantar and warm plate tests, and its potential effects on motor activity were examined using an activity meter. Results from neuropathic pain tests showed that tangeretin, at the doses administered, reduced both mechanical and thermal stimulus-induced allodynia responses to a degree comparable to the reference drug gabapentin (100 mg/kg). No significant difference was observed between the 10 mg/kg and 20 mg/kg doses in terms of anti-allodynic activity. Results from activity meter measurements revealed that tangeretin did not cause a statistically significant change in the total activity of diabetic rats, thus demonstrating that the anti-allodynic efficacy was specific. In conclusion, this study is the first to demonstrate the anti-allodynic efficacy of tangeretin against diabetes-induced neuropathic pain.

Keywords: Allodynia, Diabetes, Motor Activity, Neuropathic Pain, Tangeretin

Presentation / Bildiri ID= 99

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-5623-3913 / 0000-0002-2260-3174

Ekinatin'in Santral Sinir Sistemi Üzerindeki Etkileri: Monoaminerjik Sistemin Modülasyonu

Ra. Gizem Türkoğlu Sağlık¹, Prof. Dr. Özgür Devrim Can¹

¹Anadolu Üniversitesi, Eczacılık Fakültesi, Farmakoloji Anabilim Dalı, Eskişehir, TÜRKİYE

Özet

Depresyon dünya genelinde en sık görülen ruhsal bozukluklardan biri olup, mevcut antidepresan tedaviler etkinlik ve yan etki profilleri bakımından sınırlılıklar içermektedir. Bu nedenle, yeni antidepresan ilaçların geliştirilmesi, tedavi etkinliğini artırmak için büyük bir önem taşımaktadır. Bu doğrultuda, *Glycyrrhiza* (meyankökü) türlerinin kök ve rizomlarından izole edilen bir fitokimyasal olan ekinatin'in önceki çalışmalarla ortaya konan antiinflamatuvar, antioksidan ve nöroprotektif aktiviteleri temel alınarak, potansiyel antidepresan-benzeri etkinliği *in vivo* yöntemlerle araştırılmıştır. Ayrıca, etkinlikte rol oynayabilecek olası monoaminerjik mekanizmalar farmakolojik antagonizma çalışmaları aracılığıyla incelenmiştir. Ekinatin'in (20 ve 30 mg/kg, *i.p.*) olası antidepresan-benzeri etkileri kuyruktan asma ve modifiye zorlu yüzme testleriyle değerlendirilmiş, motor aktivite üzerindeki potansiyel etkileri ise Rota-rod ve aktivitemetre testleri aracılığıyla araştırılmıştır. Elde edilen bulgular, ekinatin'in 30 mg/kg'lık dozda, fluoksetin (10 mg/kg, *i.p.*) ve reboksetin (20 mg/kg, *i.p.*) ile kıyaslanabilir ölçüde antidepresan-benzeri etkinlik gösterdiğini ortaya koymuştur. Mekanistik çalışmalar, ekinatin'in kuyruktan asma testindeki anti-immobilite etkisinin; *p*-klorofenilalanin metil ester (PCPA), α -metilpara-tirozin metil ester (AMPT), WAY-100635 (5-HT_{1A} antagonist), fentolamin (α -adrenerjik antagonist), propranolol (β -adrenerjik antagonist), SCH-23390 (D₁ antagonist) ve sulpirid (D₂/D₃ antagonist) ön tedavileri ile ortadan kaldırıldığını; buna karşılık, ketanserin (5-HT_{2A} antagonist) ön tedavisinin bu etkiyi tersine çevirmede yetersiz kaldığını göstermiştir. Sonuç olarak, ekinatin'in monoaminerjik sistem modülasyonu yoluyla antidepresan-benzeri etkinlik gösterdiği ve bu etkiye α - ve β -adrenerjik, 5-HT_{1A} serotonerjik ve D₁, D₂ ve D₃ dopaminerjik reseptörlerin aracılık ettiği ilk kez bu çalışma ile ortaya konulmuştur.

Anahtar Sözcükler: Ekinatin, Antidepresan-Benzeri Etki, Kuyruktan Asma Testi, Modifiye Zorlu Yüzme Testi, Monoaminerjik Sistem

Effects of Echinatin on the Central Nervous System: Modulation of the Monoaminergic System

Abstract

Depression is one of the most prevalent psychiatric disorders worldwide, and current antidepressant treatments are limited in terms of efficacy and side effect profiles. Therefore, the development of novel antidepressant agents is of great importance for improving therapeutic outcomes. Based on previous evidence demonstrating the anti-inflammatory, antioxidant, and neuroprotective activities of echinatin, a phytochemical isolated from the roots and rhizomes of *Glycyrrhiza* species, the present study investigated its potential antidepressant-like effects using *in vivo* approaches. In addition, possible monoaminergic mechanisms underlying these effects were examined through pharmacological antagonism studies. The putative antidepressant-like activity of echinatin (20 and 30 mg/kg, *i.p.*) was

assessed in the tail suspension and modified forced swim tests, while its potential influence on motor activity was evaluated using the Rota-rod and activity-meter paradigms. The findings revealed that echinatin, at a dose of 30 mg/kg, produced antidepressant-like effects comparable to those of fluoxetine (10 mg/kg, *i.p.*) and reboxetine (20 mg/kg, *i.p.*). Mechanistic analyses further demonstrated that the anti-immobility effect of echinatin in the tail suspension test was abolished by pretreatment with *p*-chlorophenylalanine methyl ester (PCPA), α -methyl-para-tyrosine methyl ester (AMPT), WAY-100635 (5-HT_{1A} antagonist), phentolamine (α -adrenergic antagonist), propranolol (β -adrenergic antagonist), SCH-23390 (D₁ antagonist), and sulpiride (D₂/D₃ antagonist), whereas ketanserin (5-HT_{2A} antagonist) pretreatment failed to reverse this effect. Collectively, these results provide the first evidence that echinatin exerts antidepressant-like activity via monoaminergic system modulation, involving the participation of α - and β -adrenergic, 5-HT_{1A} serotonergic, as well as D₁, D₂, and D₃ dopaminergic receptors.

Keywords: Echinatin, Antidepressant-Like Effect, Tail Suspension Test, Modified Forced Swim Test, Monoaminergic System

Presentation / Bildiri ID= 49

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8757-2970

Klinik ve Burun Örneklerinden Elde Edilen Meca Pozitif Staphylococcus Aureus İzolatlarının Antibiyotik Direnç Analizleri

Assoc. Prof. Dr. Ömer Akgül

Department of Pharmaceutical Microbiology, Faculty of Pharmacy, Van Yüzüncü Yıl University,
VAN, Turkey

*Corresponding author: Ömer AKGÜL

Özet

Metisilin dirençli Staphylococcus aureus (MRSA), dünya çapında hem toplum hem de hastane kaynaklı enfeksiyonlara neden olan yaygın bir insan patojenidir. Direnç, esas olarak kromozomal mecA geni tarafından kodlanan penisilin bağlayıcı proteinin (PBP 2a) üretimiyle sağlanır. PBP 2a bir hücre duvarı enzimidir, β -laktam antibiyotiklere düşük afinitesi vardır ve diğer penisilin bağlayıcı proteinleri etkisiz hale getiren ilaç konsantrasyonlarında hücre duvarı oluşumuna izin verir. Mevcut çalışma, Türkiye'nin Van ilinde sağlıklı genç yetişkin popülasyonunda Staphylococcus aureus'un nazal taşıyıcılık oranının %40 olduğunu ve aynı dönemde nazal S. aureus'un %19'unun ve klinik izolatların %57'sinin oksasilin (MRSA) dirençli olduğunu göstermektedir. Her iki gruptaki tüm MRSA izolatlarında mecA geni tespit edildi. MRSA izolatlarının çoğu üç antibiyotik sınıfına (β -laktamlar, aminoglikozitler, makrolidler-linkozamidler) karşı çoklu dirençliydi. Bu sonuç, Van'da stafilokok enfeksiyonlarının tedavisinde ciddi bir sorunla karşılaşılabilirliğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Mrsa, Antibiyotik Direnci, Nasal Taşıyıcılık

Presentation / Bildiri ID= 183

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8669-7480

Toplum Eczanelerine Başvuran Kadınlarda Menstrüel Siklus Bozukluklarına Yönelik Farkındalık ve İlaç Kullanım Eğilimlerinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Deniz Kaleli Durman¹, Ecz. Arife Duman², Prof. Dr. B. Sönmez Uydeş Doğan¹

¹İstanbul Üniversitesi, Eczacılık Fakültesi, Farmakoloji AbD, 34116, Beyazıt, İstanbul, Türkiye

²İstanbul Üniversitesi, Eczacılık Fakültesi, 34116, Beyazıt, İstanbul, Türkiye

Özet

Menstrüel siklus, üreme çağındaki kadınlarda hormonal, fizyolojik ve psikolojik süreçlerin karmaşık etkileşimiyle düzenlenen bir döngüdür. Bu döngüdeki bozulmalar; premenstrüel sendrom (PMS), dismenore, disfonksiyonel uterus kanamaları (DUK), endometriyozis ve polikistik over sendromu (PKOS) gibi farklı klinik tablolarla ortaya çıkmakta ve hem fiziksel hem psikososyal açıdan yaşam kalitesini olumsuz etkilemektedir. Bu çalışma, toplum eczanelerine başvuran kadınlarda menstrüel siklus bozukluklarının prevalansını, bu bozuklukların yönetiminde kullanılan farmakolojik ve nonfarmakolojik yaklaşımları ve eczacının danışmanlık rolünü değerlendirmek amacıyla yürütülmüştür. Bu kapsamda, menstrüel şikayetleri bulunan 50 gönüllü kadına yüz yüze anket uygulanmış; demografik özellikler, siklus düzeni, semptomlar, tanılar, ilaç kullanımı ve farkındalık düzeyleri incelenmiştir. Çalışmanın bulguları, toplum eczanelerine başvuran kadınlarda menstrüel siklus bozukluklarının oldukça yüksek bir prevalansa sahip olduğunu, buna karşın farkındalık düzeyinin düşük kaldığını göstermiştir. Katılımcıların yaklaşık yarısı menstrüel dönemde yaşadıkları yakınmaları normal bir süreç olarak değerlendirmekte ve doktora başvurmaksızın bu sorunları bireysel yöntemlerle gidermeye çalışmaktadır. Doktora başvurarak tanı almış olanlar arasında ise dismenore ve polikistik over sendromu (PKOS) en sık bildirilen menstrüel bozukluklar olarak öne çıkmaktadır. Kadınların büyük bir bölümü karın ve kasık ağrısı, baş ağrısı, yorgunluk ve düzensiz kanama gibi semptomlardan yakınmıştır. Bu şikayetlerin yönetiminde en yaygın olarak nonsteroidal antiinflatuvar ilaçlar (NSAİİ) tercih edilmiş, spazmolitikler, vitamin-mineral destekleri, demir preparatları ve bitkisel ürünler ikincil sıklıkta tercih edilmiştir. Ayrıca birçok kadın dinlenme, sıcak uygulama ve egzersiz gibi nonfarmakolojik yöntemleri de destekleyici olarak kullanmaktadır. Sonuç olarak menstrüel siklus bozuklukları, yaygın görülmesine rağmen farkındalık ve profesyonel destek düzeylerinin yetersiz olduğu bir alandır. Bu noktada eczacıların danışmanlık rolü büyük önem taşımaktadır. Eczacılar, farmasötik bakım ve akılcı ilaç kullanımı kapsamında uygun ilaç seçimi, yan etki ve etkileşim bilgilendirmesi, yaşam tarzı önerileri (diyet, egzersiz, hijyen) ve gerektiğinde doktora yönlendirme gibi hasta odaklı yaklaşımlarla hastaların menstrüel siklus bozuklukları konusundaki farkındalığını artırabilir ve tedaviye uyumu güçlendirebilir. Bulgularımız eczacının kadın sağlığı alanındaki danışman rolünün güçlendirilmesi gerekliliğini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Toplum Eczacısı, Menstrüel Siklus Bozuklukları, Eczacının Danışmanlık Rolü

Evaluation of Awareness and Medication Use Trends Related to Menstrual Cycle Disorders Among Women Attending Community Pharmacies

Abstract

The menstrual cycle is a physiological process regulated by the complex interaction of hormonal, physical, and psychological mechanisms in women of reproductive age. Disruptions in this cycle lead

to menstrual disorders such as premenstrual syndrome (PMS), dysmenorrhea, dysfunctional uterine bleeding (DUB), endometriosis, and polycystic ovary syndrome (PCOS), which adversely affect both physical and psychosocial well-being. This study aimed to evaluate the prevalence of menstrual cycle disorders among women attending community pharmacies, to identify pharmacological and nonpharmacological approaches used for their management, and to assess the pharmacist's role in patient counseling. A structured, face-to-face questionnaire was administered to 50 volunteer women presenting with menstrual complaints. The survey collected data on demographic characteristics, cycle patterns, symptoms, diagnoses, medication use, and awareness levels. The findings revealed a high prevalence of menstrual cycle disorders among women visiting community pharmacies, accompanied by low awareness levels. Approximately half of the participants perceived their menstrual complaints as a normal physiological process and attempted to manage them through self-care methods without consulting physician. Among those who consulted a physician, dysmenorrhea and PCOS were the most frequently reported disorders. The most common symptoms included abdominal and pelvic pain, headache, fatigue, and irregular bleeding. The most frequently used medications were nonsteroidal anti-inflammatory drugs (NSAIDs), followed by spasmolytics, vitamin-mineral supplements, iron preparations, and herbal products. Many participants also reported the use of nonpharmacological approaches such as rest, local heat application, and physical activity to alleviate symptoms. In conclusion, menstrual cycle disorders are highly prevalent but remain an under-recognized health concern. Pharmacists play a crucial role in raising awareness, promoting rational drug use, and providing patient-centered counseling on appropriate medication selection, adverse effects, drug interactions, and lifestyle modifications. The results highlight the need to strengthen the pharmacist's counseling role in women's health.

Keywords: Community Pharmacists, Menstrual Cycle Disorders, Pharmacist Counseling

Presentation / Bildiri ID= 160

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-5744-5422

Amatör Sporcu Çocuklarda Yaralanma Öyküsü ve Fiziksel Uygunluk Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Ma. St. Yağmur Yıldırım¹, Prof.Dr. Melih Zeren¹

¹izmir bakırçay üniversitesi

Özet

Spor yaralanmaları, spor faaliyetlerine katılımın doğal bir sonucudur ve önceki yaralanmalar, tekrar meydana gelme riskini artırabilir. Araştırmalar, takım sporlarında ve kort sporlarında yaralanma oranlarının bireysel spor dallarına kıyasla daha yüksek olduğunu gösterirken, fiziksel uygunluk ile yaralanma riski arasındaki bağlantıyı gösteren kanıtlar sınırlı ve kesin değildir. Bu çalışma, amatör çocuk sporcuların fiziksel uygunluğunu değerlendirmek ve yaralanma geçmişinin fiziksel uygunluğun bileşenleri üzerindeki etkisini incelemek amacıyla yapılmıştır. Çalışmaya 12-19 yaşları arasında 71 amatör çocuk sporcu katıldı; bunların 34'ü basketbol, 37'si voleybol oynuyordu. Yaralanma geçmişi ve spor yapmaya ara vermeye neden olan yaralanmalar kaydedildi. Fiziksel uygunluğu değerlendirmek için EUROFIT bataryası (flamingo denge testi, diskleri dokunma testi, otur ve uzan testi, ayakta uzun atlama testi, mekik testi, bükülmüş kollarla asılma testi, 10x5 m mekik koşu testi, el dinamometresi testi, 20 m mekik koşu testi) uygulanmıştır. Basketbolcuların %85'i (n=29) ve voleybolcuların %46'sı (n=17) sporla ilgili fiziksel yaralanma öyküsü vardı. Yaralanan oyuncular arasında, basketbolcuların %97'si (n=29) ve voleybolcuların %76'sı (n=13) spor yapmaya ara vermek zorunda kalmıştı. Spor yapamadıkları süre basketbolcular için 82±169 gün, voleybolcular için 89±196 gün olmuştur. Her iki spor dalında da, EUROFIT testlerinin bileşenleri açısından, sakatlık öyküsü olan ve olmayan sporcular arasında anlamlı bir fark bulunmamıştır (p>0,05). Her spor dalında, yaralanma öyküsü ile EUROFIT testlerinin bileşenleri arasında anlamlı bir ilişki bulunmamıştır (p>0,05). Yaralanma öyküsüne rağmen, çocuk amatör sporcuların fiziksel uygunluğu önemli ölçüde etkilenmemektedir. Bulgular, düzenli antrenman ve çocukluk çağında kas-iskelet sisteminin hızlı iyileşme kapasitesinin koruyucu olabileceğini ve yaralanma sonrasında fiziksel uygunluğun hızla geri kazanılabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Amatör Sporcu, Fiziksel Uygunluk, Yaralanma Öyküsü, Eurofit Test Bataryası, 20m Shuttle Run

Investigation of the Relationship Between Injury History and Physical Fitness in Junior Amateur Athletes

Abstract

Sports injuries are a natural consequence of athletic participation, and prior injuries may elevate the risk of recurrence. Studies show that injury rates are higher in team-based field and court sports compared to individual disciplines, while evidence linking physical fitness to injury risk remains limited and inconclusive. This study aims to evaluate physical fitness of amateur junior athletes and examine the effect of injury history on components of physical fitness. The study included 71 amateur junior athletes aged 12-19, 34 of whom played basketball and 37 of whom played volleyball. The presence of injury history and injuries resulting in time away from sports were recorded. The EUROFIT battery (flamingo balance test, touch-the-disks test, sit-and-reach test, standing long jump test, sit-up test,

hanging with bent arms test, 10x5 m shuttle run test, hand dynamometer test, 20m shuttle run test) was administered to assess physical fitness. 85% of basketball players (n=29) and 46% of volleyball players (n=17) had a history of sports-related physical injury. Among the injured players, injuries of 97% of basketball players (n=29) and 76% of volleyball players (n=13) resulted in time away from sports. The duration of time away from sports was 82 ± 169 days for basketball players and 89 ± 196 days for volleyball players. For each sport, no significant difference was found between athletes with and without a history of injury in terms of the components of the EUROFIT battery ($p > 0.05$). For each sport, no significant relationship was found between the presence of injury history and the components of the EUROFIT battery ($p > 0.05$). Despite their history of injuries, physical fitness of junior amateur athletes is not significantly affected. Findings indicate that regular training and the rapid recovery capacity of the musculoskeletal system at a junior age may be protective, and that fitness can be regained quickly following an injury.

Keywords: Amateur Junior Athlete, Physical Fitness, Injury History, Eurofit Test Battery, 20 M Shuttle Run

Presentation / Bildiri ID= 182

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6633-1572

Çocuk ve Gençlerde Fiziksel Aktivite Tutumu ile Ebeveyn Algısı Arasındaki İlişki

Asst. Prof. Dr. Elvan FELEKOĞLU¹, Prof.Dr. İlknur NAZ¹

¹İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi

Özet

Amaç: Farklı dönemlerde karşımıza çıkan eğitim, teknoloji ve yaşam tarzındaki değişimler çocuklar ve ebeveynlerin fiziksel aktiviteye bakış açısını etkilemektedir. Bu araştırmanın amacı, 10–12 yaş aralığındaki çocukların fiziksel aktiviteye yönelik tutumlarını ve ebeveynlerinin fiziksel aktiviteye ilişkin algılarını, çocukların düzenli spor yapma durumuna göre karşılaştırmaktır.

Yöntem: Kesitsel türdeki bu çalışmaya 10–12 yaş aralığında 53 çocuk ve ebeveynleri dahil edilmiştir. Çocukların fiziksel aktiviteye yönelik tutumları Çocuk ve Gençlerde Fiziksel Aktivite Tutum Ölçeği, ebeveynlerin algıları ise Fiziksel Aktiviteye İlişkin Ebeveyn Algı Ölçeği ile değerlendirilmiştir. Katılımcılar, “düzenli olarak haftada en az iki kez spor yapan” (n=25) ve “spor yapmayan” (n=28) olarak iki gruba ayrılmıştır. Verilerin analizinde Pearson korelasyon analizi ve bağımsız gruplarda t-testi kullanılmıştır (p<0,05).

Bulgular: Çocukların yaş ortalaması 11,1±0,6 yıldır ve %51’i kızdır. Spor yapan çocukların tutum puanları (4,27±0,42), spor yapmayanlara (3,85±0,48) göre anlamlı derecede yüksektir (p=0,003). Ebeveynlerin algı puanları, spor yapan çocukların ebeveynlerinde daha yüksek (3,41±0,45) olmasına rağmen, gruplar arası fark istatistiksel olarak anlamlı değildir (p=0,11). Korelasyon analizlerinde, tüm katılımcılar için çocuk-ebeveyn puanları arasında zayıf ama anlamlı pozitif ilişki bulunmuştur (r=0,28; p=0,02). Grup bazlı korelasyona bakıldığında, spor yapan çocuklar grubunda ilişki orta düzeyde pozitif (r=0,41; p=0,01) iken, spor yapmayan çocuklar grubunda anlamlı bir ilişki saptanmamıştır (r=0,15; p=0,34).

Sonuç: Düzenli spor yapan çocuklar sağlıklı yaşam için önemli bir parametre olan fiziksel aktiviteye daha olumlu tutum sergilemektedir. Ebeveynlerin olumlu algıları, çocukları spora teşvik etme eğilimini artırmakla birlikte, spor yapmayan çocuklar grubunda bu etki istatistiksel olarak anlamlı değildir. Bulgular, çocuklarda fiziksel aktivite tutumunu güçlendirmek için hem ebeveyn farkındalığının hem de çocukların bireysel spor katılımının önemli olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Fiziksel Aktivite, Çocuk, Ebeveyn, Tutum, Algı

The Relationship Between Youth Physical Activity Attitude and Parental Perceptions

Abstract

Aim: Changes in education, technology, and lifestyle that we encounter at different times affect the way children and parents view physical activity. This study aimed to compare the physical activity attitudes of children aged 10–12 years and their parents’ perceptions of physical activity according to the children’s regular participation in sports.

Methods: In this cross-sectional study, 53 children aged 10–12 years and their parents were included. Children’s physical activity attitudes were assessed using the Youth Physical Activity Attitude Scale, while parental perceptions were measured with the parent perceptions of physical activity scale. Participants were divided into two groups: “regularly engaging in sports at least twice a week” (n=25)

and “not participating in sports” ($n=28$). Data were analyzed using Pearson correlation and independent samples t-tests ($p<0.05$).

Results: The mean age of the children was 11.1 ± 0.6 years, and 51% were girls. Children who regularly participated in sports had significantly higher attitude scores (4.27 ± 0.42) compared to non-participants (3.85 ± 0.48 , $p=0.003$). Parents of children in the sports group had higher perception scores (3.41 ± 0.45), although the difference was not statistically significant ($p=0.11$). Correlation analyses revealed a weak but significant positive relationship between children’s attitudes and parental perceptions across all participants ($r=0.28$, $p=0.02$). In group-based analyses, the correlation was moderate and positive for the sports group ($r=0.41$, $p=0.01$) but not significant for the non-sports group ($r=0.15$, $p=0.34$).

Conclusion: Children who regularly engage in sports demonstrate more positive attitudes toward physical activity, a key component of a healthy lifestyle. Although positive parental perceptions tend to encourage children to participate in sports, this effect was not statistically significant in the non-sports group. The findings suggest that both parental awareness and children’s individual participation in sports are important for strengthening physical activity attitudes.

Keywords: Physical Activity, Child, Parent, Attitude, Perception

Presentation / Bildiri ID= 185

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000 0001 7541 7554

Neurophysiological Foundations of Cognitive Performance and Decision-Making in Football

**Prof.Dr. Robert c. Schneider¹, Prof.Dr. Thomas Niznikowski², Assoc. Prof. Dr. Meriç Eraslan³,
Dr. Redha Taiar⁴, Asst. Prof. Dr. Reza Behdari⁵, Prof.Dr. Dusan Mitic⁶**

¹ State University of New York, ABD

² Józef Pilsudski University, Poland

³ Akdeniz Üniversitesi, Türkiye

⁴ University of Reims, France

⁵ Health Industry Research Center, West Tehran Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran

⁶ Belgrade University, Serbia

*Corresponding author: Meriç Eraslan

Özet

In modern football, the physical demands of the game are matched, if not surpassed, by its cognitive requirements. Elite players must continuously process rapidly changing visual information, anticipate opponents' actions, and make accurate, split-second decisions under pressure. These complex cognitive functions rely on highly integrated neurophysiological mechanisms that can be developed and optimized through specific training interventions. Cognitive performance in football primarily depends on the efficiency of perceptual processing, working memory, and executive control. Neuroimaging studies have shown that regions such as the prefrontal cortex, parietal lobe, and cerebellum play crucial roles in tactical awareness, spatial orientation, and motor planning. During competitive play, sensory inputs from vision and proprioception are rapidly integrated through cortical and subcortical pathways, allowing players to anticipate movements and execute precise motor responses. From a physiological perspective, consistent engagement in football-specific drills that challenge perception and reaction enhances synaptic plasticity and functional connectivity within the brain. Furthermore, cognitive-motor training methods, including dual-task drills, video-based simulation training, and neurofeedback techniques, have demonstrated potential to improve decision-making accuracy and response speed. These approaches help athletes maintain cognitive resilience under fatigue and stress—factors often determining performance outcomes in elite football. In conclusion, the integration of cognitive and neurophysiological principles into football training represents a paradigm shift from purely physical conditioning toward a holistic approach to performance development. Future research and applied practice should continue exploring how neural efficiency and cognitive adaptability can be systematically trained to meet the dynamic demands of the modern game.

Anahtar Kelimeler: Cognitive Performance, Decision-Making, Football, Neurophysiology, Perceptual Training

Cognitive Performance, Decision-Making, Football, Neurophysiology, Perceptual Training

Abstract

In modern football, the physical demands of the game are matched, if not surpassed, by its cognitive requirements. Elite players must continuously process rapidly changing visual information, anticipate opponents' actions, and make accurate, split-second decisions under pressure. These complex cognitive functions rely on highly integrated neurophysiological mechanisms that can be developed and optimized

through specific training interventions. Cognitive performance in football primarily depends on the efficiency of perceptual processing, working memory, and executive control. Neuroimaging studies have shown that regions such as the prefrontal cortex, parietal lobe, and cerebellum play crucial roles in tactical awareness, spatial orientation, and motor planning. During competitive play, sensory inputs from vision and proprioception are rapidly integrated through cortical and subcortical pathways, allowing players to anticipate movements and execute precise motor responses. From a physiological perspective, consistent engagement in football-specific drills that challenge perception and reaction enhances synaptic plasticity and functional connectivity within the brain. Furthermore, cognitive-motor training methods, including dual-task drills, video-based simulation training, and neurofeedback techniques, have demonstrated potential to improve decision-making accuracy and response speed. These approaches help athletes maintain cognitive resilience under fatigue and stress—factors often determining performance outcomes in elite football. In conclusion, the integration of cognitive and neurophysiological principles into football training represents a paradigm shift from purely physical conditioning toward a holistic approach to performance development. Future research and applied practice should continue exploring how neural efficiency and cognitive adaptability can be systematically trained to meet the dynamic demands of the modern game.

Keywords: Cognitive Performance, Decision-Making, Football, Neurophysiology, Perceptual Training

Presentation / Bildiri ID= 107

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6317-111x

Antikoagülan Kullanımı Olmadan Gelişen Rectus Abdominis Hematomu: Olgu Sunumu ve Literatürün Gözden Geçirilmesi

Exp. Dr. Mahmut Yılmaz

İzmir Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Mahmut YILMAZ

Özet

Giriş Rectus abdominis hematoma (RAH), nadir görülmekle birlikte özellikle yaşlı ve komorbiditesi olan hastalarda ciddi morbidite ve mortaliteye yol açabilir. Travma, cerrahi girişimler, antikoagülan tedavi veya şiddetli öksürük gibi ani intraabdominal basınç artışıyla ilişkilidir. Klinik bulguları özgül değildir; abdominal ağrı ve kitle hissi ile başvurabilir. Tanıda ultrasonografi kullanılabilir de, Bilgisayarlı Tomografi (BT) hem tanısal doğruluk hem de ayırıcı tanı açısından altın standart yöntemdir. Bu sunumda antikoagülan kullanmayan ancak KOAH'a bağlı öksürük atağı sırasında RAH gelişen yaşlı bir hasta eşliğinde güncel literatür irdelenerek, benzer tablolar için yol haritası sunulması amaçlanmıştır. Olgu Sunumu 76 yaşında erkek hasta, huzurevinde yaşamakta olup özgeçmişinde yalnızca KOAH öyküsü bulunmaktadır. Öksürük şikâyetiyle başvurduğu acil serviste hemoglobin 10,4 g/dL ölçülmüş, toraks BT'de malignite ile uyumlu kitle saptanarak göğüs hastalıkları servisine yatırılmıştır. Yatışının 5. gününde şiddetli öksürük sonrası sağ alt kadranda ağrı gelişmesi üzerine yapılan batin muayenesi nonspesifik olup USG'de patoloji izlenmemiştir. BT'de sağ rectus abdominis kasında yaklaşık 6 cm hematoma görülmüştür. Takipte 3 ünite eritrosit süspanasyonu ve 3 ünite taze donmuş plazma transfüzyonu uygulanmış, ancak hemoglobin düşmeye devam etmiştir (Şekil 1). BT anjiyografide hematomun büyüyerek mesaneye bası yaptığı izlenmiş, girişimsel radyoloji tarafından a. epigastrica inferior'a embolizasyon uygulanmıştır. Tartışma RAH için risk faktörleri arasında antikoagülan tedavi, ileri yaş, kadın cinsiyet, travma ve cerrahi öykü bulunmaktadır. Öksürük, kusma veya ani fiziksel efor da etiolojide önemlidir. Bu olguda antikoagülan öyküsü olmaksızın öksürük atağına bağlı hematoma gelişmiştir. BT, hematomun boyutu, yeri ve olası ekstremitasyonu göstermede en kritik görüntüleme yöntemidir. Tedavi hemodinamik duruma göre değişir; stabil olgularda konservatif yaklaşım yeterli olabilirken, aktif kanamalı olgularda embolizasyon etkili ve güvenli bir seçenektir. Sonuç Rectus abdominis hematoma özellikle yaşlı ve riskli hastalarda düşünülmelidir. Tanıda BT yol göstericidir. Stabil olgularda konservatif tedavi tercih edilirken, kanaması devam eden olgularda embolizasyon etkin ve güvenli bir yöntemdir. Bu olgu aracılığıyla RAH'ın alt tipleri, tanı ve tedavisinde güncel yaklaşımlar meslektaşlarımızın dikkatine sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Rectus Abdominis, hematoma, Embolizasyon

Rectus Abdominis Hematoma Without Anticoagulant Use: A Case Report and Review of the Literature

Abstract

Introduction Rectus abdominis hematoma (RAH), though rare, can cause significant morbidity and mortality, particularly in elderly patients with multiple comorbidities. It is associated with trauma, surgery, anticoagulant therapy, or sudden intra-abdominal pressure increases such as severe coughing. Clinical findings are nonspecific, often presenting with localized abdominal pain and a palpable mass. While ultrasonography may help, Computed Tomography (CT) remains the gold standard for accurate diagnosis and differential evaluation. This report presents an elderly patient who developed RAH during a COPD-related coughing episode without anticoagulant use, aiming to review the literature and provide practical guidance for clinicians managing similar cases. **Case Report** A 76-year-old male in a nursing home, with a history of COPD, presented with persistent cough. Hemoglobin was 10.4 g/dL. Thoracic CT revealed a mass compatible with malignancy, and he was admitted to the pulmonology department. On day 5, he developed right lower quadrant abdominal pain following severe coughing. Abdominal examination was nonspecific; ultrasonography was unremarkable. CT revealed a 6 cm hematoma within the right rectus abdominis muscle. He received 3 units of RBCs and 3 units of plasma, but hemoglobin continued to decline. CT angiography (Fig.1) showed hematoma enlargement compressing the bladder; embolization of the inferior epigastric artery was subsequently performed by interventional radiology. **Discussion** RAH risk factors include anticoagulants, advanced age, female sex, trauma, and surgical history. Sudden exertion, vomiting, or intense coughing may also trigger it. CT is crucial for evaluating hematoma size, location, and active bleeding. Stable cases may be managed conservatively, while embolization is safe and effective for ongoing hemorrhage. **Conclusion** RAH should be considered in elderly and high-risk patients presenting with acute abdominal pain. CT guides diagnosis and treatment planning. Conservative management is preferred in stable cases; embolization is effective for persistent or expanding hematomas. This case highlights RAH subtypes, diagnostic strategies, and current therapeutic approaches for clinicians.

Keywords: Rectus Abdominis, hematoma, Embolization

Presentation / Bildiri ID= 179

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-5961-9267

100 Gram Glukoz Tolerans Testinde Tek ve Çift Anormal Değer Varlığının Gebelik Sonuçları ile İlişkisi

Dr. Yeşer Roza Çeliktürk¹ , Dr. Şeydanur Aydın Sarkı¹ , Assoc. Prof. Dr. Gülten Özgen¹ , Assoc. Prof. Dr. Nergis Kender Ertürk¹ , Prof.Dr. Burcu Dinçgez¹

¹Bursa Yüksek İhtisas Eğitim Ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: ŞEYDANUR AYDIN SARKI

Özet

Giriş: Gestasyonel diyabet mellitus (GDM), gebelikte gelişen hiperglisemi olarak tanımlanır. GDM'nin belirlenmesinin faydaları uzun zamandır bilinmektedir ve birçok çalışma, GDM teşhisi konan kadınların uzun vadede tip 2 diyabet geliştirme riskinin yüksek olduğunu ve doğum öncesi GDM tedavisinin olumsuz gebelik sonuçlarını azalttığını göstermektedir. Ancak, GDM tanı kriterleri veya gebelik taraması için en uygun zamanlama konusunda bir fikir birliğine varılamamıştır. Oral glukoz tolerans testi (OGTT) GDM tanısında en sık kullanılan standarttır. Ancak glikoz yükü ve tanı kriterlerine ilişkin evrensel bir fikir birliği yoktur. Son zamanlarda Amerikan Diyabet Derneği (ADA), GDM tanısı için Carpenter ve Coustan kriterlerini kullanarak 3 saatlik, 100 gram OGTT'yi önermekte olup 2 ve daha fazla değer anormal olması ile tanı konulmaktadır. Ancak tek değeri anormal olan olguların olumsuz perinatal sonuçlara maruz kalıp kalmadığına dair yeterli kanıt mevcut değildir. Çalışmamızda, 100 gram OGTT'de tek ve çift anormal değer varlığının gebelik sonuçları ile ilişkisini değerlendirdik. Yöntem: Çalışmaya üniversite hastanesi kadın doğum kliniğimizde 2022-2025 yılları arasında 100 gram OGTT yapılan 24-28 hafta arası 371 tekil gebe dahil edildi. Açlık glukoz seviyesi 95 mg/dl'nin altında, yükleme sonrası bir, iki ve üç saat sonra sırasıyla 180, 155 ve 140 mg/dl'den yüksekse anormal kabul edildi. 100 gr OGTT sonrası sonucuna göre tek (n=177) ve çift (n=194) anormal değerler olmak üzere iki gruba ayrıldı. Üç anormal değeri olan hastalar çalışmadan çıkarıldı. Gruplar perinatal sonuçlar açısından karşılaştırıldı. Bulgular: İki grubun demografik ve perinatal sonuçları Tablo'da gösterildi. Buna göre yaş, parite, gebelik haftası, doğum haftası, polihidroamniyoz, intrauterin gelişme geriliği, preterm doğum, ölü doğum, sezaryen oranı, distosi, Apgar skorları ve yenidoğan yoğun bakım ünitesi ihtiyacı bakımından iki grup arasında fark saptanmazken, makrozominin çift değer anormal olan grupta istatistiksel olarak daha sık olduğu saptandı. Sonuç: 100 gr OGTT'de tek ve çift anormallik değerleri olan gebe kadınlar arasında, makrozomi dışında, perinatal sonuçlar açısından anlamlı bir fark bulamadık. Tek değer anormal olan (n=177) Çift değer anormal olan (n=194) p Yaş (yıl) 30 (19-41) 32 (21-38) 0,756 Parite (n) 2 (0-4) 2 (0-5) 0,592 Gebelik haftası (hafta) 26 (24-28) 26 (24-28) 0,963 Polihidroamniyoz (n,%) 11 (%6,2) 23 (%11,8) 0,145 Makrozomi (n,%) 9 (%5,1) 28 (%14,4)

Anahtar Kelimeler: Gestasyonel Diyabet, Glukoz Tolerans Testi, Makrozomi

Presentation / Bildiri ID= 148

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000 0002 1363 3099

Alfa Bloker Kullanımı ile Spinal Anesteziadaki Hemodinamik Değişikliklerin İlişkisi

Exp. Dr. Tuba Kuvvet Yoldaş¹, Exp. Dr. Nevin Esra Gümüş², Exp. Dr. Aylin Ateşalp¹, Exp. Dr. Mehmet Yoldaş³

¹İzmir Şehir Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği, İzmir, Türkiye

²SBÜ Samsun Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği, Samsun, Türkiye

³SBÜ Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Üroloji Kliniği, İzmir, Türkiye

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, spinal anestezi altında elektif ürolojik cerrahi (TUR-M, TUR-P) geçiren hastalarda α -1 adrenerjik bloker kullanımının intraoperatif hemodinamik parametreler üzerindeki etkilerini değerlendirmektir. **Yöntem:** Bu prospektif gözlemsel çalışmaya, ASA I–III sınıfında, 18 yaş ve üzeri, spinal anestezi altında elektif ürolojik cerrahi planlanan hastalar dahil edildi. Hastalar, α -1 adrenerjik bloker kullananlar (Grup 1) ve kullanmayanlar (Grup 2) olarak iki gruba ayrıldı. Spinal anestezi, 25G Quincke iğnesi ile L3–L4 aralığından oturur pozisyonda uygulandı. İşlem sonrası hastalar sırtüstü pozisyona alındı ve nazal kanül aracılığıyla 3 L/dk oksijen verildi. Yeterli duyuşal blok sağlandıktan sonra, hastaların 5., 15., 30., 45. ve 60. dakikalardaki ortalama arter basıncı (OAB), kalp hızı (HR) ve SpO₂ değerleri kaydedildi. Gruplar arasında OAB değişiklikleri karşılaştırıldı; hipotansiyon ve bradikardi insidansları değerlendirildi. **Bulgular:** İki grup arasında yaş, kilo, ASA skoru ve cerrahi türü açısından anlamlı fark saptanmadı ($p>0.05$). HR ve SpO₂ değerleri benzer bulundu. Ancak spinal anestezi sonrası 5., 15., 30. ve 60. dakikalarda Grup 1'deki OAB değerleri Grup 2'ye kıyasla anlamlı düzeyde düşük bulundu (p

Anahtar Kelimeler: Nöroaksiyal Anestezi, A-1 Adrenerjik Bloker, Hemodinami, Hipotansiyon, Ürolojik Cerrahi

Presentation / Bildiri ID= 58

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4437-9860

Alt Ekstremitede Nadir Bir Kitle: Bir Deri Pilomatriksoma Olgu Sunumu

Oya Olcay Özdeş¹, Mukadder Şanlı², Hüseyin Utku Özdeş³

¹ Battalgazi Devlet Hastanesi, Anestezi ve Reanimasyon Bölümü Malatya/Türkiye

² İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi, Anestezi ve Reanimasyon Anabilim Dalı, Malatya/Türkiye

³ İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi, Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı, Malatya/Türkiye

Özet

Derinin kalsifiye epitelyoması, pilomatriksoma benign bir kitledir. Genellikle çocukluk ve adolesan çağında görülen bu kitleler, sert, ağrısız bir nodül olarak ortaya çıkar. Baş ve boyun bölgesinde çeşitli yerlerde yerleşim göstermesi tipiktir. Bazen ekstremitelerde yerleşir ve büyük boyutlara ulaştığında kaygı uyandırıcı olabilir. Biz bu yazıda alt ekstremitede de uyluk yerleşimli bir pilomatriksoma vakasının yönetimini sunmayı amaçlıyoruz. On altı yaşında erkek bir hastada sol uyluk anteromedialinde son bir senede hızlı büyüyen bir pilomatriksoma kitlesi saptadık. Fizik muayenede ciltte renk değişikliği ile birlikte solid ve hareketli karakterde olan cilt altı yerleşimli kitleye yönelik spinal anestezi altında marjinal rezeksiyon uygulandı. Tanı için ilk olarak röntgen ve kontrastlı manyetik rezonans görüntüleme ile inceleme yapıldı. Sonrasında ise histopatolojik incelemeyle kesin tanıya ulaşıldı. Cerrahi tedavi sonrası takiplerde tekrarlama saptanmadı. Pilomatriksoma kitleleri yerleşim yeri nedeniyle ortopedistler açısından tanınırlığı azdır. Ekstremitelerde sık görülen yumuşak doku tümörlerinden olmaması nedeniyle ilk değerlendirmede birçok tanı akla gelebilir. Her tümör vakasında olduğu gibi malignite ekartasyonu önemlidir. Cerrahi olarak tedavi edilen ekstremitde pilomatriksomaları nadirdir ancak ayırıcı tanıda akılda tutulmalıdır. Ekstremitde yerleşimli bu olgularda ortopedistler için farkındalığın artması önemlidir. Böylece genç hasta popülasyonunda görülen bu vakalarda kaygı düzeyi azaltılır ve yönetim kolaylaşır.

Anahtar kelimeler: Alt ekstremitde, benign, pilomatriksoma, cerrahi

A rare mass in the lower extremity: A case report of a cutaneous pilomatrixoma

Abstract

Cutaneous calcified epithelioma, pilomatrixoma, is a benign mass of the skin. These masses, which are commonly seen in childhood and adolescence, appear as solid, painless nodules. It is typical for them to be located in various areas of the head and neck region. Sometimes it occurs in the extremities and can be alarming when it reaches large volumes. In this article, we aim to present the management of a pilomatrixoma case located in the thigh of the lower extremity. We detected a rapidly growing pilomatrixoma mass in the anteromedial region of the left thigh in a 16-year-old male patient over the past year. A solid and mobile subcutaneous mass with skin discoloration was present on physical examination, and marginal resection was performed under spinal anesthesia. For diagnosis, examination was first performed using X-ray and contrast-enhanced magnetic resonance imaging. Subsequently, a definitive diagnosis was reached through histopathological examination. No recurrence was detected during follow-up after surgical treatment. Pilomatrixoma masses are not well recognized by orthopedists due to their location. Because they are not among the soft tissue tumors commonly seen in the

extremities, many diagnoses may come to mind during the initial evaluation. As with all tumor cases, ruling out malignancy is important. Extremity pilomatricysomas treated surgically are rare but should be kept in mind in the differential diagnosis. Increased awareness among orthopedists is important in these cases involving the extremities. This reduces anxiety levels and facilitates management in these cases seen in the young patients.

Keywords: Lower extremity, benign, pilomatrixoma, surgery

Presentation / Bildiri ID= 54

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1417-3175

Amyand Hernisi: İnguinal Herni Operasyonu Sırasında Karşılaşılan Bir Olgu Sunumu

Dr. Turan Eray Seven

SBÜ Sincan Eğitim Ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amyand hernisi, inguinal herni kesesi içerisinde appendiksin yer almasıyla tanımlanan ve preoperatif dönemde çoğunlukla tanınamayan nadir bir tablodur. Yönetim, intraoperatif olarak değerlendirilen appendiksin durumuna göre şekillenir. Bu olgu sunumunda, elektif koşullarda gerçekleştirilen inguinal herni onarımı sırasında kese içinde normal görünümlü appendiks saptanan bir hastaya uyguladığımız cerrahi yaklaşım ve kısa dönem izlem sonuçları paylaşılmaktadır. Herni kesesi açıldığında vermiform appendiksin makroskopik olarak inflamasyon bulgusu taşımadığı görüldü ve gereksiz cerrahiden kaçınmak amacıyla appendektomi yapılmadı. Polipropilen mesh ile gerginliksiz Lichtenstein onarımı gerçekleştirildi. Hasta erken dönemde oral alıma başladı ve komplikasyonsuz olarak taburcu edildi; kısa dönem izlemlerinde yara iyileşmesi sorunsuzdu ve nüks bulgusu izlenmedi. Bu deneyimimiz, normal appendiks varlığında prostetik materyalle onarımın güvenli ve rasyonel bir seçenek olduğunu ve sınıflamaya dayalı karar vermenin gereksiz müdahaleleri azaltabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Amyand Hernisi; İnguinal Herni; Lichtenstein Onarım; Appendiks

Presentation / Bildiri ID= 132

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8856-8084

Aşırı Aktif Mesanede Onabotulinum Toksin A: 9 Yıllık Tek Merkez Serisi

Asst. Prof. Dr. Şeref Coşer¹ , Asst. Prof. Dr. Halil İbrahim İvelik¹

¹kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Giriş: Aşırı aktif mesane (AAM), urgency ile birlikte artmış işeme sıklığı/noktürü ve/veya urge tipi kaçırma ile seyreden; davranışsal ve/veya farmakoterapiye yetersiz yanıt veya intolerans geliştiğinde “dirençli/refrakter” kabul edilen bir tablodur. Bu grupta intravezikal onabotulinum toksin A (100 IU) minimal invaziv, etkili bir seçenektir; ancak üriner retansiyon ve ÜSE gibi öngörülebilir yan etkiler ile zaman içinde yeniden enjeksiyon gereksinimi dikkate alınmalıdır. Bu çalışmada, kliniğimizde tedavi edilen 92 hastanın onabotulinum toksin A uygulaması sonrası etkinlik ve güvenlik sonuçlarını sunmayı amaçladık. Materyal ve metot: Ocak 2016–Haziran 2025 arasında medikal tedaviye dirençli AAM tanılı hastalara sistoskopi eşliğinde mesane duvarına 20 ayrı noktadan 100 IU onabotulinum toksin A submukozal olarak enjekte edildi. Hastalar işlem öncesi ve postop 3.–6. ay aralığında sorgulandı. Değerlendirilen parametreler: işeme sıklığı (günlük), idrar kaçırma, OAB V8 ve ICIQ SF skorları ile memnuniyet (evet/hayır). Güvenlilik için üriner retansiyon ve üriner sistem enfeksiyonu (ÜSE) kaydedildi. Eşleştirilmiş önce–sonra karşılaştırmaları için Wilcoxon işaretli sıralar testi (iki yönlü, $\alpha=0,05$) kullanıldı. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması $58,1\pm12,9$ yıl iken cinsiyet dağılımı 76/92 (%82,6) kadın, 16/92 (%17,4) erkek idi. İşeme sıklığı (günlük): $17,1\pm2,4$ (medyan 17 [16–19])’ten $7,2\pm3,5$ (medyan 7 [5–12])’ye düştü ($p < 0,001$; Wilcoxon). OAB V8: $29,1\pm2,3$ (medyan 29 [27–30])’ten $13,4\pm8,2$ (medyan 12 [8–28])’ye düştü ($p < 0,001$; Wilcoxon). ICIQ SF: $15,0\pm4,7$ (medyan 15 [14–17])’den $5,3\pm4,6$ (medyan 4 [3–12])’ye düştü ($p < 0,001$; Wilcoxon). Memnuniyet oranı (%70,7) idi. 30 (%32,6) hastaya 2. enjeksiyon, 12 (%13,0) hastaya 3. enjeksiyon yapıldı; yeniden enjeksiyon yapılan hastalar arasında ilk yeniden enjeksiyona kadar ortalama süre 9 ay (IQR 6–12) idi. Hastaların 6’sında (%6,5) üriner retansiyon gelişirken 13’ünde (%14,1) üriner sistem enfeksiyonu gelişti; ciddi tedaviye bağlı advers olay saptanmadı. Sonuç: İntravezikal onabotulinum toksin A, dirençli AAM olgularında kısa dönemde semptomları ve yaşam kalitesi skorlarını anlamlı olarak iyileştirmekte; uzun dönemde yeniden enjeksiyon gereksinimi görülebilmekte, ancak güvenlik profili kabul edilebilir düzeyde kalmaktadır. Tedaviye yanıtın sürdürülmesi açısından hasta bilgilendirmesi ve takip planlaması önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Dirençli Aşırı Aktif Mesane , Oab-v8 , Onabotulinum Toksin A

Onabotulinum Toxin a in Overactive Bladder: A 9-Year Single Center Series

Abstract

Objective Overactive bladder (OAB) is defined by urgency, increased urinary frequency, nocturia, and/or urge incontinence. When behavioral or pharmacological therapy fails or is not tolerated, the condition is considered refractory. Intravesical onabotulinum toxin A (100 IU) is a minimally invasive and effective treatment, though urinary retention, urinary tract infection (UTI), and the need for repeat injections should be considered. This study evaluated the efficacy and safety of onabotulinum toxin A in refractory OAB patients treated in our clinic. Materials and Methods From January 2016 to June 2025, 92 patients with refractory OAB received cystoscopic injections of 100 IU onabotulinum toxin A into

20 bladder sites. Patients were evaluated before and 3–6 months after treatment. Parameters included daily voiding frequency, incontinence, OAB-V8 and ICIQ-SF scores, and satisfaction (yes/no). Urinary retention and UTI were recorded as safety outcomes. Paired data were analyzed using the Wilcoxon signed-rank test (two-tailed, $\alpha = 0.05$). Results Mean age was 58.1 ± 12.9 years; 82.6% were female. Daily voiding frequency decreased from 17.1 to 7.2 ($p < 0.001$). OAB-V8 and ICIQ-SF scores improved from 29.1 to 13.4 and from 15.0 to 5.3 ($p < 0.001$ for both). Satisfaction was 70.7%. Repeat injections were required in 30 (32.6%) and 12 (13.0%) patients, with a median interval of 9 months (IQR 6–12). Urinary retention occurred in 6 (6.5%) and UTI in 13 (14.1%) patients; no serious adverse events were reported. Conclusion Intravesical onabotulinum toxin A significantly improves symptoms and quality-of-life scores in refractory OAB with an acceptable safety profile. Long-term management requires patient education and scheduled follow-up to sustain therapeutic response.

Keywords: Refractory Overactive Bladder , Oab-v8 , Onabotulinum Toxin A

Presentation / Bildiri ID= 181

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0066-1170

Canlı Donörden Önce Hepatosit Kanserinin Evre Düşürülmesi Karaciğer Nakli: Milano Kriterleri Kapsamındaki Tümörlerle Karşılaştırıldığında Uzun Dönem Sonuçları

Dr. İmam Balkır Batı¹ , Dr. Umut Tüysüz²

¹bursa Acıbadem Hastanesi

²hamidiye Etfal Eğitim Ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Umut tüysüz

Özet

Giriş:Hepatosellüler kanser(HCC) dünyada en sık altıncı , ölüm sebebi olarakta en sık üçüncü kanserdir.Karaciğer nakli (LT) hem kanseri hemde sirozu en etkili tedavi modalitelerinden biridir.LT olan HCC hastalar da LT sonrası tekrar etme oranı yaklaşık 10%–20% dir. Milan kriterleri bu amaçla global olarak ilk kabul edilmiş parametredir.Mükemmel post LT sonuçları elde etmek için MC’i aşan HCC hastaları downstaging (DS) tedavisi ile LT ye uygun hale getirilir. Metod:Biz uniform DS protokolü ile MC içine DS olup LT yapılan ve MC içinde olup LT yapılan hastalar olarak iki grup’u karşılaştırmayı amaçladık. 2012-2024 yılları arasında nakil merkezimizde HCC nedeniyle ardışık LT uğrayan hastalar retrospektif olarak analiz edildi. Kapsama kriterleri olarak HCC nedeniyle nakile canlı vericili LT uğrayan,patolji incelemesi HCC olan hastalar dışlama kriteri ; patoloji incelemesi HCC dışı veya miks HCCve kolanjiyokarsinom olan, perioperatif mortalite olan hastalar olarak belirlendi. Primer amaç: toplam sağkalım(OS), rekkürensiz sağkalım(RFS) olarak belirlendi. Sonuçlar: Gruplar arasında yaş, cinsiyet , BMI değeri , Child-Pung skoru, MELD skoru anlamlı farklılık göstermezken ,DS olan grupta HCC lezyon sayısı Non-DS grubundan anlamlı olarak daha yüksekti.DS olan grupta graft to recipient weight ratio Non-DS grubundan anlamlı olarak daha düşüktü.DS grupta cold ischemia time non-DS Grubundan anlamlı olarak daha yüksekti. DS olan grup ile DS olmayan grup arasında öngörülen median hastalıksız ve toplam sağkalım anlamlı farklılık göstermedi. Sonuç:Çalışmamız Milan-DS kriterlerinin kullanımı için klinik geçerlilik sağlamaktadır.İlk kez Milan içine DS olan HCC hastalarda canlı vericili LT sonrası MC içinde olan LT yapılan HCC li hastalar ile benzer sağkalım oranlarını gösterdik. DS yararı ile ilgili en son öneriler kısa takip süreli , nonkomparatif küçük örnek boyutlu retrospektif çalışmalara dayanmaktadır.bunun aksine bizim çalışmamız sadece canlı vericili alıcıları içeren karşılaştırılmalı ve uzun takip sonuçlarını raporladı. Bizim sonuçlarımız Organ dağıtım prensipleri dikkate alınmadan milan kriteri içine başarılı DS sonrası post LT sonuçlarını değerlendirmede sağkalım sonuçları açısından son derece önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Karaciğer Nakli,hepatosellüler Kanser,downstaging

Presentation / Bildiri ID= 131

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4985-6291

Charcot–marie–tooth Hastalığı Olan Gebede Sezaryen Anestezisi Yönetimi: Olgu Sunumu

Exp. Dr. Uğur Serkan Çitilcioğlu

Adana Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Giriş: Charcot–Marie–Tooth (CMT) hastalığı, distal kas güçsüzlüğü, atrofi, duyu kaybı ve arefleksi ile karakterize en yaygın herediter periferik nöropatidir. CMT'li kadınlarda gebelik ve doğum, nöromüsküler blokörlere değişken yanıt, olası solunum komplikasyonları ve rejyonal anestezinin güvenilirliği konusundaki belirsizlikler nedeniyle anestezi yönetimini güçleştirmektedir. **Olgu Sunumu:** CMT tanısı olan 24 yaşındaki gebe, 38+6 haftada yüksek riskli gebelik nedeniyle sezaryene alındı. Nörolojik muayenesinde yalnızca alt ekstremitelerde derin tendon reflekslerinde hipoaktivite mevcuttu, kas güçsüzlüğü yoktu. Preoperatif tetkikleri normaldi ve ASA III olarak değerlendirildi. Genel anestezi planlandı. İndüksiyon propofol ve rokuronyum ile sağlandı, anestezi total intravenöz anestezi (TIVA) ile sürdürüldü. 3200 g ağırlığında, 1. ve 5. dakikada Apgar skorları sırasıyla 9 ve 10 olan sağlıklı kız bebek doğdu. Nöromüsküler blokaj sugammadex ile geri döndürüldü ve hasta sorunsuz ekstübe edildi. Postoperatif analjezi intravenöz parasetamol ile sağlandı. Hasta 24 saat yoğun bakımda izlendi ve ardından obstetri servisine devredildi. Anne ve bebekte olumsuzluk gözlenmedi. **Tartışma:** Charcot–Marie–Tooth hastalığı olan gebelerde anestezi yönetimi, nöromüsküler blokörlere öngörülemez yanıt, solunum kaslarının etkilenmesi ve rejyonal anestezieye bağlı olası komplikasyonlar nedeniyle zorluk taşır. Literatürde rejyonal anestezi uygulanan olgular bildirilmiş olsa da, uzamış blok ve nörolojik kötüleşme endişesi nedeniyle her hasta için uygun olmayabilir. Genel anestezi ise özellikle acil veya yüksek riskli olgularda güvenilir bir alternatif olarak öne çıkar. Non-depolarizan kas gevşeticilerin dikkatli kullanımı, suksinilkolinden kaçınılması ve yakın hemodinamik monitorizasyon önerilmektedir. Bizim olgumuzda TIVA ile sağlanan stabil intraoperatif seyir ve sorunsuz ekstübasyon, bu yaklaşımın güvenliğini desteklemektedir. **Sonuç:** CMT hastalığı olan olgularda sezaryen anestezisi, nöromüsküler blokaj ve solunum komplikasyonları ile ilişkili riskler nedeniyle titiz bir planlama gerektirir. Bizim olgumuzda, TIVA ve non-depolarizan kas gevşeticiler ile birlikte sugammadex antagonizasyonu kullanılarak genel anestezi sorunsuz uygulanmış ve anne-yenidoğan açısından olumlu sonuçlar elde edilmiştir. Bu yüksek riskli grupta multidisipliner yaklaşım ve yakın postoperatif izlem optimal perioperatif bakım için esastır.

Anahtar Kelimeler: Charcot–marie–tooth Hastalığı, Sezaryen, Anestezi Yönetimi

Anesthetic Management of Cesarean Delivery in a Pregnant Woman With Charcot–marie–tooth Disease: A Case Report

Abstract

Introduction: Charcot–Marie–Tooth (CMT) disease is the most common hereditary peripheral neuropathy, characterized by distal muscle weakness, sensory loss, and areflexia. Pregnancy and delivery in women with CMT complicate anesthetic management due to unpredictable responses to neuromuscular blocking agents, potential respiratory complications, and uncertainties regarding the

safety of regional anesthesia. Case Presentation: A 24-year-old pregnant woman with CMT underwent cesarean delivery at 38+6 weeks of gestation due to high-risk pregnancy. Neurological examination revealed hypoactive deep tendon reflexes in the lower extremities without muscle weakness and the patient was classified as ASA III. General anesthesia was planned. Induction was achieved with propofol and rocuronium, and anesthesia was maintained with total intravenous anesthesia (TIVA). A healthy female infant weighing 3200 g was delivered, with Apgar scores of 9 and 10 at the 1st and 5th minutes, respectively. Neuromuscular blockade was reversed with sugammadex, and the patient was extubated uneventfully. The patient was monitored in the intensive care unit for 24 hours before being transferred to the obstetric ward. Both mother and infant had favorable outcomes. Discussion: Anesthetic management in CMT patients is challenging due to variable responses to neuromuscular blockers and complications related to regional anesthesia. Although regional anesthesia has been reported, concerns about prolonged block and neurological worsening may limit its use. General anesthesia is considered a reliable alternative, particularly in high-risk or emergency cases. Careful administration of non-depolarizing muscle relaxants, avoidance of succinylcholine are recommended. Conclusion: Cesarean delivery in patients with CMT requires meticulous anesthetic planning due to risks associated with neuromuscular blockade and respiratory complications. In our case, general anesthesia with TIVA, non-depolarizing muscle relaxants, and reversal with sugammadex was performed safely, with favorable maternal and neonatal outcomes. Multidisciplinary management and close postoperative monitoring are essential to ensure optimal perioperative care in this high-risk population.

Keywords: Charcot–marie–tooth, Cesarean Delivery, Anesthetic Management

Presentation / Bildiri ID= 2

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8657-7884

Çocuklarda Apandisit Tanısında Gst-P Enzimi: İstatistiksel Analizlerle Desteklenen Ekspresyon Değerlendirmesi

Dr. Nurcan Çoşkun¹ , Dr. Büşra Moran² , Assoc. Prof. Dr. Emre Demir³ , Prof.Dr. Yılmaz Baş⁴

¹Hitit University Çorum Erol Olçok Training and Research Hospital, Department of Pediatric Surgery

²Scientific Technical Research and Application Center, Hitit University

³Department of Biostatistics, Hitit University School of Medicine

⁴Hitit University Faculty of Medicine Department of Pathology

Özet

Amaç: Çalışmamızda çocuklarda, akut ve perforate apandisit dokularında immünohistokimyasal Glutatyon S-Transferaz Pi (GST-P) ekspresyon düzeylerinin yoğunluklarını ve ilişkisini incelemek amaçlandı. **Yöntem:** Hitit Üniversitesi Erol Olçok Eğitim ve Araştırma Hastanesi Patoloji kliniğinde akut (n=36), perforate (n=36) apandisit ve lenfoid hiperplazi (kontrol grubu, n=27) tanısı almış çocuk vakalar 3 grup oluşturularak çalışmaya alındı. Yüzey epiteli, kriptler, lenfoplazmositler, nötrofiller, makrofajlar, muskularis propria, kapillerler ve sinir dokusu incelendi. Bu alanlardaki immünohistokimyasal GST-P ekspresyon yoğunluğu “skor 0=boyama yok, 1=zayıf, 2=orta, 3=güçlü, 4=hedef doku yok” olarak kaydedildi. Veriler istatistiksel olarak analiz edildi. **Bulgular:** GST-P ekspresyon skorları gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı farklı idi ($p<0,001$). Post-hoc analizlerde; akut apandisit grubu, hem perforate apandisit hem de kontrol grubundan anlamlı şekilde farklıydı (sırasıyla $p<0,001$, $p<0,001$), perforate apandisit ile kontrol grubu arasında ise anlamlı fark bulunmadı ($p=0,238$). Akut apandisit grubunda güçlü (skor 3) GST-P ekspresyonu %66,7 oranıyla en yüksek düzeyde gözlemlendi. Perforate apandisit grubunda zayıf ve orta düzeyde ekspresyon daha yaygınken, kontrol grubunda ekspresyon büyük oranda düşük (skor 0 ve 1) seviyelerdeydi. Gruplar arasında yüzey epiteli, kript yapısı, nötrofil varlığı, musküler tabaka ve makrofaj yapılarında GST-P ekspresyon düzeyleri anlamlı farklılık gösterdi ($p<0,05$). Ancak lenfoplazmosit, reaktif hücre ve sinir yapılarında GST-P ekspresyon düzeyleri arasında anlamlı fark izlenmedi ($p>0,05$). **Sonuç:** GST-P enziminin akut apandisit vakalarında artmış ekspresyonu bir biyobelirteç olarak değerlendirilebileceğini düşündürmektedir. Gelecekteki çalışmalarda serum düzeylerinin araştırılması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Apandisit, Glutatyon S-Transferaz, Çocuk Cerrahisi, İmmünohistokimya, Biyobelirteç

Abstract

Aim: The aim of our study was to investigate the intensity and correlation of immunohistochemical Glutathione S-Transferase Pi (GST-P) expression levels in acute and perforated appendicitis tissues in children. **Method:** Pediatric cases diagnosed with acute (n=36), perforated (n=36) appendicitis and lymphoid hyperplasia (control group, n=27) in Hitit University Erol Olçok Education and Research Hospital Pathology clinic were included in the study by forming 3 groups. Surface epithelium, crypts, lymphoplasmocytes, neutrophils, macrophages, muscularis propria, capillaries and nerve tissue were examined. Immunohistochemical GST-P expression intensity in these areas was recorded as “score 0=no

staining, 1=weak, 2=moderate, 3=strong, 4=no target tissue". Data were analyzed statistically. Results: GST-P expression scores differed significantly among the groups ($p<0.001$). Post-hoc analyses revealed that the acute appendicitis group differed significantly from both the perforated appendicitis and control groups ($p<0.001$ and $p<0.001$, respectively), whereas there was no significant difference between the perforated appendicitis and control groups ($p=0.238$). Strong (score 3) GST-P expression was most frequently observed in the acute appendicitis group (66.7%). In the perforated appendicitis group, weak and moderate expression levels were more common, while the control group predominantly showed low expression (scores 0 and 1). Significant differences were observed among the groups in GST-P expression levels of the surface epithelium, crypt structures, neutrophils, muscular layer, and macrophages ($p<0.05$). However, no significant differences were found in GST-P expression levels of lymphoplasmacytic, reactive cell, or neural structures ($p>0.05$). Conclusion: Increased expression of GST-P enzyme in acute appendicitis cases suggests that it can be evaluated as a biomarker. It is recommended to investigate serum levels in future studies.

Keywords: Appendicitis, Glutathione S-Transferase, Pediatric Surgery, Immunohistochemistry, Biomarker

Presentation / Bildiri ID= 86

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-3036-9089

Doğum Sonrası Kanamanın Etkenine Göre Anestezi Tekniğinin Rolü: Acil Sezaryen Doğum ve Plasenta Akreta Spektrumu Üzerine Çift Kohort Analizi

Exp. Dr. Yavuz Saygılı

Balıklıgöl Devlet Hastanesi

Özet

ÖZET Amaç: Genel anestezi (GA) ile nöraksiyel anestezi (NA) arasındaki etkinin, doğum sonrası kanamanın (PPH) altında yatan etiyolojiye göre farklılık gösterdiği hipotezine dayanarak, bu çalışma, anestezi tekniğinin iki farklı klinik senaryoda ciddi PPH riski üzerindeki etkisini araştırmayı amaçlamıştır: Uterin atoni riski taşıyan acil sezaryen doğumlar ve masif cerrahi kanama riski taşıyan plasenta akreta spektrumu (PAS) vakaları. **Yöntemler:** Bu retrospektif, çift kohort çalışmasında, Kohort 1’de (atoni riski) GA alan hastalar, temel karıştırıcıları kontrol etmek için eğilim puanı eşleştirme (PSM) kullanılarak 1:3 oranında NA alan hastalarla eşleştirildi. Kohort 2, planlı sezaryen histerektomi geçiren PAS hastalarından oluştu. Birincil sonlanım noktası, ciddi PPH’nin insidansı olarak tanımlandı ve şu sonuçlardan biri olarak belirlendi: kantitatif kan kaybı >1500 mL, ≥ 2 ünite paketlenmiş kırmızı kan hücresi transfüzyonu veya invaziv hemostatik işlem ihtiyacı. **Bulgular:** Eşleştirilmiş Kohort 1’de (n=600), ciddi PPH insidansı GA grubunda NA grubuna kıyasla anlamlı derecede yüksekti (%21,3’e karşı %9,8). Operasyon süresi ve traneksamik asit kullanımı için düzeltme yapıldıktan sonra, GA, ciddi PPH riskinde yaklaşık üç kat artışla bağımsız olarak ilişkili bulundu (Düzeltilmiş Oran Oranı [aOR]: 2,91, %95 Güven Aralığı [CI]: 1,80–4,69, $p < 0,001$). Buna karşılık, Kohort 2’de (n=75), ciddi PPH oranı her iki grupta da yüksekti ve anlamlı bir fark yoktu (%91,1’e karşı %86,7; $p>0,05$). Ancak, post-hoc Bayes analizi, GA’nın artan kan kaybıyla ilişkili olma olasılığının yüksek olduğunu (%91) ortaya koydu. **Sonuç:** Genel anestezi, uterin atoniye yatkın acil sezaryen doğumlarda ciddi PPH için bağımsız ve önemli bir risk faktörüdür (aOR 2,91). Plasenta akreta spektrumu gibi vakalarda, kanamanın birincil belirleyicisi cerrahi patolojidir ve anestezi yönetiminin rolü ikincildir. Bu bulgular, maternal morbidite ve mortaliteyi azaltmak için kanama etiyolojisine dayalı kişiselleştirilmiş anestezi stratejilerini güçlü bir şekilde desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Genel Anestezi, Nöraksiyel Anestezi, Doğum Sonrası Kanama, Plasenta Akreta Spektrumu, Uterin Atoni

Presentation / Bildiri ID= 44

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7338-1372

Elektrokonvulsif Tedavi Sonrası Gelişen Astım Atakı ve Yönetimi

Dr. Sami Uyar

Sağlık Bilimleri Üniversitesi Beyhekim Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği, Konya

*Corresponding author: sami uyar

Özet

Elektrokonvulsif tedavi (EKT), ilaçlara yanıt vermeyen ciddi psikiyatrik bozukluklarda kullanılan bir yöntemdir. Bu olgu sunumunda, astım öyküsü olan ve bir yıldır atak geçirmemiş 66 kg ağırlığında bir hastaya EKT uygulanmıştır. Anestezi öncesi muayene ve tetkikler normaldi (Mallampati skoru 1, ASA 2). EKT öncesi %100 oksijenle ventilasyon sağlandı; 50 mg propofol ve 10 mg rokuronyum intravenöz uygulandı. Bifrontal bilateral uygulanan işlem sonrası motor nöbet 28 saniye, kortikal nöbet 34 saniye sürdü. İşlem sonrası kan basıncı 165/95 mm Hg'ye yükseldi. Hastada işlem sonrası derlenme odasında bronkospazm gelişti. Artmış inspiryum eforu ve yoğun sekresyon gözlemlendi. Bronkodilatör (kısa etkili B2-adrenerjik agonist), 40 mg metilprednisolon, 40 mg lidokain ve 1 gr magnezyum sülfat uygulandı. Periferik oksijen satürasyonu maske oksijenle 92-96, oda havasında 86-87 aralığına geriledi. Astım öyküsü, bronkospazmı kolaylaştırmış olabilir. EKT sonrası pulmoner komplikasyonlar, sempatik deşarj ve propofolün histamin salınımıyla ilişkilendirilebilir. Astımlı hastalarda EKT uygulanırken bronkospazm riski göz önünde bulundurulmalı, preoperatif değerlendirme ve intraoperatif yönetim dikkatle yapılmalıdır. Bu olgu, astımlı hastalarda EKT sırasında klinisyenlerin bronkospazm farkındalığını artırmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Elektrokonvulsif Tedavi, Brokonspazm, Pulmoner Ödem, Astım, Pulmoner Komplikasyonlar

Asthma Attack and Management After Electroconvulsive Therapy: A Case Report

Abstract

Electroconvulsive therapy (ECT) is a treatment method used for severe psychiatric disorders unresponsive to pharmacotherapy. In this case report, ECT was administered to a 66 kg patient with a history of asthma, who had not experienced an asthma attack for one year. Pre-anesthetic evaluation and tests were normal (Mallampati score 1, ASA 2). Prior to ECT, ventilation with 100% oxygen was provided, and 50 mg propofol and 10 mg rocuronium were administered intravenously. Following bifrontal bilateral ECT, the motor seizure lasted 28 seconds, and the cortical seizure lasted 34 seconds. Post-procedure, the patient's blood pressure measured to 165/95 mm Hg. In the recovery room, the patient had bronchospasm, characterized by increased inspiratory effort and copious secretions. A bronchodilator (short-acting β_2 -adrenergic agonist), 40 mg methylprednisolone, 40 mg lidocaine, and 1 g magnesium sulfate were administered. Peripheral oxygen saturation decreased to 92-96% with mask oxygen and 86-87% in room air. The patient's asthma history may have predisposed them to bronchospasm. Pulmonary complications following ECT may be associated with sympathetic discharge

and propofol-induced histamine release. In patients with asthma, the risk of bronchospasm should be considered during ECT, and preoperative evaluation and intraoperative management should be conducted meticulously. This case aims to raise clinicians' awareness of bronchospasm in asthmatic patients undergoing ECT.

Keywords: Electroconvulsive Therapy, Bronchospasm, Pulmonary Edema, Asthma, Pulmonary Complications

Presentation / Bildiri ID= 12

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7632-1199

Geriatrik Hastalarda Prone Pozisyonunda Perkütan Nefrolitotominin Sonuçları

Exp. Dr. Hasan Samet Güngör

Sağlık Bilimleri Üniversitesi Ümraniye Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç Bu çalışmada amacımız, prone pozisyonunda perkütan nefrolitotomi (PNL) uygulanan geriatrik hastalarda perioperatif ve postoperatif sonuçları değerlendirmektir. Bulgular Çalışmaya toplam prone yöntemle perkütan nefrolitotomi yapılmış 33 geriatrik hasta dahil edildi. Ortalama yaş 69.0 ± 6.8 yıl, ortalama BKİ 27.3 ± 2.4 kg/m² idi. Hastaların %57.6'sı erkek (n=19), %42.4'ü kadın (n=14) idi. Renal anomali hastaların büyük çoğunluğunda yoktu (%90.9, n=30). İki hastada ekstrarenal pelvis, bir hastada parsiyel nefrektomi öyküsü mevcuttu. Taraf dağılımı incelendiğinde olguların %51.5'i sol (n=17), %33.3'ü sağ (n=11) ve %15.2'si bilateral (n=5) yerleşimliydi. Taş Özellikleri Ortalama taş boyutu 25.7 ± 4.1 mm idi. Taş tipi olarak en sık tekil taşlar (%51.5, n=17) saptandı. Bunu semistağhorn taşlar (%24.2, n=8), multipl taşlar (%12.1, n=4) ve tam stağhorn taşlar (%12.1, n=4) izledi. Operatif Bulgular Cerrahi giriş yolu hastaların %93.9'unda tekli (n=31) iken, yalnızca %6.1'inde (n=2) multipl giriş uygulandı. Drenaj yöntemi olarak nefrostomi %84.8 (n=28), nefrostomi+DJ stent %12.1 (n=4) ve yalnız DJ stent %3.0 (n=1) oranında kullanıldı. Tüm olgularda pnömatik litotriptör tercih edildi. Operatif parametreler incelendiğinde ortalama floroskopi süresi 3.0 ± 1.7 dk, ortalama operasyon süresi 68.3 ± 14.6 dk ve ortalama hastanede kalış süresi 3.5 ± 1.2 gün olarak bulundu. Postoperatif Bulgular Taşsızlık oranı postoperatif 1. gün için %81.8 (n=27), 1. ay için %90.9 (n=30) idi. Üç hastada (%9.1) rezidü taş izlendi. Hematolojik ve biyokimyasal parametrelerde preoperatif ve postoperatif değerler karşılaştırıldığında, hemoglobinde ortalama 1.47 ± 0.9 g/dL düşüş, kreatininde ise ortalama $+0.08 \pm 0.12$ mg/dL artış gözlemlendi. Sonuç Prone pozisyonunda PNL uygulanan geriatrik hastalarda yüksek taşsızlık oranı, kabul edilebilir hemoglobin düşüşü ve kısa hastanede kalış süresi elde edilmiştir. Komorbiditelere rağmen komplikasyon profili yönetilebilir düzeydedir. Bulgularımız, bu hasta grubunda prone PNL'nin güvenli ve etkin bir seçenek olduğunu desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Prone Pnl, Böbrek Taşı

Outcomes of Prone Percutaneous Nephrolithotomy in Geriatric Patients

Abstract

Objective The aim of this study was to evaluate the perioperative and postoperative outcomes of percutaneous nephrolithotomy (PNL) performed in the prone position in geriatric patients. **Results** A total of 33 geriatric patients who underwent percutaneous nephrolithotomy in the prone position were included in the study. The mean age was 69.0 ± 6.8 years, and the mean BMI was 27.3 ± 2.4 kg/m². Of the patients, 57.6% (n=19) were male and 42.4% (n=14) were female. Renal anomalies were absent in the majority of cases (90.9%, n=30). Two patients had extrarenal pelvis, and one patient had a history of partial nephrectomy. Regarding laterality, 51.5% (n=17) of the cases were left-sided, 33.3% (n=11) right-sided, and 15.2% (n=5) bilateral. **Stone Characteristics** The mean stone size was 25.7 ± 4.1 mm. The most common stone type was solitary stones (51.5%, n=17), followed by semistaghorn stones (24.2%, n=8), multiple stones (12.1%, n=4), and complete staghorn stones (12.1%, n=4). **Operative Findings** A single

surgical access was used in 93.9% of patients(n=31), while multiple accesses were required in 6.1%(n=2). As drainage methods, nephrostomy alone was used in 84.8%(n=28), nephrostomy + DJ stent in 12.1%(n=4), and DJ stent alone in 3.0%(n=1). A pneumatic lithotripter was employed in all procedures. The mean fluoroscopy time was 3.0 ± 1.7 minutes, mean operative time was 68.3 ± 14.6 minutes, and mean hospital stay was 3.5 ± 1.2 days. Postoperative Outcomes The stone-free rate was 81.8% (n=27) on postoperative day 1 and 90.9% (n=30) at 1 month. Residual stones were observed in 3 patients (9.1%). When preoperative and postoperative hematological and biochemical parameters were compared, there was a mean decrease of 1.47 ± 0.9 g/dL in hemoglobin and a mean increase of $+0.08 \pm 0.12$ mg/dL in creatinine levels. Conclusion In geriatric patients undergoing prone PNL, high stone-free rates, acceptable hemoglobin drop, and short hospital stays were achieved. Despite comorbidities, the complication profile remained manageable. Our findings support prone PNL as a safe and effective option in this patient population.

Keywords: Prone Pnl, Kidney Stone

Presentation / Bildiri ID= 16

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3096-5968

Hamstring Otogreftinin Antibiotikle Yıkanması Enfeksiyonu Önler Mi'

Assoc. Prof. Dr. Gökhan Bülent Sever

Özel Körfez Marmara Hastanesi

*Corresponding author: Gökhan Bülent Sever

Özet

Ön çapraz bağ cerrahisi sonrası eklem enfeksiyonu nadir görülmekle beraber kıkırdak hasarı, arthrofibrosis, eklem hareket açıklığı kaybı gibi ciddi sonuçlara yol açabilen ve tedavisi zorlu bir komplikasyondur. Literatürde ön çapraz bağ cerrahisi sonrası eklem enfeksiyonu oranı %0,14-1,8 arasında olduğu ve en sık görülen bakteriel etkeninde coagulaze- negative staphylococcus olduğu bildirilmiştir. Çalışmamızda ön çapraz bağ cerrahisi sırasında hamstring otogrefti yerleştirmeden önce greftin 1 gr 1. kuşak sefalosporin ile yıkanmasının enfeksiyonu önlemedeki etkisini araştırdık. Yöntem: 2008 haziran ve 2022 mayıs tarihleri arasında primer ön çapraz bağ rekonstrüksiyonu yapılmış 1340 hasta çalışmaya dahil edildi. Diabetes mellitus ve romatizmal hastalıklar gibi enfeksiyona predispozan hastalığı olan, aynı dize daha önce cerrahi uygulanmış, multiligament cerrahisi uygulanmış, başka bir greft ile rekonstrüksiyon yapılmış, cerrahi esnasında menisküs onarımı ve kıkırdak defektine bağlı aynı seansta cerrahi yapılmış hastalar çalışma dışı tutuldu. Menisektomi yapılan hastalar ise çalışmaya dahil edildi. Sadece eklem içi enfeksiyon oluşan hastalar çalışmaya dahil edilirken greft alınma alanında enfeksiyon olan hastalar çalışma dışı tutuldu. Hastalar greftin sefazol ile yıkanıp yıkanmamasına göre 2 gruba ayrıldılar. Grefte yıkama uygulanan hastalar grup 1, yıkama uygulanmamış hastalar grup 2 olarak isimlendirildiler. Enfeksiyonun lokal ve sistemik bulgularının varlığı (dizde efüzyon, sistemik ateş, bulantı, halsizlik) ile birlikte laboratuvar değerlerinin enfeksiyonu desteklemesi (ESR,CRP) ve tedavi amaçlı en az bir kez artroskopik yıkama yapılan hastalar enfeksiyon olarak kabul edildi. Sonuçlar: Çalışmaya 958 hasta dahil edildi. Grup 1 492 hastadan, grup 2 466 hastadan oluşuyordu. Çalışma grubunda hastaların 5'inde eklem içi enfeksiyon saptandı (%1,01). Enfeksiyon saptanan hastaların 4 ünde etken staph aureus iken birinde etken üretilmedi. Kontrol grubunda ise 6 (%1,28) hastada enfeksiyon saptandı. Bir hastada streptokok, 5 hastada staph aureus mikroorganizmaları etken olarak saptandı. Her iki grup karşılaştırıldığında enfeksiyon gelişimi açısından iki grup arasında istatistiksel bir fark saptanmadı (p:0.59). Sonuç: Peroperatif grefti yerleştirmeden önce hamstring tendon greftini sefazol ile yıkamanın enfeksiyonu önlemede etkili olmadığı saptandı.

Anahtar Kelimeler: Ön Çapraz Bağ Cerrahisi, Enfeksiyon, Hamstring, Sefalosporin

Presentation / Bildiri ID= 36

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-7036-0063

Hava Yolu Tıkanıklığına Yol Açan Nadir Laringeal Yabancı Cisimler: Klinik Yaklaşım

Exp. Dr. Abdullah Musa Altaş¹, Exp. Dr. Sümeyra Doluoğlu², Prof.Dr. Samet Özlügedik²

¹SBÜ Sincan Eğitim Ve Araştırma Hastanesi

²Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Özet

Giriş: Laringeal yabancı cisim (LFB) nadir görülen ancak kulak burun boğaz yaklaşımında acil müdahale gerektiren, potansiyel olarak hayatı tehdit eden bir olaydır. Glottis, yetişkin hava yolunun en dar kısmıdır ve sagittal düzlemde yer alır. Yabancı cisim sıkışması için yaygın bir bölgedir. Amaç: Bu çalışmada kliniğimize laringeal bölgede nadir görülen bir yabancı cisim olan total dental protez aspirasyonu olgularına klinik yaklaşımın literatür eşliğinde değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Olgular: Başvuran iki hasta da gastroenteroloji bölümüne sevk edildi ve uygulanan acil özofago-gastro-duodenoskopide postkrikoid bölgede yabancı cisim varlığı tespit edildi. Daha sonra hastalara süspansiyon laringoskopi uygulandı ve postkrikoid bölgedeki laringeal yabancı cisimler başarıyla çıkarıldı. İşlem öncesi ve sonrasında hastalara EAT-10 yutma anketleri uygulandı. Bulgular: İncelenen iki total dental protez aspirasyonu olgusu yetişkinlerde yabancı cisim aspirasyonunun nadir örneklerini temsil etmektedir. İki olgu da postkrikoid bölgede yabancı cisim ile başvurmuştu. Bu bölge kulak burun boğaz pratiğinde yabancı cisimlerle daha az karşılaşılan bir bölgedir. Sonuç: Larenkste karşılaşılan yabancı cisimler acil müdahale gerektiren klinik durumlardır. Hastaların doğru değerlendirilmesi, uygun ekipmanın kullanılması ve hangi hastaların poliklinik şartlarında tedavi edilebileceğinin belirlenmesi aynı derecede önemlidir. Hangi hastaların ameliyathane koşullarında genel anestezi altında tedavi edileceğine karar verilmesi ise işlemin başarısı açısından kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Erişkin Hava Yolu; Yabancı Cisim; Laringeal Yabancı Cisim; Total Dental Protez

Clinical Approach to Rare Laryngeal Foreign Bodies Causing Airway Obstruction

Abstract

Introduction: Laryngeal foreign bodies (LFB) are rare but potentially life-threatening events in otolaryngology practice that require urgent intervention. The glottis is the narrowest part of the adult airway and is located in the sagittal plane. It is a common site for foreign body impaction. Objective: The aim of this study is to evaluate, in light of the literature, the clinical approach to cases of complete dental prosthesis aspiration, which is a rare type of foreign body in the laryngeal region, admitted to our clinic. Case Presentation: Both patients were referred to the gastroenterology department, and emergency esophago-gastro-duodenoscopy revealed the presence of a foreign body in the postcricoid region. Subsequently, suspension laryngoscopy was performed and the laryngeal foreign bodies in the postcricoid region were successfully removed. The EAT-10 swallowing questionnaire was administered to the patients before and after the procedure. Results: The two cases of complete dental prosthesis aspiration examined represent rare examples of foreign body aspiration in adults. Both cases presented with foreign bodies located in the postcricoid region. This region is less frequently encountered with foreign bodies in otolaryngology practice. Conclusion: Laryngeal foreign bodies are clinical conditions

that require urgent intervention. Correct evaluation of patients, use of appropriate equipment, and determining which patients can be managed under office conditions are equally important. Deciding which patients should be treated under general anesthesia in the operating room is critical for the success of the procedure.

Keywords: Adult Airway; Foreign Body; Laryngeal Foreign Body; Total Dental Prosthesis

Presentation / Bildiri ID= 35

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4858-7480

Hemoroidal Hastalıklarda Pramoksin ve Fenilefrinin Etkisi

Asst. Prof. Dr. Fırat Canlıkarakaya¹, Asst. Prof. Dr. Bedri Burak Sucu¹

¹Amasya Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

GİRİŞ: Hemoroidal hastalık toplumda sık görülen bir patoloji olup hastalar sıklıkla rektal kanama ve ağrı şikayetleri ile doktora başvurmaktadır. Hastalığın tedavisi için kullanılan medikal ve cerrahi tedavilerde semptomatik rahatlama için bir süre geçmesi gerekmektedir. Bu çalışmanın amacı medikal tedavi başlanan semptomatik hemoroidal hastalığı bulunan hastalara lokal anestezi ve vazokonstriktör etkisi bulunan ajanların kullanılmasının semptomatik iyileşmeye etkisi araştırılmıştır. **GEREÇ VE YÖNTEM:** 1 Ocak 2025-1 Mart 2025 tarihleri arasında Amasya Sabuncuoğlu Şerefeddin Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde aynı hekim tarafından değerlendirilerek grade 2 ve grade 3 hemoroidal hastalık tanısı konularak medikal tedavi başlanan 40 hasta ile çalışma gerçekleştirilmiştir. Tüm hastalara rutin beslenme önerileri ve ılık oturma banyoları önerilmiştir. Kontrol grubu olan 20 hastaya 1000 mg kalsiyum dobesilat sabah akşam günde 2 defa verilirken, deney grubu olan 20 hastaya ise buna ek olarak 15 gün boyunca günde 2 defa pramoksin ve fenilefrin içeren krem rektal olarak verilmiştir. Hastalar 15. gün kontrole çağrılarak ağrı ve kanama semptomları değerlendirilmiştir. Ki-kare testi ile analiz yapılmış olup p

Anahtar Kelimeler: Hemoroidal Hastalık, Pramoksin, Fenilefrin

The Effect of Pramoxine and Phenylephrine in Hemorrhoidal Diseases

Abstract

Introduction Hemorrhoidal disease is a common pathology, with patients frequently presenting with symptoms like rectal bleeding and pain. While various medical and surgical treatments are available, symptomatic relief often takes time. This study's purpose was to investigate whether using a local anesthetic and vasoconstrictor could accelerate symptomatic improvement in patients with hemorrhoidal disease who were already receiving standard medical treatment. **Materials and Methods** This study was conducted with 40 patients diagnosed with Grade 2 and 3 hemorrhoidal disease at Amasya Sabuncuoğlu Şerefeddin Training and Research Hospital between January and March 2025. All patients received routine dietary advice and warm sitz baths. The control group (20 patients) received 1000 mg of calcium dobesilate twice a day. The experimental group (20 patients) received the same medication plus a rectally applied cream containing pramoxine and phenylephrine, twice daily for 15 days. On the 15th day, patients' pain and bleeding symptoms were evaluated. Data were analyzed using the Chi-square test, with a p-value of < 0.05 considered statistically significant. **Results** The patient cohort's average age was 39, and 21 patients were male. On their 15th-day follow-up, three patients in the control group reported that their bleeding and pain symptoms had continued. In the experimental group, only one patient discontinued the cream due to an allergic reaction, and only one other patient still experienced continued pain and bleeding. Despite the apparent clinical improvement, no statistically significant difference was found between the two groups. **Discussion** Symptomatic relief is essential for patient comfort. Although our study observed better relief in the group using the pramoxine and phenylephrine

topical preparation, this finding was not statistically significant. The primary limitation is the small sample size. Therefore, these preliminary observations highlight the clear need for larger prospective studies with more extensive patient populations to provide definitive conclusions.

Keywords: Hemorrhoidal Disease, Pramoxine, Phenylephrine

Presentation / Bildiri ID= 32

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7727-1982

İkili S2-Alar-İliak Vida

Dr. Murat Baloğlu

Eskişehir Şehir Hastanesi

Özet

Sakroiliak eklem (SIE), güçlü fibröz kapsülle çevrili, sinovyal sıvı içeren, büyük ve diarthrodial bir eklemdir. Yeterince önemsenmeyen veya birçok diğer patoloji ile karıştırılan bir ağrı olsa da, kronik bel ağrısı olan bireylerin %15 - %30'unun ağrı kaynağı SIE ağrısıdır. Yaşlanan nüfusda sakruma kadar füzyon yapılması gereken , özellikle yüksek dereceli listezis, düz bel deformitesi ve osteoporozu olanlarda, yapının yeterli taban desteği sağlanarak psödoartrozu önlemek amacıyla ek bir sakropelvik fiksasyon (SPF) gerekmektedir . Bu nedenle son yıllarda çeşitli SPF yöntemleri kullanılmaktadır. Bu SPF yöntemlerinin her birinin kendine özgü avantaj ve dezavantajları mevcuttur . Bu tekniklerin ortak noktası, SIE'in hareketliliğini azaltarak çok seviyeli stabilizasyon sonrası SIE ağrısı sıklığının azalmasına katkı sağlamalarının beklenmesidir. Ayrıca bu tekniklerin her birisinin kendilerine özgü komplikasyonları mevcuttur. Bunlardan en önemlisi de post op takipte gelişen SIE ağrısıdır. Bu yazıda ikili S2AI vida yöntemi tanımlanarak takiplerinde SIE ağrısı olmayan bir hasta sunuldu.

Anahtar Kelimeler: Sakro İliak Eklem, sakro Pelvik Fiksasyon, psödoartroz.

Presentation / Bildiri ID= 87

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-3036-9089

İleri Yaşlı Hastada Çoklu Kot Kırığı Ağrısının Tedavisinde Erektör Spina Alan Bloğu: Vaka Sunumu

Exp. Dr. Yavuz Saygılı

Balıkgöl Devlet Hastanesi

Özet

Giriş: Göğüs travmalarına bağlı kot fraktürü yüksek morbidite ve mortalite ile seyreden ağrılı bir durumdur. Morbidite ve mortalite yaşlılarda gençlere oranla daha fazladır. Ağrı nedeniyle solunum, öksürme ve mobilizasyon kısıtlanır. Yeterli analjezi sağlanamadığında özellikle solunumsal komplikasyonlar, mekanik ventilasyon ihtiyacı ve yoğun bakım kalış süresi artar. Bu kritik hastaların analjezisinde sistemik analjezikler (Nonsteroid antiinflatuar ilaçlar, gabapentinoidler, opioidler gibi.) ya da bölgesel anestezi yöntemleri kullanılabilir. Erektör spina alan (ESP) bloğu, tek taraflı olarak gövdede etkin bir analjezi sağlayabilen bölgesel anestezi yöntemidir. Burada, düşme sonrası çoklu kot kırığı olan yaşlı hastada ağrı yönetiminde başarılı şekilde kullanılan ESP blok sunulmaktadır Olgu: Düşmeye bağlı kot kırıkları nedeniyle sol toraks duvarı ağrısı ve solunum sıkıntısı nedeniyle yoğun bakıma alınan 77 yaşında, ASA II (Hipertansiyon) erkek hastanın kabulde APACHE II skoru 13, Glasgow koma skalası 15 idi. Nazal kanülle (8-12 L/dk) oksijen alırken, arter kan gazında parsiyel oksijen basıncı 88,6 mmHg ve oksijen saturasyonu %96 idi. Sol 8-11. kosta hizasında yaygın ekimoz, yelken göğüs, palpasyonda sol hemitoraksta hassasiyet ve krepitasyon mevcuttu. Toraks bilgisayarlı tomografide sol 8-11 kotalarda multiple deplase fraktürler ve sol hemopnömotoraks mevcuttu. Hastanın mobilizasyonla artan ciddi ağrısı bulunuyordu. Ağrı palyasyonu amacıyla, oturur pozisyonda ultrasonografi eşliğinde T8 seviyesinden in plane teknikle ESP blok yapıldı. Blok sırasında 60 mg bupivakain ve 8 mg deksametazon içeren 25 mL serum fizyolojik kullanıldı. Yarım saat içinde hastanın ağrısı kademeli olarak azaldı, ek analjezik kullanılmadı. Hasta 4 gün sonra YBÜ'den ve 8 gün sonra hastaneden şifa ile taburcu edildi. Tartışma ve Sonuç: Hastalar kritik ve ileri yaşlı olsalar da kot fraktürlerine bağlı ağrının tedavisinde ESP blok etkili, güvenli ve kolay bir şekilde uygulanabilir.

Anahtar Kelimeler: Analjezi, Erektör Spina Plan Bloğu, Kot Fraktürü

Presentation / Bildiri ID= 83

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-3119-6239

Kırıkçı Müdahalesi ile Gelişen Akut Kompartman Sendromu: Doğru Cerrahiye Rağmen Sinir Hasarı ile Sonuçlanan Çocuk Olgu

Exp. Dr. Adnan Arslan

SBU.Van Bölge Eğitim Ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: adnan arslan

Özet

Kırıkçı Müdahalesi ile Gelişen Akut Kompartman Sendromu: Doğru Cerrahiye Rağmen Sinir Hasarı ile Sonuçlanan Çocuk Olgu **ÖZET** Amaç: Akut kompartman sendromu ekstremitayı tehdit eden, hızlı tanı ve acil cerrahi gerektiren bir ortopedik acildir. Yanlış veya gecikmiş müdahaleler kalıcı fonksiyon kaybı ve deformitelere yol açabilir [1]. Gelişmekte olan ülkelerde geleneksel “kırıkçı” uygulamaları halen ciddi komplikasyonların önemli nedenleri arasındadır [2]. Bu olgu, kırıkçı müdahalesi sonrası gelişen akut kompartman sendromunda acil cerrahiyle dolaşımın kurtarılmasına rağmen sinir hasarının kalıcı deformiteye yol açabileceğini göstermektedir. Olgu Sunumu: On bir yaşında erkek hasta, düşme sonrası sol önkolunda deformite nedeniyle kırıkçıya götürülmüş. Sabun ve yumurta sürülüp karton ve bezle sarılan ekstremita ertesi gün acil servise başvurmuş. Muayenede masif ödem, büller, tüm parmaklarda motor-duyu kaybı ve nabız kaybı mevcuttu. Radyografide radius ve ulna shaft kırıkları izlendi. Acil fasiyotomi, radiusa kapalı redüksiyon ve ulnaya TEN uygulanarak distal dolaşım sağlandı. Postop erken dönemde duyular geri döndü, motor fonksiyon 4 parmakta düzeldi. Ancak 1. ay EMG’inde median, ulnar ve radial sinirlerde ağır aksonal hasar izlendi. İkinci ayda pençe eli deformitesi gelişti. Hasta halen fizik tedavi ve rehabilitasyon almaktadır. Sonuç: Kırıkçı uygulamaları hayat boyu sürebilecek komplikasyonlara yol açabilmektedir. Çocuklarda kompartman sendromunda acil cerrahiyle dolaşım kurtarılsa bile, geç dönemde sinir hasarı ve deformiteler kalıcı olabilir [3]. Bu olgu, erken tıbbi müdahalenin ve halkın kırıkçı uygulamaları konusunda bilinçlendirilmesinin önemini vurgulamaktadır. Kaynaklar: 1. Garikapati V, et al. Injury. 2022;53(10):3342–3351. 2. Petrisor BA, et al. J Bone Joint Surg Am. 2025;107(10):919–926. 3. Slauterbeck JR, et al. J Am Acad Orthop Surg. 2023;31(15):765–774.

Anahtar Kelimeler: Kompartman Sendromu, Kırıkçı, Pediatrik Önkol Kırığı, Sinir Hasarı.

Traditional Bone Setter–induced Compartment Syndrome in a Pediatric Forearm Fracture: A Case Report

Abstract

Objective: Acute compartment syndrome is an orthopedic emergency that threatens limb viability, requiring rapid diagnosis and urgent surgical intervention. Delayed or inappropriate management may result in permanent functional loss and deformities [1]. In developing countries, traditional bone setter practices remain an important cause of such complications [2]. This case highlights that, despite successful restoration of circulation with emergency surgery, late nerve injury may still lead to permanent deformity. **Case Presentation:** An 11-year-old boy was taken to a traditional bone setter after

sustaining a forearm deformity due to a fall. The forearm was wrapped with egg, soap, cardboard, and cloth. The next day, he presented to the emergency department with massive swelling, blisters, absent pulses, and complete motor-sensory loss in all fingers. Radiographs showed midshaft fractures of the radius and ulna. Emergency fasciotomy, closed reduction of the radius, and intramedullary TEN fixation of the ulna were performed, restoring distal circulation. Sensory recovery occurred in all fingers and motor function returned in four, except the thumb. However, EMG at the first month revealed severe axonal injury of the median, ulnar, and radial nerves. By the second month, claw hand deformity developed. The patient remains under physiotherapy and rehabilitation. Conclusion: Bone setter practices can result in lifelong complications. In pediatric compartment syndrome, urgent surgery may restore circulation, yet late nerve injury and deformity may persist [3]. This case emphasizes the importance of early medical intervention and public education against traditional practices. References: 1. Garikapati V, et al. *Injury*. 2022;53(10):3342–3351. 2. Petrisor BA, et al. *J Bone Joint Surg Am*. 2025;107(10):919–926. 3. Slauterbeck JR, et al. *J Am Acad Orthop Surg*. 2023;31(15):765–774.

Keywords: Compartment Syndrome, Traditional Bone Setter, Pediatric Forearm Fracture, Nerve Injury.

Presentation / Bildiri ID= 136

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5298-0045

Koaksiyel İğne Tekniği ile Transperineal Prostat Biyopsisi: İlk 35 Olguluk Deneyimimiz

Asst. Prof. Dr. Halil İbrahim İvelik¹, Asst. Prof. Dr. Şeref Coşer¹

¹Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Amaç: Transperineal prostat biyopsisi (TPBx), enfeksiyon riskinin düşük olması ve tanısal etkinliği nedeniyle transrektal biyopsiye alternatif olarak öne çıkmaktadır. Bu çalışmada, merkezimizde uygulanan ilk 35 TPBx olgusunun sonuçları sunulmuştur. Gereç-Yöntem: Haziran – Eylül 2025 tarihleri arasında TPBx uygulanan 35 hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. Demografik veriler, PSA düzeyleri, prostat hacmi, histopatolojik bulgular, komplikasyonlar ve VAS (Visual analog skala) skorları değerlendirildi. Bulgular: Hastaların ortalama yaşı $66,9 \pm 6,5$ yıl (57–85) idi. Ortalama PSA düzeyi $21,4 \pm 28,6$ ng/mL (4,65–146) ve ortalama prostat hacmi $66,2 \pm 32,4$ mL (36–175) olarak saptandı. Toplam 17 hastada (%48,5) prostat kanseri tanısı konuldu. Gleason skor dağılımı 3+3 (n=7), 3+4 (n=4), 4+3 (n=2), 4+4 (n=3) ve 4+5 (n=1) şeklindeydi. Kanser tanısı alan hastalarda ortalama pozitif kor sayısı $4,29 \pm 2,87$ (1–12) idi. İşlem sırasında hastaların VAS skoru ortalaması $2,82 \pm 2,47$ idi. Hiçbir hastada biyopsi sonrası ateş yüksekliği veya sepsis gelişmedi. Hiçbir hastanın biyopsi sonrası hastaneye yatış gerekliliği olmadı. Sonuç: Transperineal prostat biyopsisi, merkezimizde ilk defa uygulanmış olup güvenle gerçekleştirilebildiği ve kabul edilebilir kanser saptama oranları ile düşük komplikasyon riski taşıdığı görülmüştür. Kütahya’da elde edilen bu ilk deneyimler, yöntemin klinik uygulamada yaygınlaştırılabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Transperineal Prostat Biyopsi, Prostat Kanseri, Lokal Anestezi

Transperineal Prostate Biopsy Using the Coaxial Needle Technique: Our Initial Experience With 35 Cases

Abstract

Objective: Transperineal prostate biopsy (TPBx) has emerged as an alternative to the transrectal approach due to its lower risk of infection and high diagnostic efficacy. This study aimed to present the outcomes of the first 35 TPBx cases performed at our center. Materials and Methods: Between June and September 2025, the data of 35 patients who underwent TPBx were retrospectively analyzed. Demographic characteristics, PSA levels, prostate volume, histopathological findings, complications, and VAS (Visual Analog Scale) pain scores were evaluated. Results: The mean age of the patients was 66.9 ± 6.5 years (range: 57–85). The mean PSA level was 21.4 ± 28.6 ng/mL (range: 4.65–146), and the mean prostate volume was 66.2 ± 32.4 mL (range: 36–175). Prostate cancer was diagnosed in 17 patients (48.5%). The Gleason score distribution was 3 + 3 (n = 7), 3 + 4 (n = 4), 4 + 3 (n = 2), 4 + 4 (n = 3), and 4 + 5 (n = 1). The mean number of positive cores among patients diagnosed with cancer was 4.29 ± 2.87 (range: 1–12). The mean intra-procedural VAS score was 2.82 ± 2.47 . None of the patients developed fever or sepsis following the biopsy, and no hospitalization was required post-procedure. Conclusion: Transperineal prostate biopsy was successfully implemented for the first time in our center, demonstrating that it can be performed safely with acceptable cancer detection rates and a low risk of complications. These initial experiences from Kütahya indicate that the method can be safely adopted and expanded in routine clinical practice.

Keywords: Transperineal Prostate Biopsy, Prostate Cancer, Local Anesthesia

Presentation / Bildiri ID= 133

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6479-2228

Kronik Üveiti Taklit Eden Primer Vitreoretinal Lenfoma: Önemli Bir Tanısal Zorluk

Dr. Ece Özdemir Zeydanlı

Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet

Primer vitreoretinal lenfoma (PVRL), nadir görülen ancak sıklıkla kronik üveit tablolarını taklit eden malign bir hastalıktır. Hastalığın sinsi seyri ve başlangıçta steroidlere kısmi yanıtı nedeniyle ayırıcı tanısı oldukça güç olabilmekte ve tanıda gecikme, kalıcı görme kaybının yanı sıra, santral sinir sistemi tutulumu ve mortalite ile sonuçlanabilmektedir. Bu sunumda, panüveit şüphesiyle yönlendirilen ve ileri incelemeler sonucunda PVRL tanısı alan bir olgunun incelenmesiyle intraoküler lenfoma tanısındaki zorlukların ve önemli noktaların değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Yetmiş yaşındaki erkek hasta, sağ gözünde bir yıldır artan fotopsi, pikselasyon ve uçuşmalar nedeniyle başvurduğu merkezde, bir retina uzmanı tarafından posterior vitreus dekolmanı ile bir süre takip edildikten sonra üveit şüphesiyle yönlendirildi. Sistemik enfeksiyöz ve inflamatuvar tetkikler negatifti. Başvuruda, en iyi düzeltilmiş görme keskinliği sağ gözde 20/200, sol gözde 20/20 idi. Göz içi basınçları normaldi. Sol göz doğal görünümdeyken sağ gözde eser ön kamara hücresi, 4+ vitreus hücresi, vitreus haze ve preretinal depozitler izlendi. Optik koherans tomografide epiretinal, intraretinal ve sub-RPE düzensizlikler saptandı ve geçmiş görüntülerin incelenmesiyle bu depozitlerin zamanla belirgin şekilde arttığı görüldü. Hastanın aköz hümor analizinde MYD88 L265P mutasyonu pozitif. Vitreus sitolojisi diffüz büyük B-hücreli lenfoma ile uyumlu olup flow sitometride klonal IgH/Kappa rearrangement ve MYD88 L265P mutasyonu pozitif olan CD20+ atipik B-hücre popülasyonu tespit edildi. Beyin ve omurilik MR'ı, testiküler ultrason, lomber ponksiyon (LP) ve PET/BT taramaları primer veya metastatik hastalık için negatifti; ancak LPde MYD88 L265P mutasyonu saptanarak okült SSS tutulumu olasılığı düşünüldü. Hasta, 4 kür yüksek doz sistemik metotreksat ile birlikte çoklu intravitreal metotreksat enjeksiyonları ile tedavi edildi. Sonuç olarak, PVRL, üveit benzeri bulgularla başlayarak yanlış tanılara yol açabilen ve tedavide gecikme nedeniyle morbidite ve mortalite ile sonuçlanabilen bir lenfoma türüdür. Özellikle kronik floaters ve fotopsi şikâyetleri ile birlikte optik görüntülemeye ilerleyici retinal depozitler saptandığında bu tanı akılda tutulmalıdır. Erken moleküler analizler ve multimodal görüntüleme, doğru tanı ve uygun tedavi için kritik önemdedir.

Anahtar Kelimeler: Primer Vitreoretinal Lenfoma, Arka Vitreus Dekolmanı, Üveit

Primary Vitreoretinal Lymphoma Mimicking Chronic Uveitis: A Diagnostic Challenge

Abstract

Primary vitreoretinal lymphoma (PVRL) is a rare malignancy that frequently mimics chronic uveitis. Its insidious course and partial initial response to corticosteroids make differential diagnosis highly challenging, and delayed recognition may result in irreversible vision loss, central nervous system (CNS) involvement, and mortality. Here, we aim to highlight the diagnostic challenges and key considerations in intraocular lymphoma by presenting a case referred with suspected panuveitis but ultimately diagnosed as PVRL. A 70-year-old male presented with progressive photopsia, pixelation, and floaters in his right eye for one year. He was initially followed by a retina specialist with a presumed

diagnosis of posterior vitreous detachment before referral due to suspected uveitis. Systemic infectious and inflammatory evaluations were negative. At presentation, visual acuity was 20/200 OD and 20/20 OS, with normal intraocular pressures. The left eye was unremarkable, whereas the right eye had trace anterior chamber cells, 4+ vitreous cells, vitreous haze, and preretinal deposits. OCT demonstrated epiretinal, intraretinal, and sub-RPE irregularities, and review of prior scans showed progressive thickening of these deposits over time. Aqueous humor analysis was positive for MYD88 L265P mutation. Vitreous cytology confirmed diffuse large B-cell lymphoma, and flow cytometry identified a CD20+ atypical B-cell population with clonal IgH/Kappa rearrangements and MYD88 L265P mutation. Brain and spine MRI, testicular ultrasound, lumbar puncture (LP), and PET/CT scans were negative for primary or metastatic disease; however, LP detected MYD88 L265P mutation, suggesting occult CNS involvement. The patient was treated with four cycles of high-dose systemic methotrexate and multiple intravitreal methotrexate injections. In conclusion, PVRL may initially present with uveitis-like features, leading to misdiagnosis and treatment delays with significant morbidity and mortality. It should be particularly considered in patients with chronic floaters and progressive retinal deposits on imaging. Early molecular testing and multimodal imaging are critical for accurate diagnosis and appropriate treatment.

Keywords: Primary Vitreoretinal Lymphoma, Posterior Vitreous Detachment, Uveitis

Presentation / Bildiri ID= 156

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7434-8283

Larengeal Yabancı Cisimlerin Yönetiminde Videolaringoskopinin Rolü: Bir Olgu Deneyimi
Olgu Deneyimi

Exp. Dr. Suna Kara Görmüş¹, Assoc. Prof. Dr. Gönül Erkan²

¹Samsun Üniversitesi Tıp fakültesi, Samsun Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği,

² Ahi Evren Göğüs Kalp ve Damar Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği,

Özet

Giriş:

Larengeal yabancı cisimler, özellikle pediatrik olgularda ani solunum sıkıntısı, öksürük ve stridorla seyreden acil durumların önemli bir kısmını oluşturur (1). Erişkinlerde ise yaşlılık ve mental durum değişikliklerine bağlı olarak %2–9 oranında görülmektedir (2). Erken tanı ve hızlı müdahale, hipoksi ve larengeal ödem gibi komplikasyonların önlenmesinde kritik öneme sahiptir. Geleneksel olarak direkt laringoskopi kullanılmakla birlikte, videolaringoskopi (VL) yüksek çözünürlüklü geniş görüş alanı sayesinde tanı ve tedavide giderek daha fazla tercih edilmektedir (3,4).

Olgu:

Elli yaşında kadın hasta, kahvaltı sırasında tavuk kemiği aspire etme öyküsüyle başvurdu. Boğazda takılma hissi ve ağrı yakınması olan hastada, indirekt laringoskopide larengeal bölgede kemik saptandı. Hipertansiyon dışında ek hastalığı olmayan, dispnesiz hasta, spontan solunumu korunarak derin sedasyon altında videolaringoskopi ile müdahale edildi. 100 µg fentanil ve 100 mg propofol uygulanarak MAC 3 blade ile vokal kordlar üzerinde gözlenen kemik Magill pens yardımıyla çıkarıldı. Hastanın postop 1. gün ve 1. hafta kontrollerinde semptomu saptanmadı.

Tartışma ve Sonuç:

Videolaringoskopi, glottik düzeyde veya anterior komissürde yerleşen yabancı cisimlerin tespitinde optik üstünlük sağlar. Görüntünün ekrana yansıtılması ekip koordinasyonunu artırır ve mukozal travma riskini azaltır (5,6). Ayrıca eğitim ve kayıt imkânı sunmasıyla öğretici bir araçtır. Tavuk veya balık kemiği gibi keskin cisimlerin çıkarılmasında, videolaringoskopi direkt laringoskopiye göre daha güvenli, etkin ve komplikasyon oranı düşük bir alternatiftir. Erken tanı ve deneyimli ekip ile uygulandığında morbidite ve mortalite belirgin şekilde azalır.

Presentation / Bildiri ID= 53

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0922-4249

Lomber Dar Kanalda Unilateral Yaklaşımla Bilateral Dekompresyon Yaptığımız Hastalarda Sonuçlarımız

Assoc. Prof. Dr. Mehmet Onur Yüksel

Esenler Medipol Hastanesi

Özet

Lomber dar kanal özellikle 60 yaş ve üstü bireylerde görülen ve günlük yaşamı etkileyen ciddi bir rahatsızlıktır. Hastalarda en sık semptom bel ağrısıyla beraber nörojenik kladikasyo yani yol yürüme mesafesinin kısılmasıdır. Daha ileri durumda ise motor kas gücü kayıpları ve inkantinans şikayeti görülebilmektedir. Hastalığın tanısında özellikle lomber manyetik rezonans görüntüleme tetkiki altın standart görüntüleme tetkikidir. Tedavide medikal tedavi, istirahat tedavisi, fizik tedavi ve algolojiye yönelik işlemler yapılabilsede asıl tedavisi cerrahidir. Tedavide temel amaç spinal kanaldaki darlığın genişletilerek sinirleri rahatlatmaktır. Bir çok farklı ameliyat tekniği olmakla birlikte faset eklemlerin korunabildiği durumlarda özellikle unilateral yaklaşımla bilateral dekopresyon ameliyatı yapılabilmekte ve stabilizasyon yapılmadan kanal rahatlatılarak sinir basısı ortadan kaldırılabilir. 2018-2022 yılları arasında unilateral yaklaşımla bilateral dekompresyon yaptığımız 90 hasta geriye dönük değerlendirildi. Hastaların 65 tanesi kadın 35 tanesi erkekti. Ortalama takip süreleri 36 aydı. Hastaların tamamında nörojenik kladikasyo mevcut idi. 5 hastada motor kas gücü kaybı ve 1 hastada sfinkter problemine bağlı inkontinans mevcut idi. En sık darlık L4-L5 ve L3-L4 seviyesinde idi. Hastaların hepsinin preoperatif manyetik rezonans görüntülemesi yapıp tanısı koyulduktan sonra genel anestezi altında prone pozisyonunda ameliyat gerçekleştirildi. Ameliyatta karşı taraftaki darlık açılırken tur motoru kullanıldı ve masa karşı tarafa pozisyonlandırıldı. Hastaların postoperatif dönemde nörojenik kladikasyo şikayetlerinde ciddi oranda düzelme mevcut idi. Motor kas gücü olan 5 hastanın 4 ünde kas gücü kaybı tamamen düzelirken 1 hastada motor kas gücü kaybının devam ettiği görüldü. İnkontinans şikayeti olan hastanın ameliyat sonrası dönemde inkontinans şikayetinin devam ettiği görüldü. Unilateral yaklaşımla bilateral dekompresyon ameliyatının postoperatif dönem sonuçları oldukça yüz güldürücü olup uygun hastalarda mutlaka düşünülmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Lomber Dar Kanal, Nörojenik Kladikasyo, Bel Ağrısı

Presentation / Bildiri ID= 38

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6143-1918

Meme'nin Kıl Foliküllerinden Fakir Bölgesinde Atipik Yerleşimli Pilonidal Sinüs Olgusu

Asst. Prof. Dr. Mehmet Biçer

Karamanoğlu Mehmet Bey Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Pilonidal sinüs hastalığı (PNS) kılların deri altına gömülmesi ardından çevresindeki yumuşak doku tarafından yabancı cisim reaksiyonu ve yabancı cisim granülomu oluşmasıyla devam eden enfektif , edinsel bir hastalık olarak kabul görmektedir (1). Pilonidal sinüs sıklıkla sacrococcygeal bölgede görülmekte olup nadiren de göğüs (2), göbek (3), saçlı deri (4) ,penis (5) gibi vücudun başka bölümlerinde oluşabilmektedir. Literatürde memenin areola bölümündeki kıl köklerinden pilonidal sinüs geliştiği gösterilmiştir. Ancak memenin areola dışındaki kıldan fakir bölgesinde pilonidal sinüs vakası literatürde bulunmamaktadır. Bu olgu sunumunda 32 yaş kadın hastanın sol göğüs duvarından anteriorunda, sol meme başından 15 cm superolateralde, klavikula 6 cm inferiorunda fistül ağzı bulunan pilonidal sinüs vakasının tanı ve tedavisi sunulmuştur. Hastanın başvuru anında kötü kokulu akıntı, ağrı kızarıklık şikayetleri mevcuttu. Hastanın apse formasyonu olması sebebiyle poliklinik şartlarında apse drenajı yapılmıştır. Apsenin drenajı sırasında apse poşundan yoğun kıl çıkması üzerine olgunun pilonidal sinüs olgusu olduğu anlaşılmıştır. Hastaya cerrahi planlanarak pilonidal sinüs total olarak eksize edilmiştir. Takiplerinde herhangi bir komplikasyon gelişmeyen hasta şifa ile taburcu edilmiştir. Bu olgu pilonidal sinüs hastalığının memenin kıldan fakir bölgelerinde de görülebileceğini göstererek literatüre katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Keywords: Vaka Sunumu, Pilonidal Sinüs, Atipik Yerleşim

Presentation / Bildiri ID= 84

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3752-5893

Mesane Skuamöz Metaplazisi: Klinikopatolojik Deneyim

Asst. Prof. Dr. Burcu Sanal Yılmaz

Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Burcu Sanal Yılmaz

Özet

Amaç: Mesane skuamöz metaplazisi (SM), ürotelyal epitelin yassı epitele dönüşümüyle karakterize ve keratinize (KSM) ile non-keratinize (NKSM) alt tipleri bulunan bir değişikliktir. KSM'nin pre-neoplastik potansiyeli ve kronik irritasyonla ilişkisi bilinmemekte; NKSM ise genellikle benign seyirli kabul edilmektedir. Çalışmamızda, merkezimizde 2017–2025 yılları arasında raporlanan KSM ve NKSM olgularının klinik, endoskopik ve histopatolojik özelliklerinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. **Yöntem:** Ocak 2017–Eylül 2025 arasında patoloji arşivinde yer alan toplam 844 mesane transüretal rezeksiyon (TUR) ve biyopsi raporu retrospektif olarak incelendi. Raporunda “skuamöz metaplazi” veya eşdeğer terimler geçen 71 olgu (%8,4) çalışmaya dâhil edildi. Olguların demografik özellikleri, başvuru semptomları, lezyonların sistoskopik ve anatomik yerleşimi, histopatolojik alt tipleri ve eşlik eden lezyonlar kaydedildi. Kısa dönem takip (12–24 ay) kayıtları incelendi. **Bulgular:** Toplam 71 hastanın %88,7'si kadındı (63/71), %11,3'ü erkekti (8/71). Yaş ortalaması $46,3 \pm 13,9$ yıl (19–76) idi. Lezyonlar en sık trigon bölgesinde (%46,5) izlendi; bunu trigon+üreter orifisi (%15,5), trigon+boyun (%8,5) ve sadece üreter orifisi, karşı duvar veya boyun (%7,0) izledi. Çoğu tek odaklıydı (%60,6). Olguların %90,1'i NKSM (64/71), %9,9'u KSM (7/71) idi. NKSM hastalarının %93'ü kadındı; KSM grubunda ise erkek oranı daha yüksekti (%60). KSM olgularında en sık reaktif atipi (uzun süreli DJ stent/kateterizasyon), mesane taşı ve renal atrofi izlendi; nadiren radyasyon sistiti ve eozinofilik sistit görüldü. NKSM'de en sık kronik sistit ve varyantları (%34,3), folliküler sistit ve sistitis sistika/glandülaris saptandı. Klinik olarak en sık disüri (%57,7) görülürken, bunu mikroskopik hematüri (%28,2), kasık ağrısı (%16,9) ve irritatif alt üriner sistem semptomları izledi. **Sonuç:** KSM nadir ancak pre-neoplastik potansiyeli nedeniyle klinik açıdan önemlidir ve kronik irritasyon faktörleriyle ilişkilidir. NKSM daha sık görülür ve genellikle benign seyreder. SM'nin doğal seyri ve malignite potansiyeli konusunda prospektif, çok merkezli ve uzun dönem takipli çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Mesane, Skuamöz Metaplazi, Keratinizan, Non-Keratinizan, Klinikopatoloji.

Squamous Metaplasia of the Bladder: A Clinicopathological Experience

Abstract

Aim: Bladder squamous metaplasia (SM) is a change in which urothelial epithelium transforms into squamous epithelium and is classified as keratinizing (KSM) or non-keratinizing (NKSM). KSM is associated with chronic irritation and has preneoplastic potential, while NKSM is generally considered benign. This study aimed to evaluate the clinical, endoscopic, and histopathological features of KSM and NKSM cases diagnosed in our center between 2017 and 2025. **Methods:** We retrospectively reviewed 844 bladder transurethral resection (TUR) and biopsy reports archived between January 2017

and September 2025. Seventy-one cases (8.4%) with “squamous metaplasia” or equivalent terms were included. Demographics, presenting symptoms, cystoscopic and anatomical lesion locations, histopathological subtypes, and associated findings were recorded. Short-term follow-up (12–24 months) was analyzed. Results: Of 71 patients, 63 were female (88.7%) and 8 were male (11.3%). The mean age was 46.3 ± 13.9 years (range 19–76). Lesions were most common in the trigone (46.5%), followed by trigone + ureteric orifices (15.5%), trigone + bladder neck (8.5%), and isolated ureteric orifice, posterior wall, or bladder neck (7.0%). Most were unifocal (60.6%). NKSM accounted for 90.1% (64/71) and KSM for 9.9% (7/71). NKSM was predominantly female (93%), while males were more frequent in KSM (60%). KSM was commonly associated with reactive atypia (long-term DJ stent/catheterization), bladder stones, and renal atrophy; radiation and eosinophilic cystitis were rare. NKSM was most often linked to chronic cystitis and variants (34.3%), followed by follicular cystitis and cystitis cystica/glandularis. Clinically, dysuria was most frequent (57.7%), followed by microscopic hematuria (28.2%), groin pain (16.9%), and irritative lower urinary tract symptoms. Conclusion: KSM is rare but clinically important due to its preneoplastic potential and strong link to chronic irritation. NKSM is more common and usually benign. Prospective, multicenter, and long-term studies are needed to clarify the natural history, risk of malignant transformation, and optimal follow-up strategies for bladder squamous metaplasia.

Keywords: Bladder, Squamous Metaplasia, Keratinizing, Non-Keratinizing, Clinicopathology

Presentation / Bildiri ID= 85

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9033-2719

Nadir Bir Komplikasyon: Kürdan Yutulmasına Bağlı Sigmoid Kolon Perforasyonu

Exp. Dr. Süleyman Atalay

Kartal Dr. Lütfi Kırdar Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Yabancı cisim yutulması özellikle çocuklar ve yaşlı erişkinlerde sık görülen bir durumdur. Bu olgu sunumunda nadir bir komplikasyon olan: kürdan yutulmasına bağlı sigmoid kolon perforasyonu ele alınmıştır. **Olgu Özeti:** Otuz dokuz yaşında erkek hasta karın ağrısı ve bulantı şikâyetiyle başvurdu. Görüntülemelerde, sigmoid kolonu perfore etmiş bir kürdan saptandı. On beş gün önce yutulduğu anlaşılan kürdan laparoskopik cerrahi ile çıkarıldı. Hasta sorunsuz şekilde taburcu edildi. **Sonuç:** Kürdan gibi sivri yabancı cisimler bağırsak perforasyonu gibi ciddi komplikasyonlara yol açabilir. Bu olgu, erken tanının ve bireyselleştirilmiş tedavi stratejilerinin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kürdan, Perforasyon, Laparoskopik Cerrahi, Yabancı Cisim Yutulması

Presentation / Bildiri ID= 144

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3990-6681

Nadir Görülen Bir Hastalık Olarak Eklemde Okronozis Olgusu

Exp. Dr. Cemil Emre Gökdemir

Konya Şehir Hastanesi

Özet

NADİR GÖRÜLEN BİR HASTALIK OLARAK EKLEMDE OKRONOZİS OLGUSU Giriş: Okronozis, bağ dokusunda sarı-kahverengi pigment birikimiyle karakterize nadir bir klinik tablodur (1). Ekzojen nedenler arasında antimalaryal ilaçlar, rezorsinol ve fenol türevleri yer alırken; endojen neden olan alkaptonüri, homogentisik asidi maleil asetoasetata çeviren homogentisik asit oksidaz enzim eksikliğine bağlı otozomal resesif geçişli bir metabolik hastalıktır (2). Bu enzim eksikliği sonucu dokularda homogentisik asit birikimi ve pigmentasyon gelişir (3). Olgu Sunumu: Altmış yaşında kadın hasta, iki yıldır devam eden diz ağrısı nedeniyle ortopedi kliniğine başvurdu. Sağ total diz artroplastisi sırasında elde edilen kemik ve kıkırdak dokularında makroskopik olarak siyah-kahverengi pigmentasyon izlendi. Histopatolojik incelemede kemik ve kıkırdak dokular arasında dağınık şekilde yerleşmiş kahverenkli aselüler pigment materyaller saptandı. Toraks BT’de efüzyon izlenmezken omurgada dejeneratif osteofitik değişiklikler; omuz MR’ında osteoartrit bulgular mevcuttu. Hasta fizik tedavi programına alındı, ek cerrahi girişim düşünülmeydi. Tartışma: Alkaptonüri genellikle erişkin yaşa kadar asemptomatik seyir gösterir ve çoğu olgu 3.-4. dekatlarda hiperpigmentasyon ve artropati bulgularıyla tanı alır. Diz ve kalça eklemleri en sık tutulan bölgelerdir(4). Tanıda idrarda homogentisik asit ölçümü ve pigment dokularda histopatolojik doğrulama önemlidir (5). Hastalarda ilerleyen yaşlarda kardiyovasküler ve renal komplikasyonlar gelişebileceği için yakın takip önerilmektedir(6). Sonuç: Eklem cerrahisi sırasında dokularda siyah pigmentasyonla karşılaşıldığında okronozis akılda tutulmalıdır. Erken tanı konulan hastalarda medikal ve fizik tedavi yaklaşımlarıyla cerrahi gereksinim geciktirilebilir. Ayrıca bu hastalarda en önemli morbidite nedeninin kardiyovasküler tutulum ve artropati olduğu unutulmamalı, multidisipliner takip önerilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Ochronosis, Arthropathy, Homogentisic Acid Oxidase

Presentation / Bildiri ID= 139

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7434-8283

Nörolojik Patoloji Olmayan Bir Kardiyak Cerrahi Hastasında Perioperatif Düşük Bölgesel Serebral Oksijen Satürasyonu: Olgu Sunumu

Assoc. Prof. Dr. Gönül Erkan¹ , Exp. Dr. Suna Kara Görmüş²

¹Trabzon Ahi Evren Göğüs, Kalp ve Damar Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Samsun Üniversitesi Eğitim Araştırma Hastanesi

Özet

Yakın kızılötesi spektroskopisi (near-infrared spectroscopy, NIRS) ile bölgesel serebral oksijen satürasyonunun (rSO₂) ölçülmesi, kardiyak cerrahide postoperatif nörolojik komplikasyonların erken saptanmasında yararlı bir yöntem olarak bildirilmektedir (1–3). Bununla birlikte, NIRS değerleri hemoglobinin konsantrasyonu, kafatası kalınlığı, pigmentasyon ve karbondioksit düzeyi gibi çeşitli faktörlerden etkilenebilir ve her zaman serebral iskemiye yansıtılabılır (4–6). Bu yazıda, mitral ve triküspit kapak replasmanı uygulanan, herhangi bir nörolojik hastalık öyküsü bulunmayan bir hastada, preoperatif ve postoperatif dönemde bilateral düşük rSO₂ değerleri saptanmasına rağmen perioperatif dönemde nörolojik defisit gelişmeyen bir olgu sunulmaktadır. Altmış üç yaşında, 155 cm boyunda, 75 kg kadın hasta, ciddi mitral darlık ve ileri triküspit yetmezliği nedeniyle elektif kapak replasmanı amacıyla ameliyata alındı. Preoperatif transtorasik ekokardiyografi sol ventrikül ejeksiyon fraksiyonunu %60, ciddi mitral darlık, ileri triküspit yetmezliği, pulmoner arter basıncını 80 mmHg olarak gösterdi. Nörolojik muayenesi normaldi. Karotis arter ultrasonografisinde patolojik bulgu saptanmadı. Hipertansiyon ve atriyal fibrilasyon dışında ek sistemik hastalığı yoktu. Ameliyat öncesi monitörizasyon sonrasında hastanın alın bölgesine bilateral NIRS problemleri yerleştirildi. Bazal ölçümler sağda %24, solda %28 olarak kaydedildi. Sensör değişikliği, yeniden yerleştirme ve ışık izolasyonu sonrası değerler değişmedi. Somatik karşılaştırma amacıyla her iki brakial bölgeye sensör yerleştirildi; bu ölçümler sağda %64, solda %60 idi. Genel anestezi midazolam (2 mg), fentanil (200 µg), rokuronyum (50 mg) ve propofol (20 mg) ile indüklendi. İndüksiyon sonrasında serebral rSO₂ sağda %41, solda %40; brakial rSO₂ sağda %68, solda %72 olarak ölçüldü. Kardiyopulmoner baypas sırasında serebral rSO₂ değerleri sağda %56, solda %51; brakial rSO₂ sağda %75, solda %78 olarak izlendi. Postoperatif dönemde hasta 7,5 saat sonra sorunsuz ekstübe edildi, ikinci günde servise çıkarıldı ve yedinci günde taburcu edildi. Postoperatif servis ölçümlerinde serebral rSO₂ sağda %30 olarak kaydedildi. Sonuç: NIRS değerleri her zaman serebral iskemi ile doğrudan ilişkili olmayabilir. Bu nedenle kardiyak cerrahide monitörizasyon sırasında yalnızca NIRS ölçümlerine dayanılmamalı, hemodinamik parametreler ve hastaya özgü özellikler de dikkate alınmalı, bazal değerlerden sapmalar izlenmelidir.

Anahtar Kelimeler: Bölgesel Serebral Oksijen Satürasyonu, Mitral Kapak Replasmanı, Triküspit Kapak Replasmanı, Genel Anestezi.

Presentation / Bildiri ID= 40

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2536-691X

Obez Hastalarda Transobturator Tape ile Stres Üriner İnkontinans Tedavisi: Tek Merkezli 32 Olguluk Deneyim

Exp. Dr. Abdurrahman İnkaya

Ümraniye Training and Research Hospital

Özet

Amaç: Obez kadınlarda stres üriner inkontinans (SUI) tedavisinde transobturator tape (TOT) cerrahisinin etkinlik ve güvenlik sonuçlarını değerlendirmek. **Yöntem:** Ocak 2021 – Haziran 2025 arasında kliniğimizde TOT cerrahisi uygulanan 32 obez kadın (BMI ≥ 30 kg/m²) retrospektif olarak incelendi. Hastaların demografik verileri, perioperatif bulguları ve takip sonuçları kaydedildi. Objektif başarı, öksürük stres testi negatifliği ile; öznel başarı ise PGI-I skoru ile tanımlandı. De-novo urgency, komplikasyonlar (Clavien-Dindo) ve mesh-ilişkili olaylar (IUGA/ICS CTS) ayrıca değerlendirildi. **Bulgular:** Hastaların ortalama yaşı 54 yıl, ortalama BMI değeri 33.7 kg/m² idi; %78'i postmenopozal, %9.4'ünde önceki SUI cerrahisi öyküsü, %12.5'inde eşlik eden POP cerrahisi vardı. Medyan takip süresi 9 ay idi. Objektif başarı oranı %87.5 (28/32; 95% CI: %71.0–96.5), öznel başarı oranı %87.5 (28/32; 95% CI: %71.0–96.5) olarak bulundu. De-novo urgency %9.4 (3/32) hastada gelişti. Hastaların hiçbirinde Clavien-Dindo grade 3 ve üzeri komplikasyon görülmedi. Clavien-Dindo grade 1-2 komplikasyon oranı %15.6 (5/32; 95% CI: %5.3–32.8) idi. Mesh-ilişkili olay yalnızca 1 hastada (%3.1) görüldü. Takip süresince hastalarda revizyon gereksinimi olmadı. (Tablo1) Tablo 1. Obez Hastalarda TOT Sonuçları (n=32) Sonuç Oran (%) 95% CI Objektif başarı 87.5 71.0 – 96.5 Öznel başarı (PGI-I 1–2) 87.5 71.0 – 96.5 De-novo urgency 9.4 2.0 – 25.0 Minör komplikasyon (Clavien 1-2) 15.6 5.3 – 32.8 Majör komplikasyon (Clavien 3 ve üzeri) 0.0 Mesh olayı 3.1 0.1 – 16.2 Revizyon 0.0 Sonuç: TOT cerrahisi, obez kadınlarda stres üriner inkontinans tedavisinde yüksek başarı oranları ve kabul edilebilir komplikasyon profili ile güvenilir bir seçenek olarak görünmektedir. Sonuçlarımız mevcut literatürle uyumludur. Ancak küçük örneklem büyüklüğü nedeniyle bulgularımızın daha geniş ve prospektif çalışmalarla doğrulanması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Transobturator Tape, İnkontinans, Obezite

Transobturator Tape for the Management of Stress Urinary Incontinence in Obese Women: Single-Center Experience With 32 Cases

Abstract

Objective: To evaluate the efficacy and safety outcomes of transobturator tape (TOT) surgery in the treatment of stress urinary incontinence (SUI) among obese women. **Methods:** A retrospective review was conducted of 32 obese women (BMI ≥ 30 kg/m²) who underwent TOT surgery in our clinic between January 2021 and June 2025. Demographic data, perioperative findings, and follow-up outcomes were recorded. Objective success was defined as a negative cough stress test, and subjective success as a PGI-I score of 1–2. De novo urgency, complications (Clavien–Dindo), and mesh-related events (IUGA/ICS CTS classification) were also assessed. **Results:** The mean age of the patients was 54 years, and the mean BMI was 33.7 kg/m²; 78% were postmenopausal, 9.4% had a history of prior SUI surgery, and 12.5% had concomitant POP surgery. The median follow-up time was 9 months. The objective success

rate was 87.5% (28/32; 95% CI: 71.0–96.5), and the subjective success rate was also 87.5% (28/32; 95% CI: 71.0–96.5). De novo urgency developed in 9.4% (3/32) of patients. No Clavien–Dindo grade ≥ 3 complications were observed. The rate of grade 1–2 complications was 15.6% (5/32; 95% CI: 5.3–32.8). Mesh-related events occurred in only one patient (3.1%). No revision procedures were required during follow-up. Table 1. Outcomes of TOT in Obese Women (n=32) Outcome Rate (%) 95% CI Objective success 87.5 71.0–96.5 Subjective success (PGI-I 1–2) 87.5 71.0–96.5 De novo urgency 9.4 2.0–25.0 Minor complications (Clavien 1–2) 15.6 5.3–32.8 Major complications (Clavien ≥ 3) 0.0 Mesh-related events 3.1 0.1–16.2 Revision 0.0 Conclusion: TOT surgery appears to be a safe and effective treatment option for stress urinary incontinence in obese women, with high success rates and an acceptable complication profile. Our findings are consistent with the existing literature; however, due to the small sample size, larger prospective studies are needed to validate these results.

Keywords: Transobturator Tape, Incontinence, Obesity

Presentation / Bildiri ID= 60

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4146-8318

Ortopedi Hekimlerinin Yapay Zekâya Bakışı: Güven, Etik ve Hukuki Boyutlar

Dr. Sadık Emre Erginoğlu¹ , Dr. Nuri Koray Ülgen¹ , Dr. Nihat Yiğit¹

¹Sincan Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Sadık Emre Erginoğlu

Özet

Amaç: Yapay zekâ (YZ), son yıllarda ortopedi pratiğinde kırık tespiti, cerrahi planlama ve klinik karar desteği gibi alanlarda giderek daha fazla gündeme gelmektedir. Ancak bu teknolojinin klinik uygulamalara entegrasyonu yalnızca teknik doğrulukla sınırlı değildir; etik, hukuki ve mesleki boyutlar da önem taşımaktadır. Bu çalışmada, ortopedi ve travmatoloji hekimlerinin YZ'ye yönelik bilgi düzeyleri, güven algıları ile etik ve hukuki kaygıları değerlendirilmiş; asistan ve uzman hekimlerin yaklaşımları karşılaştırılmıştır. **Yöntem:** 2025 yılında Türkiye genelinde ortopedi ve travmatoloji alanında görev yapan 253 hekim (130 asistan, 123 uzman) arasında kesitsel, anket temelli bir araştırma yürütülmüştür. Anket, dört ana bölümden (bilgi düzeyi, klinik kullanım, etik/hukuki boyut, genel görüşler) oluşmuş ve toplam 13 soru içermiştir. Yanıtlar anonim olarak toplanmış, veriler SPSS yazılımında analiz edilmiştir. Gruplar arasındaki farklılıklar Ki-kare ve Mann-Whitney U testleriyle değerlendirilmiş, istatistiksel anlamlılık p

Anahtar Kelimeler: Yapay Zekâ; Ortopedi; Etik; Hukuk; Klinik Tutumlar

“orthopedic Clinicians’ Perspectives On Artificial Intelligence: Trust, Ethical, and Legal Dimensions”

Abstract

Objective: Artificial intelligence (AI) has recently gained increasing attention in orthopedic practice, particularly in fracture detection, surgical planning, and clinical decision support. However, its integration into daily practice is not limited to technical accuracy; ethical, legal, and professional aspects are equally important. This study aimed to evaluate orthopedic clinicians’ knowledge, trust, and ethical/legal concerns regarding AI, and to compare the perspectives of residents and specialists. **Methods:** A cross-sectional, survey-based study was conducted in 2025 among 253 physicians (130 residents, 123 specialists) working in orthopedics and traumatology across Türkiye. The questionnaire consisted of four sections (knowledge level, clinical use, ethical/legal concerns, general opinions) and included 13 items. Responses were collected anonymously. Data were analyzed using SPSS software. Chi-square and Mann-Whitney U tests were applied to compare groups, with statistical significance set at p

Keywords: Artificial Intelligence; Orthopedics; Ethics; Law; Clinical Attitudes

Presentation / Bildiri ID= 63

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4437-9860

Osteokondrit Dissekans ve Menisküs Kalsifikasyonu: Mekanik Stresin Rolü

Exp. Dr. Ekrem Özdemir¹ , Exp. Dr. Oya Olcay Özdeş² , Asst. Prof. Dr. Hüseyin Utku Özdeş³

¹Erzurum Şehir Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji

²Battalgazi Devlet Hastanesi Anestezi ve Reanimasyon

³İnönü Üniversitesi Ortopedi ve Travmatoloji ABD

Özet

Özet Osteokondrit dissekans (OCD), subkondral kemik nekrozu ve osteokondral parçaların potansiyel olarak ayrılması ile karakterize bir eklem bozukluğudur. İntra-artiküler serbest cisimlerin mekanik olarak eklem semptomlarına katkıda bulunduğu bilinse de, OCD ile ilişkili menisküse bağlı kalsifiye bir yapı bulunması son derece nadirdir. 56 yaşındaki bir erkek hasta, altı aylık diz ağrısı, aralıklı takılma ve şişlik öyküsü ile başvurdu. Görüntüleme incelemeleri, medial femoral kondilde evre 4B OCD lezyonu ile birlikte, OCD lezyonunun projeksiyon alanında yer alan medial menisküsün arka boynuzuna bağlı düzensiz konturlu bir kalsifiye cisim gösterdi. Kalsifiye yapı, kronik mekanik strese ve lezyonun ilerlemesine katkıda bulunan bir faktör olarak değerlendirildi. Hastaya, kalsifiye cismin artroskopik eksizyonu ve mikrofraktür tedavisi uygulandı. Altı aylık takipte, semptomların tamamen ortadan kalktığı ve stabil görüntüleme bulguları gözlemlendi. Bu vaka, ileri evre OCD ile menisküsle bağlı kalsifiye bir cisim arasındaki nadir bir ilişkiyi vurgulamakta olup, yerel mekanik stresin OCD patogenezi üzerinde önemli bir rol oynayabileceğini düşündürmektedir. Böyle katkı sağlayıcı faktörleri belirlemek için kapsamlı görüntüleme yapmanın, cerrahi planlama ve sonuçları etkileyebileceği bilmek hayati öneme sahiptir. İntra-artiküler kalsifikasyonların OCD'nin ilerlemesi üzerindeki etkisini daha iyi anlamak ve tedavi stratejilerini optimize etmek için daha fazla araştırmaya ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Osteokondritis Dissekans, Menisküs Kalsifikasyonu, Artroskopi, Mikro Kırık, Diz

Osteochondritis Dissecans and Meniscal Calcification: the Role of Mechanical Stress

Abstract

Osteochondritis dissecans (OCD) is a joint disorder characterized by subchondral bone necrosis and potential detachment of osteochondral fragments. While intra-articular loose bodies are known to contribute to mechanical joint symptoms, the presence of a meniscal-fixed calcified body associated with OCD is extremely rare. A 56-year-old male presented with a six-month history of knee pain, intermittent locking, and swelling. Imaging studies revealed a stage 4B OCD lesion on the medial femoral condyle, along with an irregularly contoured calcified body fixed to the posterior horn of the medial meniscus, located within the projection area of the OCD lesion. The calcified structure was considered a contributing factor to chronic mechanical stress and lesion progression. The patient underwent arthroscopic excision of the calcified body combined with microfracture. At six-month follow-up, complete symptom resolution and stable imaging findings were observed. This case highlights a rare association between a meniscal-fixed calcified body and advanced-stage OCD, suggesting that localized mechanical stress may play a significant role in OCD pathogenesis.

Comprehensive imaging is essential for identifying such contributing factors, which can influence surgical planning and outcomes. Further research is needed to better understand the impact of intra-articular calcifications on OCD progression and to optimize treatment strategies.

Keywords: Osteochondritis Dissecans, Meniscal Calcification, Arthroscopy, Microfracture, Knee

Presentation / Bildiri ID= 180

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-5961-9267

Preeklampitik ve Diyabetik Gebelik Seyrinde Gelişen Elefantiazis Tablosu

Dr. Eren Özgeç¹, Dr. Şeydanur Aydın Sarkı¹, Assoc. Prof. Dr. Gülten Özgen¹, Assoc. Prof. Dr. Nergis Kender Ertürk¹, Prof. Dr. Burcu Dinçgez¹

¹Bursa Yüksek İhtisas Eğitim Ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: ŞEYDANUR AYDIN SARKI

Özet

GİRİŞ: Lenfödem, lenfatik sistemin yapısal veya fonksiyonel bozukluğuna bağlı olarak dokularda protein açısından zengin lenf sıvısının birikmesiyle ortaya çıkan kronik bir ödem tablosudur. Primer veya sekonder nedenlerle gelişebilir. Sekonder lenfödemin nedenleri arasında enfeksiyonlar, cerrahi girişimler, travma, maligniteler ve gebelik gibi durumlar yer alır. Gebelikte lenfödem, özellikle büyüyen uterusun pelvik damar ve lenfatik yapıları yaptığı mekanik bası sonucu gelişebilir. Çoğu olguda ödem fizyolojik olsa da bazı durumlarda ilerleyerek elefantiazis olarak adlandırılan tabloya yol açabilir. Elefantiazis, ileri evre lenfödemde cilt ve subkutan dokunun fibrotik değişiklikler göstermesiyle karakterizedir ve ciddi fiziksel rahatsızlık, kozmetik deformite ve enfeksiyon riskinde artışa neden olur. Bu olgu sunumunda, preeklampitik ve diyabetik gebelik seyrinde elefantiazis tablosuna ilerleyen nadir bir lenfödem vakası tartışılmaktadır. **OLGU:** 46 yaşında, G4P3 olan 30 hafta gebe iki taraflı bacaklarda şişlik nedeniyle perinatoloji kliniğine başvurdu. İnsülinle regüle olmayan gestasyonel diyabeti ve preeklampsi tanısı olan hastanın muayenesinde kan basıncı 140/90 mmHg, nabız: 86 atım/dk, bilateral alt ekstremitelerde şişlik izlendi. Homans bulgusu negatifti. Obstetrik sonografide patoloji saptanmayan hasta derin ven trombozu ve lenfödem ayırıcı tanılarıyla kalp damar cerrahisi ve fizik tedavi kliniklerine konsulte edildi. Filarial olmayan elefantiazis tanısı koyulan hastaya ekstremitelere elevasyonu, soğuk uygulama, kompresyon çorabı önerildi. Ayrıca gebelikteki risk faktörleri göz önüne alındığında immobil hastaya DMAH ve antihipertansif başlanarak taburcu edildi. Hasta 34. haftada 112 ile akut hipertansif krizle kadın doğum acil servise başvurdu. Doğumhane yatırıldı, magnezyum sülfat tedavisiyle sezaryene alındı. Apgar 8-9 3000 gr kız bebek doğurtuldu. Postoperatif dönemde obstetrik komplikasyon gelişmeyen, doğum sonrası bacak çaplarında değişiklik olmayan hastaya fizik tedavi planlandı, taburcu edildi. **TARTIŞMA:** Preeklampsi ile elefantiazisin endotel disfonksiyonu, inflamasyon, lenfatik disfonksiyon ve doku ödemi gibi ortak etiyopatogenetik mekanizmalara sahip olduğu düşünüldüğünde preeklampitik olgularda bacak şişliğinde elefantiazis akılda tutulmalıdır. Böylece erken dönemde fizik tedavi uygulanarak doğum sonrası dönemde hızlı kür sağlanabileceği kanaatindeyiz. Yine benzer şekilde elefantiazis tanısı olan gebelerde preeklampsi gelişebileceği akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Gebelik, Elefantiazis, Preeklampsi

Presentation / Bildiri ID= 5

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-0659-4726

Prenatal İntrakardiyak Hiperekoben Odaklar ve Postnatal Ekokardiyografik Bulgular

Dr. Seniye Burcu Torumtay Alıç

Çorum Özel Hastanesi

*Corresponding author: Seniye Burcu Torumtay Alıç

Amaç

Konjenital kalp hastalıklarının prevalansı 1/100 olup, infantil mortalitenin önemli bir nedenidir. Prenatal dönemde yapılan ultrasonografik incelemelerde kardiyak anomalilerin %50-75'i tespit edilebilmektedir (1). Çalışmamızın amacı intrakardiyak hiperekoben odak (IEO) ile konjenital kardiyak malformasyon arasındaki ilişkinin araştırılmasıdır.

Yöntem

Haziran 2018-Ocak 2025 tarihleri arasında, fetal anomali taramasında IEO saptanan 37 hasta çalışmaya dahil edildi. Çoğul gebelikler, fetal konjenital ve kromozomal anomalili olgular çalışma dışı bırakıldı. Olgularda IEO 4'ü bilateral, 31'i sol, 2'si sağ ventrikülde yerleşimliydi. 3. trimester'a kadar sebat eden 14 olguda, doğum sonrası yenidoğana ekokardiyografi planlandı..

Bulgular

Bir olguda komplet balanced AVSD, 2 olguda birinci derece triküspit yetmezlik (TY) ve bir olguda ikinci derece mitral yetmezlik (MY) saptandı.

AVSD ve TY saptanan olgularda antenatal dönemde sağ ventrikülde, MY saptanan olguda ise sol ventrikülde, TY saptanan olguda ise bilateral IEO mevcuttu

AVSD saptanan yenidoğanın fenotipi Down Sendromu ile uyumluydu, genetik test sonucu da Trizomi 21 olarak geldi.

Tartışma

IEO, kardiyak ventriküllerde hiperekoben bir nokta olarak tanımlanır. Patogenezi kesin olarak bilinmemektedir, yapısal ya da fonksiyonel bir kardiyak anomali değildir. Prevalansı etnisiteye bağlıdır ve Asya'lılarda daha sık görülür (2). Trizomi 21'li fetuslarda, normal karyotipe göre yaklaşık 6 kat daha sık görülmesi Trizomi 21 için bir "soft marker" olarak adlandırılmasına neden olur. Anöploidi ekarte edildiğinde IEO normal varyasyon kabul edilir (1,2).

İleri anne yaşı (>35 yaş) gibi ek risk faktörleriyle birlikte IEO'nun varlığı, anneyi yüksek riskli gebelik kategorisine yerleştirir (3,4). Nitekim çalışmamızda AVSD tespit edilen bebeğin annesi 41 yaşındaydı.

Sağ ventrikülde yer alan ve terme kadar devam eden IEO'lar minör kardiyak anomalilerle ilişkilendirilmekte ve takibi önerilmektedir (5,6).

Sonuç

Sol ve bilateral ventrikül yerleşimli IEO'ların da minör kardiyak defektlerle ilişkisi olabilmektedir. Anöploidi ekarte edilmiş ve izole olsalar da persistan IEO'lar lateralizasyonundan bağımsız olarak ekokardiyografi ile değerlendirilebilirler.

Anahtar Kelimeler: İntrakardiyak hiperekojen odak IEO, konjenital kalp hastalıkları, Anöploidi, Ekokardiyografi

Prenatal Intracardiac Echogenic Foci and Postnatal Echocardiographic Findings

Abstract

Objective The prevalence of congenital heart disease is 1 in 100, making it a significant cause of infant mortality. Prenatal ultrasonographic examinations can detect 50–75% of cardiac anomalies (1). The aim of this study was to investigate the association between intracardiac echogenic focus (ICEF) and congenital cardiac malformations. **Methods** Between June 2018 and January 2025, 37 patients diagnosed with ICEF during fetal anomaly screening were included in the study. Multiple pregnancies and cases with fetal congenital or chromosomal anomalies were excluded. ICEF was located bilaterally in 4 cases, in the left ventricle in 31 cases, and in the right ventricle in 2 cases. In 14 cases where ICEF persisted until the third trimester, postnatal echocardiography was planned for the newborn. **Results** One case (2.7%) was diagnosed with complete balanced atrioventricular septal defect (AVSD), two cases (5.4%) with first-degree tricuspid regurgitation (TR), and one case (2.7%) with second-degree mitral regurgitation (MR). In cases with AVSD and TR, ICEF was located in the right ventricle; in the case with MR, it was in the left ventricle; and in another TR case, it was bilateral. The newborn diagnosed with AVSD had phenotypic features consistent with Down syndrome, and genetic testing confirmed Trisomy 21. **Discussion** ICEF is defined as a hyperechoic spot within the cardiac ventricles. Its pathogenesis remains unclear, and it is not considered a structural or functional cardiac anomaly. Its prevalence varies with ethnicity, being more common among Asian populations (2). The approximately sixfold higher frequency of ICEF in fetuses with Trisomy 21 compared to those with normal karyotypes has led to its designation as a “soft marker” for Trisomy 21. When aneuploidy is excluded, ICEF is considered a normal variant (1,2). The presence of ICEF along with additional risk factors such as advanced maternal age (>35 years) places the pregnancy in a high-risk category (3,4). In our study, the mother of the infant diagnosed with AVSD was 41 years old. ICEFs located in the right ventricle and persisting until term have been associated with minor cardiac anomalies and warrant follow-up (5,6). **Conclusion** ICEF located in the left or both ventricles may also be associated with minor cardiac defects. Even when isolated and aneuploidy has been excluded, persistent ICEFs—regardless of their lateralization—can be evaluated with echocardiography.

Keywords: Intracardiac Echogenic Focus, Congenital Heart Disease, Aneuploidy, Echocardiography

Presentation / Bildiri ID= 96

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5106-4571>

Sağ Kolon Divertiküler Hastalığında Cerrahi Tedavi: Tek Merkez Deneyimi

Dr. Feyyaz Güngör¹, Dr. Yusuf Yunus Korkmaz¹, Prof.Dr. Erdem Kınacı¹

¹Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi

Özet

Giriş: Sağ kolon divertiküler hastalığı, özellikle Asya ülkelerinde daha sık görülmekle birlikte Batı toplumlarında da rapor edilmektedir. Klinik olarak akut apandisit ile karışabilmekte ve doğru tanı çoğunlukla intraoperatif olarak konulmaktadır. Tedavi seçenekleri konservatif yaklaşımdan cerrahi rezeksiyona kadar uzanmaktadır. Bu çalışmada merkezimizde cerrahi tedavi uygulanan sağ kolon divertiküler hastalığı olguları değerlendirilmiştir. **Yöntem:** Ağustos 2021 – Ağustos 2024 tarihleri arasında kliniğimizde sağ kolon divertiküli tanısı ile opere edilen hastalar retrospektif olarak incelendi. Hastaların demografik özellikleri, preoperatif klinik bulguları, laboratuvar değerleri, görüntüleme sonuçları, intraoperatif bulgular, uygulanan cerrahi prosedürler ve postoperatif sonuçları analiz edildi. **Bulgular:** Belirtilen dönemde divertiküler hastalık nedeniyle toplam 72 hasta acil cerrahiye alındı. Bunların 6'sında (%8,3) sağ kolon divertiküler hastalığı nedeniyle cerrahi tedavi uygulandı. Hastaneye başvuruda en sık semptom akut batındı. Hastaların %33,3'ünde preoperatif tanı komplike apandisit olarak raporlanmıştı. İntraoperatif değerlendirmede sağ kolon divertiküli saptandı. En sık uygulanan cerrahi prosedür sağ hemikolektomi (%66,7) idi; 2 hastada (%33,3) ileoçekal rezeksiyon yapıldı. Anastomoz yöntemi olarak 4 hastada (%66,7) elle çift kat, 2 hastada (%33,3) stapler ile anastomoz uygulandı. Postoperatif majör komplikasyon ve mortalite izlenmedi. Ortalama hastanede yatış süresi $5,17 \pm 0,75$ gün olarak hesaplandı. Patoloji raporlarında maligniteye rastlanmadı. **Sonuç:** Sağ kolon divertiküler hastalığı nadir görülmekle birlikte klinik olarak apandisit ile kolaylıkla karışabilmektedir. İntraoperatif tanı bu olgularda kritik öneme sahiptir. Uygun cerrahi prosedür seçimiyle morbidite ve mortalitenin düşük seviyede tutulabileceği görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Divertiküler Hastalık, Sağ Kolon Divertiküli, Cerrahi Tedavi

Presentation / Bildiri ID= 178

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4542-8225>

The Human Factor in Air Quality: Knowledge and Awareness of Art Staff On Vocs and Particulates

Dr. Süleyman Erol

Gülhane Research and Training Hospital, Ankara, Türkiye

*Corresponding author: Süleyman EROL

Özet

Air quality in assisted reproductive technology (ART) laboratories is a critical determinant of embryo development, with volatile organic compounds (VOCs) and particulate matter recognized as major environmental risk factors. This study assessed the knowledge, beliefs, attitudes, and behaviors of ART personnel regarding VOCs and particulates. Fifty-four staff members from multiple centers in Turkey, including physicians, embryologists, biologists, nurses, midwives, and laboratory technicians, participated in an online survey. The questionnaire measured knowledge-belief, attitude, and behavior subscales, showing acceptable to high internal consistency (Cronbach's $\alpha = 0.704-0.883$). Factor analyses confirmed data suitability, revealing dimensions of general awareness, technical precautions, and preventive behaviors. Results indicated that knowledge and beliefs alone did not directly predict behaviors; attitudes were the strongest predictor ($\beta = 0.570$, $p = 0.001$). Personnel who received formal training scored higher across all subscales, highlighting structured education as a key tool for improving laboratory practices. Behavior scores differed across professional groups, with support staff showing lower adherence. Odor perception during procedures negatively correlated with behavior, suggesting a potential early-warning indicator for elevated VOC levels. Education level, years of experience, and demographic factors showed limited influence on attitudes and behaviors. These findings emphasize the human factor's central role in maintaining laboratory air quality and embryo safety. The study supports modular, practical, and profession-specific training, integration of VOC and particulate management into embryology curricula, and institutional culture strategies to sustain optimal practices. Early-warning systems based on sensory indicators may enhance monitoring. Comprehensive approaches targeting attitudes and behaviors, alongside technical interventions, are essential for effective air quality management in ART laboratories and the optimization of reproductive outcomes.

Anahtar Kelimeler: Art Laboratory, Volatile Organic Compounds (Vocs), Particulate Matter, Staff Awareness, Attitude and Behavior

The Human Factor in Air Quality: Knowledge and Awareness of Art Staff On Vocs and Particulates

Abstract

Air quality in assisted reproductive technology (ART) laboratories is a critical determinant of embryo development, with volatile organic compounds (VOCs) and particulate matter recognized as major environmental risk factors. This study assessed the knowledge, beliefs, attitudes, and behaviors of ART personnel regarding VOCs and particulates. Fifty-four staff members from multiple centers in Turkey, including physicians, embryologists, biologists, nurses, midwives, and laboratory technicians, participated in an online survey. The questionnaire measured knowledge-belief, attitude, and behavior

subscales, showing acceptable to high internal consistency (Cronbach's $\alpha = 0.704\text{--}0.883$). Factor analyses confirmed data suitability, revealing dimensions of general awareness, technical precautions, and preventive behaviors. Results indicated that knowledge and beliefs alone did not directly predict behaviors; attitudes were the strongest predictor ($\beta = 0.570$, $p = 0.001$). Personnel who received formal training scored higher across all subscales, highlighting structured education as a key tool for improving laboratory practices. Behavior scores differed across professional groups, with support staff showing lower adherence. Odor perception during procedures negatively correlated with behavior, suggesting a potential early-warning indicator for elevated VOC levels. Education level, years of experience, and demographic factors showed limited influence on attitudes and behaviors. These findings emphasize the human factor's central role in maintaining laboratory air quality and embryo safety. The study supports modular, practical, and profession-specific training, integration of VOC and particulate management into embryology curricula, and institutional culture strategies to sustain optimal practices. Early-warning systems based on sensory indicators may enhance monitoring. Comprehensive approaches targeting attitudes and behaviors, alongside technical interventions, are essential for effective air quality management in ART laboratories and the optimization of reproductive outcomes.

Keywords: Art Laboratory, Volatile Organic Compounds (Vocs), Particulate Matter, Staff Awareness, Attitude and Behavior

Presentation / Bildiri ID= 171

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7118-9312

The Importance of Early and Effective Resuscitation in a Pediatric Case of Intraoperative Cardiac Arrest

Dr. Abdurrahman Tünay

İstanbul Eğitim ve Arştırma Hastanesi

*Corresponding author: abdurrahman

Özet

Giriş İntraoperatif kardiyak arrest, yaklaşık her 10.000 anestezi prosedüründen üç ila beşinde görülen nadir ancak kritik bir durumdur. Hayatta kalmayı artırmak ve nörolojik hasarı en aza indirmek için erken tanı ve hızlı, etkili kardiyopulmoner resüsitasyon (CPR) hayati öneme sahiptir. Olgu Bu olgu sunumu, Amerikan Anesteziyoloji Derneği (ASA) Fiziksel Durum I sınıfında değerlendirilen, adenotonsillektomi planlanan 5 yaşındaki kız hastada gelişen intraoperatif kardiyak arresti anlatmaktadır. İntravenöz midazolam (0,05 mg/kg), atropin (0,01 mg/kg), propofol (3 mg/kg) ve rokuronyum bromür (0,6 mg/kg) ile indüksiyon yapıldı, 4,5 mm spiralli endotrakeal tüp ile entübasyon sağlandı. Entübasyondan hemen sonra kardiyak arrest gelişen hastaya hemen CPR başlandı. İntravenöz adrenalin 10 mcg/kg dozunda, her 3–5 dakikada bir uygulandı. ventriküler fibrilasyon gelişen hasta 4 J/kg enerji ile üç kez defibrile edildi. Üçüncü şok sonrası intravenöz amiodaron (5 mg/kg) verildi. Yaklaşık 45 dakika sonra spontan dolaşım geri sağlandı. Hasta yoğun bakımda invaziv kan basıncı takibi ve inotropik destek ile izlendi. Vital bulguları stabil halde 24 saat sonra ekstübe edildi. Pediatrik nörolojik ve kardiyoloji konsültasyonlarında herhangi bir defisit saptanmayan hasta postoperatif 7.günde nörolojik sekelsiz olarak taburcu edildi. Sonuç Bu olgu, ameliyathane ortamında eğitimli personel ve gelişmiş kaynakların hızlı tanı ve etkin yönetim için önemini vurgulamaktadır. Erken ve etkili CPR mortaliteyi ve nörolojik komplikasyonları anlamlı ölçüde azaltmaktadır. Kurumsal hazırlık, sürekli eğitim ve multidisipliner iş birliği başarılı sonuçlar için kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Intraoperative Kardiyak Arrest, Pediatri, Yoğun Bakım

The Importance of Early and Effective Resuscitation in a Pediatric Case of Intraoperative Cardiac Arrest

Abstract

Introduction Intraoperative cardiac arrest is a rare but critical event, occurring in approximately three to five cases per 10,000 anesthesia procedures. Early diagnosis and prompt, effective cardiopulmonary resuscitation (CPR) are vital to improve survival rates and minimize neurological damage. Case This case report presents a 5-year-old female patient classified as American Society of Anesthesiologists (ASA) Physical Status I, scheduled for adenotonsillectomy. Induction was performed with intravenous midazolam (0.05 mg/kg), atropine (0.01 mg/kg), propofol (3 mg/kg), and rocuronium bromide (0.6 mg/kg), followed by intubation with a 4.5 mm spiral endotracheal tube. Cardiac arrest occurred immediately after intubation, and CPR was promptly initiated. Intravenous adrenaline was administered at 10 mcg/kg every 3–5 minutes. The patient developed ventricular fibrillation and was defibrillated

three times with 4 J/kg energy. After the third shock, intravenous amiodarone (5 mg/kg) was given. Return of spontaneous circulation was achieved approximately 45 minutes later. The patient was monitored in the intensive care unit with invasive blood pressure measurement and inotropic support. She was extubated 24 hours later with stable vital signs. Pediatric neurology and cardiology consultations revealed no deficits. The patient was discharged on postoperative day 7 without neurological sequelae. Conclusion This case emphasizes the importance of trained personnel and advanced resources in the operating room for rapid diagnosis and effective management. Early and effective CPR significantly reduces mortality and neurological complications. Institutional preparedness, continuous education, and multidisciplinary collaboration are critical for successful outcomes.

Keywords: Intraoperative Cardiac Arrest, Pediatrics, Intensive Care

Presentation / Bildiri ID= 120

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9250-9140

Travma Görüntülemeye Yapay Zeka: Ayak Bileği Kırıklarının Lauge–hansen Sınıflamasında Chatgpt Performansı

Exp. Dr. Kaan Pota

Kilis Prof. Dr. Alaeddin Yavaşca Devlet Hastanesi

*Corresponding author: Kaan Pota

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, ChatGPT'nin ayak bileği kırıklarını Lauge–Hansen sınıflamasına göre değerlendirmedeki performansını ve güvenilirliğini araştırmaktır. **Gereç ve Yöntem:** Ocak 2025 ile Ağustos 2025 tarihleri arasında ayak bileği kırığı tanısı alan toplam 146 hasta retrospektif olarak değerlendirildi. Dahil edilme ve dışlanma kriterleri uygulandıktan sonra 57 hasta çalışma dışı bırakıldı ve kalan 89 hasta (51 erkek, 38 kadın; ortalama yaş: $43,9 \pm 17,7$ yaş; dağılım 18–79 yaş) nihai çalışma grubunu oluşturdu. Radyografiler iki ortopedi uzmanı tarafından Lauge-Hansen sınıflamasına göre değerlendirildi ve ardından otomatik sınıflama performansını incelemek amacıyla ChatGPT-5 (ChatGPT-5o, OpenAI, San Francisco, CA, ABD) kullanılarak analiz edildi. **Bulgular:** ChatGPT, 89 olgunun 54'ünde (%60,7) ortopedi uzmanlarının tanılarıyla uyum gösterirken, 35 olguda (%39,3) uyumsuzluk saptandı. Model, bazı kırık tiplerinde %100 oranında mükemmel uyum sağladı; bazı kırık tiplerinde orta düzeyde uyum gösterdi; ancak “kırık yok” olarak sınıflandırılan deplase olmayan veya minimal deplasmanlı kırıklardaki olgularda çok düşük uyum (%5,3) ortaya koydu. ChatGPT ile ortopedi uzmanları arasındaki genel uyum düzeyi, Cohen'in Kappa istatistiğine göre orta seviyede bulundu ($\kappa = 0,523$; $p < 0,001$). **Sonuç:** ChatGPT, ayak bileği kırıklarının Lauge-Hansen sınıflamasında orta düzeyde güvenilirlik sergilemiş, belirli kırık alt tiplerinde ortopedi uzmanları ile yüksek uyum göstermiş ancak deplase olmayan veya minimal deplasmanlı kırıkların tanımlanmasında düşük doğruluk ortaya koymuştur. Bu bulgular, travma ortopedisinde büyük dil modellerinin hem potansiyelini hem de mevcut sınırlılıklarını göstermektedir. Yapay zekâ teknolojisi geliştikçe, ortopedik karar verme süreçlerine entegrasyonu sınıflama doğruluğunu artırabilir ve klinik uygulamayı destekleyebilir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Lauge-Hansen Sınıflaması; Chatgpt; Yapay Zeka; Ayak Bileği Kırığı

Artificial Intelligence in Trauma Imaging: Chatgpt Performance in Lauge-Hansen Classification of Ankle Fractures

Abstract

Objectives: The present study aimed to evaluate the performance and reliability of ChatGPT in classifying ankle fractures according to the Lauge–Hansen system. **Materials and Methods:** Between January 2025 and August 2025, a total of 146 patients diagnosed with ankle fracture were initially identified and screened. Based on the inclusion and exclusion criteria, 57 patients were excluded, and the remaining 89 patients (51 males, 38 females; mean age: 43.9 ± 17.7 years; range, 18–79 years) constituted the final study population. According to the Lauge-Hansen classification system, the

radiographs were classified by two orthopaedic specialists and subsequently analyzed using ChatGPT-5 (ChatGPT-5o, OpenAI, San Francisco, CA, USA) to evaluate the model's performance in automated classification. Results: ChatGPT demonstrated concordance with the orthopaedic specialist diagnoses in 54 of 89 cases (60.7%), while discordance was observed in 35 cases (39.3%). ChatGPT achieved perfect concordance (100%) in several defined fracture types, moderate concordance in others, but showed very poor agreement in non-displaced or minimally displaced fracture cases classified as 'no fracture' (5.3%). The overall level of agreement between ChatGPT and orthopaedic specialists was found to be moderate, as indicated by Cohen's Kappa statistic ($\kappa = 0.523$, $p < 0.001$). Conclusion: ChatGPT demonstrated moderate reliability in the Lauge–Hansen classification of ankle fractures, showing strong concordance with orthopaedic specialists in certain fracture subtypes but poor accuracy in identifying non-displaced or minimally displaced fractures cases. These findings highlight both the promise and the current limitations of large language models in trauma orthopaedics. As AI technology evolves, its integration into orthopaedic decision-making processes may improve classification accuracy and support clinical practice.

Keywords: Keywords: Lauge-Hansen Classification, Chatgpt, Artificial Intelligence, Ankle Fracture

Presentation / Bildiri ID= 125

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000 0002 1363 3099

Türk Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kongresi Oturumlarında Algoloji ve Yoğun Bakımla İlişkili Konuların Kantitatif Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Nevin Esra Gümüş¹, Prof.Dr. Serkan Tulgar²

¹Samsun Üniversitesi Tıp Fakültesi, Samsun Eğitim ve Araştırma Hastanesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon AD

²İstanbul Göztepe Medikal Park Hastanesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon AD

Özet

GİRİŞ VE AMAÇ: Anesteziyoloji Cemiyeti olarak 1952’de kurulan derneğimizin faaliyetleri 1972’den bu yana Türk Anesteziyoloji ve Reanimasyon Derneği adıyla devam etmektedir. Derneğimiz o günden bu güne anestezi, yoğun bakım, algoloji gibi birçok alt bilim dalını bünyesinde barındıran çatı dernek konumundadır. Algoloji ve Yoğun bakım bilim dalları sırasıyla 2011 ve 2012’de yan dal statüsü kazanmıştır. Biz bu çalışmamızda Türk Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kongresinde (TARK) son on altı yılda kongre programlarında bu iki yan dal ile ilgili oturum sayılarını ve oranlarını belirlemeyi, ayrıca yıllara göre değerlendirmeyi amaçladık. **YÖNTEM:** İnternet üzerinden derneğin akademi sayfasına adresine erişim sağlanarak 2009-2024 yılları arasındaki TARK bilimsel programları incelendi. Bu tarih aralıkları yoğun bakım ve algoloji yan dallarıyla ilgili konu ağırlıkları açısından değerlendirildi. Adres:<https://akademi.tard.org.tr/?p=pdf&search=bilimsel&session=87520838u262562514s43760419> **1 BULGULAR:** Son on altı yıllık süreç içerisindeki programlar incelendiğinde yıllık ortalama 135 oturum olduğu, yoğun bakım ilişkili oturum sayısı ortalama 12.7/yıl iken algoloji konulu oturum sayısı ortalama 4.9/yıl idi. Yıllık oturum sayıları ve alt tiplere göre dağılımları tablo 1’de sunulmuştur. Ayrıca ele aldığımız periyot 5’er yıllık olarak alt gruplara ayrıldığında gruplar arasında oturum konuları ve dağılımları arasında istatistiksel fark belirlenememiştir (p:0. 267),(Tablo2). **TARTIŞMA/SONUÇ:** Son on altı yılda Anesteziyoloji ve Reanimasyon ana dalının yan dalları olan Algoloji ve Yoğun bakım konularının TARK oturumlarında ele alınma sıklığında belirgin bir değişiklik olmamıştır. Her yıl bu alanlar, birbirlerine yakın bir sayıda oturum ve sunum başlığıyla temsil edilmişlerdir. TARK’da bu iki alanın öneminin her yıl korunduğunu, ancak genel bir artış eğiliminin olmadığını farketmekteyiz. Gelecekte algoloji ve yoğun bakım konularının bilimsel gelişmelere paralel olarak daha fazla yer bulması için stratejik planlamalar yapılabileceğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Algoloji, Yoğun Bakım, Anestezi, Yan Dal

Presentation / Bildiri ID= 57

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0301-3432

**Türk Ortopedi Ulusal Kongresinde Kabul Edilen Ayak-Ayak Bileği Konulu Bildirilerinin Efas
2024 Kongresi Bildirileri İle Karşılaştırılması**

Exp. Dr. Nurettin Manti¹, Exp. Dr. Nuri Koray Ülgen²

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

²Ankara Sincan Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Nuri Koray Ülgen

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, Avrupa Ayak ve Ayak Bileği Derneği Kongresi (EFAS) ile Türk Ortopedi ve Travmatoloji Birliği Derneği (TOTBİD) kongrelerinde sunulan ayak-ayak bileği konulu bildirileri karşılaştırarak, bilimsel eğilimleri, konu yoğunluklarını ve araştırma çeşitliliğini analiz etmektir. **Yöntem:** EFAS 2024 kongresine ait Poster Walks Presentation, Free Paper ve E-Poster başlıkları katagorize edilerek yüzdelik olarak oranlar belirlenmiştir. 273'ü E-poster olmak üzere 345 konu başlığı belirlenmiştir. Karşılaştırma yapmak adına TOTBİD ulusal kongrelerinden son beşi (29-33. TOTBİD Ulusal Kongreleri) seçilerek konu dağılımı yapılmıştır. Son iki kongrede ayak ve ayak bileği ile ilgili konular belirgin artış göstermekle beraber önceki senelerde sayının oldukça az olduğu göze çarpmaktadır. Aynı şekilde sözlü ve poster bildiri başlıkları incelenerek katagorize edilmiştir. Karşılaştırma 10 tematik başlık altında yapılmıştır. **Bulgular:** EFAS kongresinde ayak-ayak bileği ile ilgili bildiriler daha çok ileri cerrahi teknikler, biyomekanik analizler ve yapay zeka destekli görüntüleme gibi konulara odaklanmıştır. Türk Ortopedi Kongrelerinde ise olgu sunumları, klasik cerrahi yöntemlerin sonuçları ve retrospektif klinik seriler daha ön planda yer almıştır. Konu dağılımı açısından EFAS kongresinde en yoğun ilgi gören başlıklar: Hallux Valgus (%20), Midfoot-Hindfoot Cerrahisi (%18), Spor ve Ligament Yaralanmaları (%15). Türk kongrelerinde ise: Ayak bileği travmaları (%22), Talus osteokondral lezyonları (%17), Plantar fasiit ve topuk ağrısı (%15) öne çıkmıştır. Buna ek olarak, EFAS kongresinde ayak bileği artroskopisi ve artroplastik konularına ayrılan bildirilerin sayıca dikkat çekici düzeyde fazla olduğu gözlemlenmiştir. Ayrıca, EFAS kongresinde Charcot nöroartropatisi ve diyabetik ayak gibi kompleks konuların hem e-poster hem de Oral Presentation / Sözlü Sunum düzeyinde ele alındığı, Türk kongrelerinde ise bu konuların sınırlı sayıda temsil edildiği saptanmıştır. **Çıkarımlar:** EFAS kongresi, ayak ve ayak bileği cerrahisinde ileri düzey teknolojik yaklaşımların ve multidisipliner araştırmaların sunulduğu bir platform iken; Türk Ortopedi Kongresi, klinik pratiğe dayalı, geniş kapsamlı sunumların yer aldığı bir içerik sunmaktadır. Bu analiz, ülkemizdeki bilimsel çalışmaların global eğilimlerle karşılaştırılmasına olanak tanımakta, ayrıca gelecekte yapılacak araştırmalar için yön belirleyici bir çerçeve sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ayak-Ayak Bileği, Efas, Bildiriler

Presentation / Bildiri ID= 21

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2325-3903

Türkçe Web Sitelerinde Spinal Stenoz İçeriklerinin Bilimsel Güvenilirlik ve Okunabilirlik Açısından İncelenmesi

Dr. Caner Sarıkaya

Maltepe Üniversitesi Hastanesi

Özet

Amaç: İnternet, omurga hastalıkları hakkında bilgi arayan hastalar için önemli bir kaynak haline gelmiştir. Bu çalışmanın amacı, “dar kanal” (spinal stenoz) anahtar kelimesini hedefleyen Türkçe web sitelerini bilimsel güvenilirlik, okunabilirlik ve içerik üretiminde yapay zekâ (YZ) katkısı açısından değerlendirmektir. **Yöntem:** Toplam 89 web sitesi sistematik olarak analiz edilmiştir. Bilimsel güvenilirlik, DISCERN ve JAMA skorlarıyla; okunabilirlik, Flesch Okuma Kolaylığı skoru ve sınıf düzeyi ile değerlendirilmiştir. Ayrıca her web sitesi için YZ kullanım oranı (%) tahmin edilmiş ve kaynak kökeni (özel hastaneler, uzman hekimler veya diğer kurumlar) kaydedilmiştir. **Bulgular:** Ortalama DISCERN skoru 3, JAMA skoru 2 olup, sitelerin bilimsel güvenilirliğinin sınırlı olduğu belirlenmiştir. Sitelerin büyük çoğunluğunda kaynak gösteriminin yetersiz, atıfların ise eksik olduğu dikkat çekmiştir. Ortalama Flesch skoru 49, yaklaşık 9. sınıf düzeyinde bulunmuş ve bu da metinlerin genel halk için anlaşılmasını güçleştirmiştir. Sitelerin %60’ından fazlası lise düzeyi üzerinde okunabilirlik gerektirirken, yalnızca sınırlı sayıda içerik ortaokul düzeyinde kolay okunabilirlik sağlamıştır. YZ kullanım oranı ortalama %29 olarak hesaplanmıştır. Özel hastane sitelerinde YZ katkısı görece düşük iken, bireysel uzman hekim sitelerinde daha yüksek bulunmuştur. YZ katkısının arttığı içeriklerde başlık ve metinlerin daha akıcı ve erişilebilir olduğu gözlenmiştir. Ancak bu artış, bilimsel güvenilirlik skorlarında anlamlı bir iyileşmeye yol açmamıştır. Bazı içeriklerde YZ’nin tekrarlayan cümleler veya basitleştirilmiş ifadeler oluşturduğu, bunun da bilginin derinliğini sınırladığı saptanmıştır. **Sonuç:** “Dar kanal” konulu Türkçe web siteleri okunabilirlik açısından kısmen yeterli, ancak bilimsel güvenilirlik açısından yetersizdir. YZ destekli içerik üretimi, hastaların bilgiye erişimini kolaylaştırabilir; ancak tıbbi doğruluk ve güvenilirlik için uzman hekim katkısı ve düzenleyici denetim zorunludur. Klinik uzmanlar ile dijital platformlar arasındaki iş birliğinin artırılması, çevrimiçi sağlık bilgisinin doğruluk ve erişilebilirliğini geliştirebilir.

Anahtar Kelimeler: Dar Kanal, Okunabilirlik, Yapay Zekâ, Sağlık Bilgisi Kalitesi, Discern Skoru

Evaluation of Turkish-Language Websites On Spinal Stenosis in Terms of Scientific Reliability and Readability

Abstract

Abstract Objective: The internet has become a major source of health information for patients with spinal disorders. This study aimed to evaluate Turkish-language websites targeting the keyword “spinal stenosis” (“dar kanal”) in terms of scientific reliability, readability, and the contribution of artificial intelligence (AI) to content creation. **Methods:** A total of 89 websites were systematically analyzed. Scientific reliability was assessed using the DISCERN and JAMA scoring systems. Readability was measured using the Flesch Reading Ease score and corresponding grade levels. In addition, the rate of AI usage (%) was estimated, and websites were categorized according to their origin (specialized

hospitals, individual experts, or other institutions). Results: The mean DISCERN score was 3 and the JAMA score was 2, indicating limited scientific reliability. Most websites lacked adequate references and evidence-based citations. The mean Flesch Reading Ease score was 49, corresponding to approximately the 9th-grade level, suggesting that many texts may be challenging for the general population to comprehend. More than 60% of the websites required high school or higher-level literacy, while only a small proportion provided content accessible at middle school level. The estimated AI usage rate was 29%. Hospital-based websites showed relatively lower AI contribution, whereas individual expert websites displayed higher integration of AI-generated content. Websites with greater AI involvement demonstrated smoother flow and more accessible wording, enhancing readability. However, this improvement did not translate into higher scientific reliability scores. In some cases, AI-generated content introduced repetitive phrasing or oversimplification, which limited the depth of medical information. Conclusion: Turkish-language websites on spinal stenosis are moderately readable but demonstrate weak scientific validity. AI-assisted content production may improve readability and accessibility for patients but does not ensure accuracy. Expert medical oversight and regulatory frameworks are essential to guarantee trustworthy health information. Stronger collaboration between clinicians and digital platforms could enhance both the quality and accessibility of online medical content.

Keywords: Spinal Stenosis, Readability, Artificial Intelligence, Health Information Quality, Discern Score

Presentation / Bildiri ID= 143

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4463-1413

Türkiye'de Tiroid Göz Hastalığı Üzerine Bilimsel Çalışmaların Bibliometrik Analizi

Dr. Hilal Nalcı Baytaroğlu1

SBÜ Ulucanlar Göz Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Hilal Nalcı Baytaroğlu

Özet

Amaç: Türkiye'deki tiroid göz hastalığı bilimsel araştırmaları üzerine bibliometrik analiz yaparak önde gelen yazarların, mevcut ve potansiyel araştırma alanlarının ortaya konulması. Yöntemler: Uluslararası (Web of Science (WoS)) ve ulusal dizin (TR Dizin) üzerinde makale, editöre mektup ve derlemler tarandı. Bibliometrik analiz için dizinlerin kendi analiz sistemleri ve VosViewer kullanıldı. Makaleler, yayınlanan dergiler, h indeksi, işbirliği ve anahtar kelime ağları incelenerek global literatür ile karşılaştırıldı. Bulgular: 1995-2025 yılları arasında uluslararası veri tabanında 212 yayın bulundu, ülkemizin h indeksi 30 idi. En çok yayın üreten 5 merkez Gazi Üniversitesi (24), Sağlık Bilimleri Üniversitesi (SBÜ) (17), İstanbul Üniversitesi (16), Ankara Numune EAH (14), Ankara Üniversitesi (13) idi. Uluslararası bağlantılı yazılarda Avrupa merkezleri ile işbirliği olduğu görüldü, EUGOGO (European Group on Graves Ophthalmopathy) çalışmaları aracılığıyla Gazi Üniversitesi ön plandaydı. 2020 yılı sonrasında Sağlık Bakanlığı Üniversitesi'nin aktif olduğu görüldü. Anahtar kelime yayılım analizinde 2010-2018 yılları arasında görüntüleme ve medikal/cerrahi tedavi ön plandayken 2020 yılı ve sonrasında hastalık patofizyolojisi ile ilgili anahtar kelimelerin öne çıktığı görüldü. Sonuç: Ülkemizdeki tiroid göz hastalığı çalışmaları üzerine ilk defa yapılan bu bibliometrik analizde yurt içi ve yurtdışı merkezler arası işbirlikleri ve potansiyel araştırma alanları belirlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Tiroid Orbitopati, Bibliometrik Analiz

Presentation / Bildiri ID= 11

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0945-0051

Üretral Darlıklarda İnternal Üretrotomi Sonrası Kateterizasyon Süresinin Nüks Üzerindeki Etkisi

Exp. Dr. Murat Beyath

Sağlık Bilimleri Üniversitesi Ümraniye Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: İnternal üretrotomi (DVIU) uygulanan üretral darlık hastalarında postoperatif kateter kalış süresinin nüks oranları üzerindeki etkisini değerlendirmeyi amaçladık.

Gereç ve Yöntem: Ocak 2023–Ocak 2025 yılları arasında Ümraniye Eğitim ve Araştırma Hastanesi Üroloji Kliniği'nde DVIU uygulanan 50 erkek hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. Hastaların yaş, darlık lokalizasyonu, etioloji, kateter kalış süresi, kateter boyutu, sigara öyküsü, önceki DVIU öyküsü ve takip süreleri kaydedildi. Kateter süresine göre <7 gün ve ≥ 7 gün olmak üzere iki alt grup oluşturuldu. Altı ay içindeki nüks oranları karşılaştırıldı. Sürekli değişkenler için tanımlayıcı istatistikler, kategorik değişkenler için Ki-kare testi, tek değişkenli analizler için uygun parametrik veya non-parametrik testler kullanıldı.

Bulgular: Ortalama yaş 62.6 ± 6.8 yıl (42–76), ortalama kateter süresi 5.4 ± 2.2 gün (3–10) ve ortalama takip süresi 11.7 ± 3.5 ay (6–18) idi. Darlık en sık bulbar (%60) bölgede izlendi; penil (%32) ve membranöz (%8) bölgeler daha nadirdi. Etiyoloji %60 idiyopatik, %36 iyatrojenik, %4 travmatik olarak saptandı. Daha önce DVIU öyküsü %28, aktif sigara kullanımı %26 hastada mevcuttu. Altı ay içinde nüks oranı %52 (n=26) idi. Kateter süresine göre yapılan analizde, <7 gün grubunda nüks %52.8, ≥ 7 gün grubunda %50.0 olup fark anlamlı değildi (p=1.0). Kateter boyutu, etiyoloji, sigara kullanımı ve önceki DVIU öyküsü ile nüks arasında anlamlı ilişki saptanmadı (tüm p>0.05).

Sonuç: İnternal üretrotomi sonrası mesane sondasının kalış süresi ve çapı, erken dönemde (6 ay) nüks gelişimini etkilememektedir. Bulgularımız, nüks üzerinde kateterizasyon süresi veya boyutundan ziyade altta yatan biyolojik ve histopatolojik mekanizmaların belirleyici olabileceğini düşündürmektedir. Geniş örneklemli, prospektif çalışmalar optimal kateterizasyon stratejilerini netleştirmede yol gösterici olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Üretral Darlık, İnternal Üretrotomi

Impact of Catheterization Duration on Recurrence Following Direct Vision Internal Urethrotomy for Urethral Strictures

Abstract

Objective: We aimed to evaluate the impact of postoperative catheter dwell time on recurrence rates in patients undergoing direct vision internal urethrotomy (DVIU).

Materials and Methods: A retrospective review was conducted on 50 male patients who underwent DVIU between 2023 and 2025 at the Department of Urology, Ümraniye Training and Research Hospital. Patient age, stricture location, etiology, catheter dwell time, catheter size, smoking status, previous DVIU history, and follow-up duration were recorded. Patients were grouped according to catheter duration (<7 days vs ≥ 7 days). Recurrence within 6 months was compared between groups. Descriptive statistics were calculated, categorical variables were compared using the Chi-square test, and univariate analyses were conducted for potential risk factors.

Results: The mean age was 62.6 ± 6.8 years (42–76), mean catheter duration 5.4 ± 2.2 days (3–10), and mean follow-up 11.7 ± 3.5 months (6–18). The most common stricture site was bulbar (60%), followed by penile (32%) and membranous (8%) regions. Etiologies were idiopathic in 60%, iatrogenic in 36%, and traumatic in 4%. A previous DVIU history was present in 28% of patients, and 26% were active smokers. The 6-month recurrence rate was 52% (n=26). Subgroup analysis showed recurrence rates of 52.8% (<7 days) and 50.0% (≥ 7 days), with no significant difference (p=1.0). No associations were found between recurrence and catheter size, etiology, smoking, or previous DVIU (all p>0.05).

Conclusion: Postoperative catheter duration and size did not significantly influence early (6-month) recurrence rates after DVIU. Recurrence appears to be more closely related to underlying biological and histopathological mechanisms rather than catheterization parameters. Larger, prospective studies are needed to determine optimal postoperative catheterization strategies.

Keywords: Urethral Stricture, Internal Urethrotomy

Presentation / Bildiri ID= 31

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000.0002.3618.6033

Vertebra Korpusu Yerleşimli Hidatik Kiste Bağlı Omurga Kırığı

Dr. Celal Özbek Çakır

Afyon Park Hayat Hastanesi

Özet

Vertebra Korpusu Yerleşimli Hidatik Kiste Bağlı Omurga Kırığı Özet Kist hidatik bir çok organı etkileyebilen zoonotik bir hastalıktır. Bu hastalığa bağlı oluşan kistler Ekinokokkus granulozus adlı parazitin larva safhasında meydana gelmektedir.Ençok etkilenen organlar akciğer ve karaciğer iken omurga tutulumu çok nadir olup tüm vakarın yaklaşık %1'ini oluşturmaktadır.Bu yazıda 47 yaşında T7 düzeyinde vertebra korpusunda patlama kırığına ve buna bağlı parapareziye neden olup cerrahi olarak tedavi ettiğimiz hem korpus yerleşimli hem de sublaminer yerleşimli Hidatik kistli ender bir vakayı paylaştık.

Anahtar Kelimeler: Kist Hidatik, Omurga Kırığı,ekinokokkus Granulozus.

Presentation / Bildiri ID= 48

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7129-2181

Vkc Öyküsünün Uzun Dönem Korneal Morfoloji Üzerine Etkisi: Subklinik Keratokonus Bulguları

Exp. Dr. Bahadır Utlu

Erzurum Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Çocukluk döneminde vernal keratokonjonktivit (VKC) öyküsü bulunan ve güncel olarak asemptomatik olan genç erişkinlerde korneal tomografi bulgularını değerlendirmek ve bu popülasyonda erken veya subklinik keratokonus (KK) özelliklerinin varlığını araştırmak. **Gereç ve Yöntem:** Çocukluk çağında tekrarlayan VKC öyküsü bulunan ve günümüzde asemptomatik olan 12 erkek hastaya ait toplam 24 göz çalışmaya dahil edildi. Tüm olgulara Scheimpflug tabanlı kornea tomografisi uygulandı. İncelenen parametreler: en ince kornea kalınlığı (Thk, μm), maksimum ve ortalama keratometri (Kmax, Kmean, D), korneal astigmatizma (D), anterior ve posterior kornea elevasyonu (μm) ile keratokonus indeksleri (SIf, SIb, KVf, BCVf) idi. Bulgular ortalama $\pm$ standart sapma (SS) olarak ifade edildi. Bulgular: Hastalar genç erişkin yaş grubundaydı. Her hastada çocukluk çağından itibaren süregelen uzun dönemli oküler rahatsızlık öyküsü mevcuttu. Görme keskinlikleri tam olup, refraksiyon muayenesinde yaklaşık $+0.50/-1.00$ cyl@100° düzeyinde mikst astigmatizma ve -0.50 ila plano sferik eşdeğer değerleri izlendi. Muayenede hastalarda da korneal periferinde belirgin beyaz halka görünümü dikkati çekti. Ortalama en ince kornea kalınlığı 485.8 ± 11.2 μm , ortalama Kmax 48.5 ± 2.7 D ve ortalama Kmean 43.4 ± 0.9 D idi. Ortalama korneal astigmatizma 2.35 ± 0.21 D olarak bulundu. Ortalama anterior ve posterior elevasyonlar sırasıyla 21.8 ± 9.3 μm ve 92.3 ± 19.1 μm idi. Ortalama keratokonus indeksleri ise: SIf 0.87 ± 0.43 , SIb 0.45 ± 0.11 , KVf 7.48 ± 2.4 ve BCVf 0.54 ± 0.29 olarak hesaplandı. Biyomikroskopik muayenede Vogt çizgisi, apikal skar veya Fleischer halkası saptanmadı. Sonuç: Çocukluk çağında VKC öyküsü olan bireylerde, görme keskinliği korunmuş ve klinik bulgular yokken dahi erken veya subklinik KK ile uyumlu hafif topografik değişiklikler izlenebilmektedir. Bu yüksek riskli grupta düzenli tomografik takip ve göz ovuşturmanın engellenmesi, belirgin ektaziye ilerleme riskini azaltmada kritik öneme sahiptir. **Anahtar Kelimeler:** Vernal keratokonjonktivit; Keratokonus; Korneal tomografi; Scheimpflug görüntüleme; Pediatrik oküler alerji; Subklinik ektazi

Anahtar Kelimeler: Vernal Keratokonjonktivit; Keratokonus; Korneal Tomografi; Scheimpflug Görüntüleme; Pediatrik Oküler Alerji; Subklinik Ektazi

The Long-Term Impact of Vernal Keratoconjunctivitis History On Corneal Morphology: Subclinical Keratoconus Findings

Abstract

Purpose: To evaluate corneal tomographic findings in young adults with a history of childhood vernal keratoconjunctivitis (VKC) who are currently asymptomatic, and to investigate the presence of early or subclinical keratoconus (KC) features in this population. **Materials and Methods:** A total of 24 eyes from 12 young adult male patients with a history of recurrent vernal keratoconjunctivitis (VKC) during childhood and currently asymptomatic were included in the study. All eyes underwent Scheimpflug-based corneal tomography. The parameters analyzed were: thinnest corneal thickness (Thk, μm), maximum and mean keratometry (Kmax, Kmean, D), corneal astigmatism (D), anterior and posterior corneal elevation (μm), and keratoconus indices (SIf, SIb, KVf, BCVf). The data were expressed as

mean $\pm$ standard deviation (SD). Results: The patients were young adults. Each patient had a long-standing history of ocular complaints since childhood. Best-corrected visual acuity was full in all eyes. Refraction revealed approximately $+0.50/-1.00$ cyl@ 100° of mixed astigmatism and spherical equivalent values between -0.50 D and plano. On slit-lamp examination, a distinct whitish peripheral corneal ring was noted in both patients. The mean thinnest corneal thickness was 485.8 ± 11.2 μm , the mean Kmax was 48.5 ± 2.7 D, and the mean Kmean was 43.4 ± 0.9 D. The mean corneal astigmatism was 2.35 ± 0.21 D. The mean anterior and posterior elevations were 21.8 ± 9.3 μm and 92.3 ± 19.1 μm , respectively. The mean keratoconus indices were: SIf 0.87 ± 0.43 , SIb 0.45 ± 0.11 , KVf 7.48 ± 2.4 , and BCVf 0.54 ± 0.29 . No Vogt's striae, apical scarring, or Fleischer rings were detected on slit-lamp examination. Conclusion: Individuals with a history of childhood VKC may show subtle topographic changes compatible with early or subclinical KC, even with preserved visual acuity and no overt clinical signs. Regular tomographic monitoring and prevention of eye rubbing may be critical to reduce the risk of progression to manifest ectasia in this high-risk group.

Keywords: Keywords: Vernal Keratoconjunctivitis; Keratoconus; Corneal Tomography; Scheimpflug Imaging; Pediatric Ocular Allergy; Subclinical Ectasia

Presentation / Bildiri ID= 112

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3042-9505

Yüksek Kardiyak Riskli Hastada Dev Lipom Eksizyonu İçin Anestezik Yaklaşım: Erektor Spina Plan Blok

Exp. Dr. Habip Burak Özgödek

Sağlık Bilimleri Üniversitesi Erzurum Şehir Hastanesi

Özet

Giriş: Erektor Spina Plan (ESP) blok, ultrason eşliğinde kolayca uygulanabilen, güvenli ve etkili bir interfasiyal plan bloğudur. Özellikle genel anestezi ve nöraksiyel anestezi riski yüksek olan hastalarda, çeşitli torasik ve abdominal cerrahiler için tek başına anestezi veya postoperatif analjezi sağlamak amacıyla kullanımı giderek artmaktadır. Ciddi kardiyak komorbiditeleri olan hastalarda genel anesteziden kaçınmak, perioperatif mortalite morbiditeyi azaltmada kritik öneme sahiptir. Bu olgu sunumunda, konjestif kalp yetmezliği ve düşük ejeksiyon fraksiyonu nedeniyle genel anestezi alması yüksek riskli kabul edilen bir hastada, dev posterior torasik lipom eksizyonu için tek anestezi yöntemi olarak ESP bloğun etkinliğini ve güvenliğini sunmayı amaçladık. **Olgu:** Konjestif kalp yetmezliği (Ejeksiyon Fraksiyonu: %40), koroner arter hastalığı, atriyal fibrilasyon, hipertansiyon ve diabetes mellitus tanıları bulunan 68 yaşında kadın hasta, posterior sağ torakolomber bölgede 12x18x4 cm boyutlarında dev lipom eksizyonu için operasyona planlandı. Genel anestezi için yüksek kardiyak riske sahip olan hastaya, cerrahinin reyonel anestezi altında yapılmasına karar verildi. T12 vertebra seviyesinde ultrason rehberliğinde yapılan tek taraflı ESP blok için erektor spina kası altındaki fasiyal plana 30 ml lokal anestezik solüsyonu (15 ml %0.5 Bupivakain+15 ml %2 Lidokain) karışımı enjekte edildi. Cerrahi sırasında hastanın anksiyetesini azaltmak amacıyla 1 mg midazolam ile hafif sedasyon sağlandı. **Bulgular:** Blok uygulandıktan 30 dakika sonra operasyon bölgesinde yeterli cerrahi anestezi sağlandı. Yaklaşık 60 dakika süren operasyon boyunca ek analjezik veya sedatif ihtiyacı olmadı ve hastanın hemodinamik parametreleri stabil seyretti. Hastanın postoperatif 24 saatlik takiplerinde Vizüel Analog Skala (VAS) skoru 2-3 olarak değerlendirildi ve ek opioid analjezik gereksinimi olmadı. Postoperatif dönemde herhangi bir komplikasyon gelişmedi. **Sonuç:** Ultrason rehberliğinde uygulanan ESP blok, kardiyak komorbiditeleri olan yüksek riskli hastalarda, posterior torakolomber bölgenin büyük kitlelerinin cerrahi eksizyonu için güvenli ve etkili bir anestezik alternatif olabilir. Bu teknik, genel anestezi ve onunla ilişkili hemodinamik risklerden kaçınmayı sağlarken, hem yeterli cerrahi anestezi hem de uzun süreli postoperatif analjezi sağlayarak perioperatif hasta yönetimini kolaylaştırır.

Anahtar Kelimeler: Esp Blok, İnterfasiyal Plan Blokları, Lipom Eksizyonu

Presentation / Bildiri ID= 141

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8306-491X

Fötal Gelişim Süresince Sığır Dalağındaki Bazı İntermediyer Filamanların Ekspresyonu

Assoc. Prof. Dr. Uğur Topaloğlu

Dicle Üniversitesi Veteriner Fakültesi

Özet

Dalak, sekonder lenfoid organların en büyüğü olup, başta fötal dönemde hematopoez sürecinin kontrolü ve immün sistemin düzenlenmesi olmak üzere pek çok işleve sahiptir. Fötal dönem boyunca dalak, hematopoietik bir merkez olarak işlev görerek eritrosit ve granülosit üretimini gerçekleştirir. Ara filamentler ise hücre morfolojisi, bölünmesi, adezyonu ve hücreler arası etkileşim gibi birçok temel sürecin düzenlenmesinde rol oynar. Ara filament ailesinin üyeleri olan vimentin ve desmin proteinleri, hücrelere mekanik destek sağlamanın yanı sıra hücre içi çekirdek ve organellerin konumlandırılmasına da katkıda bulunur. Bu çalışma, fötal gelişim süresi boyunca sığır dalağındaki vimentin ve desmin ekspresyonlarının dönemlere göre gösterdiği farklılıkları immünohistokimyasal yöntemle belirlemek amacıyla yapılmıştır. Çalışmada doku örneği olarak gebeliğin üç döneminden eşit olacak şekilde toplam 30 adet dalak kullanıldı. Elde edilen dalak örnekleri temel histolojik aşamalarından geçirilerek parafin blokları haline getirildi. Ardından parafin bloklarından seri kesitler alındı ve sonrasında kesitler immünohistokimya boyama yöntemi ile boyandı. Boyama sonucunda vimentin immunoreaktivitesi gebelik süresince lenfositlerde, retiküler liflerde ve kan damarlarında güçlü seviyede belirlendi. Desmin immunoreaktivitesinin gebeliğin birinci döneminde kapsülde ve bazı lenfositlerde orta seviyede olduğu, ikinci ve üçüncü dönemde ise hem lenf folikülünün etrafında oluşmaya başlayan damarlarda hem de bazı lenfositlerde şekillendiği görüldü. Bununla birlikte desminin, gebeliğin birinci dönemindeki ekspresyon yoğunluğu ile ikinci ve üçüncü dönemdeki yoğunlukları arasında anlamlı bir fark olduğu belirlendi. Sonuç olarak vimentin ve desmin proteinlerinin fötal sığır dalağında yer alan bazı hücrelerde, kapsülde, bazı damarlarda ve değişen yoğunluklarda ekspresse olduğu tespit edildi. Bunun sonucunda da bu proteinlerin sığır dalağının gelişiminde rol alabileceği ve dalakta bulunan hücrelerin çoğalıp farklılaşmasına etki edebileceği düşüncesine varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Fötal Dalak, Vimentin, Desmin, İmmünohistokimya, Sığır

Expression of Intermediate Filaments in the Bovine Spleen During Fetal Development

Abstract

The spleen is the largest of the secondary lymphoid organs and serves many functions, primarily the control of hematopoiesis and the regulation of the immune system during the fetal period. Throughout fetal development, the spleen functions as a hematopoietic center, producing erythrocytes and granulocytes. Intermediate filaments, on the other hand, play a role in regulating many fundamental processes such as cell morphology, division, adhesion, and intercellular interaction. Vimentin and desmin, which are members of the intermediate filament family, contribute to the mechanical support of cells and the positioning of the nucleus and organelles within the cell. This study was conducted to determine the differences in the expression of vimentin and desmin in the bovine spleen during the fetal development period using an immunohistochemical method. For the study, a total of 30 spleen samples were used, equally distributed across the three trimesters of gestation. The obtained spleen samples were

processed through standard histological stages and embedded in paraffin blocks. Subsequently, serial sections were taken from the paraffin blocks and stained using the immunohistochemistry staining method. Following staining, vimentin immunoreactivity was strongly detected in lymphocytes, reticular fibers, and blood vessels throughout the gestation. It was observed that desmin immunoreactivity was moderate in the capsule and in some lymphocytes during the first trimester of gestation, and it became apparent in the vessels beginning to form around the lymph follicles as well as in some lymphocytes during the second and third trimesters. Furthermore, it was determined that there was a significant difference between the intensity of desmin expression in the first trimester and its intensity in the second and third trimesters. In conclusion, it was determined that vimentin and desmin proteins are expressed in some cells, the capsule, and certain vessels within the fetal bovine spleen, with varying intensities. As a result, it was concluded that these proteins may play a role in the development of the bovine spleen and affect the proliferation and differentiation of cells in the spleen.

Keywords: Fetal Spleen, Vimentin, Desmin, Immunohistochemistry, Bovine

Presentation / Bildiri ID= 50

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6077-0478

İnfeksiyöz Bronşitis Virüsü'nün Teşhisi ve Aşılama Stratejilerinde Güncel Moleküler Yaklaşımlar

Ph.D. Özge Ardıçlı

Bursa Uludağ Üniversitesi

Özet

İnfeksiyöz Bronşitis Virüsü (IBV), tüm dünyada kanatlı endüstrisinde görülen en yaygın ve ekonomik açıdan yıkıcı solunum yolu hastalıklarından biridir. Yumurta ve et tavukçuluğunda verim kayıplarına, artmış mortaliteye ve ikincil enfeksiyonlara yatkınlığa neden olarak üretim zincirinde ciddi sorunlar oluşturur. IBV'nin en önemli özelliği, özellikle S1 glikoproteininde yoğunlaşan yüksek mutasyon ve rekombinasyon kapasitesidir. Bu durum, antijenik çeşitliliğin artmasına, yeni varyantların ortaya çıkmasına ve mevcut aşılarla karşı bağışıklıktan kaçışa yol açarak hem tanıyı hem de kontrol stratejilerini güçleştirmektedir. Günümüzde RT-qPCR yüksek duyarlılık ve özgüllüğü sayesinde IBV'nin hızlı ve güvenilir tanısında altın standart olarak kullanılmaktadır. Ancak laboratuvar koşullarına bağımlılığı nedeniyle saha uygulamalarında sınırlı kalabilmektedir. Bu eksikliği gidermek amacıyla geliştirilen izotermal amplifikasyon yöntemleri arasında öne çıkan LAMP (Loop-Mediated Isothermal Amplification), düşük ekipman gereksinimi, kısa sürede sonuç vermesi ve renk değişimi veya basit floresan sistemleriyle okunabilirliği sayesinde pratik saha tanısında büyük avantaj sağlamaktadır. Bunun yanında, Yeni Nesil Dizileme (Next-generation sequencing: NGS) teknolojileri, saha izolatlarının tüm genom düzeyinde karakterizasyonunu mümkün kılmakta, filogenetik analizlerle varyantların evrimsel ilişkilerini ortaya koymakta ve rekombinasyon olaylarını aydınlatmaktadır. Aşılama stratejilerinde klasik canlı ve inaktif aşılardan yanı sıra, protektotip yaklaşımı ile farklı suşların kombinasyonlarının kullanımı çapraz korumayı güçlendirmekte ve saha koşullarında daha etkili sonuçlar sağlamaktadır. Ayrıca moleküler süreyans verilerinin aşı seçiminde dikkate alınması, saha suşu-aşı uyumunu artırarak koruma etkinliğini yükseltmektedir. Geleceğe yönelik olarak ters genetik tabanlı aşılardan, mozaik antijen tasarımları ve DIVA (Differentiating Infected from Vaccinated Animals) stratejileri, IBV kontrolünde yenilikçi ve sürdürülebilir çözümler sunma potansiyeline sahiptir. Sonuç olarak, IBV ile mücadelede moleküler tanı yöntemlerinin, filogenetik analizlerin ve güncel aşılama stratejilerinin entegre edilmesi hem üretim kayıplarının azaltılmasına hem de daha kalıcı bir hastalık kontrolünün sağlanmasına katkı sağlayacaktır.

Anahtar Kelimeler: İnfeksiyöz Bronşitis Virüsü, Moleküler Tanı, Filogenetik Analiz, Kanatlı Solunum Yolu Hastalıkları

Current Molecular Approaches in the Diagnosis and Vaccination Strategies of Infectious Bronchitis Virus

Abstract

Infectious Bronchitis Virus (IBV) is one of the most common and economically devastating respiratory diseases in the global poultry industry. It causes significant problems in the production chain by leading to reduced performance in layer and broiler flocks, increased mortality, and susceptibility to secondary infections. The most notable feature of IBV is its high mutation and recombination capacity, particularly concentrated in the S1 glycoprotein. This leads to increased antigenic diversity, the emergence of new variants, and immune escape against existing vaccines, thereby complicating both diagnostic and control strategies. Currently, RT-qPCR is considered the gold standard for the rapid and reliable detection of IBV due to its high sensitivity and specificity. However, its reliance on laboratory

infrastructure limits its use in field conditions. To address this limitation, isothermal amplification methods have been developed, among which LAMP (Loop-Mediated Isothermal Amplification) stands out as a practical tool for field diagnostics thanks to its low equipment requirements, rapid turnaround, and easy readout via color change or simple fluorescence systems. In addition, Next-Generation Sequencing (NGS) technologies enable whole-genome characterization of field isolates, facilitate the determination of evolutionary relationships through phylogenetic analyses, and shed light on recombination events. In vaccination strategies, beyond classical live and inactivated vaccines, the protectotype approach, involving combinations of different strains, strengthens cross-protection and yields more effective outcomes under field conditions. Moreover, incorporating molecular surveillance data into vaccine selection enhances field strain-vaccine matching, thereby improving protective efficacy. Looking ahead, reverse genetics-based vaccines, mosaic antigen designs, and DIVA (Differentiating Infected from Vaccinated Animals) strategies hold promise as innovative and sustainable solutions for IBV control. In conclusion, the integration of molecular diagnostic methods, phylogenetic analyses, and updated vaccination strategies is expected to contribute both to reducing production losses and achieving more durable control of IBV in poultry populations.

Keywords: Infectious Bronchitis Virus, Molecular Diagnosis, Phylogenetic Analysis, Poultry Respiratory Diseases

Presentation / Bildiri ID= 168

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6120-0071

Klinik Sığır Mastitisinden İzole Edilen Pseudomonas Aeruginosa'ya Karşı Litik Bir Bakteriyofaj Olan Vb_pae_hmku_23'ün İzolasyonu, Karakterizasyonu ve Genomik Analizi

Prof.Dr. Özkan Aslantaş¹, Ph.D. Cand. Mücella Bayırhı Nacaroglu¹, Prof.Dr. Süheyla Türkyılmaz²

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi

²Aydın Adnan Menderes Üniversitesi

Özet

Pseudomonas aeruginosa, insanlarda ve hayvanlarda ciddi enfeksiyonlara neden olabilen bir nozokomiyal (hastane kaynaklı) patojendir. Farklı bakteri türleri arasında çoklu ilaç direncinin (MDR) ortaya çıkması, faj tedavisini enfeksiyonların kontrolünde cazip bir alternatif hâline getirmektedir. Bu çalışmada, vB_Pae_HMKU_23 adı verilen yeni bir *Pseudomonas* fajı, bir atık su arıtma tesisinden elde edilen şehir kanalizasyonundan izole edilmiştir. Filogenetik analizler, HMKU_23'ün Migulavirinae alt familyasına bağlı Litunavirus cinsinde yeni bir tür olduğunu ortaya koymuştur. HMKU_23, genomunda lizogeni, toksin veya antibiyotik direnci ile ilişkili genler tespit edilmediği için virülan bir faj olarak tanımlanmıştır. Faj HMKU_23'ün terapötik potansiyeli incelenmiş ve klinik sığır mastitisi olgularından izole edilen *P. aeruginosa* suşlarının yaklaşık %66,7'sinin (20/30) bu faj tarafından lizlendiği belirlenmiştir. Buna karşılık, HMKU_23 diğer Gram-negatif ve Gram-pozitif bakterileri lizlememiştir, bu da enfeksiyon özgüllüğünü göstermektedir. Sonuç olarak, HMKU_23 fajı, *P. aeruginosa* enfeksiyonlarına karşı faj tedavisinde potansiyel bir aday olarak değerlendirilebilecek genetik ve biyolojik özelliklere sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Faj, Sığır Mastiti, Gen Anotasyonu, *Pseudomonas Aeruginosa*, Tüm Genom Dizileme

Isolation, Characterization, and Genomic Analysis of Vb_pae_hmku_23, a Lytic Bacteriophage Against *Pseudomonas Aeruginosa* From Clinical Bovine Mastitis

Abstract

Pseudomonas aeruginosa is a nosocomial pathogen that can cause severe infections in humans and animals. The emergence of multidrug resistance (MDR) among different species of bacteria make phage therapy an attractive alternative for managing infections. In this study, a novel phage, called *Pseudomonas* phage, vB_Pae_HMKU_23, was isolated from urban sewage obtained from wastewater treatment facility. Phylogenetic analyses revealed that HMKU_23 is a novel species in the genus Litunavirus of subfamily Migulavirinae. The HMKU_23 is a virulent phage as no genes encoding lysogeny, toxins or antibiotic resistance were identified. The therapeutic potential of phage HMKU_23 was investigated and revealed that approximately 66.7% (20/30) of *P. aeruginosa* strains, isolated from clinical bovine mastitis cases, was lysed by HMKU_23. In contrast, phage 20 HMKU_23 did not lyse other Gram negative and Gram positive bacteria suggesting its specificity of infection. Taken together, phage HMKU_23 has genetic and biological properties that make it a potential candidate for phage therapy against *P. aeruginosa* infections.

Keywords: Keywords: Phage · Bovine Mastitis · gene Annotation · *Pseudomonas Aeruginosa*, Whole-Genome Sequencing ·

Presentation / Bildiri ID= 154

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1178-5347

Saha Örneklerinden BPIV3 İzolasyonu ve Tespitine Yönelik Yapay Zekâ Modellerinin Başarımının Değerlendirilmesi

Assoc. Prof. Dr. Zeynep Akkutay-Yoldar^{1*}, Ph.D. Cand. Furkan Garip², Ph.D. Cand. Sibel Ünal², Dr. Türkey Yoldar³

^{1*}Department of Virology, Faculty of Veterinary Medicine, Ankara University, Ankara 06070, Türkiye.

²The Graduate School of Health Sciences, Department of Virology, Ankara University, Ankara 06070, Türkiye.

³TURK AI Artificial Intelligence Information and Software Systems, Bilkent Cyberpark, Ankara 06800, Türkiye.

Bovine Parainfluenza Virus Tip 3 (BPIV3), Human Respirivirus 3 (HPIV-3) ile birlikte Respirivirus cinsine aittir ve sığır solunum yolu hastalık kompleksine (BRDC) katkıda bulunarak azalan verimlilik, artan tedavi maliyetleri ve ölüm oranları yoluyla ekonomik kayıplara neden olur. BPIV3 enfeksiyonu dünyada birçok bölgede yaygındır ve bazı tahminler prevalansının %36'ya kadar ulaşabileceğini öne sürmektedir. Klinik olarak enfekte sığırlar ateş, seröz burun ve göz akıntısı, öksürük ve taşipne gösterebilir. Virüsün izolasyonu, hastalık tanısı ve tedavi yaklaşımlarının geliştirilmesi için gereklidir. Geleneksel virolojik tanı yöntemleri özel uzmanlık gerektirir ve zaman alıcıdır. Derin öğrenme mimarilerindeki ilerlemeler artık sitopatik etkilerin (CPE) ve virüs sınıflandırmasının mikroskopik görüntülerden otomatik olarak tespit edilmesini mümkün kılmaktadır. Bu çalışmada, saha kaynaklı viral izolatlar kullanılarak farklı pasajlarda BPIV3'ün tespiti ve ayrımında yapay zekâ modellerinin performansı değerlendirildi. Sığırlardan alınan nazal sürüntü örnekleri standart protokollere göre işlendi, filtrelendi ve MDBK hücre kültürlerine 24 kuyucuklu plaklarda inoküle edildi. Beş kör pasajdan sonra, viral çoğalma gösteren kuyular dondurma-çözme döngüleriyle T25 flasklarına aktarıldı ve CPE gelişiminin seri görüntüleri üç ek pasaj boyunca kaydedildi. Fenol-kloroform yöntemi kullanılarak hücre kültürlerinden viral RNA çıkarıldı ve BPIV3 varlığı tek adımlı RT-PCR ile doğrulandı. Yapay zekâ tabanlı analizde toplam 278 BPIV3 enfekte ve 108 kontrol olmak üzere toplam 386 görüntü değerlendirildi. Saha izolatları daha ileri pasajlarda ve replikasyon evrelerinde tespit edilebilir hale geldi. Sonuçlarımız düşük viral yüklerin erken tespitinin sınırlı olduğunu ve 20X büyütmenin tüm koşullarda 10X büyütmeden daha iyi performans gösterdiğini göstermektedir. AIRVIC sistemi, BPIV3 tespiti için güvenilir bir otomatik platform sağlamakta olup, 20X büyütmede 72 saatlik enfeksiyon sonrası dönemde (72 hpi) en iyi performansa ulaşmıştır.

Anahtar Kelime: BPIV3, MDBK, otomatik tespit, sitopatik etki, tanı, yapay zekâ.

Isolation of BPIV3 from Field Samples and Evaluation of Artificial Intelligence Models' Performance in Its Detection

Abstract

Bovine Parainfluenza Virus Type 3 (BPIV3) belongs to the genus *Respirivirus* together with Human Respirivirus 3 (HPIV-3) and contributes to the bovine respiratory disease complex (BRDC), causing

economic losses through reduced productivity, increased treatment costs, and mortality. BPIV3 infection is prevalent in many regions of the world, with some estimates suggesting that its prevalence may reach up to 36%. Clinically, infected cattle may exhibit fever, serous nasal and ocular discharge, coughing, and tachypnea. Isolation of the virus is essential for disease diagnosis and for the development of therapeutic approaches. Traditional virological diagnostic methods require specialized expertise and are time-consuming. Advances in deep learning architectures now enable the automated detection of cytopathic effects (CPE) and virus classification from microscopic images. In this study, we evaluated the performance of artificial intelligence models for the detection and discrimination of BPIV3 across different passages using field-derived viral isolates. Nasal swab samples collected from cattle were processed according to standard protocols, filtered, and inoculated into MDBK cell cultures in 24-well plates. After five blind passages, wells showing viral growth were transferred to T25 flasks through freeze–thaw cycles, and serial images of CPE development were captured over three additional passages. Viral RNA was extracted from cell cultures using the phenol–chloroform method, and BPIV3 presence was confirmed by one-step RT-PCR. A total of 386 images were analyzed in the AI-based analysis, including 278 BPIV3 infected and 108 control samples. Field isolates became detectable at later passages and replication stages. Our results indicate that early detection of low viral loads is limited, and that 20X magnification consistently outperforms 10X magnification under all conditions. The AIRVIC system provides a reliable automated platform for BPIV3 detection, achieving optimal performance at 72 hours post infection (hpi) using 20X magnification.

Keywords: Artificial intelligence, automated detection, BPIV3, cytopathic effects, diagnostics, MDBK

Presentation / Bildiri ID= 134

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-4450-0371

Veteriner Anatomi Eğitiminde 3d Modellerin Kullanımı

Asst. Prof. Dr. İmdat Orhan

Erciyes Üniversitesi

Özet

Veteriner anatomi eğitimi uzun yıllardır kadavra ve diseksiyon uygulamaları üzerine kuruludur. Ancak kadavra temini, muhafazası ve etik sorunlar, geleneksel yöntemin sürdürülebilirliğini zorlaştırmaktadır. Son yıllarda gelişen teknolojiler, anatomi eğitimine yeni bir boyut kazandırmıştır. Özellikle üç boyutlu (3D) yazıcılarla üretilen modeller, bilgisayar destekli görselleştirme teknikleri ve sanal gerçeklik (VR) uygulamaları öğrencilerin öğrenme sürecine önemli katkılar sağlamaktadır. Bu yöntemler, anatomik yapıların farklı açılardan incelenmesine imkân tanırken, tekrar kullanılabilir olmaları sayesinde pratik avantajlar sunmaktadır. Ayrıca bireysel çalışma imkânı vermeleri ve öğrencilerin üç boyutlu algısını güçlendirmeleri, eğitimdeki etkililiği artırmaktadır. Bununla birlikte, üretim maliyetleri, teknik altyapı gereklilikleri ve kadavra deneyiminin sağladığı dokunsal geri bildirimin eksikliği, bu yöntemlerin başlıca kısıtlılıkları arasında yer almaktadır. Sonuç olarak, 3D modeller ve dijital teknolojiler, veteriner anatomi eğitiminde kadavranın yerini almak yerine tamamlayıcı bir rol üstlenmekte, öğrencilerin motivasyonunu yükseltmekte ve öğrenme kalitesini artırmaktadır. Gelecekte sanal ve artırılmış gerçeklik uygulamalarının daha yaygın şekilde kullanılacağı öngörülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Anatomi, 3d Anatomi, Anatomi Eğitimi

Use of 3d Models in Veterinary Anatomy Education

Abstract

Veterinary anatomy education has traditionally been based on cadaver preparation and dissection practices. However, challenges such as cadaver procurement, preservation, and ethical concerns have made the sustainability of this method increasingly difficult. In recent years, technological advancements have introduced new dimensions to anatomy teaching. Particularly, three-dimensional (3D) printed models, computer-assisted visualization techniques, and virtual reality (VR) applications have provided significant contributions to the learning process. These methods allow anatomical structures to be examined from different perspectives and, being reusable, offer practical advantages. Furthermore, they facilitate individual study opportunities, enhance students' three-dimensional perception, and improve the overall effectiveness of education. Nevertheless, production costs, the requirement of technical infrastructure, and the absence of the tactile feedback offered by cadavers remain notable limitations. In conclusion, 3D models and digital technologies do not replace cadaver-based teaching but rather complement it by increasing student motivation and improving learning quality. It is anticipated that virtual and augmented reality applications will become more widespread in veterinary anatomy education in the near future.

Keywords: Anatomy, 3d Anatomy, Anatomy Education